EMILY BRONTË

La răscruce de vînturi

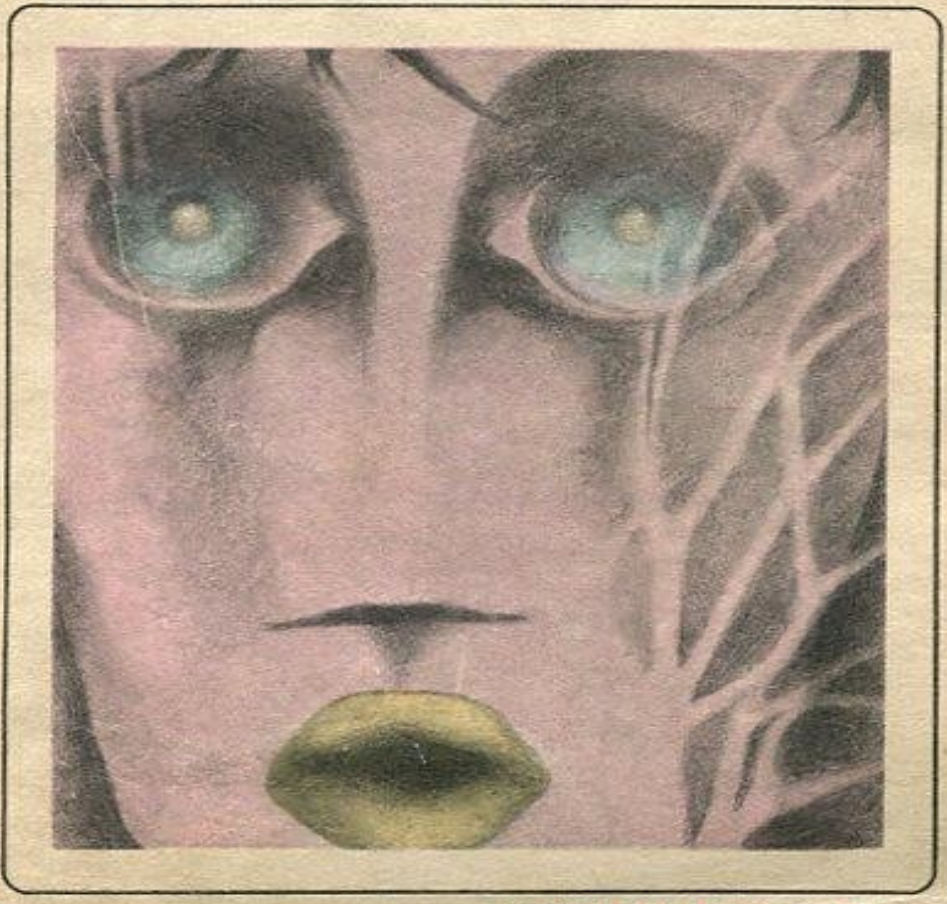

EDITURA EMINESCU

EMILY BRONTË

La răscruce de vînturi

210

În româneşte de HENRIETTE YVONNE STAHL

Îngrijirea lucrării: VALERIU CÎMPEANU

EDITURA EMINESCU
1985

Cuprins

CAPITOLUL 1.....3
CAPITOLUL 2.....10
CAPITOLUL 3.....22
CAPITOLUL 4.....38
CAPITOLUL 5.....47
CAPITOLUL 6.....52
CAPITOLUL 7.....61
CAPITOLUL 8.....74
CAPITOLUL 9.....85
CAPITOLUL 10.....104
CAPITOLUL 11.....125
CAPITOLUL 12.....138
CAPITOLUL 13.....154
CAPITOLUL 14.....168
CAPITOLUL 15.....179
CAPITOLUL 16.....189
CAPITOLUL 17.....195
CAPITOLUL 18.....216
CAPITOLUL 19.....228
CAPITOLUL 20.....234
CAPITOLUL 21.....242
CAPITOLUL 22.....263
CAPITOLUL 23.....271
CAPITOLUL 24.....281
CAPITOLUL 25.....293
CAPITOLUL 26.....298
CAPITOLUL 27.....304
CAPITOLUL 28.....319
CAPITOLUL 29.....328
CAPITOLUL 30.....336
CAPITOLUL 31.....344
CAPITOLUL 32.....351
CAPITOLUL 33.....365
CAPITOLUL 34.....375

CAPITOLUL 1

1801

Adineauri m-am întors din vizita făcută posacului meu proprietar şi vecin, singura făptură care ar putea să mă mai tulbure aici! Într-adevăr, am poposit într-un ţinut minunat! Desigur că n-aş fi putut alege, din toată Anglia, un loc mai la adăpost de orice frământare omenească. Un desăvârşit rai al mizantropilor; iar domnul Heathcliff şi cu mine suntem parcă anume făcuţi să ne înfruptăm din acest ţinut al dezolării. Straşnic bărbat! Totuşi, nu cred că şi-a închipuit cum mi s-a încălzit inima de simpatie pentru el când, apropiindu-mă călare, am văzut că ochii lui negri se întunecă bănuitori sub sprâncene şi că la auzul glasului meu îşi vâră, cu o hotărâre acră, degetele şi mai adânc în jiletcă.

— Domnul Heathcliff? l-am întrebat.

Răspunsul a fost un semn făcut din cap.

— Sunt Lockwood, noul dumneavoastră chiriaş, domnule. Am luat asupră-mi îndrăzneala să vin în vizită la dumneavoastră imediat după sosirea mea aici. Nădăjduiesc că nu v-am plictisit prea mult stăruind să închiriez Thrushcross Grange. Am auzit ieri că aţi avea oarecare griji...

— Thrushcross Grange e proprietatea mea, domnule, m-a întrerupt el schimonosindu-şi faţa, şi, dacă mi-ar da mâna, n-aş îngădui nimănui să mă plictisească; intră!

Acest „intră” a fost şuierat printre dinţi, vrând să spună mai curând: „Du-te dracului” decât altceva; iar scârţâitul porţii de care se sprijinea domnul Heathcliff n-a arătat mai multă bunavoinţă decât cuvintele lui. Cred că tocmai amănuntele acestea m-au făcut să-i primesc invitaţia: mă

interesa să cunosc un om care părea şi mai posac decît mine.

Când văzu că pieptul calului meu împinge cu hotărâre poarta, întinse mîna şi-i scoase lanţul, apoi, posomorât, o porni înaintea mea pe alee. Ajunşi în curte, strigă:

— Joseph, ia calul domnului Lockwood şi adu vin!

„Desigur, omul acesta constituie întregul personal de serviciu, îmi zisei auzind dubla poruncă. Nu-i de mirare că iarba creşte printre lespezi şi că, fără îndoială, numai vitele mai tund gardurile vii.”

Joseph era un om vârstnic, ba chiar bătrân, poate chiar foarte bătrân, deşi părea voinic şi vânjos.

— Domnul să ne apere! mormăi el morocănos, ajutându-mă să descalec.

Şi mă privi atât de acru, încât eu, indulgent, am vrut să cred că avea nevoie de ajutorul ceresc pentru a-şi mistui cina şi exclamaţia lui plină de evlavie nu avea nici o legătură cu sosirea mea neaşteptată.

Wuthering Heights[1] e denumirea reşedinţei domnului Heathcliff. O poreclă provincială potrivită pentru a evoca vuietul vântului ce se dezlănţuie în jurul casei pe timp de furtună. Pe acele culmi, desigur, aerul e mereu tăios şi rece; şi nu e greu de ghicit cu ce putere porneşte vântul de miazănoapte peste creste, judecând după apriga înclinare a câtorva brazi pitici, sădiţi în apropierea casei şi a unor tufe prăpădite, cu crengile întinse într-o singură parte, cerşind parcă pomană de la soare. Din fericire, arhitectul a fost prevăzător şi a clădit casa solid. Ferestrele sunt înguste, tăiate adânc în zid, iar colţurile, apărate de pietre mari, ieşite mult în relief.

Înainte de a trece pragul, m-am oprit să admir mulţimea de sculpturi groteşti risipite cu precădere pe faţadă şi în jurul intrării principale, deasupra căreia, printre nenumăraţi grifoni care începuseră să se

[1] Provincialism intraductibil, echivalent cu: “La rascruce de vânturi”.

fărâmiţeze şi amoraşi lipsiţi de pudoare, am descoperit data — 1500 — şi numele Hareton Earnshaw. Aş fi vrut să fac câteva comentarii şi să-l rog pe ursuzul meu proprietar să-mi facă un scurt istoric al acestei clădiri; dar atitudinea lui,aşa cum stătea în faţa uşii, părea să-mi ceară ori să intru imediat în casă, ori să plec definitiv. Iar eu nu doream să-i sporesc nerăbdarea înainte de a fi pătruns în sanctuarul său.

Urcând o singură treaptă, şi fără să mai trecem prin vreun gang sau vestibul, ne aflarăm în odaia principală, numită prin partea locului „sală”. De obicei, sala cuprinde şi bucătăria şi camera de primire, dar eu cred că la Wuthering Heights bucătăria cu toate rosturile ei a fost silită să se retragă în cu totul altă parte. Desluşeam glasuri pălăvrăgind şi zgomot de vase venit de departe; de altfel, în preajma căminului uriaş n-am văzut strălucind pe pereţi vase de aramă, strecurătoare de cositor sau vreun alt obiect care să mă fi făcut a crede că acolo se coace, se fierbe sau se prăjeşte ceva. Însă într-un capăt al încăperii se răsfrângeau minunat atât lumina cât şi căldura, în enorme farfurii de cositor, ibrice şi oale de argint, aşezate rânduri-rânduri pe un imens bufet de stejar, înalt până-n tavan. Acesta nu fusese niciodată vopsit: pentru un ochi cercetător, întreaga lui structură era vizibilă, în afara unei porţiuni ascunse de o stinghie de lemn de care erau atârnate turte de ovăz şi nenumărate hălci de carne de vacă, berbec şi porc. Deasupra căminului se aflau mai multe puşti vechi, prăfuite şi o pereche de pistoale de pus la coburi; iar în chip de podoabă, înşirate pe marginea unui raft, trei cutii de metal, pictate în culori ţipătoare. Pardoseala era de piatră albă, lustruită, scaunele rustice, cu speteze înalte, vopsite în verde. În umbră se întrezăreau unul sau două scaune masive, negre. În firida de jos a bufetului sta culcată o căţea roşiatică, voinică, din neamul prepelicarilor, înconjurată de o ceată de căţei care

scânceau; iar prin unghere dormeau alţi câini.

Locuinţa şi mobilierul n-ar fi avut nimic deosebit dacă ar fi aparţinut unui obişnuit fermier din nord, cu faţa dârză, cu picioare puternice, puse în valoare de pantalonii bufanţi şi jambiere. În orice casă, pe o rază de cinci sau şase mile printre aceste coline, dacă te duci la ora potrivită, după-amiază, poţi găsi un asemenea personaj, aşezat în fotoliul său, cu cana de bere spumegând pe masa rotundă din faţa lui. Dar domnul Heathcliff oferea un contrast izbitor faţă de casa şi felul lui de viaţă. Ca înfăţişare, părea un ţigan cu pielea tuciurie, ca îmbrăcăminte şi purtare, un gentleman, atâta cât poate părea gentleman un om care trăieşte la ţară. Fiind bine făcut la trup şi având o faţă plăcută, cu toată înfăţişarea lui morocănoasă, nici chiar lipsa de cochetărie nu-i şedea rău. L-ai fi putut bănui că este de o îngâmfare de proastă calitate; dar inima mea binevoitoare îmi spunea că nu poate fi vorba de aşa ceva: nu ştiu ce instinct mă făcea să cred că rezerva lui izvorăşte din sila pe care o are pentru orice exteriorizare a sentimentelor, pentru orice manifestare a unei simpatii reciproce, că iubeşte sau urăşte în ascuns, şi i s-ar părea o obrăznicie ca cineva să-i arate că-l iubeşte sau îl urăşte. Dar mă cam pripesc: îi dăruiesc cu prea multă generozitate propriile mele însuşiri. Motivele care-l fac pe domnul Heathcliff să nu întindă mâna pentru a face cunoştinţa unui străin, cu care, întâmplător, s-a întâlnit, pot fi cu totul diferite de ale mele. Îmi place să cred că structura mea sufletească e oarecum unică: sărmana mea mamă îmi spunea că n-o să am niciodată un cămin comod şi, într-adevăr, chiar în vara trecută m-am dovedit cu desăvârşire nedemn de a-l avea.

În timp ce mă aflam, pentru o lună de zile, pe malul mării, unde mă bucuram de aer curat, intâmplarea a făcut sa întâlnesc acolo cea mai fermecătoare făptură: o adevărată zeiţă în ochii mei, atâta vreme cât nu m-a

băgat în seamă. Niciodată nu mi-am destăinuit iubirea prin viu grai, dar dacă privirile pot vorbi, atunci şi cel mai idiot dintre idioţi ar fi putut ghici că eram îndrăgostit de ea până peste cap. În cele din urmă m-a înţeles şi mi-a răspuns cu cea mal dulce privire ce se poate inchipui. Ştiţi ce-am făcut? O mărturisesc cu ruşine: glacial, m-am retras în mine ca un melc, şi la fiecare privire caldă de-a ei m-am retras mai adânc, mai rece, până când, în cele din urmă, biata făptură nevinovată a început să se întrebe dacă nu cumva şi-a pierdut minţile şi, năucită de nedumerire, ruşinată de presupusa ei eroare, îşi convinse mama şi amândouă plecară din localitate. Această bizară atitudine mi-a creat reputaţia unui om cu desăvârşire lipsit de suflet, reputaţie pe care numai eu ştiu cât de puţin o merit!

M-am aşezat la capătul căminului, pe un scaun opus celui spre care păşea gazda mea; şi, ca să-mi fac de lucru, am încercat să mângâi căţeaua, care, părăsindu-şi culcuşul şi puii, se strecurase ca o lupoaică în spatele meu; avea buza răsfrântă, dinţii albi umeziţi de bale si sta gata să mă înşface. Mângâierile mele provocară o mârâială îndelungă şi răguşită.

— Ai face mai bine să laşi căţeaua în pace, mirâi şi domnul Heathcliff pe acelaşi ton, iar pentru a împiedica unele demonstraţii mai fioroase din partea ei, îi trase un picior. Nu-i învăţată cu mângâierile, n-o ţin pentru răsfăţ. Apoi, făcând vreo câţiva paşi mari spre o uşă lăturalnică, strigă din nou: Joseph!

Dar Joseph mormăia ceva neînţeles în fundul pivniţei şi părea că nu are de gând să vină sus, aşa că stăpânul său coborî chiar el, lăsându-mă singur, faţă-n faţă cu căţeaua aceea ameninţătoare şi cu o pereche de câini ciobăneşti, flocoşi şi fioroşi, care, împreună cu ea, îmi urmăreau cu mare băgare de seamă toate mişcările. Nedorind să intru în contact cu colţii lor, am stat nemişcat; dar, spre ghinionul meu, crezând că nu vor înţelege insultele tacite,

am avut nefericita idee de a mă strâmba şi schimonosi în faţa celor trei animale, până când una din strâmbături o enervă atât de mult pe „doamna”, încât se înfurie brusc şi sări pe genunchii mei. Am azvârlit-o cât colo şi m-am refugiat repede de partea cealaltă a mesei. Această mişcare a răsculat întreaga haită: o jumătate de duzină de monştri cu patru labe, de diferite dimensiuni şi vârste, ieşiră din vizuinele lor ascunse şi veniră spre cămin, punctul principal al încăperii. Simţind cum călcâiele mele, cât şi pulpanele jachetei, devin obiectul precis al asaltului lor, m-am apărat de atacul celor mai puternici adversari cu vătraiul; totuşi, pentru a restabili pacea, am fost silit să strig după ajutorul cuiva din casă.

Domnul Heathcliff şi omul lui urcară treptele pivniţei cu o indiferenţă jignitoare. Cred că nu şi-au iuţit câtuşi de puţin pasul, cu toate că în jurul căminului se stârnise o puternică larmă de lătrături şi chelălăieli. Din fericire, cineva din bucătărie veni în grabă. O femeie corpolentă, cu fusta suflecată, braţele goale şi obrajii rumeniţi de foc se repezi în mijlocul nostru învârtind o tigaie. Cu ajutorul acestei arme şi al glasului ei, furtuna se potoli ca prin farmec, iar când stăpânul intră nu mai rămăsese în arenă decît ea, suflând din greu, ca marea după un vînt năprasnic.

— Ce dracu s-a întâmplat? întrebă el, măsurându-mă într-un mod greu de îndurat după această primire atât de puţin ospitalieră.

— Ce dracu, într-adevăr! mârâii eu. Turma de porci în care-au intrat demonii[2] nu era stăpînită de duhuri mai rele decât jivinele dumneavoastră, domnule. Dacă părăseaţi un străin în mijlocul unei haite de tigri tot atâta era!

— Nu se leagă de oamenii care nu se ating de nimic, observă el, punând sticla în faţa mea şi împingând masa la locul ei. Bine fac câinii dacă sunt atenţi. Bei un pahar

[2] Aluzie la o legendă biblică.

de vin?

— Nu, mulţumesc.

— Nu te-au muscat, nu-i aşa?

— Dacă m-ar fi muşcat, îi învăţam eu minte.

Faţa lui Heathcliff se destinse într-un zâmbet.

— Haide, haide, zise, eşti cam emoţionat, domnule Lockwood. Poftim, gustă puţin vin. Oaspeţii sunt atât de rari în această casă, încât, trebuie să recunosc, nici eu şi nici câinii mei nu prea ştim cum să-i primim. În sănătatea dumitale, domnule!

Mă înclinai, făcându-i aceeaşi urare: îmi dădeam seama că ar fi o prostie să mă îmbufnez din pricina obrăzniciei unei haite de dulăi. Şi, în afară de asta, nu voiam să-mi las gazda să se mai distreze pe socoteala mea, căci atitudinea domnului Heathcliff cam înspre acolo tindea. Iar el, gândindu-se desigur că e o prostie să te pui rău cu un chiriaş bun, renunţă în oarecare măsură la stilul său laconic şi, nemaiînghiţînd pronumele şi verbele auxiliare, începu a vorbi despre un subiect care credea că mă interesează — avantajele si dezavantajele reşedinţei mele actuale. Din tot ce discutarăm, omul mi se păru foarte inteligent, de aceea, înainte de-a pleca, avusei îndrăzneala să-l rog să mă primească şi a doua zi. El, firește, nu dorea să repet incursiunea în casa lui. Totuşi, mă voi duce. Sunt uimit cât de sociabil mă simt în comparaţie cu el.

CAPITOLUL 2

În după-amiaza de ieri se lăsase ceaţă şi frig. Mă gândeam că poate ar fi mai cuminte să rămân acasă, în biroul meu, lângă foc, în loc s-o pornesc prin bălării şi noroaie spre Wuthering Heights. Aşa că, întorcându-mă de la masă (n.b. — iau masa de prânz între ora douăsprezece şi unu, căci menajera mea, o matroană respectabilă, care face parte integrantă din casă, nu poate sau nu vrea să înţeleagă cererea mea de a fi servit la ora cinci), urcai scările cu intenţia de a-mi petrece după-amiaza lenevind. Când să intru în odaia mea, văzui o tânără servitoare, îngenuncheată lângă sobă, înconjurată de perii şi găleţi cu cărbuni, şi care, scoţând un praf infernal, încerca să stingă flăcările sub mormane de cenuşă. În faţa acestui spectacol m-am retras imediat, mi-am luat pălăria şi, după un drum de patru mile, am ajuns la poarta grădinii lui Heathcliff, tocmai la timp pentru a mă adăposti de primii fulgi de zăpadă ai viscolului ce se dezlănţuise.

Pe acel vârf de deal pleşuv, pământul era îngheţat bocnă, iar aerul, tăios, mă făcea să dârdâi din tot trupul. Nefiind în stare să desfac lanţul porţii, am sărit peste gard şi am început să alerg de-a lungul aleii mărginite, de o parte şi de alta, de tufe răzleţe de coacăze. Zadarnic bătui în uşă până îmi amorţiră pumnii, şi câinii începură să latre.

„Oameni blestemaţi! zisei în gând, aţi merita să fiţi pe veci izolaţi de semenii voştri pentru lipsa de ospitalitate şi mojicia voastră. Nici chiar eu n-aş sta cu uşile ferecate în

timpul zilei. Dar nu-mi pasă, trebuie să intru!” Cu hotărâre, pusei mâna pe ivăr şi începui a-l zgâlţâi din răsputeri. Mutra acră a lui Joseph apăru la fereastra rotundă a hambarului.

— Ce caţi aici? strigă el. Stăpânu-i jos, la vite. Dă ocol casei şi du-te pân’ la capătu’ grajdului dacă vrei să vorbeşti cu el.

— Nu-i nimeni în casă să-mi deschidă? răcnii eu drept răspuns.

— Nu-i decât cucoana, si ea nu deschide chiar de-ai face larma asta turbată pân’ la miezu’ nopţii.

— Dar pentru ce? Nu-i poţi spune cine sunt? Haide, Joseph!

— Ba nu! Nu mă bag în treaba asta, mârâi capul din fereastră şi dispăru.

Zăpada începu să se aştearnă, deasă. Pusei mâna pe clanţă pentru a face o nouă încercare, când în curtea din dos apăru un tânăr fără haină, cu o furcă pe umăr. Îmi strigă să-l urmez şi, după ce trecurăm printr-o spălătorie şi un spaţiu pietruit unde se afla o magazie cu cărbuni, o pompă şi un porumbar, sosirăm în sfârşit în sala mare, caldă şi plăcută, unde fusesem primit în ajun. Încăperea strălucea minunat în lumina unui uriaş foc de cărbuni, turbă şi lemne, iar lângă masă, aşternută pentru o cină îmbelşugată, am avut plăcerea s-o văd pe „cucoana”, o fiinţă pe care nu mă aşteptam s-o găsesc aici. Mă înclinai şi aşteptai, crezând că mă va pofti să iau loc. Ea mă privi, rezemându-se de speteaza scaunului, dar rămase nemişcată şi mută.

— Urâtă vreme! zisei. Mă tem, doamnă Heathcliff, că uşa din faţă a suferit consecinţele nepăsării servitorilor dumneavoastră: am lovit din răsputeri ca să mă audă.

Ea nu deschise gura. Eu o priveam, ea mă privea: adică îşi aţintise ochii asupra mea cu o răceală şi o indiferenţă neplăcute şi stingheritoare din cale-afară.

— Stai jos, zise tânărul pe un ton răstit. Acuşi vine.

Îl ascultai; apoi îmi dresei vocea, o chemai pe ticăloasa Junonă, care la această a doua întrevedere a noastră binevoi să dea din vârful cozii, vrând să arate că mă cunoaşte.

— Frumos animal! zisei, încercând din nou să intru în vorbă cu stăpâna casei. Aveţi de gând să daţi din căţei, doamnă? .

— Nu sunt ai mei, răspunse plicticoasa gazdă cu un ton şi mai respingător decât ar fi răspuns chiar Heathcliff.

— A, favoriţii dumneavoastră fac parte dintre aceştia? continuai eu, întorcându-mă spre un colţ întunecos al încăperii unde pe o pernă mi se părea că văd nişte pisici.

— Ciudată alegere de favoriţi! remarcă ea cu dispreţ.

Spre ghinionul meu, acolo se afla un morman de iepuri morţi. Mai tuşii o dată uşor şi mă trăsei mai aproape de cămin, spunând din nou că vremea e îngrozitoare.

— Nu trebuia să ieşi din casă, zise ea, ridicându-se şi luând de pe cămin două dintre cutiile de metal pictate.

Aşa cum stătuse înainte, lumina nu ajungea până la ea; acum însă i-am putut vedea desluşit trupul şi obrazul. Era zveltă şi, după câte mi se părea, nu departe de vârsta uni fetişcane. Trupul frumos, iar obrazul — cea mai gingaşă şi distinsă faţă pe care am avut vreodată plăcerea s-o privesc. Trăsături fine, foarte frumoase, bucle bălaie, mai degrabă aurii, stăteau despletite pe gâtul ei delicat; iar ochii, dacă ar fi avut o expresie binevoitoare, ar fi fost irezistibili. Dar, spre norocul inimii mele sensibile, singurul sentiment ce se putea citi în ei era dispreţul sau un soi de deznădejde, cu totul nefirească pe asemenea chip. Cutiile erau cam sus, cât pe-aci să nu le ajungă; făcui o mişcare s-o ajut, dar ea se întoarse către mine ca un avar căruia cineva ar fi încercat să-i ajute sa-şi numere galbenii.

— N-am nevoie de ajutorul dumitale, zise ea scurt. Pot să le iau şi singură.

— Vă rog să mă iertaţi! mă grăbii să-i răspund.

— Ai fost poftit la ceai? întrebă ea legându-şi un şorţ

peste frumoasa-i fustă neagră; apoi măsură o lingură plină de frunze de ceai pe care-o ţinu nemişcată deasupra ceainicului.

— Aş fi încântat să beau o ceaşcă, îi răspunsei.

— Ai fost invitat? repetă ea.

— Nu, răspunsei, pe jumătate zâmbind. Dumneavoastră sunteţi persoana îndreptăţită să mă poftiţi.

Ea aruncă ceaiul înapoi în cutie, puse lingura şi celelalte la loc, apoi se aşeză mânioasă pe scaun; fruntea îi era încruntată, iar buza inferioară roşie şi bosumflată, ca la un copil care stă să plângă.

Între timp, tânărul îşi trase pe umeri o haină foarte jerpelită şi, aşezându-se şi el în faţa focului, începu să se uite la mine pe furiş, ca şi cum între noi ar fi fost o duşmănie de moarte încă nerăzbunată. Începusem să mă întreb dacă era servitor ori ba. Atât veşmintele cât şi vorba îi erau grosolane, cu totul lipsite de distincţia pe care o remarcasem la domnul şi doamna Heathcliff. Părul, castaniu şi des, era aspru şi neîngrijit, favoriţi stufoşi îi acopereau obrajii, iar mâinile îi erau înnegrite, ca ale unui muncitor de rând; totuşi purtarea lui era îndrăzneaţă, aproape sfidătoare, iar faţă de stăpâna casei nu părea să aibă atitudinea unui servitor. În lipsa unor dovezi precise în privinţa situaţiei lui în acea casă, am socotit că e mai bine să nu iau în seamă purtarea-i curioasă; şi, câteva minute mai târziu, intrarea lui Heathcliff mă salvă în oarecare măsură din situaţia neplăcută în care mă aflam.

— După cum vezi, domnule, m-am ţinut de făgăduială şi am venit! exclamai eu, luând un aer vesel, dar mă tem că vremea nu mă va lăsa să ies din casă încă vreo jumătate de ceas; sper că-mi veţi da adăpost în acest răstimp.

— O jumătate de ceas? zise el scuturându-şi fulgii albi de pe haine; mă mir c-ai ales tocmai viscolul ăsta pentru a umbla pe coclauri. Ştii că rişti să te rătăceşti prin

mlaştini? Chiar oamenii învăţaţi cu smârcurile de pe-aici greşesc deseori drumul în seri ca asta şi pot să-ţi spun că în momentul de faţă n-aş crede să se schimbe vremea.

— Poate găsesc printre oamenii dumneavoastră o călăuză. Va rămâne la Grange până mâine dimineaţă. Îmi puteţi da pe cineva?

— Nu, nu pot.

— Într-adevăr? Atunci nu-mi rămâne decât să mă bizui pe puterile mele.

— U-u-u-f!

— Faci ceaiul? îl întrebă pe băiatul cu haina jerpelită, mutându-şi privirea sălbatică de la mine la tânăra doamnă.

— Îi dai şi lui? întrebă ea adresându-i-se lui Heathcliff.

— Fă ceaiul! fu răspunsul, rostit cu atâta brutalitate, încât am tresărit.

Tonul acestor cuvinte dezvăluia un caracter cu adevărat urât. Nu mai eram dispus să-l consider pe Heathcliff un „bărbat straşnic”. După ce pregătirile se isprăviră, mă pofti, zicând:

— Iar acum, domnule, apropie-ţi scaunul.

Şi toţi, împreună cu tânărul bădăran, ne aşezarăm în jurul mesei şi înghiţirăm ceaiul într-o tăcere mormântală.

Mă gândii că, deoarece eu înnourasem atmosfera, era de datoria mea să caut a o însenina. Îmi părea de necrezut ca ei să stea zi de zi atât de încruntaţi şi tăcuţi şi, oricât de posaci ar fi fost, ura de pe faţa fiecăruia din ei nu putea fi expresia lor obişnuită.

— E ciudat, începui — înghiţisem o ceaşcă de ceai şi aşteptam să mi se toarne alta — e ciudat cum obişnuinţa modelează gusturile şi ideile. Puţini oameni îşi pot închipui că există fericire şi într-o viaţă atât de izolată de lume cum e cea pe care o duceţi dumneavoastră, domnule Heathcliff. Şi totuşi, îndrăznesc să spun că, înconjurat de familia dumneavoastră şi alături de simpatica dumneavoastră doamnă, geniul bun care

domneşte peste căminul şi inima dumneavoastră...

— Simpatica mea doamnă! mă întrerupse el cu o schimonoseală aproape diabolică pe obraz. Unde e... simpatica mea doamnă?

— Vreau să spun, doamna Heathcliff, soţia dumneavoastră.

— A, da, vrei să spui că spiritul ei a luat locul unui înger păzitor şi are grijă de Wuthering Heights chiar după ce trupul ei nu mai este? Nu-i aşa?

Dându-mi seama că am făcut o gafă, încercai s-o dreg. Trebuia să văd că diferenţa de vârstă dintre aceştia doi e prea mare ca să fie soţ şi soţie El avea cam patruzeci de ani, vârsta maturităţii intelectuale la care bărbaţii rareori se complac în iluzia că fetele tinere se pot căsători cu ei din dragoste; acest vis e rezervat drept mângâiere la bătrâneţe. Femeia nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani.

Apoi, într-o străfulgerare, m-am lămurit. „Desigur că bădăranul de lângă mine, care bea ceaiul dintr-un vas şi mânca pâinea cu mâini nespălate, e soţul ei: Heathcliff fiul, desigur. Iată ce înseamnă să te îngropi de viu: femeia s-a aruncat în braţele acestui necioplit pentru că, pur şi simplu, nu ştia că mai există pe lume şi alţi bărbaţi! Ce păcat de ea! Trebuie să bag de seamă ca nu cumva, din pricina mea, să regrete alegerea făcută”. După această reflecţie pot părea cam încrezut, dar nu e cazul. Vecinul meu era aproape respingător; iar eu ştiam, din experienţă, că sunt destul de atrăgător.

— Doamna Heathcliff e nora mea, zise Heathcliff, confirmându-mi bănuiala. În timp ce-mi vorbea, îi aruncă o privire ciudată: o privire de ură; sau, dacă nu, atunci muşchii feţei lui, spre deosebire de ai altor oameni, erau în aşa fel plămădiţi, încât nu exprimau graiul sufletului.

— A, acum am înţeles; desigur că dumneavoastră sunteţi fericitul posesor al acestei zâne binefăcătoare, remarcai, întorcându-mă către vecinul meu.

De data aceasta făcusem o neghiobie şi mai mare: tânărul roşi până-n vârful urechilor şi-şi strânse pumnii de parcă ar fi vrut să mă asasineze. Dar imediat se potoli, înăbuşind furtuna cu o înjurătură grosolană, mârâită la adresa mea. Mi-am dat osteneala să n-o aud.

— Nu prea ai noroc cu presupunerile, domnule, remarcă gazda mea; nici unul dintre noi n-avem norocul de-a fi posesorul zânei dumitale binefăcătoare: bărbatul ei e mort. Am spus că e nora mea; aşadar, trebuie să fi fost măritată cu fiul meu.

— Iar acest tânăr este...

— Desigur, nu fiul meu.

Heathcliff zâmbi din nou, cu aerul că ar fi o glumă prea năstruşnică să-i atribui paternitatea acelui urs.

— Numele meu e Hareton Earnshaw, mormăi celălalt, şi te sfătuiesc să-l respecţi!

— N-am manifestat nici o lipsă de respect, am răspuns, în timp ce în sinea mea râdeam de aerul demn cu care mi se prezentase.

Îşi plimbă ochii îndelung asupra mea, dar eu îmi întorsei privirea de la el, temându-mă ca nu cumva să fiu ispitit să-l plesnesc sau să izbucnesc în râs. Începusem să mă simt cu totul nelalocul meu în acest plăcut cerc familial. Atmosfera aceea deprimantă mă cuprinsese şi pe mine, distrugând aproape cu desăvârşire căldura şi confortul fizic ce mă înconjurau. De aceea am hotărât că voi lua bine seama înainte de-a mă aventura şi a treia oară sub acest acoperământ.

Masa se isprăvi, şi cum nimeni nu dădu semne că ar avea de gând să înceapă o convorbire prietenoasă, m-am apropiat de fereastră pentru a vedea cum e vremea. Priveliştea era descurajantă: noaptea se lăsase prea timpuriu, iar cerul şi dealurile se făcuseră una cu vârtejul de vânt şi zăpadă deasă.

— Cred că acum nu voi putea ajunge acasă fără o călăuză! exclamai fără să vreau. Drumurile sunt, desigur,

înzăpezite şi, chiar de n-ar fi, n-aş vedea nici un pas înaintea mea.

— Hareton, mergi şi mână duzina aceea de oi în tinda hambarului. Dacă rămân în ţarc, le acoperă zăpada. Pune şi o scândură în faţa lor, zise Heathcliff.

— Ce să mă fac? continuai eu din ce în ce mai enervat.

Întrebarea nu primi răspuns. Privind în jurul meu, îl văzui numai pe Joseph aducând într-o găleată terci pentru câini, şi pe doamna Heathcliff, aplecată în faţa focului şi jucându-se: punea pe foc un mănunchi de chibrituri care căzuseră de pe poliţa căminului când aşezase la loc cutia de ceai. Joseph, după ce-şi lăsă povara jos, privi cu ochi critici întreaga încăpere şi rosti cu glas hodorogit:

— Stau şi mă minunez cum poţi sta aici trândăvind, fără a pune mâna pe ceva, când toţi ceilalţi sunt pe-afară! Nu eşti bună de nimic şi n-are nici un rost să-ţi mai vorbească omu'. Niciodată n-ai să te-ntorci de pe calea cea rea şi-ai să te duci de-a dreptul la dracu, cum s-a dus şi mumă-ta.

O clipă am crezut că acest discurs înflăcărat îmi fusese adresat mie şi, destul de furios, păşii spre bătrînul nătărău cu ferma intenţie de a-l scoate pe uşă în brânci. Dar răspunsul doamnei Heathcliff mă opri.

— Ipocrit bătrân şi mârşav ce eşti! îi spuse. Nu ţi-e teamă că, pomenind numele diavolului, o să vină să te ia? Te poftesc să nu mă mai provoci, căci de nu, am să-i cer o favoare specială să te ia imediat. Ascultă! Uită-te aici, Joseph, continuă ea, luând de pe poliţă o carte lunguiaţă, mare şi neagră. Am să-ţi arăt eu cât de departe am ajuns în magia neagră, şi cu ajutorul ei voi fi în stare ca, în curând, să mă descotorosesc de cei ce-mi stau în cale. Vaca cea roşcată n-a murit întâmplător, iar reumatismele dumitale cu greu ar putea fi puse pe socoteala îndurării cereşti.

— Oh! păcătoaso, păcătoaso, gâfâi bătrânul; de ne-ar scăpa Domnul de rele!

— Blestematule! Eşti un afurisit. Piei din faţa mea, că, de nu, te ating de-a binelea! Am să vă modelez pe toţi din ceară şi argilă, şi primul care calcă poruncile hotărâte de mine — nici nu vreau să spun ce-i fac, dar ai să vezi! Piei îndată din faţa ochilor mei!

Mica vrăjitoare îl privi cu ochii ei frumoşi scăpărând de batjocură şi răutate, iar Joseph, realmente îngrozit, ieşi în grabă tremurând, rugându-se şi exclamând mereu „păcătoaso”. Crezând că purtarea ei nu fusese decât o glumă cam jalnică, încercai, imediat ce-am rămas singuri, s-o fac părtaşă la necazul meu.

— Doamnă Heathcliff, spusei pe un ton serios, trebuie să mă iertaţi că vă supăr. Dar cred, adică sunt convins, că o fiinţă cu o faţă ca a dumneavoastră, nu poate fi decât bună la suflet. Vă rog, daţi-mi câteva lămuriri care m-ar putea îndruma spre casă. Habar n-am pe unde s-o apuc; mai curând aţi şti dumneavoastră pe unde s-o apucaţi ca să ajungeţi la Londra!

— Du-te pe drumul pe care ai venit, răspunse ea, aşezându-se comod într-un scaun, lângă o lumânare, şi cu cartea cea mare pe genunchi. Scurtă îndrumare, dar cea mai sănătoasă pe care ţi-o pot da.

— Dar dacă o să auziţi că m-au găsit mort într-o băltoacă sau într-o groapă plină cu zăpadă, conştiinţa n-o să vă spună, în şoaptă, că în parte este vina dumneavoastră?

— Cum adică? Eu nu pot să te însoţesc. Ăştia nu m-ar lăsa să merg nici până la zidul din fundul grădinii.

— Dumneavoastră! N-aş îndrăzni să vă cer să păşiţi nici măcar peste pragul casei într-o noapte ca asta! strigai. Vă rog numai să-mi spuneţi pe unde s-o iau, nu să-mi arătaţi drumul, sau, dacă nu, convingeţi-l pe domnul Heathcliff să-mi dea o călăuză.

— Aici nu e decât el, Earnshaw, Zillah, Joseph şi cu mine. Pe cine să-ţi dea?

— Nu sunt rândaşi la fermă?

— Nu, ăştia-s toţi.

— Atunci voi fi silit să rămân aici.

— În privinţa asta învoieşte-te cu gazda dumitale. Eu nu mă amestec.

— Sper c-o să te înveţi minte să nu mai faci asemenea plimbări necugetate pe dealurile astea! strigă cu vocea lui aspră Heathcliff, care venea dinspre bucătărie. În ceea ce priveşte rămânerea dumitale aici, nu sunt pregătit pentru a găzdui oaspeţi, aşa că va trebui să dormi în pat cu Hareton sau cu Joseph.

— Pot dormi pe un scaun în camera aceasta, îi răspunsei.

— Nu, nu. Un străin e un străin, fie el bogat ori sărac, şi mie nu-mi convine să-l las singur într-un loc unde nu-l pot supraveghea, zise bădăranul.

Această insultă puse capăt răbdării mele. Exprimându-mi indignarea, trecui repede pe lângă el şi ieşii în curte, unde, din grabă, mă izbii de Earnshaw. Afară era atât de întuneric, încât nu puteam găsi porţile şi, cum bâjbâiam prin curte, mi-a fost dat să aud cum cearta dintre ei se încingea din nou. La început tânărul îmi păru prietenos.

— Mă duc cu el până la parc, zise.

— Du-te cu el şi până-n iad! exclamă stăpânul, sau poate ruda lui. Şi de cai cine-o să vadă? Hai?

— Viaţa unui om e mai preţioasă decât nişte cai neîngrijiţi o noapte; cineva trebuie să meargă cu el, murmură doamna Heathcliff, mai binevoitoare decât mă aşteptam.

— Dar nu la porunca ta! răspunse Hareton. Dacă-i porţi de grijă, ai face mai bine să-ţi ţii gura.

— Atunci dea Domnul ca fantoma lui să te urmărească în veci, şi ca domnul Heathcliff să nu mai găsească chiriaş până când Grange va fi o ruină! răspunse ea cu răutate.

— Auzi-o, auzi-o cum îi blestemă! mormăi Joseph, spre care mă îndreptam.

El se afla destul de aproape ca să ne audă, mulgea o

vacă la lumina unui felinar pe care îl luai fără multă vorbă, strigând că i-l voi trimite a doua zi, şi mă repezii spre cea mai apropiată portiţă.

— Stăpâne, stăpâne, a sfeterisit lanterna! strigă bătrânul urmărindu-mi retragerea. Hei Gnasher[3]! Hei, câini! Hei, Wolf[4] prinde-l, prinde-l!

Când să deschid portiţa, doi monştri flocoşi se năpustiră la gâtul meu, mă doborâră la pământ şi stinseră lumina, în timp ce hohotele de râs ale lui Heathcliff şi Hareton aţâţară la culme furia şi umilinţa mea. Din fericire, bestiile aveau chef să-şi dezmorţească mai degrabă labele şi să latre, dând vesele din coadă, decât să mă mănânce de viu; dar nu admiteau să mă ridic de jos. De aceea am fost silit să rărnân culcat la pământ până când răutăcioşii lor stăpâni s-au îndurat să mă elibereze; atunci, în capul gol şi tremurând de mânie, le-am poruncit nemernicilor să-mi deschidă porţile — căci, dacă mă mai reţin un minut, nu răspund de faptele mele — ameninţându-i şi jurând răzbunare prin fraze incoerente, care, prin confuzia şi profunzimea virulenţei lor sălbatice, aminteau de regele Lear.

Vehemenţa şi enervarea au făcut să-mi pornească valuri de sânge din nas; dar Heathcliff continua să râdă si eu să înjur. Nu ştiu cum s-ar fi terminat scena dacă n-ar fi fost prin apropiere o fiinţă ceva mai cu minte decât mine şi mai binevoitoare decât gazda mea. Era Zillah, menajera, o femeie zdravănă, care ieşi în cele din urmă din bucătărie să vadă pricina zarvei. Crezând că vreunul dintre bărbaţi mă scuturase ceva mai aspru şi neîndrăznind să se lege de stăpân, îşi îndreptă întreaga artilerie vocală împotriva tânărului nemernic.

— Păi bine, domnule Earnshaw, strigă ea, dumneata nu cunoşti nici o margine?! O s-ajungem să omorâm oamenii la uşa casei noastre! Văd eu că n-am ce căuta în casa

[3] Dinţatule!
[4] Lupule!

asta. Uitaţi-vă la bietul băiat, cât pe-aci să se înăbuşe! Nu, nu aşa nu mai merge! Veniţi înăuntru, că ştiu eu cum să opresc sângele. Haide, acum staţi liniştit, potoliţi-vă.

După aceste cuvinte, îmi turnă în ceafă o ulcică de apă rece ca gheaţa şi mă împinse în bucătărie. Domnul Heathcliff ne urmă, iar veselia aceea accidentală se transformă iute în obişnuita lui posomoreală.

Mi-era rău, eram ameţit şi slăbit din cale-afară, aşa că am fost silit să accept adăpost sub acoperişul casei lui. Îi spuse lui Zillah să-mi dea un pahar de coniac, apoi trecu în odaia din fund. Ea, binevoitoare faţă de mine, îi împlini porunca, ceea ce mă făcu să-mi vin în fire. Apoi mă conduse la culcare.

CAPITOLUL 3

În timp ce mă urcam la etaj, femeia mă sfătui să acopăr lumina lumânării şi să nu fac nici un zgomot, căci stăpânul avea idei ciudate în privinţa odăii în care mă va adăposti şi niciodată nu lăsa de bunăvoie să doarmă cineva într-însa. O întrebai motivul. Ea îmi răspunse că nu ştie. Trăia aici abia de un an sau doi, iar oamenii casei aveau atâtea deprinderi ciudate, încât nu voia să înceapă a-i descoase.

Eu, la rându-mi, prea zdruncinat pentru a mai fi şi curios, închisei uşa şi-mi făcui ochii roată ca să-mi găsesc patul. Întregul mobilier se compunea dintr-un scaun, un scrin şi un dulap mare de stejar, în care erau tăiate, tocmai sus, câteva firide ce semănau cu ferestrele unui cupeu. Mă apropiai de această construcţie şi, privind înăuntru, văzui că e un original pat de modă veche, făcut astfel încât să înlăture necesitatea ca fiecare membru al familiei să aibă o cameră separată. De fapt, patul forma o mică încăpere, iar poliţa interioară a unei ferestre servea drept masă. Deschizând tăbliile patului, intrai cu lumânarea aprinsă şi, după ce închisei tăbliile la loc, mă simţii la adăpost faţă de curiozitatea lui Heathcliff şi a celorlalţi ai casei.

Într-un colţ al poliţei pe care îmi aşezasem lumânarea, se afla un vraf de cărţi mucegăite, iar poliţa toată era acoperită cu inscripţii zgâriate în vopseaua ei. De fapt, nu era decât un singur nume scris cu diferite litere, mari şi mici: „Catherine Earnshaw”, ici şi colo „Catherine Heathcliff”, si apoi iarăşi „Calherine Linton”.

Cuprins de toropeală, îmi rezemai capul de fereastră, silabisind mereu Catherine Earnshaw... Heathcliff... Linton... , până când pleoapele mi se închiseră; dar n-am rămas nici cinci minute cu ochii închişi, şi în întuneric îmi apăru numele „Catherine” în litere albe, luminoase, roind ca nişte năluci vii; iar când m-am deşteptat, încercând să alung acest nume obsedant, am descoperit că fitilul lumânării mele se aplecase pe una din cărţile vechi şi că întreaga încăpere mirosea a piele de viţel arsă. Am rupt mucul fitilului şi, simţindu-mă foarte rău din pricina frigului şi a mirosului, m-am aşezat în capul oaselor şi am deschis pe genunchi tomul atins de flacără. Era o „Biblie” tipărită cu litere mici şi care mirosea îngrozitor de tare a mucegai. Foaia albă de la început purta inscripţia „Catherine Earnshaw, cartea ei”, şi o dată, cam cu un sfert de veac în urmă. O închisei şi luai alta, apoi alta, până când le cercetai pe toate. Catherine avea o bibliotecă aleasă, şi starea de uzură a cărţilor dovedea că le folosise mult, dar nu tocmai aşa cum s-ar fi cuvenit: abia un capitol scăpase de comentariile scrise cu peniţa — cel puţin aşa mi se păru mie — căci fiecare porţiune albă lăsată de tipograf era acoperită de scrisul ei. Unele erau propoziţii răzleţe, altele formau un adevărat jurnal, zmângălit cu un scris neîndemânatic de copil. În partea de sus a unei pagini libere (probabil că i s-a părut o comoară când a descoperit-o) avui plăcerea deosebită de a găsi o excelentă caricatură a prietenului meu Joseph, schiţată cam primitiv, dar foarte asemănătoare. Deodată se aprinse în mine interesul pentru necunoscuta Catherine şi începui imediat să-i descifrez hieroglifele pălite.

„O duminică îngrozitoare! începea aliniatul. Aş vrea să se întoarcă tata, Hindley îi ţine locul într-un mod infernal, purtarea lui faţă de Heathcliff e atroce. H. şi cu mine ne vom răzvrăti. Astă-seară am pus totul la cale.

Toată ziua a plouat cu găleata; nu ne-am putut duce la

biserică, aşa că Joseph a socotit de datoria lui să ne facă un serviciu divin în pod. Pe când Hindley şi cu soţia lui se încălzeau jos în faţa unui foc plăcut — sunt gata să jur că făceau orice, numai ,,Biblia" n-o citeau — Heathcliff, cu mine şi cu nenorocitul de rândaş a trebuit să ne luăm cărţile de rugăciuni şi să ne urcăm sus: ne-am aşezat la rând, pe un sac de grâu, unde, suspinând si tremurând, trăgeam nădejde că-l va cuprinde frigul şi pe Joseph, aşa că va avea interesul să ne facă o slujbă scurtă. Dar ce nădejde deşartă! Serviciul divin a ţinut exact trei ceasuri, şi totuşi, când ne-a văzut coborând, fratele meu a avut neobrăzarea să exclame:

«Ce, aţi şi isprăvit?»

Duminica seara eram de obicei lăsaţi să ne jucăm, dacă nu făceam prea multă gălăgie; dar acum e de ajuns un simplu chicot de râs ca să fim puşi la colţ!

«Uitaţi că aveţi un stăpân aici în casă, zise tiranul. Praf îl fac pe primul care mă scoate din fire! Ţin să fie o desăvârşită seriozitate şi tăcere. Aha! Tu erai, băiete? Frances, scumpa mea, trage-l de păr când treci pe lângă el: l-am auzit pocnind din degete.»

Frances îl trase straşnic de păr pe Heathcliff, apoi se duse şi se aşeză pe genunchii soţului ei; şi iată-i şezând acolo ca doi copilaşi, sărutându-se şi vorbind prostii cu ceasurile — palavre tâmpite de care ar fi trebuit să le fie ruşine! Noi ne-am ghemuit cât am putut mai bine în firida bufetului. Tocmai ne legasem laolaltă şorţurile şi le agăţasem în chip de perdea, când Joseph intră, după ce dăduse o raită pe la grajduri. Smulse munca mâinilor mele, îmi trase câteva palme şi croncăni:

«Stăpânu' abia a fost îngropat, sabatu' încă nu-i isprăvit, glasu' „Evangheliei", răsună încă în urechile voastre şi voi îndrăzniţi să vă ţineţi de lucruri lumeşti?! Ruşine să vă fie! Staţi ca lumea, copii răi ce sunteţi! Sunt aici destule cărţi bune, dacă vreţi să le citiţi: şedeţi şi gândiţi-vă la mântuirea voastră!»

Şi, zicând acestea, ne sili să ne aşezăm în capul oaselor, aşa ca până la noi să poată ajunge o rază slabă de la focul destul de îndepărtat, la a cărei lumină să citim textul vechiturilor pe care ni le puse în braţe. Nu mai puteam răbda. Am prins de cotor tomul meu murdar si l-am azvârlit în coteţul câinilor, jurând să urăsc cărţile bune. Cartea lui Heathcliff zbură dintr-o lovitură de picior în acelaşi loc. Şi atunci să vezi zarvă!

«Dom'le Hindley! strigă capelanul nostru. Dom'le, sări încoace! Domnişoara Cathy a rupt coperta la „Coiful Mîntuirii", şi Heathcliff, cuprins de mânie, a dat cu picioru' în „calea ce duce la pieire"![5] Tare păcat că-i laşi s-o apuce pe făgaşu' ăsta! Ei! Bătrânul le-ar arăta el lor... da' s-a dus!»

Hindley a venit repede din paradisul său de lângă cămin şi, prinzându-ne pe unul de guler şi pe celălalt de braţ, ne-a aruncat dintr-o mişcare în bucătăria din dos; iar acolo Joseph declară cu solemnitate că, în mod absolut sigur, aşa cum îl vedem şi cum ne vede, «Scaraoţchi» va veni să ne ia. Şi, astfel mângâiaţi, ne căutarăm fiecare câte un colţ, pentru a aştepta sosirea diavolului. Eu am pus mâna pe această carte şi pe o călimară de pe poliţă, am întredeschis uşa dinspre sală pentru a avea lumină şi mi-am petrecut vreo douăzeci de minute scriind; dar tovarăşul meu e nerăbdător şi propune să ne însuşim mantaua lăptăresei şi, la adăpostul ei, s-o luăm razna pe coclauri. Straşnică idee: când bătrânul hain va intra, va crede că profeţia lui s-a împlinit. În ploaia de afară nu poate fi nici mai frig şi nici mai mare umezeală decât este aici."

• •

Catherine şi-a împlinit probabil planul, căci fraza

[5] Text biblic.

următoare avea alt subiect: devenise plângăreaţă.

„Nici nu mi-am închipuit că Hindley mă va face să plâng atât! scria ea. Mă doare capul de nu-l pot ţine pe pernă şi totuşi nu pot ceda. Sărmanul Heathcliff! Hindley zice că-i un vagabond şi nu vrea să-l lase să şadă cu noi, nici să mai mănânce cu noi la masă; şi zice că eu să nu mă mai joc cu el şi ameninţă că-l dă afară din casă de-i călcăm porunca. Îl învinuieşte pe tata (cum îndrăzneşte?) că s-a purtat prea blând cu Heathcliff si jură că-l va pune el la locul lui.”

• •

Descifrând pagina aceea cam ştearsă, am început să moţăi: ochii îmi rătăceau de la scrisul de mână la cel de tipar. Am văzut un titlu tipărit cu litere roşii, ornamentate:

„De Şaptezeci şi Şapte de ori Şapte şi Primul peste cele de Şaptezeci de ori câte Şapte. Predică rostită de venerabilul Jabes Branderham, în Capela de la Gimmerton Sough”. Şi în timp ce, pe jumătate treaz, îmi munceam creierul să ghicesc cum a putut trata venerabilul Jabes Branderham acest subiect, capul îmi căzu pe pernă şi adormii. Vai, ce urmări poate avea un ceai prost, băut într-o dispoziţie proastă! Căci ce altceva m-ar fi putut face să trăiesc o noapte atât de înfiorătoare? De când mă ştiu n-am avut o noapte ca asta!!

Am început să visez încă înainte de a pierde cunoştinţa locului în care mă aflam. Se făcea că era dimineaţă şi că pornisem cu Joseph drept călăuză spre casă. Pe drumul nostru troienele de zăpadă erau înalte de mulţi metri şi, în timp ce înaintam cu greu, tovarăşul meu mă bătea la cap neîncetat dojenindu-mă că n-am luat cu mine un toiag de pelerin, spunând că fără el nu voi putea intra niciodată în casă. În acelaşi timp, învârtea cu mândrie un ciomag cu un nod mare în vârf, care, după câte înţelesesem eu, era chiar toiagul despre care-mi vorbea.

La început mi s-a părut absurd că aş putea avea nevoie de o asemenea armă pentru a pătrunde în propria mea locuinţă. Apoi, o idee nouă îmi trecu prin minte. Nu mergeam acasă, ci ne duceam să ascultăm predica faimosului Jabes Branderham având ca subiect textul biblic: „De şaptezeci de ori câte şapte” şi unul dintre noi, poate Joseph, poate predicatorul, poate eu, săvârşisem „Primul păcat peste cele de şaptezeci de ori câte şapte”, iar vinovatul urma să fie dat în vileag şi excomunicat.

Sosirăm la capelă. De fapt, în plimbările mele trecusem de două sau trei ori pe lângă ea; e aşezată în vale, între două dealuri, pe un mic dâmb lângă o mlaştină. Se spune despre mlaştină că mâlul ei, amestecat cu turba, îndeplineşte toate cerinţele pentru a îmbălsăma cele câteva cadavre aflate în adânc. Acoperişul capelei s-a păstrat neatins până-n ziua de azi, dar deoarece leafa pastorului consta numai din douăzeci de lire pe an şi o locuinţă cu două încăperi, care ameninţă în mod vertiginos să devină una singură, nimeni nu mai vrea să îndeplinească slujba de pastor în această parohie, mai ales cînd toată lumea spune că orice credincios ar prefera să-l lase să moară de foame decât să-i mărească veniturile cu un „penny” din punga lui. Totuşi, în visul meu, Jabes se afla în faţa unei capele pline de oameni ce-l ascultau cu luare-aminte; iar el predica — Doamne-Dumnezeule, ce predică! Era împărţită în „patru sute nouăzeci” de părţi, fiecare parte făcând cât o cuvântare obişnuită rostită de la amvon, şi referindu-se fiecare la un anumit păcat! Avea un sistem propriu de a interpreta textul biblic, aşa încât credinciosul săvârşea, în mod implacabil, de fiecare dată alte păcate. Acestea erau cât se poate de ciudate: încălcări de porunci pe care nu mi le-aş fi putut închipui vreodată.

Şi se făcea că eram tare ostenit! Mă zvârcoleam, căscam, mă fura iar somnul şi iarăşi m-am trezit. M-am ciupit şi m-am înţepat, mi-am frecat ochii, m-am ridicat în

picioare, m-am aşezat din nou la locul meu pe bancă, făcându-i lui Joseph semn cu cotul, ca să-mi spună dacă pastorul va isprăvi vreodată predica. Eram condamnat s-o ascult în întregime: în sfârşit, ajunsese la „Primul păcat peste cele de şaptezeci de ori câte şapte". În această clipă de paroxism, o inspiraţie bruscă m-a cuprins: am fost îmboldit să mă ridic în picioare şi să-l denunţ pe Jabes Branderham drept făptuitorul păcatului ce nu poate fi iertat nici unui creştin.

„Domnule, exclamai, şezând între aceşti patru pereţi am îndurat şi iertat într-o singură împrejurare cele patru sute nouăzeci de capitole ale cuvîntării dumitale! De şaptezeci de ori câte şapte mi-am luat pălăria şi am dat să plec, de şaptezeci de ori câte şapte m-ai silit în mod cu totul neîntemeiat să mă aşez din nou. Al patru sute nouăzeci şi unulea a depăşit marginile răbdării mele. Tovarăşi de suferinţă, năpustiţi-vă asupra lui! Daţi-l jos, faceţi-l praf, să nu mai rămână nici urmă din el!"

După o pauză solemnă, Jabes, aplecat peste perna de la amvon, strigă: „«Tu eşti omul acela!»[6]" De şaptezeci şi şapte de ori câte şapte ţi-ai strâmbat faţa căscând... de şaptezeci şi şapte de ori câte şapte m-am sfătuit cu sufletul meu, zicând: iată, aceasta este slăbiciunea omenească! Şi aceasta se poate ierta! Primul păcat peste cele şaptezeci de ori câte şapte s-a săvârşit. Fraţilor, împliniţi judecata hotărâtă. Această cinste se cuvine tuturor sfinţilor!

După aceste cuvinte de încheiere, întreaga adunare, ridicându-şi toiegele de pelerini, năvăli în jurul meu ca un singur om. Iar eu, neavând nici o armă cu care să mă apăr, am început să mă lupt cu Joseph, cel mai apropiat şi cel mai feroce adversar al meu, pentru a-i lua toiagul. În învălmăşeală, mai multe ciomege se întâlniră, iar loviturile destinate mie căzură asupra altor căpăţâni. Capela toată răsuna de lovituri şi contralovituri: mâna

[6] Text biblic.

fiecărui om era ridicată împotriva vecinului său, iar Branderham, nevrând să stea degeaba, îşi manifesta zelul printr-o ploaie de lovituri iuţi şi zgomotoase în pupitrul amvonului, care răsunau atât de puternic, încât în cele din urmă, spre nespusa mea uşurare, m-am trezit din somn. Ce mă făcuse să visez vacarmul acela cumplit? Ce jucase rolul lui Jabes în gălăgia aceea? Nimic altceva decât o ramură de molift, care în puterea furtunii atingea zăbrelele ferestrei mele şi îşi izbea de geam conurile uscate! O clipă am ascultat bănuitor, apoi, după ce am descoperit ce-mi tulburase somnul, mă întorsei pe cealaltă parte şi adormii pentru a visa din nou; un vis, dacă se poate, şi mai urât decât cel dinainte.

De data aceasta îmi dădeam seama că eram culcat în încăperea aceea strâmtă de stejar şi auzeam desluşit vântul năprasnic şi zăpada viscolind; auzeam, de asemenea, creanga de molift făcând mereu acelaşi zgomot supărător, numai că acum îi cunoşteam cauza adevărată. Mă enerva însă atât de tare, încât m-am hotărât să-i pun capăt dacă se poate; şi astfel m-am ridicat şi am încercat să deschid fereastra. Cârligul era înţepenit în belciug, lucru observat de mine în stare de veghe, dar uitat apoi.

— Orice-ar fi, trebuie să pun capăt zgomotului! murmurai şi, spărgând geamul cu pumnii, am scos afară un braţ pentru a prinde creanga care mă supăra; dar în locul ei, degetele mele se încleştară pe degetele unei mâini mici, reci ca gheaţa! Cuprins de groaza înspăimântătoare a coşmarului, am încercat să-mi retrag braţul, dar mâna se agăţase de braţul meu şi un glas de o melancolie sfâşietoare, plângând în hohote, spunea:

„Lasă-mă să intru, lasă-mă să intru!”

„Cine eşti?” întrebai, luptând între timp să-mi trag braţul.

„Catherine Linton, răspunse glasul tremurător. M-am întors acasă, am rătăcit pe coclauri!” (De ce m-am gândit

la „Linton”? Citisem doar de douăzeci de ori „Earnshaw” şi numai o dată „Linton”).

Pe când vorbea am zărit în întuneric o faţă de copil ce privea pe fereastră. Groaza mă umplu de cruzime şi, văzând că zadarnic încerc să mă desprind de această făptură, i-am tras mâna pe geamul spart, frecându-i încheietura de el, până când începu să curgă atâta sânge, de se udară aşternuturile. Dar ea se văita mai departe: ,,Lasă-mă să intru!” şi continua să mă strângă cu putere, aproape înnebunindu-mă de spaimă.

„Dă-mi drumul dacă vrei să te las să intri, i-am spus în cele din urmă — altfel n-am cum!”

Degetele i se desfăcură, eu mi-am tras mâna prin gaura geamului, am aşezat repede cărţile în stivă în faţa geamului şi mi-am astupat urechile pentru a nu mai auzi rugămintea aceea sfâşietoare. Cred că am stat aşa, cu urechile astupate, cam un sfert de ceas; totuşi, când am ascultat din nou, plânsul acela jalnic nu contenise! „Pleacă de-aici! i-am strigat; n-am să te las să intri niciodată, chiar de m-ai ruga douăzeci de ani!” „Sunt douăzeci de ani de atunci, boci glasul, douăzeci de ani de când nu-mi găsesc locul!”

La aceste vorbe se auzi o uşoară zgârietură în fereastră, iar stiva de cărţi se clătină, de parcă ar fi împins-o cineva. Am încercat să sar din pat, dar nu mă puteam urni din loc. Atunci, cuprins de o spaimă îngrozitoare, am început să urlu cât mă ţinu gura. Spre marea-mi uluire, am descoperit că ţipetele mele nu fuseseră numai ale visului, căci paşi grăbiţi se apropiară de uşa camerei; o mână viguroasă o deschise, împingând-o cu putere, iar prin firidele tăiate în partea de sus a patului licări o lumină. M-am ridicat în capul oaselor, tremurând şi ştergându-mi sudoarea de pe frunte. Intrusul părea nedumerit şi bombănea ceva vorbind ca pentru el. În cele din urmă întrebă în şoaptă, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la vreun răspuns:

— E cineva aici?

Am socotit că e mai bine să-i mărturisesc prezenţa mea, căci, după tonul cu care vorbea Heathcliff, eram convins că dacă tac el îşi va continua cercetările. O dată hotărârea luată, m-am întors şi am deschis tăbliile patului. Va trece multă vreme până voi putea uita urmările acestui gest al meu.

Heathcliff stătea aproape de uşă în cămaşă şi pantaloni, ţinând în mână o lumânare ce-i picura pe degete; iar obrazul îi era alb ca peretele de care se rezema. Prima scârţâitură a tăbliei patului îl cutremură ca un şoc electric. Lumânarea îi sări din mână la o depărtare de câţiva paşi şi era atât de tulburat, încât abia o putu ridica.

— Sunt eu, musafirul dumneavoastră, domnule! i-am strigat, vrând să-i evit umilinţa de a-şi mai arăta spaima aceea cumplită. Am avut nenorocul să ţip în somn din pricina unui coşmar îngrozitor. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Oh, bată-te Dumnezeu, domnule Lockwood! Mai bine te-ai fi dus la... începu gazda mea, punând lumânarea pe un scaun, deoarece nu era în stare s-o ţină dreaptă în mână. Şi cine te-a adus în odaia asta? continuă, înfigându-şi unghiile în palmă şi scrâşnind din dinţi pentru a-şi opri tremurul fălcilor. Cine te-a adus? Îmi vine să-l dau afară din casă chiar acum, în clipa asta!

— Servitoarea dumneavoastră, Zillah, îi răspunsei, sărind din pat şi grăbindu-mă să mă îmbrac. Nu-mi pasă dac-o daţi afară, ar fi o pedeapsă binemeritată. Cred c-a vrut să verifice pe socoteala mea dacă în camera asta umblă stafii sau nu. Ei bine, să ştiţi că mişună în ea stafiile şi duhurile rele! Aveţi dreptate s-o ţineţi încuiată, vă asigur. Nimeni nu v-ar mulţumi pentru o noapte petrecută într-o asemenea vizuină!

— Ce vrei să spui? întrebă Heathcliff, şi ce ai de gând să faci? Culcă-te la loc şi dormi până dimineaţă, dacă tot

eşti aici. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai striga atât de înfiorător! N-ai nici o scuză în afară de cazul că cineva ţi-ar fi tăiat beregata.

— Dacă mica drăcoaică ar fi reuşit să intre pe fereastră, m-ar fi sugrumat, desigur! îi răspunsei. Eu n-am de gând să mai îndur persecuţiile strămoşilor dumneavoastră. Reverendul Jabes Branderham vă era rudă din partea mamei? Iar fluşturatica aceea, Catherine Linton, ori Earnshaw, ori mai ştiu şi eu cum o chema, trebuie să fi fost un sufleţel nestatornic şi afurisit! Mi-a spus c-a umblat hoinară vreme de douăzeci de ani. Pedeapsă dreaptă pentru marile ei păcate săvârşite în timpul vieţii pământeşti, nu mă îndoiesc!

Abia rostisem aceste cuvinte, când mi-am dat seama de legătura dintre numele lui Heathcliff şi al Catherinei, lucru pe care-l uitasem cu desăvârşire şi pe care nu mi l-am reamintit decât după ce m-am trezit de-a binelea. Văzând cât am fost de neghiob, am roşit, dar prefăcându-mă că nu observ jignirea, m-am grăbit să adaug:

— Adevărul este, domnule, că prima parte a nopţii am petrecut-o... Aici m-am oprit din nou, deşi era cât pe-aci să spun „cercetând acele cărţi vechi”, ceea ce i-ar fi dezvăluit că le cunoşteam cuprinsul, atât cel tipărit cât şi cel scris de mână; de aceea, venindu-mi în fire, am continuat: ...silabisind numele zgâriat pe poliţa ferestrei, îndeletnicire monotonă, menită să mă facă să adorm mai repede, ca de pildă număratul sau...

— Ce ţi-o fi trecând prin cap de-mi vorbeşti mie astfel?! tună Heathcliff cu o vehemenţă sălbatică. Cum, cum îndrăzneşti, aici, în casa mea?! Doamne, e nebun de vorbeşte aşa! zise, lovindu-şi fruntea cu furie.

Nu ştiam ce să fac, să mă supăr de tonul cu care-mi vorbea, sau să-mi continui explicaţia? Dar omul mi se păru atât de profund emoţionat încât mi se făcu milă de el şi am continuat să-i povestesc visul, afirmându-i că nu auzisem niciodată numele de Catherine Linton, dar pentru

că-l citisem atât de des mă impresionase şi, când n-am mai fost stăpânul imaginaţiei mele, s-a personificat. Încetul cu încetul, în timp ce vorbeam, Heathcliff înainta până-n umbra patului şi, în cele din urmă, se aşeză, aproape ascuns în dosul acestuia. Dar, din respiraţia lui întretăiată şi grea, am ghicit că se străduia să învingă o emoţie extrem de puternică. Nevrând să-i arăt că mi-am dat seama de lupta pe care o duce, am continuat să mă îmbrac căutând să fac zgomot, şi, uitându-mă la ceas, am început să vorbesc singur despre lungimea nopţii aceleia.

— Încă nu e nici ora trei! Aş fi jurat că e şase. Aici timpul stă pe loc. Trebuie să ne fi culcat pe la opt!

— Iarna întotdeauna la nouă, şi scularea la patru, zise gazda mea, înăbuşindu-şi un geamăt; şi mi se păru, după mişcarea umbrei braţului său, că-şi şterge o lacrimă. Domnule Lockwood, adăugă, vă puteţi duce în odaia mea. Dacă vă coborâţi atât de devreme, o să ne stingheriţi, iar cu ţipetele dumneavoastră copilăroase mi s-a dus dracului somnul!

— Şi-al meu, îi răspunsei. Am să mă plimb prin curte până se luminează de ziuă, şi atunci am s-o iau din loc. Şi nu vă temeţi, căci n-am să-mi reînnoiesc vizita. De data asta m-am lecuit cu desăvârşire de a mai căuta vreo plăcere în relaţiile cu oamenii, fie la ţară, fie la oraş. Un om înţelept trebuie să se mulţumească doar cu propria-i tovărăşie.

— Încântătoare tovărăşie! mârâi Heathcliff. Ia lumânarea şi du-te unde pofteşti. Te voi urma îndată. Totuşi, fereşte-te de curte, câinii sunt dezlegaţi; iar în casă Juno face de gardă şi... nu, nu poţi umbla decât pe scări şi coridoare. Dar .. pleacă odată de-aici! Vin şi eu îndată. L-am ascultat în ceea ce privea părăsirea odăii, dar, neştiind unde duceau sălile acelea înguste, m-am oprit în prag şi, fără să vreau, am fost martor la o scenă de netăgăduită superstiţie din partea proprietarului meu, care, în mod bizar, dezminţi aparentul lui bun-simţ.

Înaintă până la pat, deschise fereastra dintr-o smucitură şi, pe când trăgea de ea, izbucni într-un plîns puternic, pe care nu şi-l putea stăpâni. Spunea hohotind:

— Intră! Vino, Cathy, oh, vino, Cathy... numai o dată! Oh! Iubita inimii mele! Ascultă-mă de data asta, Catherine, măcar acum!

Dar năluca se arătă capricioasă, aşa cum sunt de obicei nălucile: nu dădu nici un semn de viaţă, iar zăpada şi vântul, viscolul năprasnic, pătrunseră prin fereastră şi, ajungând până la mine, îmi stinseră lumânarea.

Era atâta spaimă în durerea care însoţea această ieşire delirantă, încât mila m-a făcut să trec peste nebunia ei şi am plecat de acolo, destul de supărat că am tras cu urechea şi regretând că i-am povestit coşmarul meu ridicol care-i produsese această cumplită sfâşiere, deşi nu puteam înţelege pentru ce suferea atât. Am coborât la parter bâjbâind şi m-am oprit în bucătăria din dos, unde, după ce am scormonit în sobă, am găsit o urmă de foc şi mi-am putut aprinde lumânarea. Nimic nu se mişcă, în afară de un motan vărgat, care apăru din cenuşă salutându-mă cu un miorlăit jalnic.

Căminul era înconjurat aproape în întregime de două bănci arcuite; pe una din ele m-am întins eu, pe cealaltă se urcă motanul. Şi atâta timp cât nu ne tulbură nimeni am moţăit amândoi, dar curând apăru Joseph, târându-şi picioarele în jos pe o scară de lemn ce cobora dintr-o gaură din acoperiş, probabil intrarea mansardei lui. Aruncă o privire sinistră spre mica flacără pe care reuşisem s-o aţâţ, şi care pâlpâia acum în cămin, goni pisica de pe bancă şi, instalându-se în locul rămas liber, începu să-şi umple luleaua cu tutun. Prezenţa mea în sanctuarul său fu, desigur, socotită drept dovada unei obrăznicii prea neruşinate pentru a merita vreo observaţie; aşa că-şi duse luleaua la buze în tăcere, îşi încrucişă braţele şi începu să pufăie. L-am lăsat să-şi guste plăcerea netulburat; după ce sorbi ultimul fum şi

suspină adânc, se ridică şi ieşi cu aceeaşi solemnitate cu care venise.

Apoi intră cineva cu un pas mai uşor; deschisesem gura să zic: „Bună dimineaţa”, dar o închisei la loc, cu salutul nerostit, căci Hareton Earnshaw îşi făcea rugăciunea „sotto voce”[7] , rugăciune ce consta dirtr-un şir de înjurături îndreptate împotriva fiecărui obiect de care se atingea, în timp ce cotrobăia într-un ungher, căutând un hârleţ sau o lopată pentru a face o pârtie prin nămeţi. Îşi aruncă privirea peste speteaza băncii, umflându-şi nările, dar nu găsi de cuviinţă să fie mai politicos cu mine decât cu pisica. Din pregătirile lui am ghicit că plecarea îmi era îngăduită şi, părăsindu-mi culcuşul tare, am făcut o mişcare pentru a-l urma. El observă şi deschise cu capătul hârleţului o uşă, arătându-mi astfel, fără a scoate o vorbă însă, că într-acolo trebuie să merg dacă vreau să-mi schimb reşedinţa.

Această uşă dădea în „sală”, unde femeile se şi apucaseră de treabă. Zillah aţâţa cu nişte foale enorme flăcările firave din cămin; doamna Heathcliff, în genunchi pe piatra căminului, citea o carte la lumina focului. Îşi ţinea mâna între para focului şi ochi; părea foarte absorbită de îndeletnicirea ei, întrerupându-se numai pentru a dojeni servitoarea când o acoperea cu scântei sau pentru a da la o parte, când şi când, un câine care-şi vâra botul prea aproape de faţa ei. Spre marea mea surpriză l-am văzut acolo şi pe Heathcliff. Stătea lângă foc, cu spatele spre mine, tocmai sfârşind o ieşire furtunoasă împotriva bietei Zillah, care mereu îşi întrerupea lucrul pentru a ridica până la ochi colţul şorţului, suspinând şi gemând indignată.

— Şi tu, nemernico!... izbucni el în momentul intrării mele, întorcându-se către noră-sa şi folosind câteva epitete nevinovate, ca de pildă „gâscă” sau „oaie”, vorbe care de obicei se înlocuiesc cu puncte, puncte. Aici erai?!

[7] Cu glas scăzut (it.).

Iar îţi pierzi vremea cu fleacurile alea care nu-s bune de nimic! Toţi ceilalţi îşi câştigă pâinea muncind, tu trăieşti din mila mea! Dă la o parte hârţoagele alea si caută-ţi ceva de lucru. Ai să-mi plăteşti pacostea de a te avea mereu sub ochi, auzi, ticăloaso, blestemato!

— Hârţoagele am să le dau la o parte, căci dacă refuz poţi să mă sileşti, răspunse tânăra doamnă, închizând cartea şi azvârlind-o pe un scaun; dar n-am să fac nimic, chiar de-ai înjura până ţi-o ieşi limba de-un cot! N-am să fac decât ce-mi place mie!

Heathcliff ridică mâna, iar ea, cunoscându-i desigur greutatea, se feri, sărind la o parte. Cum n-aveam poftă să mă distrez privind o bătaie între câine şi pisică, am înaintat iute, ca şi cum aş fi voit să mă încălzesc la dogoarea căminului, prefăcându-mă că nu auzisem nimic din cearta lor, care se întrerupse brusc. Aveau suficientă educaţie pentru a suspenda orice ostilitate: Heathcliff îşi vârî pumnii în buzunare, desigur ca să-i ferească de ispită, iar doamna Heathcliff, bosumflată, se duse spre un scaun îndepărtat, unde, ţinându-se de cuvânt, şezu nemişcată ca o stană tot timpul cât mai rămăsei acolo, timp destul de scurt căci refuzând să iau parte la micul lor dejun am profitat de prima licărire a zorilor ca să ies în aerul de afară limpede, liniştit şi rece ca o gheaţă imaterială.

Înainte de-a ajunge la marginea grădinii, proprietarul meu îmi strigă să mă opresc, oferindu-se să mă însoţească. Şi bine făcu, deoarece tot povârnişul se preschimbase într-un ocean de valuri albe; ridicăturile şi adânciturile nu mai corespundeau cu dealurile şi povârnişurile reale; multe gropi erau umplute cu zăpadă până la nivelul drumului iar şiruri întregi de dâmburi, formate din rămăşiţele pietrelor aruncate din carieră, dispăruseră de pe harta ce mi se întipărise bine în minte în timpul plimbării din ajun. Observasem pe o parte a drumului, la o depărtare de şase sau şapte iarzi,

nenumărate pietre verticale înşiruite de-a lungul acestui câmp pleşuv. Fuseseră puse acolo si spoite cu var pentru a fi semne în întuneric şi pentru a arăta drumul în cazul unei ninsori ca aceasta, când gropile mlăştinoase de pe margini se înzăpezesc şi se fac una cu drumul. În afară de câte o pată murdară ce răsărea ici şi colo, orice urmă a existenţei lor dispăruse; iar însoţitorul meu trebui să-mi spună deseori s-o iau la dreapta sau la stânga, tocmai când eram convins că merg pe făgaşurile drumului bun.

Am schimbat puţine vorbe: iar la intrarea în parcul Thrushcross, domnul Heathcliff se opri şi îmi spuse că de acolo nu mă mai pot rătăci. Despărţirea s-a mărginit la o plecăciune făcută în grabă, iar eu mi-am văzut de drum, bizuindu-mă pe propriile mele puteri, deoarece căsuţa portarului era încă nelocuită. De la poarta parcului şi până la Grange e o depărtare de două mile; cred c-am izbutit s-o fac însă de patru, rătăcind printre pomi şi afundându-mă în zăpadă până la gât: o încercare pe care numai cei ce au trait-o o pot preţui. În orice caz, cum a fost, cum n-a fost rătăcirea mea, ceasul bătea douăsprezece când am intrat în casă, ceea ce însemna că-mi trebuise exact un ceas pentru fiecare milă de drum parcursă de la Wuthering Heights.

Menajera casei şi ajutoarele ei alergară să mă primească; strigau care mai de care, căci pierduseră orice nădejde de a mă mai vedea viu; crezuseră că am pierit noaptea şi se pregăteau să pornească în căutarea rămăşiţelor mele pământeşti. Le-am rugat să se potolească o dată ce m-au văzut întors; şi, amorţit până-n măduva oaselor, m-am târât până sus. Acolo, după ce m-am îmbrăcat cu haine uscate şi am măsurat odaia cu paşi mari încoace şi încolo timp de treizeci sau patruzeci de minute, pentru a-mi pune sângele în mişcare, m-am retras în biroul meu, vlăguit ca un pisoi nou-născut: eram atât de slăbit, încât abia m-am putut bucura de veselia focului din cămin şi de cafeaua fumegândă pe care mi-o

pregătise îngrijitoarea pentru a mă înviora.

CAPITOLUL 4

Ce vane sfârleze suntem noi, oamenii! Eu, care hotărâsem să stau departe de orice relaţii sociale şi mulţumeam stelei mele că, în sfârşit, descoperisem un loc unde era aproape cu neputinţă să am asemenea legături, eu — o biată făptură — după ce am dus până către seară lupta cu depresiunea şi singurătatea, mă văzui silit să cobor steagul şi, în cele din urmă, să capitulez; pretextând că trebuie să mă informez asupra celor de trebuinţă în noua mea aşezare, am rugat-o pe doamna Dean, când mi-a adus cina, să ia loc şi să stea cu mine până mănânc, nădăjduind din tot sufletul că-mi va oferi o bună probă de pălăvrăgeală şi că astfel, prin limbuţia ei, ori mă va trezi din toropeală, ori mă va adormi de-a binelea.

— Dumneata ai trăit aici multă vreme, am început; şaisprezece ani, nu-i aşa?

— Optsprezece, domnule; am venit când s-a căsătorit doamna. După ce-a murit ea, stăpânul m-a oprit aici ca să-i văd de gospodărie.

— Aşa!

Urmă o pauză. M-am temut că nu-i vorbăreaţă sau că nu-i place să vorbească decât despre treburile ei, care cu greu m-ar fi putut interesa. Totuşi, după ce stătu câtăva vreme pe gânduri, cu pumnii aşezaţi pe genunchi şi cu un văl de melancolie aşternută pe faţa-i rumenă, exclamă:

— Ah, de-atunci mult s-au mai schimbat timpurile!

— Da, remarcai eu, cred c-ai fost de faţă la multe schimbări. Nu-i aşa?

— Schimbări şi necazuri, zise ea.

„Ah, da, îmi zisei, am să aduc vorba despre familia proprietarului meu. Iată un mijloc bun pentru a o îndemna la vorbă. Tare mi-ar plăcea să cunosc povestea frumoasei fetişcane văduve! O fi de prin partea locului, or ceea ce e mai probabil, o fi vreo străină pe care acei „indigeni” posaci refuză s-o considere ca rubedenie?!...” Cu această intenţie o întrebai pe doamna Dean pentru ce Heathcliff închiria Thrushcross Grange şi prefera să trăiască în condiţii şi într-o casă mult inferioare acesteia:

— Nu e destul de bogat pentru a-şi întreţine ferma aşa cum se cuvine?

— Ba e bogat, domnule! răspunse ea. Are bani mulţi, nimeni nu ştie câţi are, şi-i înmulţeşte în fiecare an. Da, da, e destul de bogat pentru a trăi într-o casă şi mai bună decât asta, dar e foarte zgârcit, şi chiar dacă ar fi avut de gând să se mute la Thrushcross Grange, când a auzit c-ar putea găsi un chiriaş bun, nu s-a îndurat să scape prilejul de a câştiga câteva sute în plus. Ce ciudat e ca un om să fie atât de lacom când e singur pe lume!

— Mi se pare c-a avut un băiat.

— Da, a avut... dar a murit.

— Şi doamna aceea tânără, doamna Heathcliff, e văduva acelui băiat?

— Da.

— De pe unde e de felul ei?

— Păi, e fata fostului meu stăpân, domnule! Numele ei de fată era Catherine Linton. Eu am crescut-o, mititica! Şi trăgeam nădejde că domnul Heathcliff o să se mute aici, şi-atunci am fi putut sta din nou împreună.

— Ce? Catherine Linton?! exclamai mirat. Dar după un minut de reflecţie, mi-am dat seama că nu era vorba despre Catherine, năluca visului meu. Aşadar, continuai, predecesorul meu în această casă se numea Linton?

— Da.

— Şi cine e acel Earnshaw, Hareton Earnshaw, care

locuieşte în casă cu domnul Heathcliff? E rudă cu el?

— Nu, acela e nepotul răposatei doamne Catherine Linton.

— Atunci e vărul tinerei doamne?

— Da; de altfel ea era verişoară şi cu bărbatul ei! Unul văr din partea mamei, celălalt din partea tatălui. Heathcliff a fost însurat cu sora domnului Linton.

— Am văzut deasupra uşii de la Wuthering Heights sculptat numele „Earnshaw”. Sunt dintr-o familie veche?

— Foarte veche, domnule. Iar Hareton e ultimul dintre ei, după cum domnişoara Cathy e ultima dintre ai noştri, adică din neamul Linton. Aţi fost la Wuthering Heights? Iertaţi-mă, vă rog, că vă întreb, dar tare aş vrea să ştiu ce mai face mititica.

— Doamna Heathcliff? Arată foarte bine şi e foarte frumoasă. Dar cred că nu e prea fericită.

— Oh, scumpa de ea, nici nu mă mir! Şi cum v-a plăcut stăpânul, domnule?

— Cam aspru la înfăţişare, doamnă Dean; să fie oare şi caracterul lui tot aşa?

— Aspru ca dinţii unui fierăstrău şi tare ca o piatră. Cu cât îţi faci mai puţin de lucru cu el, cu-atât mai bine.

— Trebuie să fi fost greu încercat de viaţă pentru a ajunge atât de ursuz. Ştii ceva despre povestea vieţii lui?

— Povestea lui e ca povestea cucului, domnule. Ştiu totul despre el în afară de unde s-a născut, cine erau părinţii lui şi de unde a căpătat primii bani. Iar Hareton a fost despuiat de avere ca un pui de vrabie neajutorat! Bietul băiat e singurul din parohie care nu ştie cât a fost de înşelat.

— Ai face o faptă bună, doamnă Dean, dacă mi-ai povesti ceva despre vecinii mei. Simt că nu aş adormi dacă m-aş culca acum, aşa că fii drăguţă, stai jos şi povesteşte-mi vreun ceas.

— Oh, cu plăcere, domnule! Mă duc numai să-mi aduc ceva de cusut, şi-apoi stau cât poftiţi dumneavoastră. Dar

aţi răcit, dârdâiţi şi trebuie să mâncaţi puţină supă de cereale fierbinte, să vă treacă frigul.

Femeia, binevoitoare, plecă în grabă, iar eu m-am ghemuit mai aproape de foc. Capul îmi frigea iar corpul îmi era ca gheaţa, creierii, nervii îmi erau atât de surescitaţi încât mă simţeam în pragul nebuniei. Această stare însă nu îmi dădea o senzaţie de boală, ci mai degrabă îmi trezea o teamă (pe care o resimt şi acum) ca nu cumva incidentele din ultimele două zile să aibă urmări mai grave. Femeia se înapoie cu un blid fumegând şi un cosuleţ cu lucruri de cusut. Apoi, după ce aşează blidul pe grătarul căminului, îşi trase scaunul mai aproape, încântată desigur de sociabilitatea mea.

Înainte de-a veni aici, începu să povestească doamna Dean fără a mai aştepta o invitaţie din parte-mi, înainte de a locui aici mi-am trăit aproape toată viaţa la Wuthering Heights pentru că mama mea a fost doica domnului Hindley Earnshaw, tatăl lui Hareton. Îndeletnicirea mea era să mă joc cu copiii; dar mă trimiteau şi la târguieli, apoi mai ajutam la fân şi umblam încoace şi încolo pe la fermă, gata să fac orice mi se poruncea. Într-o dimineaţă frumoasă de vară — ţin minte că începuse secerişul — domnul Earnshaw, stăpânul cel bătrân, coborî scările îmbrăcat în haine de călătorie; după ce-i porunci lui Joseph ce era de făcut în ziua aceea, se întoarse către Hindley, Cathy şi mine — găci eu şedeam la masă şi mâncam împreună cu ei „porridge”[8]-ul — şi spuse fiului său:

— Ei, băiete, azi plec la Liverpool, ce vrei să-ţi aduc? Poţi să ceri ce-ţi place, numai să fie ceva mic, căci mă duc şi mă întorc pe jos: şaizeci de mile la dus şi şaizeci la întors, e cale lungă, nu glumă!

Hindley a spus că vrea o vioară. Apoi a întrebat-o pe domnişoara Cathy; deşi avea abia şase anişori, putea încăleca orice cal din grajd; ea şi-a dorit un bici. Nici pe

[8] Mâncare populară englezească: un fel de fiertură de cereale.

mine nu m-a uitat, căci avea suflet bun, cu toate că uneori era cam sever. Mi-a făgăduit că-mi aduce mere şi pere cât i-o încăpea în buzunare; după aceea şi-a sărutat copiii, şi-a luat rămas bun de la toată lumea şi-a pornit-o.

Nouă tuturor ni s-au părut tare lungi cele trei zile cât a lipsit, şi micuţa Cathy întreba mereu când se întoarce acasă. Doamna Earnshaw îl aştepta în seara celei de a treia zi, la vremea cinei, şi amâna masa din ceas în ceas; dar nici vorbă să sosească, iar copiii osteniseră de cât fugiseră până jos, la gard, să vadă dacă nu cumva vine. Apoi se lăsă noaptea. Doamna ar fi vrut să culce copiii, dar ei au rugat-o să-i lase să-l aştepte; şi iată că spre ora unsprezece ivărul uşii s-a deschis uşor şi stăpânul a intrat. S-a trântit, râzând şi gemând, pe un scaun, şi a poruncit să fie lăsat singur, căci era aproape mort de oboseală; apoi a spus că nici pentru trei împărăţii n-ar mai face un asemenea drum.

— Şi peste toate să mai şi goneşti până să-ţi iasă sufletul! zise desfăcându-şi paltonul pe care-l ţinea înfăşurat în braţe. Ia te uită aici, nevastă! În viaţa mea n-am avut atâta bătaie de cap, dar trebuie să-l primeşti ca un dar de la Dumnezeu, măcar că e atât de negru de parc-ar veni din partea diavolului!

Ne-am strâns cu toţii în jurul lui şi, peste capul domnişoarei Cathy, am zărit un copil murdar, zdrenţăros, cu părul negru; era destul de mare pentru a putea umbla şi vorbi. După chip ai fi zis că-i mai mare decât Catherine, dar când l-a aşezat în picioare, s-a uitat în jurul lui şi a bolborosit vorbe pe care nimeni nu le-a putut înţelege. Mie mi s-a făcut frică, iar doamna Earnshaw părea gata să-l arunce afară; s-a înfuriat şi l-a întrebat pe soţul ei cum de-a putut aduce în casă acel pui de ţigan, cînd ei aveau odraslele lor de hrănit şi crescut? Ce-avea de gând să facă acum cu el, înnebunise oare de-a binelea? Stăpânul a încercat să-i explice toată povestea, dar era într-adevăr istovit de oboseală şi tot ce-am putut desluşi

eu în timp ce doamna bodogănea, a fost că-l găsise pe o stradă din Liverpool, lihnit de foame, singur, părăsit şi aproape mut; că l-a adunat de pe drum şi a pornit să afle al cui era. Apoi mai spuse că nimeni nu l-a putut lămuri şi, pentru că nici banii nici timpul nu-i îngăduiau zăbavă, a socotit că este mai cuminte să-l aducă acasă în loc să mai cheltuiască zadarnic pe-acolo deoarece hotărâse să nu-l părăsească pe caldarâm aşa cum îl găsise. Stăpâna mea a bombănit până cînd, în cele din urmă, s-a potolit; iar domnul Earnshaw mi-a spus să-l spăl şi să-l culc cu copiii noştri.

Hindley şi Cathy s-au mulţumit să privească şi să asculte, până când s-au potolit lucrurile; apoi au început amândoi să caute prin buzunarele tatălui lor darurile făgăduite. Primul era băiat de paisprezece ani, totuşi, când a scos din buzunarul paltonului ţăndările a ceea ce fusese odată o vioară, a început să bocească tare; iar Cathy, când şi-a dat seama că stăpânul pierduse biciul de grija copilului străin, şi-a arătat supărarea strâmbându-se şi scuipându-l pe micul prostănac, iar drept plată pentru paguba suferită căpătă de la tatăl ei, ca să se înveţe minte, o palmă zdravănă. Copiii au refuzat cu dârzenie să-l primească pe străin în patul sau în odaia lor; iar eu, neavând mai multă minte decât ei, l-am pus în capul scării, sperând că până a doua zi va dispărea. Întâmplător, sau poate atras de glasul domnului Earnshaw, el s-a târât până la uşa lui; iar domnul Earnshaw, ieşind din odaie, a dat de el. A cercetat apoi cum de-a ajuns copilul acolo, şi am fost silită să-mi mărturisesc fapta; drept răsplată pentru laşitatea şi lipsa mea de omenie, m-a dat afară din casă.

Iată cum a intrat Heathcliff în familie. Întorcându-mă după câteva zile (căci nu puteam crede c-am fost surghiunită pe veci), am văzut că-l botezaseră Heathcliff; era numele unui băiat care le murise încă de mic, şi de-atunci acesta a rămas atât numele cât şi prenumele lui.

Domnişoara Cathy se împrietenise la toartă cu el, dar Hindley îl ura! Şi, drept să vă spun, îl uram şi eu şi-l chinuiam şi mă purtam neruşinat cu el; căci eu nu aveam destulă minte pentru a-mi da seama că sunt nedreaptă, iar doamna niciodată nu-i lua parte când vedea că-i nedreptăţit.

Părea un copil posomorât, răbdător; şi poate că, înăsprit de-atâtea brutalităţi, răbda loviturile lui Hindley fără a clipi sau a vărsa vreo lacrimă, iar ciupiturile mele nu-l făceau decât să-şi ţină răsuflarea şi să deschidă ochii mari, de parcă se lovise singur, din întâmplare, şi nimeni altul nu era de vină. Această putere de a răbda îl făcea pe bătrânul Earnshaw să se înfurie ori de câte ori descoperea că fiul său îl persecută pe bietul orfan, după cum zicea el. În mod cu totul ciudat, se legă foarte tare de Heathcliff crezând tot ce-i spunea (de fapt spunea foarte puţine, şi de obicei adevărul), răsfăţându-l mai mult decât pe Cathy, care era prea zburdalnică şi îndărătnică pentru a fi favorita lui.

Aşa că, de la început chiar, el a adus zâzanie în casă. Şi după moartea doamnei Earnshaw, adică nici doi ani după venirea lui la noi, Hindley, tânărul stăpân, se învăţase să-l socotească pe tatăl său mai degrabă tiran decât prieten, iar pe Heathcliff uzurpatorul dragostei şi ocrotirii părinteşti ce i se cuvenea lui; astfel, tot meditînd asupra acestor nedreptăţi, deveni ciufut. Un timp am fost de partea lor, dar când copiii s-au îmbolnăvit de pojar şi eu a trebuit să-i îngrijesc, luându-mi deodată răspunderile unei femei, mi-am schimbat părerile. Heathcliff a fost foarte bolnav, şi cum el era în mai mare primejdie a trebuit să stau tot timpul la căpătâiul său; cred c-a simţit câtă ostenealã mi-am dat cu el, dar nu era destul de isteţ să-şi dea seama că eram silită să mă port astfel. Totuşi, trebuie să recunosc c-a fost cel mai liniştit copil pe care l-a îngrijit vreodată o infirmieră. Deosebirea dintre el şi ceilalţi m-a obligat să fiu mai puţin părtinitoare. Cathy şi

fratele ei m-au necăjit peste măsură; Heathcliff nu se văita, era răbdător ca un miel, cu toate că asprimea şi nu blândeţea lui îl făcea să-mi dea atât de puţină bătaie de cap.

S-a vindecat, şi doctorul spunea că în mare parte datorită mie, şi m-a lăudat pentru felul cum l-am îngrijit. Am fost mândră de laudele lui şi am devenit binevoitoare faţă de cel datorită căruia le primisem, astfel că Hindley şi-a pierdut ultimul aliat. Totuşi, nu-l puteai îndrăgi prea mult pe Heathcliff, şi deseori mă întrebam ce-o fi găsind stăpânul să admire atâta la acest băiat posac, care, după câte ţin eu minte, niciodată nu i-a răsplătit bunătatea cu vreun semn de recunoştinţă. Nu era obraznic faţă de binefăcătorul său, ci pur şi simplu nesimţitor, cu toate că ştia prea bine câtă stăpânire pusese pe inima lui şi-şi dădea seama că la o singură vorbă spusă de el casa întreagă ar fi fost silită să se închine în faţa dorinţelor lui. De pildă, îmi aduc aminte că o dată domnul Earnshaw cumpărase o pereche de mânji de la târgul parohial şi dăduse fiecărui băiat câte unul. Heathcliff l-a luat pe cel mai frumos, dar curând calul lui începu să şchiopăteze, şi când a descoperit acest lucru îi spuse lui Hindley:

— Trebuie să schimbăm caii; mie nu-mi place al meu, să mi-l dai pe-al tău; dacă nu vrei, am să-i spun tatălui tău că mi-ai tras săptămâna asta trei snopeli şi am să-i arăt vânătăile de pe braţ.

Hindley a scos limba la el şi l-a plesnit peste urechi

— Ar fi mai bine să faci schimbul chiar acum, stărui Heathcliff, fugind în tindă (erau în grajd); tot va trebui să mi-l dai, şi dacă-i mai pomenesc şi despre loviturile astea, ai să le primeşti înapoi cu dobândă.

— Ieşi afară, câine! strigă Hindley, ameninţându-l cu o greutate de fier care folosea la cântărirea cartofilor şi a fânului.

— Azvârle-o! îi răspunse Heathcliff rămânând nemişcat; atunci am să-i spun că te-ai lăudat c-o să mă dai afară din

casă când o muri, şi-ai să vezi că o să fii tu dat afară numaidecât.

Hindley aruncă greutatea şi-l izbi în piept; Heathcliff căzu jos, dar se ridică imediat, clătinându-se, cu răsuflarea tăiată şi alb ca varul. Şi de nu-l opream eu, s-ar fi dus de-a dreptul la stăpân şi-ar fi fost răzbunat din plin, pentru că starea în care se afla vorbea de la sine, dezvăluindu-l şi pe făptuitor.

— Dacă-i aşa, ia tu, ţigane, mânzul meu! zise tânărul Earnshaw. Şi mă rog lui Dumnezeu să-ţi frângă gâtul! Ia-l şi fii blestemat, haimana şi cerşetor ce eşti! Şi încântă-l pe tata să-ţi dea tot ce are, şi numai după aceea arată-i cine eşti, fiu al satanei! Ia-l, şi sper c-o să-ţi dea una cu copita de-o să-ţi crape scăfârlia!

Heathcliff se duse să dezlege mânzul ca să-l mute în boxa lui. Trecea tocmai pe la spatele calului când Hindley îşi isprăvea ameninţările; atunci Hndley îi puse o piedică trântindu-l sub picioarele calului şi, fără să mai stea să vadă dacă nădejdile i s-au împlinit, o rupse la fugă cât putu de iute. Am fost uluită de sângele rece cu care copilul s-a ridicat în picioare şi şi-a văzut mai departe de treabă; a schimbat şaua şi toate celelalte, apoi, înainte de a intra în casă, s-a aşezat pe un maldăr de fân pentru a-şi domoli greaţa pricinuită de izbitura aceea puternică. Fără nici o greutate l-am convins să mă lase să pun vânătăile pe seama calului; puţin îi păsa ce voi spune, de vreme ce obţinuse ceea ce dorea. De fapt, se plângea atât de rar de ciocniri ca acestea, încât eram într-adevăr încredinţată că nu-i răzbunător. Dar cât de mult m-am înşelat veţi vedea din cele ce urmează.

CAPITOLUL 5

Cu vremea, domnul Earnshaw începu să slăbească. Fusese sănătos şi activ, dar deodată puterile îl părăsiră, şi când fu silit să stea la gura sobei, deveni îngrozitor de supărăcios. I se căşuna din nimica toată şi imediat ce i se părea că cineva vrea să-i încalce cât de puţin autoritatea, ajungea aproape la crize de nebunie. Ele se dezlănţuiau mai ales când cineva încerca să se împotrivească sau să poruncească favoritului său, Heathcliff. Grija lui cea mai mare era ca nu cumva să i se spună vreo vorbă urâtă; parcă-l frământa gândul că, din pricina dragostei lui pentru Heathcliff, toţi ceilalţi îl urau şi voiau să-i facă rău. Asta însă n-a fost spre folos băiatului, căci cei mai blânzi dintre noi, nevrând să-l necăjim pe stăpân, cedam în faţa părtinirii lui; iar îngăduinţa noastră a fost hrană îmbelşugată pentru îngâmfarea şi firea întunecată a copilului. Totuşi, trebuia să ne purtăm aşa; căci de două sau de trei ori, când Hindley şi-a arătat dispreţul faţă de Heathcliff în timp ce bătrânul se afla prin apropiere, acesta s-a înfuriat foare rău, a pus mâna pe baston să-l lovească şi a început să tremure de furie că nu-l putea izbi.

În cele din urmă, pastorul nostru (atunci aveam un pastor care-şi câştiga traiul învăţându-i carte pe copiii Linton şi Earnshaw şi muncindu-şi singur peticul de pământ al parohiei) a fost de părere că tânărul Hindley trebuie trimis la liceu. Domnul Earnshaw consimţi, dar nu fu prea încântat, căci zicea: „Hindley e un neisprăvit şi nu se va alege nimic de capul lui, oriunde l-aş trimite.”

Speram din tot sufletul că de-acum înainte vom avea

pace în casă. Mă întrista gândul că stăpânul suferă din pricina faptei bune pe care o săvârşise. Eu îmi închipuiam, după cum ar fi vrut şi el să creadă, că firea lui sâcâitoare şi boala erau pricinuite de neplăcerile familiale, dar pricina adevărată era, să ştiţi, domnule, că începuseră să-l lase puterile. Cu toate acestea, am fi putut trăi destul de bine dacă nu ar fi fost două fiinţe: domnişoara Cathy şi Joseph, servitorul, pe care cred că l-aţi văzut ieri pe-acolo. Joseph era, şi fără îndoială mai este şi azi, cel mai urâcios şi cel mai îngâmfat fariseu care a scormonit vreodată „Biblia” pentru a culege merite pe seama lui şi a arunca blesteme asupra semenilor. Datorită năravului lui de a predica, izbutise să aibă o înrâurire puternică asupra domnului Earnshaw; şi cu cât stăpânul slăbea, cu-atât creştea înrâurirea lui Joseph. Şi-l chinuia necontenit vorbindu-i despre mântuirea sufletului şi creşterea severă a copiilor. Îi dădea deplină dreptate auzind că-l consideră pe Hindley drept un derbedeu; împotriva lui Heathcliff şi Catherine bombănea seară de seară, dar căuta să-l măgulească pe domnul Earnshaw în slăbiciunea lui pentru Heathcliff, aruncând vina cea mai mare pe fată.

Desigur, fata avea nişte purtări pe care nu le mai văzusem la nici un copil, aşa că pe toţi cei din casă ne scotea din răbdări de cincizeci de ori pe zi, şi poate şi mai mult; din clipa când cobora jos şi până-n clipa când se ducea la culcare n-aveam nici un minut de linişte de teamă că iar va face vreo poznă. Era tot timpul din cale-afară de agitată, gura nu-i tăcea deloc — cânta, râdea şi-i bătea la cap pe toţi cei ce nu făceau ca ea. Era o bucăţică de fată sălbatică şi rea, dar avea cei mai frumoşi ochi, cel mai dulce zâmbet, cel mai legănat mers din toată parohia; de altfel cred că nu voia să supere pe nimeni, căci după ce te făcea să plângi de-a binelea, rareori se întâmpla să nu se ţină după tine până te potoleai şi atunci trebuia s-o mângâi tu pe ea. Îl iubea mult, prea mult, pe

Heathcliff. Cea mai mare pedeapsă pe care o putusem inventa, era s-o despărţim de el, cu toate că nimeni nu era certat din pricina lui mai mult decât ea. La joacă îi plăcea peste măsură să facă pe mica stăpână, trăgând palme cu uşurinţă şi poruncind tovarăşilor de joc; aşa a făcut şi cu mine, dar eu, neavând poftă să mă duc să-i fac cumpărături şi să mă supun ordinelor ei, i-am spus-o pe faţă.

În vremea aceea, domnul Earnshaw nu ştia de glumă. Totdeauna fusese sever şi neînduplecat cu copiii, dar Catherine nu putea înţelege pentru ce tatăl ei devenise mai certăreţ şi mai supărăcios acum, când era bolnav, decât fusese înainte. Dojenile lui arţăgoase îi trezeau o poftă răutăcioasă de a-l provoca; niciodată nu era mai fericită decât atunci când o certam cu toţii deodată şi când, drept răspuns, ne înfrunta cu privirea îndrăzneaţă şi sfidătoare şi cu vorbele ei tăioase. De blestemele lui Joseph îşi bătea joc, pe mine mă sâcâia, şi făcea tocmai ceea ce domnul Earnshaw ura mai mult: căuta să-i arate cum pretinsa ei obrăznicie, pe care bătrânul o credea adevărată, îl putea influenţa pe Heathcliff mai mult decât bunătatea lui şi cum băiatul împlinea toate poruncile ,,ei” oricare ar fi fost, iar pe ale „lui” numai când îi erau pe plac. După ce se purta cât se poate de rău toată ziua, seara venea uneori, răsfăţându-se, să dreagă totul.

— Nu, Cathy, zicea bătrânul, nu te pot iubi. Eşti mai rea decât fratele tău. Du-te, fetiţo, fă-ţi rugăciunile şi roagă-l pe Dumnezeu să te ierte. Mi se pare că mama ta şi cu mine trebuie să ne căim că te-am zămislit!

La început, vorbele acestea o făceau să plângă, dar cu timpul, fiind mereu respinsă, se înrăi; şi dac-o îndemnam să se ducă să-i spună că-i pare rău de greşelile ei şi să ceară iertare, râdea.

Dar în cele din urmă sosi şi ceasul în care suferinţele pământeşti ale domnului Earnshaw luară sfârşit. Muri liniştit, într-o seară de octombrie, şezând lângă sobă, în

fotoliul său. Un vânt năprasnic sufla în jurul casei şi vuia în vatră. Răsuna sălbatic şi vijelios, dar nu era frig; iar noi ne aflam cu toţii laolaltă. Eu stăteam puţin mai departe de cămin, împletind de zor, iar Joseph, lângă masă, îşi citea „Biblia” (în vremea aceea era obiceiul ca servitorii să şadă în sală după ce-şi isprăveau treaba). Domnişoara Cathy fusese bolnavă, şi de aceea era liniştită; stătea rezemată de genunchiul domnului Earnshaw, iar Heathcliff era culcat pe jos şi-şi pusese capul în poala ei. Îmi aduc aminte că înainte de-a aţipi, stăpânul îi mângâiase părul frumos — rareori avea plăcerea s-o vadă blândă — şi-i spusese: „De ce nu poţi fi tu întotdeauna o fetiţă cuminte, Cathy?” Iar ea îşi întorsese faţa către dânsul, începuse să râdă şi răspunsese: „De ce nu poţi fi dumneata întotdeauna un om bun, tată?” Dar de îndată ce-a văzut că-l supărase din nou, i-a sărutat mâna şi i-a propus să-i cânte până-l adoarme. A început să cânte foarte încet; degetele lui au căzut pe degetele ei, şi capul lui îi alunecă pe piept. Atunci eu i-am spus să nu facă zgomot şi să nu se mişte, ca nu cumva să-l trezească. Şi am rămas cu toţii muţi ca şoarecii vreme de-o jumătate de ceas; am fi stat şi mai mult aşa dacă Joseph, după ce-şi isprăvi capitolul, nu s-ar fi ridicat şi n-ar fi spus că trebuie să-l trezim pe stăpân pentru rugăciunile de seară. Făcu vreo câţiva paşi spre el, îl strigă pe nume şi-l atinse pe umăr, dar stăpânul nu se mişcă. Atunci luă lumânarea şi se uită la el. Când l-am văzut că pune lumânarea jos, şi-i ia pe copii de braţ, şoptindu-le să se ducă sus, în linişte, şi să-şi facă singuri rugăciunile de seară pentru că el mai avea puţină treabă, mi-am dat seama că se întâmplase ceva rău.

— Mai intâi am să-i spun tatii noapte bună, zise Catherine şi-şi îmbrăţişă părintele înainte de-a o putea noi opri. Sărmana făptură descoperi imediat nenorocirea şi ţipă: „Oh, e mort, Heathcliff, e mort!”

Şi amândoi au început să plângă sfâşietor.

Am început să bocesc şi eu cu ei, tare şi amarnic, dar Joseph ne-a întrebat ce ne-o fi apucat, de urlăm aşa pentru un sfânt din cer. Mie mi-a spus să-mi iau pelerina şi să fug la Gimmerton după doctor şi preot. Eu nu înţelegeam ce rost mai aveau. Totuşi am plecat, prin vânt şi ploaie, şi m-am întors numai cu unul din ei, cu doctorul; celălalt spuse că are să vină a doua zi dimineaţa. Lăsându-l pe Joseph să-i povestească doctorului cele întâmplate, am alergat în camera copiilor; uşa era întredeschisă şi am văzut că ei nu se culcaseră, cu toate că trecuse de miezul nopţii, dar erau liniştiţi şi n-aveau nevoie de mângâierile mele. Cei doi copii găsiseră, pentru a se mângâia, cuvinte mult mai potrivite decât aş fi putut găsi eu; si nici un preot din lume n-ar fi putut descrie cerul atât de minunat cum îl descriau ei în vorbirea lor nevinovată; şi, pe când plângeam şi trăgeam cu urechea la spusele lor, nu mi-am putut stăpâni dorinţa de a ne afla acolo la adăpost cu toţii.

=

CAPITOLUL 6

Domnul Hindley a venit acasă pentru înmormântare şi — lucru care ne-a uluit şi a făcut pe vecini să clevetească în dreapta şi-n stânga — şi-a adus cu el şi o nevastă. Cine era ea şi unde se născuse nu ne-a spus-o niciodată: probabil n-avea nici bani, nici nume cu care să se poată făli, căci de n-ar fi fost aşa, nu i-ar fi ascuns tatălui său această căsătorie.

Nu era ea femeia care să tulbure prin prezenţa ei liniştea casei. Fiecare obiect pe care-l văzu, din clipa când trecuse pragul casei, păru s-o încânte, ca şi fiecare mişcare ce se făcea în jurul ei, în afară de pregătirile pentru înmormântare şi de prezenţa oamenilor în doliu. După cum s-a purtat în timpul înmormântării, am crezut că nu e în toate minţile: a fugit în camera ei, rugându-mă să merg cu ea, cu toate că aveam treabă, căci trebuia să îmbrac copiii. Şedea acolo tremurând, cu mâinile încleştate, şi mă întreba mereu: „Încă n-au plecat?” Apoi a început să-mi povestească, plină de-o agitaţie isterică, ce mult o impresionează culoarea neagră; şi tresărea şi tremura tot timpul, iar la urmă izbucni în plâns, iar când am întrebat-o ce are, mi-a răspuns că nu ştie, dar îi e tare frică de moarte! Eu nu mă gândeam că va muri şi ea, după cum nu mă gândeam nici la moartea mea! Ce-i drept, era cam subţirică, dar tânără, cu obrajii rumeni, iar ochii îi scânteiau ca diamantele strălucitoare. De fapt, observasem că atunci când urca scările răsufla foarte iute, că cel mai mic zgomot neaşteptat o făcea să

tremure toată şi uneori avea o tuse îngrijorătoare; dar nu ştiam ce prevesteau aceste simptome, şi nici simpatie pentru ea nu aveam. Noi, cei de pe-aici, nu-i prea îndrăgim pe străini, domnule Lockwood, dacă nu ne îndrăgesc mai întâi ei pe noi.

Tânărul Earnshaw se schimbase mult în aceşti trei ani cât lipsise de acasă. Slăbise şi-şi pierduse rumeneala din obraji, iar vorba şi îmbrăcămintea îi erau cu totul altele. Chiar în ziua întoarcerii lui ne-a spus, lui Joseph şi mie, că de-acum încolo trebuie să stăm în bucătăria din dos şi să-i lăsăm lui sala. De fapt, a vrut să pună covoare şi tapete într-o odăiţă goală pentru a face soţiei lui un salon, dar ea părea atât de încântată de pardoseala albă şi de căminul acela uriaş în care dogorea focul, de farfuriile de cositor şi de dulapul cu vase de faianţă, de cuşca câinilor şi de spaţiul mare din jurul focului, în faţa căruia şedeau de obicei, încât Hindley, văzând că nu e necesar salonul pentru ca ea să se simtă bine, a renunţat la planul lui.

Tânăra doamnă a fost de asemenea încântată că printre noile ei cunoştinţe a găsit şi o soră, şi la început stătea la taifas cu Catherine, o săruta şi hoinărea cu ea, dându-i şi o mulţime de daruri. Dar această dragoste îi trecu foarte repede, şi când ea deveni ursuză, Hindley se transformă într-un tiran. Câteva cuvinte din partea ei, din care reieşea că Heathcliff nu-i place, au fost de ajuns pentru a trezi în Hindley toată vechea ură faţă de băiat. Îl alungă din sală, poruncindu-i să stea cu servitorii, şi nu-l mai lăsă să înveţe carte cu pastorul, dar în schimb îl puse să lucreze pe-afară, silindu-l să facă munci tot atât de grele ca orice rândaş de la fermă.

La început, Heathcliff îşi îndura foarte bine degradarea, căci Cathy îi arăta tot ce învăţa ea şi muncea sau juca adesea cu el pe câmp. După cum stăteau lucrurile, eram sigură că vor creşte amândoi ca doi sălbatici, căci tânărului meu stăpân nu-i păsa nici de cum se purtau şi nici de ce făceau ei, ci numai să nu-i stea prin preajmă.

Dacă ar fi fost după el, nu s-ar fi interesat nici dacă se duc duminica la biserică. Dar când copiii lipseau de la slujbă, Joseph şi pastorul îl dojeneau pentru nepăsarea lui; atunci îşi aducea aminte de ei şi poruncea ca Heathcliff să fie biciuit, iar pe Catherine o oprea de la mâncare fie la prânz, fie seara. Pentru copii însă, una din cele mai mari plăceri era să fugă de dimineaţă peste dealuri şi să rămână acolo ziua întreagă, iar pedeapsa ce urma însemna pentru ei o nimica toată de care râdeau. Pastorul putea să-i dea Catherinei să înveţe pe de rost câte capitole poftea, iar Joseph putea să-l bată pe Heathcliff până-l durea braţul; în clipa când erau din nou împreună, mai bine zis în minutul în care născoceau vreun plan răutăcios de răzbunare, uitau totul. Nu o dată am plâns în tăcere văzându-i cum devin din ce în ce mai nepăsători, dar nu îndrăzneam să-i cert de frică să nu pierd şi bruma de influenţă pe care-o mai aveam asupra acestor două făpturi părăsite. Într-o duminică seară s-a întâmplat să fie alungaţi din casă pentru că făcuseră zgomot sau pentru cine ştie ce altă greşeală neînsemnată, şi când m-am dus să-i chem la cină, nu i-am putut găsi nicăieri. Am scotocit toată casa, curtea şi grajdurile, dar n-am dat de ei. În cele din urmă, Hindley, furios, ne-a spus să ferecăm uşile şi ne-a pus să jurăm că nici unul dintre noi nu-i va lăsa să intre în timpul nopţii. Toţi s-au dus la culcare, dar eu, prea speriată ca să pot dormi, am deschis ferestrele odăii mele şi, cu toate că ploua, am scos capul afară să le pândesc sosirea. Eram hotărâtă, în ciuda opreliştii lui Hindley, să-i las să intre în casă dacă s-ar fi întors. După câtăva vreme am auzit nişte paşi urcând drumul spre casă şi am văzut lumina unui felinar licărind prin spărturile gardului. Mi-am aruncat un şal pe cap şi am ieşit afară, ca nu cumva hoinarii să bată în uşă şi să-l trezească pe domnul Earnshaw. Era Heathcliff. Când l-am văzut singur, am tresărit.

— Unde-i domnişoara Catherine?! am strigat în grabă.

Sper că nu i s-a întâmplat nimic...

— La Thrushcross Grange, mi-a răspuns, şi-ar fi trebuit să fiu şi eu tot acolo, dar ăia nu sunt destul de bine crescuţi ca să mă fi poftit şi pe mine înăuntru.

— Aşa, iar o să-ţi încasezi porţia! i-am spus; n-ai să fii mulţumit până nu te dă afară de-aici. Cine Dumnezeu v-a spus să mergeţi până la Thrushcross Grange?

— Lasă-mă să-mi lepăd hainele astea ude şi am să-ţi povestesc totul, Nelly, mi-a răspuns el.

L-am rugat să aibă grijă să nu-l trezească pe stăpân şi, în timp ce se dezbrăca şi eu aşteptam să sting lumânarea, el continuă:

— Cathy şi cu mine am fugit din spălătorie ca să putem hoinări în voie şi, zărind luminile de la Grange, ne-am gândit să ne ducem până acolo, să vedem dacă şi copiii Linton îşi petrec serile de duminică tremurând prin colţuri, în timp ce tatăl şi mama lor şed la masă mâncând şi bând, cântând, râzând şi încălzindu-şi mâinile la para focului. Crezi că aşa făceau? Ori crezi că citeau predici sau îi catehiza servitorul lor şi-apoi erau puşi să înveţe pe de rost o coloană întreagă de nume din „Biblie” dacă nu răspundeau bine?

— Probabil că nu, i-am spus, dar nu mă îndoiesc că aceia sunt copii buni, cuminţi şi nu merită ca lumea să se poarte cu ei aşa cum se poartă cu voi, care sunteţi aşa de neascultători.

— Lasă-te de predici, Nelly! spuse el. Fleacuri! Am gonit fără oprire din vârful dealului de la Wuthering Heights până la parc; Catherine a pierdut cursa, căci era desculţă. Mâine va trebui să-i cauţi pantofii prin băltoace. Ne-am strecurat printr-o spărtură din gard, am urcat pe dibuite poteca şi ne-am aşezat pe un ghiveci de flori chiar sub fereastra salonului. Lumina străbătea prin obloane, căci nu le închiseseră, iar perdelele erau numai pe jumătate trase. Amândoi am putut privi înăuntru, stând pe piatra de la temelia casei şi agăţându-ne de marginea

ferestrei. Şi am văzut — ah, ce frumos era! — o încăpere minunată, acoperită cu un covor roşu, cu scaune şi mese îmbrăcate în roşu şi un tavan curat, alb, cu chenar aurit, din mijlocul căruia cădea o ploaie de picături de sticlă atârnată pe lanţuri de argint, strălucind în lumina dulce a unor mici făclii de ceară. Bătrânii, domnul şi doamna Linton, nu erau acolo; Edgar şi sora lui aveau camera întreagă la dispoziţia lor. N-ar fi trebuit să fie fericiţi? Noi, în locul lor, ne-am fi crezut în cer! Şi acum, ghici ce făceau copiii aceia cuminţi? Isabella, care cred că are unsprezece ani, un an mai puţin decât Cathy, zăcea într-un capăt al odăii ţipând şi urlând ca şi cum vrăjitoarele ar fi înfipt în ea nişte ace înroşite la foc. Edgar, lângă cămin, plângea încet; iar în mijlocul mesei şedea un căţeluş care-şi scutura laba şi lătra. Din învinuirile pe care şi le aduceau unul altuia, am înţeles că fuseseră cât pe-aci să rupă câinele în două. Idioţii! Iată plăcerea lor: se certaseră care să pună mâna pe un ghemotoc de păr cald şi, după ce se luptaseră amândoi pentru el, începuseră să plângă pentru că nu mai aveau chef să-l ia. Am râs în gura mare de cei doi răsfăţaţi, dispreţuindu-i din toată inima. M-ai prins tu pe mine vreodată că vreau să iau vreun lucru pe care-l doreşte Catherine? Sau ne-ai găsit, atunci când stăm singuri, chinuind câini, plângând, sau rostogolindu-ne pe jos, fiecare în câte un capăt al încăperii? N-aş da pentru nimic în lume traiul meu de-aci pe viaţa lui Edgar Linton la Thrushcross Grange, nu zău, nici dacă în schimb aş putea să-l azvârl pe Joseph de pe cea mai înaltă muche a acoperişului şi să vopsesc faţa casei cu sângele lui Hindley!

— Taci, taci, Heathcliff! l-am întrerupt. Mai bine spune-mi cum de-ai lăsat-o pe Catherine acolo?

— Ţi-am spus că am început să râdem, îmi răspunse. Copiii Linton ne-au auzit şi dintr-o singură mişcare au ţâşnit la uşă ca săgeţile; întâi a fost tăcere, după aceea un strigăt: „Oh, mama, mama! Oh, papa! Oh, mama,

veniţi încoace! Oh, papa!” Îţi jur că aşa răcneau! Noi făceam un tărăboi nemaipomenit, căci voiam să-i speriem şi mai tare; apoi am încercat să ne dăm jos de pe marginea ferestrei, pentru că trăsese cineva zăvoarele şi-am socotit că e mai bine să fugim. Eu o ţineam pe Cathy de mână şi-o trăgeam după mine, dar deodată căzu. „Fugi, Heathcliff, fugi! mi-a şoptit ea. Au dat drumul buldogului şi m-a înşfăcat de picior!” Diavolul, o prinsese de gleznă, Nelly, am auzit şi eu smiorcăiala lui scârboasă. Cathy n-a ţipat — nu! — i-ar fi fost ruşine să ţipe chiar de-ar fi fost străpunsă de coarnele unui taur înfuriat. Dar eu am ţipat! Am urlat atâtea blesteme, c-aş fi putut nimici toţi diavolii creştinătăţii, apoi am pus rnâna pe-o piatră şi-am băgat-o în gura dulăului, încercând din răsputeri să i-o vâr pe gât. În cele din urmă a venit o slugă cu un felinar, răcnind: „Ţine-l bine, Skulker, ţine-l bine!” Dar când a văzut ce vânase Skulker, schimbă tonul. Câinele era aproape sugrumat, limba lui enormă, roşie îi atârna din gură de-o şchioapă, iar din buzele-i răsfrânte curgeau bale însângerate. Omul o ridică numaidecât pe Cathy; îi era rău, nu de frică, sunt sigur, ci de durere. O duse în casă; eu l-am urmat, blestemând şi ameninţând. „Ce-ai vânat, Robert?” strigă Linton din uşă. „Skulker a prins o fetiţă, domnule, a răspuns acesta, şi uite că mai e şi-un băiat, a adăugat înhăţându-mă, care pare să fie un derbedeu fără pereche! Cred că hoţii voiau să-i vâre pe fereastră. Iar după ce-am fi adormit, copiii ăştia le-ar fi deschis uşile, şi banda de hoţi ne-ar fi putut omorî în voie. Ţine-ţi gura, hoţule, gură spurcată ce eşti! Taci, că spânzurătoarea te-aşteaptă. Domnule Linton, domnule, nu lăsaţi puşca din mână” „Nu, nu, Robert, răspunse bătrânul nerod; bandiţii ştiu că ieri mi-am încasat arenzile şi au plănuit bine lovitura. Intraţi! Le-arăt eu lor primire! Ia vezi, John, du-te şi pune lanţul. Jenny, dă-i apă lui Skulker. Să-şi bată joc de-un magistrat chiar în casa lui, şi încă în ziua sabatului! Obrăznicia lor nu cunoaşte margini!

Oh, scumpa mea Mary, uită-te aici! Nu te speria, nu-i decât un băieţaş, dar mârşăvia i se citeşte desluşit pe faţă. N-ar fi o binefacere pentru ţară dacă l-am spânzura imediat, înainte de a-şi arăta firea nu numai prin trăsăturile feţei, ci şi prin fapte?" Mă împinse sub candelabru, şi doamna Linton îşi puse ochelarii pe nas, ridicându-şi mâinile de spaimă. Laşii aceia de copii se apropiară tiptil, iar Isabella gângăvi: „Vai, ce înspăimântător e! Închide-l în pivniţă, papa. E exact ca fiul ghicitoarei care mi-a furat fazanul domesticit. Nu-i aşa, Edgar?" .

În timp ce mă cercetau, sosi şi Cathy; auzise ultima observaţie şi începu să râdă. Edgar Linton, după ce o privi cu atenţie, îşi adună minţile într-atât, încât o recunoscu. Ştii, ei ne văd la biserică, în altă parte n-avem unde-i întâlni. „E domnişoara Earnshaw, şopti Edgar Linton mamei lui; şi uite cum a muşcat-o Skulker, uite cum îi sîngerează piciorul!"

„Domnişoara Earnshaw? Prostii! strigă doamna. Cum poate hoinări domnişoara Earnshaw pe câmpuri cu un ţigan? Şi totuşi copila e în doliu — desigur că ea e — vai va rămâne schiloadă pe viaţă!?"

„Ce nepăsare condamnabilă din partea fratelui ei! exclamă domnul Linton, întorcându-se spre Catherine. Am înţeles eu din spusele lui Shielders (acela era pastorul, domnule) c-o lasă să crească ca o adevărată păgână. Dar ăsta cine-i, de unde şi-o fi culeş asemenea tovarăş? A da, să ştii că el e strania achiziţie a fostului meu vecin — făcută cu prilejul călătoriei lui la Liverpool — un mic indian sau un copil părăsit de-un american sau de-un spaniol."

„Un băiat rău, în orice caz, spuse bătrâna doamnă, şi cu totul nepotrivit într-o casă ca lumea! Linton, ai observat cum vorbeşte? Sunt îngrozită ca nu cumva să fi auzit şi copiii mei ce-a spus."

Eu am început din nou cu înjurăturile — nu te supăra,

Nelly — şi atunci i-au poruncit lui Robert să mă scoată din casă. Eu n-am vrut să plec fără Cathy. Dar el m-a târât în grădină, mi-a vârât cu de-a sila un felinar în mână, m-a asigurat c-o să-i spună el domnului Earnshaw cum m-am purtat şi, poruncindu-mi s-o iau din loc imediat, încuie repede uşa pe dinăuntru! Perdelele erau legate cu un şnur la un colţ al ferestrei, aşa c-am început să-i spionez din nou; căci de cumva Catherine ar fi vrut să plece şi ei nu i-ar fi dat drumul, aveam de gând să sparg ferestrele acelea mari ale lor într-un milion de bucăţi. Ea şedea liniştită pe canapea. Doamna Linton îi scosese de pe umeri pelerina cenuşie a lăptăresei, pe care o luasem cu împrumut pentru excursia noastră, şi după cum dădea din cap cred că o dojenea. Cathy e o domnişoară, de aceea se purtau cu ea altfel decât cu mine. Apoi veni o servitoare care aduse un lighean cu apă caldă şi-i spălă picioarele; domnul Linton i-a pregătit un pahar mare cu vin fiert, Isabella i-a pus o farfurie întreagă de prăjituri în poală, în timp ce Edgar stătea la oarecare depărtare, cu gura căscată. După aceea i-au uscat şi pieptănat părul ei minunat, i-au dat o pereche de papuci enormi şi au împins-o cu scaun cu tot lângă foc. Iar eu am lăsat-o acolo cât se poate de veselă, împărţindu-şi mâncarea cu căţelul şi cu Skulker, pe care-l ciupea din timp în timp de bot, ceea ce aprindea o scânteie de veselie în ochii albaştri şi goi ai membrilor familiei Linton, slabă oglindire a chipului ei încântător. I-am văzut pe toţi copleşiţi de o admiraţie prostească; ea le e atât de superioară, e mai presus de toate făpturile de pe lume, nu-i aşa, Nelly?

— Afacerea asta o să aibă mai multe urmări decât crezi tu, i-am răspuns, învelindu-l; apoi am stins lumânarea. Nu te mai astâmperi, Heathcliff, şi domnul Hindley o să ia măsuri aspre, ai să vezi!

Vorbele mele s-au dovedit a fi mai adevărate decât aş fi dorit. Această aventură nenorocită l-a înfuriat pe Earnshaw. A doua zi a venit la noi domnul Linton în

persoană, ca să dreagă lucrurile, şi-l dojeni în aşa măsură pe tânărul nostru stăpân pentru felul în care-şi conduce familia, încât Hindley fu silit să se gândească serios la ceea ce se petrece în jurul lui. Heathcliff n-a fost bătut cu biciul, dar i s-a spus că la prima vorbă pe care o va spune domnişoarei Catherine va fi dat afară din casă. Iar doamna Earnshaw a hotărât s-o ţină în frâu pe cumnata ei de îndată ce aceasta se va întoarce acasă, folosind nu forţa, ci duhul blândeţii; de altfel, şi-ar fi dat seama că nu-i de făcut nimic cu forţa.

=

CAPITOLUL 7

Cathy a rămas la Thrushcross Grange până la Crăciun, adică cinci săptămâni. În răstimp glezna i se vindecase complet, şi purtările i se îmbunătăţiseră simţitor. Stăpâna noastră se dusese de mai multe ori s-o vadă şi începu să-şi pună în aplicare planul de reeducare a lui Cathy, căutând să-i trezească respectul de sine însăşi. În acest scop îi dădu rochii frumoase şi îi făcu multe complimente pe care fetiţa le primea cu plăcere. Aşa că, în locul unei mici făpturi sălbatice, care umbla cu capul gol şi făcea gesturi nestăpânite, se repezea în casă sărind şi se năpustea asupra noastră şi ne strângea în braţe aşa de tare încât ni se tăia răsuflarea, văzurăm descălecând de pe un ponei frumos şi negru, o persoană plină de ifose, cu bucle castanii ce atârnau de sub borurile unei pălării de fetru, garnisită cu pene, purtând un costum de călărie cu fustă lungă, pe care trebuia s-o ridice cu ambele mâini pentru a putea păşi în casă. Hindley o ajută să coboare de pe cal, exclamând cu încântare:

— Cathy, eşti o frumuseţe. Cât pe-aci să nu te recunosc, arăţi ca o „lady”! Isabella Linton nu se poate compara cu ea, nu-i aşa, Frances?

— Isabella nu-i atât de dăruită de la natură, răspunse soţia lui, dar Cathy trebuie să ia seama ca nu cumva să se sălbăticească din nou. Ellen, ajut-o pe domnişoara Catherine să se dezbrace... stai, scumpa mea, ai să-ţi strici buclele, lasă-mă să-ţi dezleg pălăria.

Îi scoase haina, şi de sub ea apăru, strălucitoare, o fustă de mătase în carouri, pantaloni albi şi ghete de lac; iar în timp ce ochii îi scânteiau de bucurie văzând cum

câinii se apropie de ea sărind, ca pentru a-i ura bun venit, abia îndrăzni să se atingă de ei, ca nu cumva să-şi murdărească hainele ei frumoase. Mă sărută uşor; eram plină toată de făină, căci făceam prăjiturile de Crăciun, şi nu mă putea strânge în braţe. După aceea privi în jur căutându-l pe Heathcliff. Doamna şi domnul Earnshaw urmăreau cu îngrijorare revederea, crezând că din această întîlnire îşi vor putea da în oarecare măsură seama cât erau de întemeiate speranţele lor de a-i despărţi.

În primul moment a fost greu să dăm de Heathcliff. Dacă înainte de plecarea Catherinei fusese neîngrijit şi nu-i păsa cum arată, acum era de zece ori mai rău. Nimeni, în afară de mine, nu avusese grijă să-i spună că-i murdar şi să-l silească să se spele măcar o dată pe săptămână; de altfel, copiilor de vârsta lui rareori le place săpunul şi apa. De aceea, fără a mai vorbi de hainele lui, tăvălite vreme de trei luni prin noroi şi praf, şi de părul îmbâcsit de nepieptănat, obrazul şi mâinile îi erau într-un hal de murdărie de nedescris. Când văzu intrând în casă o domnişoară strălucitoare şi graţioasă, în locul fetişcanei zbârlite pe care o aştepta, se ascunse în dosul unei bănci.

— Heathcliff nu-i aici? întrebă Cathy şi, scoţându-şi mănuşile, dădu la iveală nişte degete uimitor de albe, căci stătuse atâta vreme în casă şi nu pusese mâna pe nimic.

— Heathcliff, poţi veni încoace! strigă domnul Hindley, bucurându-se de încurcătura băiatului şi încântat că-l vede silit să apară în faţa ei ca un golan respingător. Poţi să-i urezi domnişoarei Catherine bun venit, ca şi ceilalţi servitori.

Cathy, zărindu-şi prietenul în ascunzişul său, zbură până la el şi-l îmbrăţişă; într-o secundă îl sărută de şapte sau opt ori pe obraz, apoi se opri şi, dându-se un pas înapoi, izbucni în hohote de râs, exclamând:

— Vai, cât eşti de negru şi de morocănos! Şi, vai, cât de

ciudat şi întunecat! Dar poate aşa mi se pare mie, pentru că m-am învăţat cu Edgar şi cu Isabella Linton. M-ai uitat oare, Heathcliff?

Întrebarea ei nu era neîntemeiată, căci ruşinea şi mândria aşternuseră pe faţa lui o îndoită întunecare, făcându-l să stea încremenit.

— Strânge-i mâna, Heathcliff, zise domnul Earnshaw cu superioritate; aşa, o dată ţi-e îngăduit.

— Nu, nu vreau, răspunse băiatul, care, în sfârşit, îşi recăpătase graiul; nu mă las batjocorit. Asta nu rabd!

Şi era gata s-o zbughească din casă, dar domnişoara Cathy puse iarăşi mâna pe el.

— N-am vrut să râd de tine, îi zise, dar nu m-am putut stăpâni; haide, Heathcliff, dă măcar mâna cu mine! De ce eşti îmbufnat? Am râs numai pentru că-mi pari atât de ciudat! Dacă te speli pe obraz şi-ţi perii părul, totul va fi în ordine. Dar eşti aşa de murdar!!

Îşi plimbă privirea îngrijorată de la degetele lui murdare, pe care le ţinea în mâna ei, la rochia pe care o purta, conştientă că atingerea lor nu i-ar putea-o înfrumuseţa.

— Nu trebuia să te atingi de mine! îi răspunse el, urmărindu-i privirea şi smulgându-şi mâna din mâna ei. O să fiu murdar dacă-mi place; şi-mi place să fiu murdar, şi voi fi murdar.

Şi zicând asta, o zbughi din cameră cu capul înainte, spre marea plăcere a stăpânului şi stăpânei şi spre profunda tulburare a domnişoarei Catherine, care nu putea înţelege pentru ce observaţiile ei provocaseră o asemenea răbufnire de mânie.

După ce mi-am făcut datoria de cameristă pe lângă noua venită şi mi-am pus prăjiturile la cuptor, am înveselit sala şi bucătăria cu nişte focuri mari, aşa cum se cuvine în ajun de Crăciun, şi m-am pregătit să mă distrez de una singură, cântând mai multe colinde, fără a ţine seama de părerile lui Joseph, care socotea că melodiile

vesele pe care le alesesem sunt cântece lumeşti. El se retrăsese să se roage singur în odaia lui, iar domnul şi doamna Earnshaw căutau s-o distreze pe domnişoara, arătându-i o seamă de mărunţişuri pe care le cumpăraseră pentru a le dărui copiilor Linton, drept recunoştinţă pentru bunătatea lor. Îi poftiseră pentru a doua zi la Wuthering Heights, dar doamna Linton acceptase invitaţia cu o singură condiţie: ca odoarele ei să fie cu toată grija ţinute departe de acel „băiat rău, care înjură”.

Aşa că rămăsesem singură. Simţeam mirosul puternic de mirodenii al prăjiturilor care se coceau; admiram vasele de bucătărie strălucitoare de curăţenie, ceasul lustruit şi împodobit cu iederă, vasele de argint înşirate pe o tavă gata să fie umplute cu bere caldă şi parfumată şi, mai presus de toate, roadele grijii mele deosebite: curăţenia imaculată a pardoselii, bine măturată şi bine spălată. În sinea mea am adus laudele cuvenite fiecărui obiect în parte, apoi mi-am reamintit că bătrânul Earnshaw venea în bucătărie după ce totul fusese rânduit, îmi spunea că sunt o fată bună şi-mi strecura în mână un şiling, ca dar de Crăciun. De-aici gândurile mele trecură la dragostea lui pentru Heathcliff şi la groaza pe care-o avea ca nu cumva după moartea lui băiatul să sufere dispreţul celorlalţi. Asta, firește, mă făcu să mă gândesc la starea actuală a sărmanului băiat şi, de unde cântam, m-am trezit plângând. Dar foarte curând mi-am dat seama că ar fi mai cuminte să caut să îndulcesc parte din nedreptăţile pe care le îndura, decât să vărs lacrimi din pricina lor: m-am ridicat şi am ieşit în curte să-l caut. Nu era departe; l-am găsit ţesălând părul strălucitor al noului ponei din grajd şi dând de mâncare celorlalte vite, ca de obicei.

— Grăbeşte-te, Heathcliff! îi zisei; e tare plăcut în bucătărie, iar Joseph e sus. Grăbeşte-te şi vino să te îmbrac frumos, până nu soseşte domnişoara Cathy;

atunci veţi putea sta împreună, locul întreg din faţa căminului va fi numai pentru voi doi, şi veţi pălăvrăgi în voie până la culcare.

El îşi văzu de treabă fără a-şi întoarce măcar capul spre mine.

— Vino, hai, vii? îi zisei din nou. Am făcut pentru fiecare din voi câte un cozonăcel şi ţie îţi trebuie cel puţin o jumătate de ceas ca să te îmbraci ca lumea.

Aşteptai cinci minute, dar, neprimind răspuns, am plecat. Catherine cină cu fratele şi cumnata ei, iar Joseph şi cu mine avurăm parte de-o masă nu prea prietenoasă, piperată dintr-o parte cu dojeni, iar de alta cu obrăznicii. Prăjitura şi brânza lui Heathcliff au rămas toată noaptea pe masă, pentru iele. Îşi făcu de lucru până la nouă seara, apoi se urcă, mut şi posomorât, în odaia lui. Cathy stătu trează până târziu, căci avea o mulţime de lucruri de pregătit pentru primirea noilor ei prieteni. O dată veni în bucătărie să stea de vorbă cu vechiul ei prieten; dar, negăsindu-l, se opri să mă întrebe ce se petrece cu el, apoi se întoarse din nou în casă. Dimineaţa, Heathcliff se sculă devreme şi, fiind zi de sărbătoare, se duse să-şi plimbe amărăciunea pe coclauri şi nu se întoarse decât după ce întreaga familie plecase la biserică. Postul şi reculegerea păreau să-l fi înseninat. După ce-mi dădu câteva târcoale, făcându-şi curaj, exclamă brusc:

— Nelly, îmbracă-mă ca lumea! Am hotărât să fiu cuminte!

— E şi vremea, îi spusei. Ai supărat-o pe Catherine, şi sunt sigură că-i pare rău că s-a întors acasă! Te porţi de parcă ai invidia-o pentru că i se dă mai multă atenţie decât ţie.

Că ar fi putut-o invidia pe Catherine, îi era de neînţeles, dar c-a supărat-o înţelese numaidecât.

— A spus că-i supărată? întrebă el, privindu-mă foarte serios.

— Azi-dimineaţă, când i-am spus c-ai plecat, a plâns.

— O fi, dar eu am plâns astă-noapte, răspunse; şi-aveam mai multe motive decât ea să plâng.

— Da, aveai motive să te duci la culcare cu inima plină de mândrie şi cu stomacul gol, îi zisei. Oamenii orgolioşi îşi fac singuri griji şi necazuri. Dar dacă ţi-e ruşine de purtarea ta, trebuie să-i ceri iertare, nu uita, când se întoarce. Trebuie să te duci la ea şi să-i spui că vrei s-o săruţi şi să-i mai spui... în fine, tu ştii cel mai bine ce să-i spui; dar fă-o din tot sufletul, şi să nu crezi că din pricina hainelor ei frumoase s-a schimbat, înstrăinându-se de tine. Iar acum, cu toate că trebuie să pregătesc prânzul, am să-mi fac timp şi-am să te gătesc încât Edgar Linton să pară o marionetă pe lângă tine; aşa şi este. Tu eşti mai tânăr, dar fac prinsoare că eşti mai înalt şi ai umerii de două ori mai laţi decât el; ai putea să-l trânteşti la pământ cât ai clipi din ochi! Nu-i aşa că ai fi în stare?

Faţa lui Heathcliff se lumină pentru o clipă; dar el se întunecă din nou şi oftă.

— Ştii, Nelly, chiar dacă l-aş trânti de douăzeci de ori la pământ, el tot nu se face mai urât, şi nici eu mai frumos. Aş vrea să am părul blond şi pielea albă, să fiu elegant şi binecrescut şi să am norocul de-a fi tot atât de bogat cât va fi el!

— Şi, la fel ca el, s-o strigi pe mama la fiecare pas, adăugai eu, şi să tremuri când un băiat de la ţară ridică pumnul la tine şi să stai acasă toată ziua ca nu cumva să te ude ploaia. O, Heathcliff, eşti cam slab de înger, îi zisei din nou. Vino la oglindă şi-am să-ţi arăt eu ce trebuie să-ţi doreşti. Vezi tu cutele astea dintre ochi şi sprâncenele astea groase, care, în loc să fie arcuite, se adâncesc la mijloc? Şi perechea asta de drăcuşori negri, îngropaţi atât de adânc şi care niciodată nu-şi deschid cu îndrăzneală ferestrele, ci stau la pândă lucind pe sub ele, ca nişte iscoade ale diavolului? Doreşte şi învaţă să netezeşti acele cute posomorâte dintre sprâncene, să deschizi tare pleoapele şi să schimbi drăcuşorii în îngeri plini de

încredere, nevinovaţi, care să nu bănuiască pe nimeni şi să nu se îndoiască de nimic, să vadă întotdeauna prieteni acolo unde nu-s siguri că văd duşmani. Caută să n-ai înfăţişarea unui dulău arţăgos, care, deşi ştie că merită loviturile primite, din pricina suferinţei lui urăşte atât pe cel ce i le dă cât şi pe toată lumea.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că trebuie să-mi doresc ochii mari, albaştri, şi fruntea netedă a lui Edgar Linton, îmi răspunse Heathcliff. Ei bine, află că le doresc, dar asta nu mă va ajuta să le şi capăt.

— O inimă bună te va face să ai o faţă plăcută, băiete, chiar dac-ai fi negru în toată legea, zisei eu mai departe; dar o inimă rea schimonoseşte cel mai frumos obraz în ceva mai urât decât urâtul. Iar acum, după ce-am isprăvit cu spălatul, pieptănatul şi bosumflarea, spune şi tu dacă nu te poţi socoti chiar frumuşel? Şi zău că eşti frumuşel. S-ar putea crede că eşti un prinţ deghizat. Cine ştie dacă nu cumva tatăl tău a fost împăratul Chinei, iar mama ta, împărăteasa Indiei, şi dacă fiecare din ei n-ar fi putut cumpăra, cu venitul lor pe-o săptămână atât Wuthering Heights cât şi Thrushcross Grange?! Ponte c-ai fost furat de piraţi şi adus în Anglia! În locul tău mi-aş imagina că mă trag dintr-un neam mare şi, gândindu-mă la ce-am fost, aş căpăta curajul şi demnitatea de a îndura persecuţiile unui mic fermier!

Am pălăvrăgit aşa mai departe şi, încetul cu încetul, Heathcliff îşi descreţi fruntea şi faţa lui căpătă o expresie mai plăcută. Deodată, convorbirea noastră fu întreruptă de zgomotul unei trăsuri care urcase drumul şi intra în curte. El fugi la fereastră şi eu la uşă; am ajuns tocmai la timp ca să-i putem vedea pe cei doi tineri Linton înfofoliţi în paltoane şi blănuri, coborând din trăsura familiei, iar pe cei din familia Earnshaw descălecând; iarna deseori se duceau călare la biserică. Catherine prinse de mână pe cei doi copii, îi conduse în casă şi-i aşeză în faţa focului, care foarte curând le îmbujoră obrajii.

L-am îndemnat pe Heathcliff să se grăbească să le arate cît e de prietenos. Mă ascultă numaidecât; dar, spre ghinionul lui, în momentul în care deschidea uşa bucătăriei ca să iasă, Hindley, din cealaltă parte o împingea ca să intre. Se întâlniră, şi stăpânul, enervat, văzându-l curat şi vesel, sau vrând poate să-şi respecte făgăduiala făcută doamnei Linton, îl îmbrânci brusc înapoi şi-i porunci, furios, lui Joseph:

— Scoate-l pe individ din odaie şi trimite-l în pod până după masă. Dacă rămâne singur aici, are să-şi vâre degetele în tarte şi are să fure fructele din ele.

— Nu, domnule, nu m-am putut opri să-i răspund, n-are să se atingă de nimic. Cred că şi el are dreptul la o parte din bunătăţile astea, ca şi noi de altfel.

— Are să-şi primească ce i se cuvine din mâna mea dacă-l mai prind pe-aici înainte de a se întuneca! strigă Hindley. Ieşi afară, vagabondule! Ce te fuduleşti ca un cocoş? Acuşi pun mâna pe unul din zulufii tăi eleganţi şi-ai să vezi cum o să ţi-l lungesc!

— Sunt destul de lungi şi-aşa, zise tânărul domn Linton, care privea pe furiş din pragul uşii. Mă mir că nu-i dau dureri de cap. Iar deasupra ochilor parc-ar avea o coamă de mânz.

Făcu observaţia asta fără intenţia de a-l jigni pe Heathcliff; dar firea violentă a acestuia nu era făcută să rabde vreun cuvânt ce semăna a obrăznicie, mai cu seamă când venea din partea tânărului Linton, pe care părea să-l urască încă de pe-atunci ca pe-un rival. Puse mâna pe un castron plin cu sos de mere fierbinte (primul obiect care-i căzu în mână) şi-l azvârli aşa, plin cum era, peste obrazul şi gâtul vorbitorului, care începu să se văicărească atât de cumplit, încât Isabella şi Catherine veniră în goana mare la faţa locului. Domnul Earnshaw îl înhăţă pe vinovat şi-l duse în odaia lui unde, fără îndoială, i-a administrat un straşnic remediu pentru a-i răcori criza de furie, căci se întoarse roşu la obraz şi cu răsuflarea

tăiată. Eu am luat o cârpă de vase şi am început să frec, mânioasă, nasul şi gura lui Edgar, spunându-i că bine-a păţit dacă se amestecă în treaba altuia. Sora lui începu să plângă şi să spună că vrea să se întoarcă acasă, iar Cathy, năucă, stătea lângă ei, cu obrajii roşii de ruşine.

— N-ar fi trebuit să vorbeşti cu el! îi spuse domnului Linton pe un ton dejenitor. Era prost dispus; şi acum, iată, ne-ai stricat toată ziua. Pe el o să-l bată, şi eu nu pot răbda să-l bată! Nu mai pot mânca nimic! Pentru ce-ai vorbit cu el, Edgar?

— N-am vorbit cu el, spuse plângând în hohote tânărul; apoi se smuci din mâinile mele şi începu să se cureţe cu batista lui de olandă. I-am făgăduit mamei că n-am să-i spun nici o vorbă şi m-am ţinut de făgăduială; n-am vorbit cu el.

— Bine, atunci nu mai plânge, răspunse Catherine cu dispreţ, doar nu te-a omorât. Nu face şi tu atâta zarvă; uite, vine fratele meu! Taci, Isabella! Ţi-a făcut cineva ţie vreun rău?

— Haideţi, copii, fiecare la locul lui! strigă Hindley cu un aer agitat. M-am încins de-a binelea cu bestia aceea de băiat. Iar data viitoare, domnule Edgar, fă-ţi dreptate singur, cu pumnii dumitale, să vezi ce poftă de mâncare-o să capeţi!

Şi în faţa unor bucate atât de bine mirositoare, îşi recăpătară cu toţii calmul. Plimbarea le deschisese pofta de mâncare şi se mângâiară uşor, căci lor nu li se întâmplase de fapt nici o nenorocire. Domnul Earnshaw le umplu farfuriile cu bunătăţi, iar doamna îi înveseli povestindu-le lucruri hazlii. Eu stăteam la spatele scaunului ei şi mă întristasem văzând-o pe Catherine, care, cu ochii uscaţi şi cu un aer indiferent, începuse să taie aripa de gâscă din faţa ei. „Ce copil nesimţitor! îmi zisei, cât de uşor trece peste necazurile vechiului ei tovarăş de joacă! N-aş fi crezut să fie atât de egoistă!” Dar Cathy duse o îmbucătură până la gură, apoi o puse

din nou în farfurie, obrajii i se îmbujorară şi-o năpădiră lacrimile. Scăpă furculiţa pe jos. Se aplecă cu grabă, ascunzându-se sub faţa de masă ca ceilalţi să nu-i observe emoţia. N-am mai spus că-i nesimţitoare, căci mi-am dat seama de tortura pe care o îndurase toată ziua şi strădania ei ca să rămână cu orice preţ singură, să se poată duce până la Heathcliff; dar, după cum am descoperit mai târziu când am încercat să-i duc în ascuns de mâncare, stăpânul îl încuiase sus, în pod.

Seara am dansat. Atunci Cathy, întrucât Isabella Linton n-avea cu cine dansa, l-a rugat pe domnul Hindley să-i dea drumul. Rugăminţile ei fură însă zadarnice, iar eu am fost desemnată să umplu golul. Agitaţia dansului ne făcu să uităm tot necazul, şi plăcerea noastră crescu şi mai mult când sosi orchestra din Gimmerton, compusă din cincisprezece instrumente: o trompetă, un trombon, clarinete, basuri, cornuri de vânătoare şi un violoncel, în afară de corişti. Aceştia se duc întotdeauna, de Crăciun, pe la casele mai respectabile, unde li se dau ceva bani; pentru noi era o mare sărbătoare când îi auzeam cântând. După ce-au intonat colindele obişnuite, le-am cerut să ne cânte şi câteva melodii vesele. Doamnei Earnshaw îi plăcea muzica, aşa că ne-au cântat mult.

Şi Catherinei îi plăcea; dar, pretinzând că sunetele sunt mai dulci auzite din capul scării, se urcă sus, în întuneric. Eu am urmat-o. Uşa sălii se închise şi nimeni n-a observat lipsa noastră. Era atâta lume! Cathy nu se opri în capul scării, ci se urcă sus, în podul unde era încuiat Heathcliff, şi-l strigă. La început, refuză cu încăpăţânare să-i răspundă; dar ea stărui şi în cele din urmă îl convinse să stea de vorbă cu ea printre scînduri. Eu i-am lăsat pe bieţii copii să vorbească netulburaţi, până când mi s-a părut că muzica e pe cale să se oprească, pentru ca muzicanţii să poată gusta şi ei câte ceva; atunci am alergat iute pe scară să-i dau de veste. Dar în loc s-o găsesc afară, îi auzii glasul înăuntru. Maimuţica se

strecurase pe acoperiş printr-o ferestruică, şi intrase în podul unde era încuiat Heathcliff. Cu mare greutate am putut-o scoate de acolo. O dată cu Catherine, ieşi şi Heathcliff, şi ea stărui să-l iau cu mine în bucătărie, deoarece Joseph plecase la un vecin ca să nu mai audă cântecele noastre „diavoleşti”, cum le zicea el. Le-am spus că nu vreau să-i încurajez cu nici un preţ în şiretlicurile lor, dar deoarece prizonierul ajunase de ieri de la amiază, am hotărât să închid de data asta ochii şi să-l păcălim pe domnul Hindley; Heathcliff coborî, eu îi pusei un scaun lângă foc şi-i dădui o mulţime de bunătăţi; dar băiatul se simţea rău şi nu putu mânca decât foarte puţin, iar toate încercările mele de a-l distra fură respinse. Îşi sprijini coatele pe genunchi, bărbia în palme şi rămase mut, cufundat în gânduri. Când l-am întrebat la ce se gândeşte, mi-a răspuns pe un ton grav:

— Caut să văd cum am să-i pot plăti toate astea lui Hindley. Nu-mi pasă cât voi avea de aşteptat, dacă până la urmă tot i le voi plăti. Sper să nu moară înainte!

— Ruşine să-ţi fie Heathcliff, îi spusei. Numai Dumnezeu are dreptul să pedepsească pe cei răi; noi trebuie să învăţăm să iertăm.

— Nu. Dumnezeu n-ar avea nici pe departe satisfacţia pe care aş avea-o eu, răspunse el. Vreau numai să descopăr cea mai bună cale! Las’ pe mine! Îmi fac eu planul. Câtă vreme mă gândesc la asta, nu simt nici o durere.

— Dar, domnule Lockwood, eu uit că poveştile astea nu vă pot distra. Îmi pare rău că m-am luat atâta cu vorba... mâncarea vi s-a răcit şi picaţi de somn! V-aş fi putut spune povestea lui Heathcliff, adică tot ce-ar fi trebuit să ştiţi despre el, în câteva cuvinte.

Apoi menajera mea se opri din vorbă, se ridică şi începu să-şi strângă lucrul; dar eu nu mă simţeam în stare să mă mişc de lângă cămin şi somnul nuvoia să vină.

— Ia loc, doamnă Dean, strigai, mai rămâi o jumătate de oră! Foarte bine ai făcut că mi-ai povestit totul aşa, pe îndelete. Aşa-mi place, şi trebuie să-mi spui toată povestea tot aşa. Căci fiecare personaj despre care mi-ai vorbit mă interesează într-un fel sau altul.

— Acuşi bate ceasul unsprezece, domnule.

— N-are a face, n-am obiceiul să mă culc la ore mari. Pentru un om care doarme până la zece dimineaţa, ora unu sau două e foarte potrivită.

— N-ar trebui să dormiţi până la zece. Până la ora aceea partea cea mai frumoasă a dimineţii a şi trecut. Omul care nu şi-a isprăvit jumătate din munca zilei până la ora zece riscă să nu facă nimic nici în cealaltă jumătate.

— Cu toate acestea ia loc din nou, doamnă Dean, căci mâine am de gând să lungesc noaptea până după-amiază. Presimt că am răcit zdravăn, dacă n-o fi chiar ceva mai grav.

— Sper că nu, domnule. Bine, dar daţi-mi voie să sar peste trei ani: în timpul acela doamna Earnshaw...

— Nu, nu, nu admit asta. Poţi să-ţi imaginezi ce stare sufletească ai avea dacă pe covorul din faţa dumitale ar sta o pisică ce şi-ar linge pisoii, iar dumneata ai urmări-o cu atâta atenţie, încât dacă ar uita să lingă urechea unui pisoi, ţi-ai ieşi din fire?

— Într-o foarte adormitoare dispoziţie, aş spune.

— Dimpotrivă, în starea aceasta omul este foarte surescitat. Aşa sunt eu acum, şi de aceea te rog să povesteşti mai departe cu de-amănuntul. Pentru mine, oamenii de pe-aici sunt cu mult mai interesanţi decât cei de la oraş, după cum un păianjen e mai important pentru un om din închisoare decât pentru cei dintr-o casă ţărănească; şi totuşi interesul acesta deosebit nu se datorează numai situaţiei spectatorului. Oamenii de-aici trăiesc mai intens, mai adânc şi mai puţin superficial, nu sunt supuşi efemerului şi frivolităţilor. Încep să cred că

aici ai putea iubi toată viaţa o singură fiinţă. Până acum eram cu desăvârşire convins că nu există dragoste care să dureze mai mult de un an. Situaţia unora seamănă cu aceea a unui om flămând aşezat la masă în faţa unui fel unic de mâncare, asupra căruia îşi concentrează toată pofta, preţuindu-l după cum se cuvine; a altora, cu aceea a omului poftit la un ospăţ cu bucate diverse, pregătite de bucătari francezi; poate că din acest ospăţ omul nostru va alege tot cu atâta plăcere, dar în preţuirea şi amintirea lui fiecare fel nu va fi decât o neînsemnată fărâmă.

— Oh! Noi cei de pe-aici suntem aidoma cu oamenii de pretutindeni, dacă reuşiţi să ne cunoaşteţi, observă doamna Dean, cam mirată de spusele mele.

— Iartă-mă, îi răspunsei; dumneata, doamnă dragă, eşti o mărturie izbitoare împotriva acestei afirmaţii. În afară de câteva provincialisme neînsemnate, manierele dumitale n-au nici o trăsătură pe care, de obicei, eram obişnuit s-o consider caracteristică tagmei din care faci parte. Sunt convins că dumneata ai gândit mult mai mult decât gândesc majoritatea servitorilor, în general. Dumneata ai fost silită să-ţi cultivi mintea pentru că n-ai avut prilejul să-ţi fărâmiţezi viaţa ocupându-te cu fel de fel de fleacuri.

Doamna Dean începu să râdă:

— Eu, din parte-mi, mă consider un soi de om zdravăn şi cuminte, spuse ea; nu numai pentru c-am trăit printre dealurile astea şi-am văzut an de an aceleaşi feţe şi un şir întreg de fapte, dar şi pentru că am fost supusă unei aspre discipline, care m-a învăţat să fiu înţeleaptă; şi-apoi am citit şi eu câte ceva, mult mai mult decât vă închipuiţi dumneavoastră, domnule Lockwood. Nu puteţi deschide o carte din biblioteca asta pe care să n-o fi răsfoit şi eu, şi din fiecare m-am ales cu câte ceva, în afară de rândul acela cu cărţi greceşti şi latineşti şi de cele franţuzeşti; dar şi pe-acelea ştiu să le deosebesc unele de altele; la mai mult decât atâta nu vă puteţi aştepta din partea

mea; sunt fată de om sărac. Cu toate astea, dacă vreţi să auziţi mai departe povestea mea, aşa cum v-am spus-o până acum, cu de-amănuntul, ar fi mai bine, e drept, să nu rup firul; şi în loc sa sar peste trei ani, să mă mulţumesc a trece la vara următoare — vara anului 1778 — cu aproape douăzeci şi trei de ani în urmă, adică.

CAPITOLUL 8

În dimineaţa unei zile frumoase de iunie s-a născut primul copilaş pe care urma să-l cresc eu, şi ultimul din vechea familie Earnshaw. Eram la cositul fânului pe un câmp îndepărtat, când fata care ne aducea de obicei prânzul veni în fuga mare, cu un ceas mai devreme, trecând prin fâneaţă şi strigându-mă întruna.

— Oh, ce prunc mare! spuse ea gâfâind. Cel mai frumos băiat care s-a văzut vreodată pe lume! Dar doctorul Kenneth zice că doamna o să moară; zice că de câteva luni suferă de oftică. L-am auzit când i-a spus domnului Hindley; cică acum, nemaiavând nimic care s-o ţină în viaţă, are să moară la toamnă. Vino numaidecât acasă. Dumneata, Nelly, trebuie să-l dădăceşti, să-l hrăneşti cu zahăr şi lapte şi să-i porţi de grijă zi şi noapte. Ce n-aş da să fiu în locul dumitale! După ce-o să moară doamna, o să fie ca şi copilul dumitale.

— E chiar atât de bolnavă? am întrebat-o, aruncând furca la pământ şi legându-mi boneta.

— Cred că da, dar se pare că e plină de curaj, răspunse fata; vorbeşte de parcă are să trăiască până l-o vedea om în toată firea. E fericită până peste cap, e un copil atât de frumos! Eu, să fiu în locul ei, n-aş muri, m-aş face bine numai uitându-mă la el, în ciuda lui Kenneth. Tare m-am înfuriat pe el! Doamna Archer venise jos în sală să-i arate şi stăpânului îngeraşul, şi faţa lui începuse să se lumineze, când cobea cea bătrână păşi spre el şi-i zise: „Earnshaw, e o binecuvântare că nevasta dumitale a fost până acum cruţată, pentru a-ţi lăsa acest fiu. Când a

venit aici eram convinsă că nu va trăi multă vreme, iar acum trebuie să-ţi spun că iarna va aduce probabil sfârşitul ei. N-are rost să te zbuciumi şi să te frământi, n-avem ce-i face. De altfel, ar fi trebuit să te gândeşti mai bine înainte de-a lua de nevastă o fată atât de prăpădită!”

— Şi ce-a răspuns stăpânul? am întrebat-o.

— Cred c-a înjurat, dar mie nu-mi păsa de el, eu voiam să văd pruncul! Şi fata începu din nou să-l descrie, încântată. Eu, la fel de mişcată, m-am grăbit spre casă; mă bucuram să văd copilul, cu toate că-mi era foarte milă de Hindley. În inima lui nu era loc decât pentru doi idoli: soţia şi el însuşi. Îi iubea peste măsură de mult pe amândoi, dar pe ea o adora, şi nu prea vedeam cum are să poată îndura pierderea.

Când am ajuns la Wuthering Heights l-am găsit stând în prag; şi în timp ce intram în casă, l-am întrebat ce face copilaşul.

— Mai-mai s-o ia la fugă, Nelly, mi-a răspuns arborând un zâmbet vesel.

— Şi doamna? am îndrăznit să-l întreb: doctorul zice că...

— Dă-l dracului de doctor! m-a întrerupt roşind. Frances e bine de tot şi de azi într-o săptămână, pe vremea asta, va fi perfect sănătoasă. Te duci sus? Spune-i te rog că vin şi eu, dacă-mi făgăduieşte că nu va vorbi. Am plecat de lângă ea fiindcă n-a vrut să tacă din gură, şi trebuie, spune-i că domnul Kenneth zice că trebuie să stea liniştită.

Eu i-am transmis doamnei Earnshaw mesajul; părea foarte bine dispusă şi mi-a răspuns vesel:

— Abia am scos o vorbă, Ellen, şi de două ori a ieşit din odaie plângând. Bine, spune-i că-i făgăduiesc să nu mai vorbesc; dar nu pot să nu râd de el!

Biata făptură! Până-n săptămâna morţii nu şi-a pierdut buna dispoziţie, iar bărbatul ei stăruia cu încăpăţânare,

ba chiar cu furie, că sănătatea i se îmbunătăţeşte din zi în zi. Când Kenneth i-a spus că în acel stadiu al bolii doctoriile nu-i mai sunt de folos şi n-are rost să mai cheltuiască bani cu îngrijirea ei, Hindley i-a răspuns:

— Ştiu că nu trebuie s-o mai caut... e perfect sănătoasă... şi nu-i mai trebuie nici o îngrijire din partea dumitale! Niciodată n-a fost ofticoasă. A avut febră, dar acum i-a trecut. Pulsul ei bate tot atât de rar ca şi al meu, iar obrajii îi sunt tot atât de reci ca ai mei.

Soţiei i-a spus aceeaşi poveste, şi mi se pare că ea l-a crezut. Dar într-o noapte, pe când sta rezemată de umărul lui şi spunea tocmai că are impresia că a doua zi se va putea scula din pat, a avut o criză de tuse foarte uşoară. El a cuprins-o în braţe, ea i-a pus mâinile în jurul gâtului, s-a schimbat la faţă, şi moartă a fost.

Şi aşa cum prezisese fata, copilaşul stăpânului, pe care-l chema Hareton, rămase cu totul pe seama mea. În privinţa copilului, domnul Earnshaw se mulţumea să ştie că-i sănătos şi să nu-l audă niciodată plângând. Dar, în ceea ce-l privea pe el, era disperat, durerea lui era de felul acela care nu te lasă să te vaiţi. Nu plângea şi nici nu gemea. Blestema şi sfida; ura pe Dumnezeu şi pe oameni şi începu să ducă o viaţă desfrânată. Servitorii nu i-au putut îndura multă vreme purtarea urâtă şi tiranică; Joseph şi cu mine am fost singurii care am rămas. Pe mine nu m-a lăsat inima să dezertez de la datorie, şi de altfel trebuie să ştiţi dumneavoastră că eu eram sora lui de lapte şi deci mai îngăduitoare faţă de el decât ar fi putut fi un străin; iar Joseph a rămas ca să facă pe grozavul cu arendaşii şi muncitorii şi pentru că se simţea sortit să trăiască într-un loc unde găsea nenumărate nelegiuiri de condamnat.

Obiceiurile urâte şi tovărăşiile rele ale stăpânului n-au fost o pildă bună pentru Catherine şi Heathcliff. Modul cum se purta cu acesta din urmă ar fi fost îndeajuns să facă un diavol chiar şi dintr-un sfânt. Şi adevărul e că în

epoca aceea băiatul părea stăpânit de o putere diavolească. Privea încântat cum Hindley decade fără scăpare şi cum devine, din zi în zi, tot mai sălbatic, mai întunecat şi mai fioros. Nici nu vă pot descrie ce infern era în casa noastră. Pastorul nu mai dădea pe-acolo, şi până la urmă nici un om cumsecade nu se mai apropia de noi, cu excepţia lui Edgar Linton, care venea adeseori la domnişoara Cathy. La cincisprezece ani, ea era regina acestor ţinuturi; nici o fată nu se putea asemui cu ea; devenise o făptură încrezută şi îndărătnică! Trebuie să recunosc că, după ce trecuse de anii copilăriei, n-o mai iubeam atât şi o înfruntam destul de des, căutând să-i mai potolesc îngâmfarea. Totuşi ea n-a prins niciodată pică pe mine. Era de o statornicie uimitoare în ceea ce priveşte vechile ei sentimente; chiar dragostea pentru Heathcliff s-a menţinut neclintită; iar tânărul Linton, cu toată superioritatea lui, numai cu greu a izbutit să trezească în ea sentimente de profunzimea celor pe care le avea faţă de Heathcliff. Edgar Linton a fost ultimul meu stăpân; portretul acela de deasupra căminului e al lui. Mai demult se afla acolo şi portretul soţiei sale, dar a fost luat, căci altfel aţi fi putut vedea ceva din ceea ce a fost ea odată. Puteţi desluşi ceva din acest portret al domnului Linton?

Doamna Dean ridică lumânarea, iar eu am putut distinge o faţă blândă, foarte asemănătoare cu a tinerei doamne de la Wuthering Heights, dar cu o expresie mai gânditoare şi mai prietenoasă. Era un tablou frumos. Părul blond, lung, cădea în bucle uşoare pe tâmple; ochii erau mari si serioşi, faţa poate prea gingaşă. Nu m-am mirat că domnişoara Catherine Earnshaw şi-a putut uita primul prieten pentru un bărbat ca acesta! Dar m-am mirat mult că un om cu un suflet corespunzător acestei fizionomii s-a putut îndrăgosti de Catherine Earnshaw, dacă aceasta a fost aşa cum mi-o închipuiam eu.

— Un portret foarte plăcut, spusei femeii. Îi seamănă?

— Da, îmi răspunse; dar când era vesel arăta şi mai bine. Asta era expresia lui obişnuită; de fapt nu era destul de vioi.

După cele cinci săptămâni petrecute la familia Linton, Catherine păstră legătura cu ei; şi cum nu voia să-şi dezvăluie defectele, căci avea destul bun-simţ pentru a-i fi ruşine să se poarte brutal cu nişte oameni care erau tot timpul atât de politicoşi cu ea, s-a impus fără să vrea bătrânilor, adică doamnei şi domnului Linton, arătându-se amabilă şi sensibilă când era împreună cu ei şi cucerind atât admiraţia Isabellei cât şi inima lui Edgar. La început aceste cuceriri au măgulit-o, căci era plină de ambiţie, şi astfel, fără a avea intenţia precisă de a induce în eroare pe cineva, a ajuns să-şi formeze un caracter dublu. În casa unde se vorbea despre Heathcliff ca despre un „derbedeu ordinar” şi „mai rău decât o brută” avea grijă să nu se poarte ca el; dar acasă la ea nu se osteni să aibă maniere elegante căci toată lumea ar fi râs de ea, nici să-şi frâneze firea-i sălbatică, de vreme ce acest efort nu i-ar fi sporit prestigiul şi nici nu i-ar fi adus laude.

Domnul Edgar avea rareori îndrăzneala să vină făţiş la Wuthering Heights. Fiind îngrozit de reputaţia lui Earnshaw, îi era frică să dea ochii cu el. Cu toate acestea, noi îl primeam întotdeauna cât se poate de politicos: până şi stăpânul, ştiind pentru ce vine, se ferea să-l jignească, iar când simţea că nu poate fi amabil, se ferea din calea lui. Eu cred că vizitele lui Edgar nu-i prea plăceau domnişoarei Catherine. Ea nu era prefăcută, nu era o frivolă şi se vedea limpede că întâlnirile dintre cei doi prieteni ai ei îi displăceau. Căci dacă Heathcliff îşi arăta dispreţul faţă de Linton în prezenţa acestuia, ea nu-i putea da dreptate nici pe jumătate din cât îi dădea în absenţa lui; iar când Linton îşi manifesta dezgustul şi antipatia faţă de Heathcliff, nu cuteza să privească indiferentă aceste sentimente, dar se prefăcea că desconsiderarea tovarăşului ei de joacă o lasă rece!

Adeseori mă distram văzând încurcătura şi frământările ei tainice, pe care zadarnic se străduia să le ascundă ca să scape de batjocura mea. Poate să vă pară că eram răutăcioasă, dar Catherine se arăta atât de trufaşă încât, până n-o umileai silind-o să se poarte cu mai multă smerenie, era cu neputinţă să-ţi fie milă de ea, chiar când suferea. În cele din urmă a ajuns să-mi vorbească deschis şi să capete încredere în mine. Nu exista nimeni altcineva pe care şi l-ar fi putut face sfetnic.

Într-o după-amiază domnul Hindley plecă de acasă, şi Heathcliff hotărî să-şi facă din acea zi o sărbătoare. Cred că avea şaisprezece ani pe atunci; şi, fără să fi fost urât sau lipsit de inteligenţă, avea o expresie respingătoare, care a dispărut cu totul din înfăţişarea lui actuală. În primul rând, în vremea aceea pierduse orice urmă de educaţie primită în copilărie. Munca grea, din zori şi până-n toiul nopţii, stinsese interesul pe care-l avusese odată pentru dobândirea noilor cunoştinţe, cât şi dragostea de cărţi sau de învăţătură. Sentimentul de superioritate, sădit în el din copilărie prin părtinirea pe care i-o arătase bătrânul Earnshaw, dispăruse. Se luptase multă vreme să ţină pasul la învăţătură cu Catherine, dar cedase cu mare, deşi nemărturisit, regret; cedase cu desăvârşire; şi când şi-a dat seama că-i sortit să decadă sub nivelul său de odinioară, nimic nu l-a mai putut convinge să facă măcar un singur pas pentru a se ridica. Şi atunci înfăţişarea începu să oglindească decăderea lui intelectuală: căpătă un umblet greoi şi o fizionomie grosolană. Avusese întotdeauna o fire închisă, dar în ultima vreme devenise atat de posac şi de sălbatic, încât părea aproape idiot; şi parcă-i făcea o plăcere sumbră să provoace mai curând aversiune decât stima puţinilor oameni pe care-i cunoştea.

Catherine şi cu Heathcliff continuau să fie nedespărţiţi ori de câte ori el putea scăpa de la lucru; dar nu-i mai spunea cu glas tare c-o iubeşte, şi se trăgea îndărăt,

mânios şi bănuitor, în faţa mângâierilor ei copilăreşti, ca şi cum şi-ar fi dat seama că gesturile mângâietoare erau un fel de dărnicie forţată. În după-amiaza despre care vă vorbeam, Heathcliff intră în sală, spunându-ne că în ziua aceea nu se mai duce la lucru. Eu tocmai o ajutam pe domnişoara Cathy să se gătească; nu prevăzusem că Heathcliff va lua hotărârea să lenevească şi, crezând că va rămâne singură în casă, reuşise, nu ştiu pe ce cale, să-l înştiinţeze pe domnul Edgar de lipsa fratelui ei; şi se pregătea să-l primească.

— Cathy, eşti ocupată în după-amiaza asta? Te duci undeva? întrebă Heathcliff.

— Nu, plouă, răspunse ea.

— Atunci de ce te-ai îmbrăcat cu rochia aia de mătase, spuse el. Sper că nu vine nimeni aici.

— Nu, după câte ştiu eu, bâlbâi domnişoara; dar tu ar trebui să fii acum la cîmp, Heathcliff. Abia a trecut un ceas de la amiază, credeam că eşti la lucru.

— Nu se întâmplă des să scăpăm de prezenţa blestemată a lui Hindley, zise băiatul. Azi nu mai lucrez, stau cu tine.

— Oh, dar are să te pârască Joseph, zise ea timid; ar fi mai bine să te duci!

— Joseph încarcă piatră de var de partea cealaltă a stâncii de la Peniston; are de lucru până se întunecă, aşa că n-o să afle niciodată.

Şi, zicând aşa, veni agale lângă foc şi se aşeză. Catherine rămase o clipă pe gânduri, cu sprâncenele încruntate — socotea că e necesar să-i netezească intrusului calea.

— Isabella şi Edgar Linton au spus că poate trec azi după-amiază pe-aici, zise după un minut de tăcere. Cum văd că plouă, s-ar putea să nu vină, dar, dacă vin, rişti să fii certat degeaba.

— Porunceşte-i lui Ellen să le spună că eşti ocupată, Cathy, stărui el; nu mă da afară din sală pentru nătăfleţii

aceia de prieteni ai tăi! Câteodată îmi vine să mă plâng că ei... clar n-am s-o fac...

— Că... ce? strigă Catherine uitându-se la el cu faţa tulburată. O, Nelly, adăugă apoi cu nerăbdare, smucindu-şi capul din mâinile mele, m-ai pieptănat atâta, de mi-ai desfăcut toate buclele! Ajunge, lasă-mă-n pace! De ce te plângi, Heathcliff?

— De nimic... uită-te numai la calendarul din perete — îi arătă o foaie de hârtie înrămată, atârnată lângă fereastră, şi continuă — crucile sunt pentru serile pe care le-ai petrecut cu Lintonii, punctele pentru cele petrecute cu mine. Le vezi? Eu le-am însemnat zi de zi.

— Da... foarte caraghios! Parcă eu ţin vreo socoteală, răspunse Catherine pe un ton arţăgos. Şi ce rost are una ca asta?

— Ca să-ţi arăt că eu observ, zise Heathcliff.

— Şi ce, trebuie să stau mereu cu tine? întrebă ea, tot mai enervată. Ce folos dacă stau lângă tine? Despre ce-mi vorbeşti? Pentru cât mă distrezi, sau pentru cât faci tu pentru mine, ai putea fi mut sau copil de ţâţă.

— Până acum nu mi-ai spus niciodată că vorbesc prea puţin sau că nu-ţi place tovărăşia mea, Cathy! exclamă Heathcliff tulburat din cale-afară.

— Nici nu poate fi vorba de tovărăşie când un om nu ştie nimic şi nu spune nimic, murmură ea.

Prietenul ei se ridică, dar n-avu timp să mai adauge ceva, căci pe caldarâmul curţii se auzi tropot de cal şi, după o bătaie uşoară în uşă, tânărul Linton intră, cu faţa strălucitoare de bucurie că primise această invitaţie neaşteptată. Pe când unul intra şi celălalt ieşea, Catherine putu observa, fără îndoială, deosebirea dintre cei doi prieteni ai săi. Diferenţa dintre ei era tot atât de mare ca aceea dintre nişte dealuri carbonifere, sterpe şi o minunată vale mănoasă, iar glasul şi salutul noului venit se deosebeau de ale lui Heathcliff tot atât cât şi înfăţişarea lui. Edgar Linton vorbea blând şi încet,

pronunţa cuvintele ca dumneavoastră, adică mai puţin răstit şi mai dulce decât vorbim noi pe-aici.

— Sper că n-am venit prea devreme, nu-i aşa? zise el aruncând o privire spre mine.

Eu începusem să frec o tavă şi să curăţ nişte sertare din celălalt capăt al bufetului.

— Nu, răspunse Catherine. Ce faci acolo, Nelly?

— Îmi văd de treabă, domnişoară, i-am răspuns. (Domnul Hindley îmi poruncise să fiu întotdeauna de faţă când venea domnul Linton în vizită).

Ea s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit mânioasă:

— Pleacă de-aici cu cârpele tale! Când sunt musafiri în casă, slugile n-au voie să cotrobăiască şi să cureţe odaia în care sunt ei!

— Profit de ocazie acum, că stăpânul e plecat, i-am răspuns cu glas tare. El nu poate suferi să deretic când e de faţă. Sunt sigură că domnul Edgar o să mă ierte.

— Nici eu nu pot suferi să deretici când sunt de faţă! exclamă Cathy pe un ton poruncitor, fără a-i da oaspetelui răgaz să scoată o vorbă. Nu-i trecuse încă enervarea după discuţia cu Heathcliff.

— Îmi pare rău, domnişoară Catherine, fu răspunsul meu văzându-mi mai departe de treabă.

Ea, crezând că Edgar n-o vede, îmi smulse cârpa din mână şi mă ciupi de braţ, răsucindu-mi îndelung şi cu mânie pielea. V-am spus că n-o iubeam şi simţeam chiar plăcere s-o lovesc din când în când în vanitatea ei şi apoi, în afară de asta, ciupitura fusese atât de dureroasă, încât m-am ridicat din genunchi şi am început să ţip:

— Oh, domnişoară, urâtă glumă! N-ai dreptul să mă ciupeşti şi n-am să rabd una ca asta!

— Nici nu te-am atins, mincinoaso! strigă ea.

Degetele îi tremurau şi era gata să repete gestul. Urechile îi erau roşii de furie; niciodată n-a avut puterea să-şi ascundă sentimentele căci roşea întotdeauna până-n vârful urechilor.

— Atunci asta ce-i? i-am răspuns; şi, ca să-i închid gura, i-am arătat pata roşie de pe braţ.

Bătu cu piciorul în pardoseală, ezită un moment, apoi, îmboldită de răutatea din ea, mă plesni peste faţă cu o lovitură usturătoare, care mi-a umplut ochii de lacrimi.

— Catherine, scumpa mea! Catherine! interveni Linton foarte tulburat de dubla greşeală, minciună şi violenţă, săvârşită de idolul lui.

— Pleacă de-aici, Ellen! repetă ea tremurând toată.

Micul Hareton, nedespărţitul meu tovarăş, şedea pe jos lângă mine şi, văzându-mi lacrimile, începu să plângă în hohote învinuind-o pe „mătuşa Cathy cea rea”. Asta a făcut-o să-şi verse furia asupra căpşorului acela nenorocit: îl apucă de umeri şi-l scutură pînă când bietul copil se făcu palid ca ceara; atunci Edgar, zăpăcit, ca să-l salveze, o prinse de mână. Ea îşi smuci pe loc mâna şi tânărul, uluit, se văzu plesnit peste obraz în aşa fel, încât nu mai putu crede c-a fost o glumă. Se retrase consternat. L-am ridicat în braţe pe Hareton şi am plecat cu el în bucătărie, lăsând uşa deschisă, căci eram curioasă să văd cum se va sfârşi conflictul dintre ei. Musafirul insultat, palid şi cu buzele tremurânde, se îndreptă spre locul unde-şi pusese pălăria.

„Aşa-ţi trebuie! mi-am zis. Ai fost prevenit, acum vezi-ţi de drum! E o binefacere c-ai putut întrezări firea ei cea adevărată.”

— Unde te duci? întrebă Catherine înaintând spre uşă.

Edgar o ocoli, încercând să treacă pe lângă ea.

— Să nu pleci! exclamă Cathy energic.

— Trebuie să plec, şi am să plec! răspunse el cu o voce stăpânită.

— Nu, stărui domnişoara, punând mâna pe clanţă, încă nu! Edgar Linton, stai jos, nu mă poţi lăsa în starea asta, o să fiu nenorocită toată noaptea, şi nu vreau să fiu nenorocită din pricina ta!

— Pot să mai rămân după ce m-ai pălmuit? întrebă

Linton.

Catherine amuţise.

— M-ai speriat şi mi-a fost ruşine mie pentru felul cum te porţi, continuă el; nu mai vin niciodată aici.

Ochii ei începură a luci, iar pleoapele i se zbăteau.

— Şi ai minţit cu bună-ştiinţă! zise el.

— Nu-i adevărat! strigă Cathy, după ce-i reveni graiul. N-am făcut nimic cu bună-ştiinţă. Dar fie, — dacă vrei, pleacă. Iar eu o să plâng... o să plâng pân-o să mă îmbolnăvesc!

Căzu în genunchi lângă un scaun şi începu să plângă de-a binelea. Edgar stărui în hotărârea lui până ajunse în curte. Acolo şovăi. Dar eu hotărâsem să-l încurajez.

— Domnişoara e îngrozitor de îndărătnică, domnule, i-am strigat. E rea, cât poate fi de rău un copil râzgâiat. Aţi face mai bine dacă aţi încăleca şi aţi pleca acasă, altfel se îmbolnăveşte numai pentru a ne face în necaz.

El, biată făptură, se uita cu coada ochiului pe fereastră: avea putere să plece câtă are o pisică să părăsească un şoarece pe jumătate mort, sau o pasăre pe jumătate mâncată. „Ah, mi-am zis, ăsta nu mai are scăpare. E condamnat şi zboară spre destinul lui!” Aşa a şi fost: se întoarse brusc, intră repede în casă, închise uşa în urma lui şi când, după un timp, am intrat şi eu să le dau de veste că domnul Earnshaw se întorsese beat turtă şi era gata să dărâme casa (dispoziţia lui obişnuită când se afla în această stare), am văzut că cearta avusese drept efect o şi mai mare apropiere între ei şi, rupând barierele timidităţii tinereşti, îi silise să treacă dincolo de prefăcătoria de a se crede prieteni şi să-şi mărturisească dragostea.

Vestea sosirii domnului Hindley îl făcu pe Linton să se îndrepte în grabă spre cal, iar pe Catherine spre camera ei. Eu m-am dus să-l ascund pe micul Hareton şi să descarc puşca de vânătoare a stăpânului, căci în timpul acestor crize de nebunie îi plăcea să se joace cu ea,

punând în primejdie viaţa oricui îl provoca sau îi atrăgea prea mult atenţia; asa că născocisem planul de a o descărca pentru ca, dacă până la urmă ar trage să nu poată face nici un rău.

CAPITOLUL 9

Hindley intră, răcnind fel de fel de sudălmi, de-ţi era şi groază să le auzi, şi mă surprinse tocmai pe când îi ascundeam fiul în bufetul din bucătărie. Hareton era pătruns de o spaimă salutară fie că întâlnea dragostea de fiară sălbatică, fie furia de nebun a tatălui, căci în prima risca să fie ucis în îmbrăţişări şi sărutări, iar în cealaltă să fie azvârlit în foc sau trântit de perete, aşa că bietul copil şedea absolut nemişcat oriunde îl puneam.

— Iată-l, în fine, am dat de el! strigă Hindley. Mă trăgea zdravăn, ţinându-mă de pielea cefei, ca pe un câine. În numele cerului şi al iadului, văd că aţi jurat să-mi omorâţi copilul! Acum ştiu pentru ce nu-mi iese niciodată în cale. Dar, cu ajutorul satanei, am să-ţi vâr pe gât satârul de tăiat carne, Nelly! Nu trebuie să râzi, chiar acum l-am băgat pe Kenneth cu capul în mlaştina Calului Negru; şi ce mi-e unu, ce mi-s doi... iar acum am poftă să ucid pe unul din voi: simt că, până n-o fac, nu mă liniştesc!

— Numai că mie nu-mi place satârul ăl lung, domnule Hindley, îi răspunsei; l-am folosit la tăiatul heringilor roşii. Prefer să mă împuşcaţi, dacă doriţi.

— Mai bine du-te dracului! zise el; şi aşa are să şi fie. Nici o lege din Anglia nu poate opri un om să aibă o casă ca lumea, şi a mea e tare scârboasă! Deschide gura!

Ţinea satârul în mână şi-i împingea lama printre dinţii mei. Dar eu nu prea mă speriam de nebuniile lui. Am scuipat şi am spus că are un gust oribil şi nu-l înghit cu nici un preţ.

— Oh, zise el dându-mi drumul, văd că golanul ăla mic şi hidos nu-i Hareton; te rog, iartă-mă, Nelly. Dac-ar fi el

ar merita să fiu jupuit de viu pentru că nu mi-a ieşit în cale şi pentru că ţipă de parc-aş fi necuratul. Vino încoa', plod denaturat! Te-nvăţ eu să te porţi cu un tată atât de bun la suflet. Voi ce credeţi, băiatul are să fie mai frumos cu urechile tăiate? Câinii devin mai sălbatici dacă le tai urechile, şi mie-mi place sălbăticia... daţi-mi foarfecele... să-l fac sălbatic şi dichisit! De altfel, ce ifos drăcesc e să ţinem la urechi... suntem destul de măgari şi fără ele... taci, băiete, taci! Tu eşti scumpetea mea, nu-i aşa? Haide... şterge-ţi ochii... e o adevărată fericire: sărută-mă. Ce? Nu vrei? Sărută-mă, Hareton! Fir-ai afurisit, sărută-mă! Doamne-Dumnezeule, de ce mi-e dat să cresc un asemenea monstru? Pe viaţa mea, am să-i frâng gâtul pruncului ăstuia!

Sărmanul Hareton ţipa şi se zvârcolea din răsputeri în braţele tatălui, iar răcnetele lui se înteţiră când se văzu urcat pe scări şi ţinut peste balustradă. Eu i-am strigat că băiatul o să aibă un atac de-atâta spaimă şi am alergat să-l scap. Când am ajuns la ei, Hindley, uitând ce are în braţe, se aplecă peste rampă pentru a urmări zgomotul ce se auzea de jos.

— Cine-i? întrebă, auzind pe cineva apropiindu-se de scară.

M-am aplecat şi eu pentru a-i face semn lui Heathcliff, ai cărui paşi îi recunoscusem, să nu înainteze; dar în clipa în care mi-am întors privirea de la Hareton, acesta făcu o smucitură bruscă, alunecă din braţele nepăsătoare ale tatălui, care nu-l ţinea bine, şi căzu.

N-am avut vreme să ne înfiorăm de groază, căci imediat am văzut că micul nenorocit e teafăr. Heathcliff ajunsese la capul scării tocmai în momentul critic. Instinctiv, îl prinse din zbor, îl puse pe picioare şi se uită în sus pentru a descoperi pe făptuitor. Un avar care-a vândut pe cinci şilingi un bilet de loterie câştigător şi vede, a doua zi, c-a pierdut în această afacere cinci mii de lire, n-ar fi putut avea o expresie mai dezamăgită decât

aceea a lui Heathcliff când l-a văzut sus pe domnul Earnshaw. Pe faţă i se citea, mai desluşit decât ar putea-o spune viul grai, nemărginita părere de rău că tocmai el a fost acela care a stat în calea propriei lui răzbunări. Dac-ar fi fost întuneric, îndrăznesc să spun c-ar fi încercat să-şi dreagă greşeala zdrobind ţeasta lui Hareton de trepte; dar noi fusesem martori la salvarea copilului, iar eu ajunsesem jos şi strângeam la piept preţioasa mea povară. Hindley coborî mai încet, parcă se mai trezise, şi părea ruşinat.

— Dumneata eşti de vină, Ellen, zise el, ar fi trebuit să-l fereşti din calea mea, ar fi trebuit să mi-l iei din mână! E rănit pe undeva?

— Rănit?! i-am strigat furioasă; dacă nu-i mort, va fi un idiot! Of, mă mir că maică-sa nu se scoală din groapă să vadă cum vă purtaţi cu el! Sunteţi mai rău ca un păgân... să vă purtaţi astfel cu carnea şi sângele dumneavoastră!

El încercă să pună mâna pe copil, care, simţindu-se la adăpost în braţele mele, îşi mai potolise hohotele de spaimă. Dar la prima atingere a tatălui începu să ţipe mai tare decât înainte, luptându-se ca apucat de convulsii.

— Lăsaţi-l în pace! continuai. Vă urăşte... toţi vă urăsc... ăsta-i adevărul! Fericită familie aveţi, şi în frumoasă stare aţi mai ajuns!

— Am s-ajung într-una şi mai frumoasă, Nelly, îmi spuse el râzând, redobândindu-şi brutalitatea. Şi acum cară-te de-aici, cu el cu tot! Şi, ia seama, Heathcliff, şterge-o şi tu, să nu te văd şi să nu te aud! Nu vreau să te ucid în noaptea asta... poate c-o să dau foc casei! Cum mi s-o năzări!

În timp ce vorbea, luă o sticlă de coniac de pe bufet şi turnă din ea într-un pahar.

— Nu, să nu mai beţi! îl rugai. Domnule Hindley, băgaţi de seamă. Fie-vă milă de copilul ăsta nefericit, dacă nu vă pasă de dumneavoastră!

— Oricine îi va fi mai de folos decât mine, răspunse el.

— Fie-vă milă de sufletul dumneavoastră! îi spusei, căutând să-i smulg sticla din mână.

— Ba deloc! Dimpotrivă, îmi face plăcere să-l duc la dezastru, ca să-l pedepsesc pe cel ce l-a creat! exclamă păcătosul, hulind. Beau pentru deplina lui afurisenie!

Dădu pe gât paharul de coniac şi, nerăbdător, ne spuse să plecăm, încheindu-şi porunca cu o serie de blesteme prea urâte ca să le repet sau să mi le reamintesc.

— Păcat că nu se poate omorî singur cu băutura, observă Heathcliff; iar după ce închise uşa, dădu drumul, ca un ecou, unei serii de înjurături. Face tot ce-i cu putinţă, dar constituţia lui îl sfidează. Domnul Kenneth spune că Hindley va trăi mai mult decât orice om din partea asta a Gimmerton-ului şi pune rămăşag pe iapa lui că va fi dus la groapă cu părul alb; dacă nu cumva-l va răpune vreo întâmplare fericită şi neaşteptată.

Eu m-am dus în bucătărie şi m-am aşezat să-mi legăn odorul ca să adoarmă. Mi s-a părut apoi că Heathcliff a trecut spre magazie. Dar, după cum am descoperit mai târziu, nu se dusese decât până-n celălalt capăt al odăii, unde se trânti pe o bancă de lângă perete, departe de foc, şi rămase tăcut.

Eu îl legănam pe Hareton ţinându-l pe genunchi şi îi cântam un cântec care începea astfel:

Era noapte târzie, şi copilaşii scânceau,
Mici şoricei de sub podele îi auzeau...

când domnişoara Cathy, care ascultase din odaia ei toată zarva, vârî capul pe uşă şi şopti:

— Eşti singură, Nelly?

— Da, domnişoară, răspunsei.

Intră şi se apropie de cămin. Eu, crezând că vrea să-mi spună ceva, mi-am ridicat privirea. Expresia feţei ei părea tulburată şi speriată. Buzele-i erau întredeschise de parcă ar fi vrut să vorbească; răsufla adânc dar, în loc să zică

ceva, suspină. Eu am început să cânt din nou, căci nu uitasem cum se purtase mai adineauri cu mine.

— Unde-i Heathcliff? zise ea întrerupându-mă.

— Îşi vede de treabă în grajd, fu răspunsul meu.

El nu spuse nimic, probabil că aţipise. Urmă o altă tăcere, lungă, în timpul căreia am observat o lacrimă sau două alunecându-i de pe obraji pe pardoseala de piatră. „Oare i-o fi părând rău de purtarea ei ruşinoasă? m-am întrebat. Asta ar fi ceva cu totul nou, dar să aducă ea singură vorba despre ce-o doare... eu n-am s-o ajut!” Dar nici gând: pe ea nimic nu o tulbura în afară de lucrurile care-o priveau direct.

— Oh, Doamne! Vai de capul meu! strigă în sfârsit. Sunt foarte nenorocită!

— Păcat, observai eu, eşti prea pretenţioasă; ai mulţi prieteni, puţine griji şi tot nu eşti mulţumită!

— Nelly, vrei să-mi păstrezi taina? continuă şi, îngenunchind alături de mine, mă privi cu nişte ochi care te făceau să uiţi ca eşti supărată, chiar dacă ai fi avut toate motivele din lume.

— E o taină care merită să fie păstrată? o întrebai pe un ton mai puţin morocănos.

— Da, şi mă chinuieşte şi trebuie s-o spun cuiva! Aş vrea să ştiu ce să fac. Astăzi, Edgar Linton m-a cerut în căsătorie, şi eu i-am dat un răspuns. Acum, înainte de a-ţi spune dacă am consimţit sau l-am respins, spune-mi dumneata ce ar fi trebuit să-i răspund.

— Dar zău, domnişoară Catherine, de unde vrei să ştiu eu? i-am zis. La drept vorbind, după spectacolul pe care l-ai dat în faţa lui azi după-amiază, ar fi mai cuminte să-l refuzi, căci dacă te-a cerut în căsătorie după cele ce-a văzut, ori e un prost fără pereche, ori un nebun periculos.

— Dacă vorbeşti aşa n-am să-ţi mai spun nimic, răspunse ea arţăgoasă, ridicându-se în picioare. Am primit, Nelly. Spune iute, am făcut bine sau rău?

— Ai primit! Atunci la ce bun să mai discutăm? Ţi-ai dat

cuvântul şi nu-l mai poţi lua înapoi.

— Dar spune, spune... dacă am făcut bine! exclamă ea pe un ton iritat, împreunându-şi mâinile şi încruntându-se.

— Multe lucruri trebuie lămurite înainte de-a răspunde aşa cum se cuvine la întrebarea asta, zisei eu cu emfază. Mai întâi de toate, îl iubeşti pe domnul Edgar?

— Fireşte că-l iubesc. Cine nu l-ar iubi? răspunse ea. Atunci i-am pus următoarele întrebări, care nu erau nepotrivite pentru o fată de douăzeci şi doi de ani, câţi aveam.

— Pentru ce-l iubeşti, domnişoară Cathy?

— Prostii! îl iubesc... şi-atâta tot.

— Ba deloc, trebuie să-mi spui: pentru ce?

— Ei bine, pentru că e frumos şi-mi place să stau cu el.

— Prost lucru, am observat eu.

— Şi pentru că e tânăr şi vesel.

— Tot prost.

— Şi pentru că mă iubeşte.

— Asta n-are a face cu ce vorbim noi.

— Şi va fi bogat şi-mi convine să fiu cea mai mare doamnă de prin partea locului, şi să fiu mândră că am un bărbat ca el.

— Asta-i cel mai prost din toate. Şi acum spune-mi, cum îl iubeşti?

— Aşa cum iubeşte toată lumea... eşti cam prostuţă Nelly.

— Ba deloc, răspunde-mi.

— Iubesc pământul de sub picioarele lui, şi aerul de deasupra capului lui, şi orice obiect pe care îl atinge, şi fiecare vorbă pe care o rosteşte. Iubesc toate privirile lui, toate faptele şi toată făptura, aşa cum este. Acum ţi-am spus!

— Şi pentru ce?

— Aha! mă iei în bătaie de joc! Să ştii că e foarte urât ce faci! Pentru mine nu-i o glumă! zise tânăra îmbufnându-se şi întorcându-şi faţa către foc.

— Sunt foarte departe de glumă, domnişoară Catherine, răspunsei. Îl iubeşti pe domnul Edgar fiindcă e frumos şi tânăr şi vesel şi bogat şi te iubeşte. Ultimul motiv n-are nici o valoare, căci probabil l-ai iubi şi fără să te iubească el, iar dacă n-ar fi decât ăsta, nu l-ai iubi fără celelalte patru motive.

— Nu, sigur că nu. Dar dacă ar fi urât şi caraghios, mi-ar fi milă de el... poate l-aş urî.

— Dar sunt pe lume atâţia tineri frumoşi şi bogaţi; poate chiar mai frumoşi şi mai bogaţi, decât el. Ce te împiedică să-i iubeşti pe aceia?

— Chiar dacă sunt, nu mi-au ieşit în cale. N-am întâlnit nici unul ca Edgar.

— S-ar putea să întâlneşti. Şi-apoi domnul Edgar nu va fi întotdeauna frumos şi tânăr, şi poate că nu va fi nici întotdeauna bogat.

— Acum este. Şi pe mine nu mă interesează decât prezentul. Mi-ar plăcea dacă ai vorbi mai înţelept.

— Bine, atunci totul e în ordine: dacă nu te interesează decât prezentul, căsătoreşte-te cu domnul Linton.

— Pentru asta n-am nevoie de învoirea dumitale... am să mă căsătoresc cu el. Dar încă tot nu mi-ai spus dacă fac bine sau rău.

— Foarte bine faci, dacă oamenii fac bine căsătorindu-se numai pentru prezent. Şi-acum, ia să auzim pentru ce eşti nefericită. Fratele dumitale va fi mulţumit; cred că bătrâna doamnă şi bătrânul domn Linton nu se vor împotrivi; vei scăpa dintr-un cămin dezordonat şi lipsit de confort şi vei intra într-o casă bogată şi respectabilă; apoi, îl iubeşti pe Edgar, şi Edgar te iubeşte. Totul pare să fie neted şi uşor. Unde-i piedica?

— Aici şi aici! răspunse Catherine lovindu-se cu o mână pe frunte şi cu alta pe piept, adică... adică acolo unde trăieşte sufletul. În capul meu şi în inima mea sunt încredinţată că greşesc.

— Ciudat, nu înţeleg.

— Tocmai asta mi-e taina, şi dacă n-ai să-ţi baţi joc de mine, am să-ţi explic; nu ştiu să ţi-o spun clar, dar am să-ţi descriu cam ceea ce simt.

Se aşează din nou lângă mine. Faţa îi deveni mai tristă şi mai gravă, iar mâinile împreunate tremurau.

— Nelly, dumneata nu visezi niciodată vise ciudate? întrebă ea brusc, după câteva clipe de gândire.

— Ba da, când şi când îi răspunsei.

— Aşa şi eu. În viaţa mea am visat vise pe care nu le-am uitat niciodată, vise care m-au făcut să-mi schimb felul de a gândi. Ele mi-au pătruns întreaga fiinţă, aşa cum vinul pătrunde apa, şi au schimbat înclinările minţii mele. Şi iată un vis de acest fel: am să ţi-l povestesc... dar, bagă de seamă, nici măcar să nu zâmbeşti ascultându-l.

— Nu-mi povesti, domnişoară Catherine! strigai. Suntem destul de amărâţi şi fără să mai invocăm fantome şi năluci care să ne zăpăcească şi mai mult. Haide, haide, fii veselă, fii aşa cum eşti de obicei. Uită-te la micul Hareton! El nu visează nimic înspăimântător. Uite cât de dulce zâmbeşte în somn!

— Da, şi cât de dulce blestemă taică-su în singurătatea lui! Cred că-ţi aminteşti de Hindley din vremea când era ca acest copil bucălat; şi aproape tot atât de nevinovat ca şi el. Şi totuşi, Nelly, am să te silesc să mă asculţi; visul nu-i lung, şi astă-seară nu pot fi veselă.

— Nu vreau să-l aud, nu vreau să-l aud! repetam întruna enervată.

În vremea aceea eram superstiţioasă, credeam în vise — ca şi acum, de altfel. Iar înfăţişarea Catherinei avea o întunecare neobişnuită. De aceea m-am temut că povestea ei va fi ca o profeţie şi că mă va face să prevăd o catastrofă îngrozitoare. A fost nemulţumită, dar nu începu să-mi povestească imediat. Trecând numai în aparenţă la alt subiect, reîncepu după foarte puţină vreme:

— Dacă aş fi în cer, Nelly, aş fi din cale-afară de nenorocită. O dată am visat că eram acolo.

— Ţi-am spus că nu vreau să ascult visele dumitale, domnişoară Catherine! Mă duc să mă culc, o întrerupsei din nou.

Ea râse, reţinându-mă, căci făcusem o mişcare pentru a mă ridica de pe scaun.

— Asta nu-i nimic! strigă ea. Voiam numai să-ţi spun că cerul nu mi s-a părut un sălaş potrivit pentru mine şi mi se rupea inima de plâns. Doream să mă întorc din nou în pământ, iar îngerii s-au mâniat pe mine şi m-au azvârlit în mijlocul bălăriilor din vârful lui Wuthering Heights, unde m-am trezit plângând în hohote de fericire. Acest vis poate explica taina mea. Îmi place tot atât de puţin să mă mărit cu Edgar Linton, cât să fiu în cer, şi dacă păcătosul din odaia aceea nu l-ar fi adus pe Heathcliff în halul în care se află, nici prin gând nu mi-ar fi trecut s-o fac. Acum însă, dacă m-aş mărita cu Heathcliff, m-aş simţi degradată, aşa că el nu va şti niciodată cât îl iubesc, nu pentru că-i frumos, Nelly, ci pentru că el e mai mult eu însămi decât sunt eu — eu însămi. Nu ştiu din ce sunt plămădite sufletele noastre, dar ştiu că al lui şi al meu sunt la fel, iar între al lui Linton şi al meu e o deosebire ca între o rază de lună şi un fulger, sau între gheaţă şi foc.

Înainte de-a isprăvi aceste vorbe, mi-am dat seama că Heathcliff se află în odaie. Simţind o mişcare uşoară, mi-am întors capul şi l-am văzut ridicându-se de pe bancă şi furişându-se afară, fără zgomot. Ascultase până când a auzit-o pe Catherine spunând că o căsătorie cu el ar degrada-o; dar după aceea n-a mai stat să asculte. Catherine, care sta pe jos, din pricina spetezei scaunului meu nu i-a putut observa nici prezenţa şi nici plecarea. Dar eu am tresărit şi i-am făcut semn să tacă.

— Pentru ce? mă întrebă, privind nervoasă în jur.

— Din pricina lui Joseph, răspunsei, auzind, din fericire, roţile căruţei lui venind pe drum; şi trebuie să vină şi

Heathcliff cu el. Nu sunt sigură dacă nu cumva a fost la uşă în clipa asta.

— Oh, nu cred că m-a putut auzi prin uşă, zise ea. Dă-mi-l pe Hareton până pregăteşti masa şi, când vei fi gata, cheamă-mă să cinez cu voi. Nu sunt cu conştiinţa împăcată, simt nevoia să mă potolesc şi să mă conving că Heathcliff nu ştie nimic din ce-am vorbit noi. Nu-i aşa că n-a auzit? Nu-i aşa că el nu ştie ce înseamnă să fii îndrăgostit?

— Nu văd de ce n-ar şti şi el ca şi dumneata, răspunsei; şi dacă dumneata eşti aleasa inimii lui, va fi cea mai nefericită făptură care s-a născut vreodată! În ziua în care vei deveni doamna Linton, el îşi va pierde prietena, iubirea şi tot ce are pe lume! Te-ai gândit cum ai să suporţi despărţirea de el şi cum va putea îndura el să fie cu desăvârşire singur pe lume? Pentru că, domnişoară Catherine...

— El cu desăvârşire singur pe lume! Noi despărţiţi! exclamă ea cu un accent de indignare. Cine poate să ne despartă, rogu-te? Acela va avea soarta lui Milon[9]! Nu, Ellen, cât timp voi trăi, nici o făptură muritoare nu mă va despărţi de el. Poate să se aleagă praful de toţi Lintonii de pe lume, căci eu tot nu voi consimţi să-l părăsesc pe Heathcliff! A, nu, n-am de gând să fac una ca asta... nici prin gând nu-mi trece! Dacă ăsta-i preţul, nu voi accepta să devin doamna Linton! Heathcliff va însemna pentru mine întotdeauna tot atât de mult cât şi până acum! Edgar trebuie să se dezbare de antipatia lui, tolerându-l. Şi aşa va şi face după ce va afla adevăratele mele sentimente pentru el. Nelly, îmi dau seama că mă socoteşti o ticăloasă egoistă. Dar nu te-ai gândit niciodată că dacă Heathcliff şi cu mine ne-am căsători am fi nişte cerşetori? Pe când dacă mă mărit cu Linton, îl pot ajuta şi

[9] Milon (Titius Annius Papianus) – tribun roman; în urma acuzaţiei de a fi ucis, în anul 52 î.e.n., pe Clodius – un rival politic – a fost exilat; moare în anul 48 î.e.n.

pe Heathcliff să se ridice şi voi putea să-l scot de sub puterea fratelui meu.

— Cu banii bărbatului dumitale, domnişoară Catherine? o întrebai. Să nu crezi că el va fi atât de îngăduitor cum îţi închipui şi, cu toate că nu sunt un bun judecător, cred că ăsta-i cel mai slab motiv pe care l-ai găsit pentru a deveni soţia tânărului Linton.

— N-ai dreptate, îmi răspunse, e cel mai tare motiv! Celelalte toate satisfac doar capriciile mele şi ale lui Edgar. Dar acest motiv va folosi unuia care cuprinde în fiinţa sa şi sentimentele mele pentru Edgar şi pentru mine însămi. Eu nu-ţi pot tălmăci asta în vorbe. În această lume, marile mele suferinţe au fost suferinţele lui Heathcliff: le-am văzut şi simţit pe toate de la început. Unicul gând al vieţii mele este el. Dacă totul ar pieri şi n-ar rămâne decât el, eu aş continua să exist; iar dacă totul ar rămâne şi el ar fi nimicit, universul s-ar transforma într-o uriaşă lume străină mie şi mi s-ar părea că nu mai fac parte dintr-însa. Iubirea mea pentru Linton seamănă cu frunzele pădurii, timpul o va schimba, îmi dau bine seama, aşa cum iarna schimbă pomii. Iubirea mea pentru Heathcliff însă e asemeni stâncilor eterne de sub pământ: nu prilej de încântare, ci necesitate. Nelly, eu sunt Heathcliff! El e mereu, mereu în mintea mea, nu ca o plăcere, aşa cum nici eu nu sunt întotdeauna o plăcere pentru mine însămi, ci ca propria mea fiinţă. Aşa că nu mai vorbi despre despărţirea noastră; e cu neputinţă, şi...

Se opri, îşi ascunse faţa în cutele fustei mele, dar eu o respinsei cu tărie. Nebunia ei mă scosese din răbdări!

— Dacă ar fi să înţeleg ceva din prostiile pe care mi le înşiri, domnişoară, răspunsei, apoi n-aş înţelege decât că nu-ţi dai seama de îndatoririle ce le iei asupră-ţi căsătorindu-te; sau poate că eşti o fată rea şi incorectă. Dar nu mă mai plictisi cu asemenea taine: nu-ţi făgăduiesc că le voi păstra.

— Dar ce ţi-am spus până acum vei păstra? întrebă ea

în grabă.

— Nu, nu-ţi făgăduiesc, repetai.

Începuse să stăruie pe lângă mine, dar intrarea lui Joseph puse capăt convorbirii noastre. Catherine îşi mută scaunul într-un colţ şi începu să-l legene pe Hareton, în timp ce eu pregăteam cina. După ce totul fu gata, cealaltă servitoare şi cu mine începurăm a ne certa pentru că nici una dintre noi nu voia să ducă mâncarea domnului Hindley; şi până să ne înţelegem, mâncarea se răci aproape de tot. Atunci ne învoirăm să aşteptăm până va cere el însuşi de mâncare, căci ne era frică să dăm ochii cu el, mai ales după ce stătuse atâta vreme singur.

— Şi cum se face că derbedeul ăla n-a venit încă de la câmp până la vremea asta? Pe unde o fi, afurisitul? întrebă bătrânul făcându-şi ochii roată.

— Am să-l chem eu, îi răspunsei. Trebuie să fie în magazie.

M-am dus şi l-am strigat, dar n-am primit nici un răspuns. Când m-am întors, i-am şoptit Catherinei că eram sigură că Heathcliff a auzit o parte din cele ce-mi spusese şi l-am văzut ieşind din bucătărie tocmai când se plângea de purtarea lui Hindley faţă de el. Catherine sări în picioare foarte speriată, îl trânti pe Hareton pe un scaun şi porni în goană în căutarea prietenului ei fără a mai pierde vremea să se gândească pentru ce e atât de tulburată sau de ce spusele ei l-au putut îndurera pe Heathcliff. Lipsi atât de mult, încât Joseph ne propuse să nu-i mai aşteptăm. Viclean cum era, afirma că cei doi nu se întorc pentru a nu fi siliţi să asculte rugăciunile lui prelungite, căci erau „destul de răi pentru a săvârşi orice nelegiuire”. Aşa că în seara aceea, la rugăciunile obişnuite dinainte de masă care durau de obicei un sfert de ceas, adăugă o rugăciune specială pentru ei şi ar fi adăugat încă una la sfârşit, dacă tânăra lui stăpână nu l-ar fi întrerupt, poruncindu-i să dea fuga pe drum, să-l caute pe Heathcliff peste tot şi să-l aducă imediat acasă!

— Vreau să-i vorbesc, „trebuie” să-i vorbesc înainte de a mă duce sus, zise ea. Şi poarta e deschisă; s-o fi dus departe, de unde nu ne mai aude, căci n-a răspuns, cu toate c-am strigat de la capătul grajdului cât am putut de tare.

La început Joseph s-a opus; dar domnişoara era prea enervată ca să suporte vreo contrazicere; şi în cele din urmă Joseph şi-a pus pălăria pe cap şi a pornit, bombănind. Între timp, Catherine măsura cu paşi mari camera în sus şi-n jos, spunând:

— Mă întreb unde e... mă întreb unde poate fi? Ce-am spus, Nelly? Am uitat tot. S-o fi supărat pentru că azi după-amiază eram prost dispusă? Nelly dragă! Arată-mi ce-am putut spune ca să-l mâhnească? Oh! Ce n-aş da să se întoarcă! Ah! Cum aş vrea să se întoarcă!

— Cât zgomot pentru nimic! strigai, cu toate că nici eu nu mă simţeam prea liniştită. Te sperii pentru un moft! N-ai nici un motiv de îngrijorare, pentru că Heathcliff trebuie să se fi dus să facă o plimbare pe dealuri la lumina lunii sau s-o fi culcat în pod pe-un maldăr de fân şi e prea bosumflat pentru a ne răspunde. Fac prinsoare că-i acolo. Să vezi dacă nu-l scot eu de-acolo!

Am plecat din nou să-l caut. Rezultatul fu o mare dezamăgire, iar truda lui Joseph avu acelaşi sfârşit.

— Băiatu’ ăsta e din ce în ce mai rău, zise el intrând în casă. A lăsat poarta larg deschisă, calu’ domnişoarei a fugit, a trecut peste câmp de a bătătorit două lanuri de grâu şi s-a dus drept la păşune. Frumoasă treabă! Mâine dimineaţă stăpînu’ o să strige de s-or speria şi dracii, şi bine-o să facă! El e întruchiparea răbdării când are a face cu asemenea făpturi afurisite... da, întruchiparea răbdării! Da’ n-are să mai meargă aşa mult timp...o să vedeţi voi! Nu trebuie să-şi iasă din fire pentru un nimic!

— L-ai găsit pe Heathcliff, măgarule?! îl întrerupse Catherine. L-ai căutat aşa după cum ţi-am poruncit?

— Mai bine căutam calu’, răspunse Joseph. Ar fi avut

mai mult rost. Da’ nu pot căuta nici calu’, nici omu’ într-o noapte ca asta... neagră ca urloiu’! Şi-apoi Heathcliff nu-i omu’ ăla să vie la fluieratu’ meu... da’ s-ar putea să nu fie aşa tare de ureche dacă te-ar auzi pe dumneata!

Noaptea era neobişnuit de neagră pentru vreme de vară; se vedea că norii sunt încărcaţi de fulgere, şi eu am spus că cel mai cuminte ar fi să şedem cu toţii liniştiţi, fără să ne mai frământăm, căci ploaia care se apropia îl va aduce, desigur, acasă. Dar pe Catherine n-am putut-o convinge să se liniştească. Umbla fără astâmpăr încoace şi-ncolo, de la poartă la uşă, într-o stare de surescitare nemaipomenită; în cele din urmă rămase nemişcată lângă zidul casei, aproape de şosea, fără a ţine seama de strigătele mele, de bubuitul tunetelor şi de picăturile mari de ploaie care începuseră să cadă în jurul ei. Din când în când striga; apoi asculta şi până la urmă plânse în gura mare. Plângea atât de amarnic, încât nici Hareton şi nici un alt copil n-ar fi putut-o întrece.

Către miezul nopţii eram încă de veghe cu toţii; furtuna se apropiase şi vuia din plin, cu furie, peste Wuthering Heights. Vântul era năprasnic, ca şi tunetele, care nu mai conteneau. Unul din pomii de la colţul casei se prăbuşi, spintecat în două. O cracă enormă căzu de-a curmezişul pe acoperiş şi dărâmă o parte din coşul căminului, zvârlind cu zgomot o avalanşă de pietre şi-un nor de funingine în soba din bucătărie. Ni se păru că trăsnetul se prăvălise chiar în mijlocul nostru, şi Joseph căzu în genunchi, implorându-l pe Dumnezeu să-şi aducă aminte de patriarhii Noe şi Lot şi, ca în vremurile de demult, să-i cruţe pe cei drepţi şi să-i lovească pe nelegiuiţi. Mie mi se părea că judecata cerului se abătuse asupra noastră. Iona, după părerea mea, era domnul Earnshaw, şi pentru a vedea dacă mai este în viaţă, am scuturat clanţa vizuinii lui. Mi-a răspuns într-un mod care l-a făcut pe Joseph să vocifereze şi mai tare decât până atunci, rugându-l pe Dumnezeu să facă o mare deosebire între

oamenii sfinţi ca el şi cei păcătoşi ca stăpânul său. Dar în douăzeci de minute furtuna trecu, lăsându-ne pe toţi teferi, afară de Cathy, care, refuzând eu încăpăţânare să se adăpostească, rămăsese afară cu capul descoperit şi fără nimic pe spate, aşa că era udă până la piele. Intră, se culcă pe o bancă aşa udă cum era şi se întoarse către spetează cu faţa îngropată în mâini.

— Păi bine, domnişoară! exclamai eu atingându-i umărul, doar n-oi fi vrând să te omori? Ştii cât e ceasul? A trecut o jumătate de ceas de la miezul nopţii. Hai, hai şi te culcă! N-are rost să-l mai aştepţi pe nebunul ăla de băiat S-o fi dus la Gimmerton şi-o fi rămas acolo. Nu-şi închipuie că-l aşteptăm până la ceasul ăsta târziu şi crede că numai domnul Hindley mai e treaz, de aceea s-o fi gândit că e mai cuminte să nu se înapoieze, ca nu cumva tocmai stăpânul să-i deschidă uşa.

— Nu, nu, nu-i la Gimmerton, zise Joseph. Nu m-aş mira să fie în fundu’ unei gropi mlăştinoase. Mânia asta cerească n-a venit degeaba, şi ar trebui să iei seama, domnişoară... da, ca nu cumva ceea ce va să vie să fie pentru dumneata. Mulţumesc cerului pentru toate! Toate faptele lucrează spre binele celor drepţi şi pentru a-i alege de pleavă. Doar ştiţi ce spun scripturile! Apoi începu să ne citeze mai multe texte biblice, spunându-ne capitolele şi versetele unde le puteam găsi.

Eu, după ce am rugat-o zadarnic pe încăpăţânata aceea de fată să se ridice şi să se dezbrace de hainele ude, l-am lăsat pe Joseph predicând şi pe ea dârdâind şi m-am dus să mă culc, împreună cu micul Hareton, care dormea atât de adânc, de parcă toată lumea ar fi dormit în jurul lui. Câtăva vreme după aceea l-am mai auzit pe Joseph citind, apoi am desluşit paşii lui rari pe scară şi curând am adormit.

Dimineaţa am coborât mai târziu ca de obicei, şi la razele de soare ce pătrundeau prin crăpăturile obloanelor, am văzut-o pe domnişoara Catherine aşezată aproape de

căminul din bucătărie. Uşa dinspre sală era întredeschisă, şi lumina năvălea din plin prin ferestrele sălii, pe care le uitasem deschise. Hindley ieşise din camera lui şi se oprise în dreptul căminului din bucătărie, năuc şi somnoros.

— Ce te doare, Cathy? întrebă el tocmai în clipa în care intram eu; arăţi ca un câine plouat. De ce eşti atât de palidă şi amărâtă, fato?

— M-a plouat, răspunse ea şovăind; şi mi-e frig, atâta tot.

— Oh! E o neascultătoare! strigai eu, observând că stăpânul e destul de treaz. A udat-o ploaia de aseară şi a stat toată noaptea aşa udă cum o vedeţi; n-am putut-o convinge să se ridice.

Domnul Earnshaw se uită la mine cu ochi mari, miraţi.

— Toată noaptea! repetă el. De ce nu s-a culcat? I-a fost frică de tunete, nu-i aşa? Dar de-atunci au trecut câteva ceasuri;

Nici unul dintre noi nu voiam să-i atragem atenţia asupra lipsei lui Heathcliff atâta vreme cât i-o puteam ascunde. De aceea i-am răspuns că nu ştiu ce i-a venit să stea de veghe, iar ea nu spuse nimic. Era o dimineaţă proaspătă şi rece; am deschis fereastra, şi odaia s-a umplut de miresmele dulci ce veneau din grădină, dar Catherine mi-a strigat pe un ton mânios:

— Ellen, închide fereastra! Mor de frig! Iar când se apropie de focul aproape stins, dinţii îi clănţăneau.

— E bolnavă, zise Hindley prinzând-o de încheietura mâinii. Cred că de aceea n-a vrut să se culce. Dă-o dracului de treabă! Nu mai vreau să văd boală în casa asta! Ce-ţi veni să stai în ploaie?

— A fugit după băieţi, ca de obicei! croncăni Joseph, care, observând şovăiala noastră, profită de ocazie să intre în vorbă cu Hindley, căci avea o gură tare păcătoasă. Dac-aş fi în locul dumneavoastră, stăpâne, le-aş trânti uşa-n nas la toţi, fără multă vorbă! Nu-i zi în

care, dacă plecaţi, să nu se strecoare aici pisoiu' ăla tânăr al lui Linton; şi domnişoara Nelly, fainã fată mare mai e şi ea! Vă pândeşte din bucătărie şi, când intraţi înăuntru pe-o uşă, el iese pe ailaltă, şi-apoi domnişoara noastră se duce să se ţie de fusta ei. Şi-apoi, frumoasă purtare s-o ia razna pe câmp, după miezul nopţii, cu dracu' ăla blestemat, cu piaza aia rea, cu ţiganu' ăla de Heathcliff?! Ei cred că-s orb; dar nici vorbă de una ca asta!... Eu l-am văzut pe tânăru' Linton şi când a venit, şi când s-a dus; şi te-am văzut şi pe dumneata (se întoarse spre mine), că nu eşti bună de nimica, vrăjitoare necurată ce eşti! Sari ca friptă şi fugi în casă în minutu' când auzi calu' stăpânului pe drum.

— Taci, iscoadă care tragi cu urechea pe la uşi! strigă Catherine. Să nu aud nici o obrăznicie în faţa mea! Edgar Linton a venit ieri din întâmplare, Hindley, iar eu i-am spus să plece, ştiind că nu-ţi place să-l întâlneşti în starea în care erai.

— Minţi, Cathy, nu încape nici o îndoială, răspunse fratele; iar dumneata, Joseph, eşti un prostănac afurisit! Dar să nu mai amintim de Linton acum; spune-mi, n-ai fost astă-noapte cu Heathcliff? Spune drept. Nu te teme, n-am să-i fac nici un rău, cu toate că-l urăsc tot atât de mult ca şi până acum; dar de curând mi-a făcut un bine, şi de aceea conştiinţa nu mă lasă să-i frâng gâtul. Dar pentru a nu fi ispitit s-o fac, chiar în dimineaţa asta am să-i spun să-şi caute de drum în lumea largă; şi, după ce-o pleca, vă sfătuiesc pe toţi să băgaţi bine de seamă, căci o să am mai multă vreme să-mi vărs focul pe voi!

— Nici nu l-am văzut astă-noapte pe Heathcliff, răspunse Catherine, începând să plângă în hohote; şi dacă-l dai afară din casă, plec şi eu cu el. Dar poate n-ai să mai ai prilejul, poate c-a şi plecat.

După aceste vorbe izbucni în nişte răcnete nestăpânite de durere, şi nu se mai putu înţelege ce spune.

Hindley revărsă asupră-i un torent de insulte pline de

dispreţ şi îi porunci să se ducă numaidecât în odaia ei; că de nu, îi dă el motiv de plâns. Eu am forţat-o să se supună, dar scena pe care a făcut-o când a ajuns în odaie n-am s-o uit niciodată: m-a înspăimântat. Am crezut că înnebuneşte şi l-am rugat pe Joseph să dea fuga după doctor. Era un început de delir. Când a văzut-o, doctorul Kenneth a spus că e foarte grav bolnavă, că are o boală molipsitoare. I-a luat sânge şi a spus să nu-i dau de mâncare decât zer şi fiertură de ovăz şi să am grijă ca nu cumva să se arunce peste balustrada scării sau pe fereastră. Apoi a plecat, căci avea destul de mult de lucru în parohia noastră, unde între o casă şi alta e o depărtare de câte două sau trei mile.

N-aş putea spune că am fost o infirmieră blândă, dar nici Joseph sau stăpânul nu erau mai buni, şi cu toate că bolnava noastră era pe cât de obositoare şi de îndărătnică putea fi o bolnavă, totuşi s-a vindecat. Fireşte, bătrâna doamnă Linton a venit de mai multe ori pe la noi, punând ordine peste tot, certându-ne pe toţi şi poruncindu-ne tuturor; iar când Catherine a intrat în convalescenţă, a stăruit s-o ducem la Thrushcross Grange, uşurare pentru care i-am fost recunoscători. Dar biata doamnă a avut motive bine întemeiate să-şi regrete bunătatea, căci atât ea cât şi bărbatul ei s-au molipsit de la Cathy şi au murit amândoi în câteva zile.

Tânăra noastră domnişoară s-a întors acasă mai obraznică, mai arţăgoasă şi mai îngâmfată decât fusese vreodată. Din seara aceea de furtună şi trăsnete numele lui Heathcliff n-a mai fost pomenit. Dar într-o zi, când m-a scos din fire, am avut nenorocul s-o acuz de dispariţia lui: de fapt aşa şi era, după cum prea bine ştia. Începând din ziua aceea, timp de câteva luni, n-a mai vorbit cu mine, tratându-mă ca pe-o simplă slujnică. Joseph era, de asemenea, ostracizat; el continua să-i dea sfaturi şi să-i predice de parcă ar fi fost o copiliţă, dar ea se socotea femeie în toată firea, stăpâna noastră, şi credea că ultima

ei boală îi dădea dreptul să fie tratată cu respect. Atunci doctorul spusese că nu va mai suporta să fie contrazisă, că trebuie s-o lăsăm să facă ce vrea: aşa că oricine ar fi încercat să i se împotrivească trecea, în ochii ei, drept un criminal. De domnul Earnshaw şi de prietenii lui se ţinea departe; protecţia lui Kenneth şi ameninţările unei crize serioase, care îi însoţeau adeseori furiile, au făcut pe frate-său să-i împlinească toate dorinţele, ferindu-se s-o înrăiască şi mai mult. Era prea îngăduitor faţă de capriciile ei; nu din dragoste, ci din orgoliu; dorea sincer s-o vadă onorându-i familia printr-o alianţă cu Lintonii, şi dacă-l lăsa în pace, îi dădea voie să ne calce în picioare ca pe nişte sclavi, căci puţin îi păsa lui de noi! Edgar Linton, ca mulţi bărbaţi înaintea lui şi cum vor mai fi mulţi şi după el, a fost în culmea fericirii şi s-a crezut cel mai norocos bărbat din lume în ziua în care a condus-o la capela de la Gimmerton, trei ani după moartea tatălui său.

M-au constrâns, împotriva voinţei mele, să plec de la Wuthering Heights, şi s-o însoţesc pe Catherine la Thrushcross Grange. Micul Hareton avea aproape cinci ani şi începusem să-l învăţ să citească. Despărţirea noastră fu grea, dar lacrimile Catherinei aveau mai multă putere decât ale noastre. Când am refuzat să merg cu ea şi când a văzut că rugăminţile nu mă conving, s-a dus să se plângă soţului şi fratelui ei. Primul mi-a oferit o simbrie mai mare, iar al doilea mi-a poruncit să-mi fac bagajele, căci nu mai voia să aibă femei în casă, zicea el, acum când nu mai exista stăpâna, iar în ceea ce-l privea pe Hareton avea să fie dat, peste puţin, în grija pastorului. Aşa că nu-mi rămăsese decât o cale: să fac ceea ce mi se poruncise. I-am spus stăpânului că, dând afară toţi oamenii cumsecade, o să alunece repede spre ruină; apoi l-am sărutat de rămas bun pe Hareton, care de-atunci s-a înstrăinat cu totul de mine. Şi oricât de ciudat s-ar părea, sunt sigură c-a uitat-o cu desăvârşire pe Ellen Dean, a

uitat că ea nu l-a avut pe lume decât pe el, şi el pe ea.

Ajungând aici cu povestirea, menajera mea aruncă întâmplător o privire spre orologiul de deasupra căminului şi fu uluită când văzu că minutarul arăta ora unu şi jumătate. Nici n-a vrut să audă să mai rămână măcar o secundă; la drept vorbind, şi eu eram dispus să amân continuarea povestirii. Şi acum, după ce s-a dus să se odihnească în camera ei, iar eu am mai meditat vreun ceas sau două, trebuie să-mi adun forţele pentru a mă duce la culcare, în ciuda lenei dureroase pe care o am în minte şi-n mădulare.

CAPITOLUL 10

Straşnic început pentru o viaţă de pustnic! Patru săptămâni de chin, frământare şi boală! Şi vai! vântul suflă rece ca gheaţa, cerul de miazănoapte este amarnic de sumbru, şi drumurile înfundate, şi doctorii de ţară veşnic în întârziere! Şi vai! lipsa asta de chipuri omeneşti! Şi, mai rău decât toate, înspăimântătoarea sentinţă a lui Kenneth că nu voi putea ieşi din casă până la primăvară!

Domnul Heathcliff m-a onorat mai adineauri cu vizita lui. Acum şapte zile mi-a trimis o pereche de potârnichi, ultimele din sezon. Ticălosul! Nu-i cu totul nevinovat de boala mea, şi tare-mi venea să i-o spun pe faţă! Dar, din păcate, nu puteam jigni un om care a fost atât de milos încât a stat la căpătâiul meu mai bine de un ceas, vorbindu-mi despre alte subiecte decât pilule şi siropuri, vezicători şi lipitori! Acum sunt chiar bine dispus. Sunt prea slăbit pentru a citi; dar mi-ar face plăcere să aud ceva interesant. Ce-ar fi dacă aş chema-o pe doamna Dean ca să-şi termine povestea? Îmi reamintesc principalele întâmplări petrecute până la plecarea ei de la Wuthering Heights. Da, ţin minte că eroul fugise şi n-au mai auzit nimic despre el timp de trei ani de zile, iar eroina s-a căsătorit. Am s-o sun; o să-i facă plăcere când m-o vedea bine dispus. Iat-o. Doamna Dean a şi sosit.

— Mai sunt douăzeci de minute, domnule, până să luaţi doctoria, începu ea.

— Dă-o încolo! Să n-o mai văd! îi răspunsei. Aş vrea...

— Doctorul zice că n-ar trebui să mai luaţi atâtea prafuri!

— Sunt în totul de acord cu el! Dar nu mă întrerupe.

Vino şi aşază-te aici. Ia mâinile de pe grămada aceea amărâtă de sticluţe. Scoate-ţi împletitura din buzunar... aşa, vezi... şi spune-mi mai departe povestea domnului Heathcliff, de unde ai lăsat-o şi până-n ziua de azi. Şi-a isprăvit studiile pe continent şi s-a întors acasă un „domn”? Sau a căpătat o bursă la un colegiu? Sau a fugit în America, unde şi-a câştigat onoruri şi avere sugând sângele patriei sale adoptive? Sau a strâns bani rapid, operând tâlhării la drumul mare în Anglia?

— O fi făcut din toate câte puţin, domnule Lockwood, eu nu pot garanta de nimic! V-am spus de la bun început că nu ştiu cum şi-a câştigat banii, după cum nu ştiu nici ce mijloace a folosit pentru a ieşi din starea de sălbăticie în care căzuse. Dar, dacă-mi daţi voie, dacă vă distrează şi nu vă oboseşte, am să vă povestesc mai departe în felul meu. Vă simţiţi mai bine astăzi?

— Mult mai bine.

— Asta-i o veste bună.

Domnişoara Catherine şi cu mine am plecat la Thrushcross Grange şi, spre plăcuta mea surprindere, s-a purtat mult mai bine decât aş fi îndrăznit să sper. Părea îndrăgostită de domnul Linton, şi surorii lui de asemeni îi arăta multă dragoste. Fireşte, amândoi fraţii căutau, prin toate mijloacele, s-o mulţumească. Nu ciulinul se pleca spre caprifoi, ci caprifoiul îmbrăţişa ciulinul. Nici vorbă despre concesii reciproce: ea stătea neclintită, iar ceilalţi se înclinau. Şi cine poate fi răutăcios dacă nu întâlneşte nici împotrivire, nici indiferenţă? Observasem că domnul Edgar era stăpânit de teama ca nu cumva s-o enerveze si căuta să ascundă în faţa ei grija asta a lui, dar dacă mă auzea răspunzându-i mai aspru, sau vedea că vreo altă servitoare se îmbufnează la vreo poruncă prea dură a doamnei, îşi trăda supărarea printr-o încruntătură care nu-i întuneca niciodată faţa când era vorba de propria lui persoană. Adeseori m-a dojenit cu severitate pentru obrăznicia mea, afirmând că nici dacă cineva l-ar

înjunghia n-ar simţi o durere mai mare decât cea pe care o simte când îşi vede soţia supărată. Pentru a nu necăji un stăpân atât de bun, m-am deprins să fiu mai puţin ţâfnoasă şi, vreme de o jumătate de an, pentru că nu se găsi nici o scânteie care să-l facă să explodeze, praful de puşcă rămase inofensiv, de parcă ar fi fost nisip. Catherine avea când şi când epoci de tristeţe şi tăcere: soţul ei le respecta cu dragoste şi fără a o întreba nimic, atribuindu-le transformărilor survenite în constituţia ei cu prilejul bolii de care suferise, întrucât înainte de asta Catherine nu avusese niciodată vreo depresiune nervoasă. Înseninarea ei era întâmpinată prin propria lui înseninare. Aş putea afirma că erau într-adevăr profund fericiţi, din ce în ce mai fericiţi.

Dar fericirea lor luă sfârşit. Da, calea lungă a vieţii ne sileşte să trăim pentru noi înşine. Oamenii blânzi şi generoşi nu au decât un egoism ceva mai echilibrat decât cei despotici. Şi fericirea lor încetă când împrejurările îi siliră, pe fiecare din ei, să-şi dea seama că interesul unuia nu era principala preocupare a celuilalt. Într-o seară dulce de septembrie mă întorceam din livadă cu un coş greu de mere, pe care le culesesem. Se lăsase întunericul şi luna privea peste zidul înalt al curţii, făcând ca umbrele nedesluşite să se ascundă prin numeroasele unghere ale clădirii. Mi-am aşezat povara pe trepte, în faţa uşii de la bucătărie, şi m-am oprit puţin pentru a mă odihni şi a mai respira aerul proaspăt şi dulce. Stăteam cu spatele spre intrare, ochii îmi erau aţintiţi asupra lunii, când, în spatele meu, am auzit o voce:

— Nelly, dumneata eşti?

Era o voce profundă, cu un timbru străin, dar după modul cum îmi rostise numele mi se păru cunoscută. M-am întors speriată să văd cine vorbeşte, căci uşile erau închise şi nu văzusem pe nimeni când mă apropiasem de trepte. Am auzit mişcare în capul scării ce ducea spre antreu şi, după ce făcui câţiva paşi într-acolo, am văzut

un bărbat voinic, îmbrăcat într-o haină de culoare închisă; iar faţa şi părul îi erau de asemeni de culoare închisă. Stătea rezemat de perete şi ţinea degetele pe clanţă, ca şi cum ar fi avut de gând să deschidă uşa. „Cine să fie? mi-am zis. Domnul Earnshaw? Ah, nu! Glasul ăsta nu seamănă cu glasul lui.”

— Aştept aici de-un ceas, începu; mă uitam la el cu ochii mari deschişi; în jurul nostru domnea o tăcere de mormânt. N-am cutezat să intru. Nu mă cunoşti? Uită-te la mine, doar nu sunt străin! O rază de lună căzu pe faţa lui. Obrajii îi erau palizi şi pe jumătate acoperiţi de favoriţi negri, sprâncenele căzute, iar ochii, ciudaţi, adânciţi în orbite. I-am recunoscut ochii.

— Ce?! strigai ridicându-mi mâinile de uluire, neştiind dacă e om din lumea asta sau o nălucă. Ce? Te-ai întors? Eşti chiar tu? Tu eşti?

— Da, eu, Heathcliff, răspunse el, ridicându-şi privirea spre ferestrele casei, ce străluceau în razele lunii pe care o oglindeau; dar din dosul lor nu se strecura nici o dâră de lumină.

— Nu sunt acasă? Unde-i ea? Nelly, dumneata nu te bucuri! N-ai de ce să fii atât de tulburată! E aici? Răspunde-mi! Vreau să-i spun o vorbă... stăpânei dumitale, du-te şi spune-i că cineva de la Gimmerton vrea s-o vadă.

— Dar ce-o să spună Catherine?! Exclamai. Ce-o să facă? Surpriza asta m-a zăpăcit... O să-şi piardă minţile! Şi tu, tu eşti Heathcliff! Dar cât te-ai schimbat! Nu, nu e de crezut! Ai fost soldat?

— Du-te şi comunică-i ce ţi-am spus, mă întrerupse el nerăbdător. Nici chinurile iadului nu sunt mai grele decât aşteptarea asta! El apăsă clanţa, şi eu am intrat în antreu; dar când am ajuns în faţa salonului unde se aflau domnul şi doamna Linton, n-am mai avut curajul să înaintez. În cele din urmă mi-am găsit o scuză: să-i întreb dacă nu doresc să aprind lumânările — şi am deschis uşa.

Şedeau împreună în faţa ferestrei deschise şi priveau peste pomii din grădină şi parcul sălbatic şi verde, valea de la Gimmerton, deasupra căreia plutea o fâşie lungă de ceaţă (căci, după cum aţi observat probabil şi dumneavoastră, imediat după ce treceţi de capelă apa ce se scurge din mlaştini se uneşte cu râuleţul care şerpuieşte pe povârniş de-a lungul văii). Wuthering Heights se află deasupra acestor aburi argintii, dar vechea noastră casă nu se vede de-aici, căci e aşezată de cealaltă parte a crestei. Încăperea şi cei ce erau într-însa, cât şi priveliştea ce se aşternea în faţa lor păreau cuprinse de o linişte minunată. Am întrebat despre lumânări, dar nu-mi venea la îndemână să repet cele spuse de Heathcliff, aşa că m-am îndreptat spre ieşire, fără să scot un cuvânt. Dându-mi însă seama de prostia mea m-am oprit şi am bolborosit:

— A venit cineva de la Gimmerton şi doreşte să o vadă pe doamna.

— Ce doreşte? întrebă doamna Linton.

— Nu l-am întrebat, răspunsei.

— Bine. Trage perdelele, Nelly, zise ea, şi adu ceaiul. Mă întorc numaidecât.

Ea ieşi din odaie. Domnul Edgar mă întrebă, liniştit, cine o căuta.

— O persoană pe care doamna n-o aşteaptă, răspunsei. Heathcliff, vă mai aduceţi aminte de el, domnule? Heathcliff, care trăia în casa domnului Earnshaw.

— Ce, ţiganul acela, rândaşul acela?! strigă el. De ce nu i-ai spus desluşit Catherinei cine e?

— Vă rog! Să nu-i vorbiţi aşa, domnule, spusei eu. Ar fi foarte mâhnită dacă v-ar auzi. A fost distrusă când a fugit Heathcliff de-acasă. Şi cred că reîntoarcerea lui îi va face o mare bucurie.

Domnul Linton se îndreptă spre una din ferestrele aflate de partea cealaltă a încăperii, care dădea spre curte. O deschise şi se plecă peste pervaz. Cred că cei doi

erau sub fereastră, căci exclamă în grabă.

— Nu sta acolo, iubita mea! Pofteşte persoana înăuntru, dacă e cineva cunoscut.

Curând după aceea am auzit zgomotul clanţei, iar Catherine, după ce urcase scările în goană, apăru cu răsuflarea tăiată, năucă şi prea emoţionată ca să-şi poată arăta bucuria. De fapt, după faţa ei ai fi putut bănui că asupră-i se abătuse mai degrabă o mare nenorocire.

— Oh! Edgar! Edgar! spuse ea gâfâind şi îmbrăţişându-l. Oh! scumpul meu Edgar! Heathcliff s-a întors... s-a întors! Şi-l strânse atât de tare în braţe, de era gata să-l înăbuşe.

— Bine, bine, strigă soţul pe un ton cam supărat. Pentru atâta lucru nu-i nevoie să mă sugrumi! Niciodată omul acesta nu mi s-a părut a fi o comoară nepreţuită. Nu văd de ce eşti atât de emoţionată!

— Ştiu că nu-ţi era simpatic, răspunse ea, înfrângându-şi oarecum excesiva încântare. Dar de dragul meu trebuie să te împrieteneşti cu el. Să-i spun să vină sus?

— Aici? întrebă el. În salon?

— Dar unde în altă parte? răspunse Catherine.

Domnul Linton păru vexat şi-i sugeră bucătăria, ca fiind un loc mai nimerit pentru Heathcliff. Doamna Catherine Linton îl măsură din ochi cu o expresie ciudată... pe jumătate mânioasă şi pe jumătate batjocoritoare, văzându-l atât de dispreţuitor.

— Nu, adăugă ea după un minut, nu pot sta în bucătărie cu el. Aşterne aici două mese, Ellen: una pentru stăpânul dumitale şi domnişoara Isabella, care sunt nobili, şi alta pentru Heathcliff şi mine, care suntem oameni din popor. Aşa eşti mulţumit, scumpule? Sau trebuie să-mi fac focul în altă cameră? Dacă aşa vrei, dă dispoziţii. Acum dau fuga jos să mă conving că oaspetele meu e într-adevăr aici. Mă tem că bucuria mea e prea mare ca să fie adevărată!

Era gata s-o pornească din nou, în goană, dar Edgar o

opri.

— Spune-i să poftească sus, zise, adresându-mi-se mie; iar tu; Catherine, încearcă să fii fericită fără a fi absurdă! N-are rost ca toată casa să te vadă primind un servitor fugit aşa cum ai primi un frate.

Am coborât şi l-am găsit pe Heathcliff aşteptând la intrare. Părea sigur că va fi poftit înăuntru. M-a urmat fără prea multă vorbă, iar eu l-am condus în faţa stăpânului şi a stăpânei, ai căror obraji îmbujoraţi trădau urmele unei discuţii aprinse. Dar pe chipul stăpânei străluci un alt sentiment când prietenul ei apăru în prag; sări spre el, îl luă de mâini şi-l conduse la Linton, apoi prinse degetele şovăitoare ale lui Linton şi le vârî în cele ale musafirului. Iar eu, văzîndu-l acum bine pe Heathcliff în lumina focului şi a lumânărilor, am rămas uluită de cât se schimbase. Devenise un bărbat voinic, atletic, bine legat; pe lângă el stăpânul meu părea un adolescent firav. Ţinuta lui dreaptă te făcea să crezi că fusese în armată. Trăsăturile hotărâte dădeau feţei lui o expresie mult mai matură decât cea a domnului Linton; părea inteligent şi nu mai avea nici o urmă a grosolăniei lui din trecut. În sprâncenele joase, încruntate, şi în ochii plini de-un foc negru se mai ascundea încă o sălbăticie pe jumătate îmblânzită, dar desăvârşit stăpânită; manierele lui distinse, cu toate că nu mai păstrau nici o urmă de stângăcie, erau totuşi prea dure pentru a fi graţioase. Surpriza stăpânului părea tot atât de mare, dacă nu şi mai mare ca a mea. O clipă se simţi încurcat, neştiind în ce fel să se adreseze rândaşului, aşa cum îl numise. Heathcliff dădu drumul mâinii lui fine şi rămase în picioare, privindu-l cu răceală, aşteptând să-i vorbească.

— Luaţi loc, domnule, îi zise în sfârşit. Doamna Linton, aducându-şi aminte de vremurile de odinioară, mi-a cerut să vă fac o primire cordială şi, fireşte, sunt încântat când am prilejul să-i fac o plăcere.

— Eu de asemenea, răspunse Heathcliff, mai ales

atunci când pot şi eu lua parte la această plăcere; rămân bucuros un ceas, două.

Se aşează pe un fotoliu în faţa doamnei Catherine, care sta cu privirea aţintită asupra lui de parcă s-ar fi temut că, dacă-l scapă din ochi, ar putea să dispară. Heathcliff nu-şi ridica prea des ochii către ea: o privire fugară aruncată din când în când îi era de-ajuns; dar de fiecare dată licăririle ochilor săi oglindeau încântarea nedomolită pe care o sorbea din ochii ei. Erau prea cuprinşi de bucuria lor reciprocă pentru a se simţi stingheriţi de ceva sau cineva. Pentru domnul Edgar însă, lucrurile stăteau altfel; pălise de supărare, sentiment care ajunse la culme când doamna se ridică şi, trecând de cealaltă parte a covorului, prinse din nou mâinile lui Heathclifff şi râse de parcă nu mai era în toate minţile.

— Mâine o să mi se pară vis! strigă ea. N-o să-mi vină să cred că te-am văzut, că te-am atins, c-am vorbit iarăşi cu tine. Dar să ştii, Heathcliff, ai fost fără milă, nu meriţi această primire. Să fugi şi să nu dai nici un semn de viaţă timp de trei ani! Asta înseamnă că nu te-ai gândit niciodată la mine!

— M-am gândit puţin mai mult decât te-ai gândit tu la mine, murmură el. Am auzit, nu de mult, că te-ai căsătorit, Cathy, şi, în timp ce aşteptam jos în curte, iată ce puneam la cale: să-ţi văd o clipă faţa şi mirarea din ochi, şi poate o aşa-zisă bucurie, după aceea să mă răfuiesc cu Hindley şi-apoi, ca să scap de rigorile legii, să-mi iau singur viaţa. Dar primirea pe care mi-ai făcut-o a scos din mintea mea aceste gânduri; bagă însă de seamă, nu cumva data viitoare să mă primeşti altfel! Nu, n-ai să mă mai alungi încă o dată. Spune drept, ţi-a fost într-adevăr greu fără mine? Ei bine, să ştii c-am avut motive să plec. De când ţi-am auzit pentru ultima oară glasul, m-am luptat amarnic cu viaţa şi trebuie să mă ierţi, căci am luptat numai pentru tine!

— Catherine, dacă nu vrei să bem ceaiul rece, vino te

rog la masă, îl întrerupse domnul Linton, străduindu-se să păstreze tonul obişnuit şi politeţea cuvenită. Domnul Heathcliff are un drum lung de făcut, indiferent unde ar avea de gând să doarmă la noapte, iar mie mi-e sete.

Catherine îşi ocupă locul în faţa ceainicului, domnişoara Isabella sosi chemată de clopot, apoi, după ce i-am văzut aşezaţi pe scaunele lor, am ieşit din odaie. Masa n-a durat nici zece minute. Ceaşca doamnei Catherine n-a fost umplută nici o dată; nu putea nici mânca, nici bea. Edgar şi-a turnat ceai şi în farfurie, şi abia a băut o înghiţitură. În seara aceea musafirul n-a stat mai mult de-un ceas! La plecare l-am întrebat dacă se duce la Gimmerton.

— Nu, mă duc la Wuthering Heights, a răspuns. M-a poftit domnul Earnshaw azi-dimineaţă când l-am vizitat.

L-a poftit domnul Earnshaw! Şi el a fost în vizită la domnul Earnshaw! După ce-a plecat, am cântărit în toate chipurile aceste vorbe. Oare a ajuns un ipocrit şi a venit pe-aici, prin partea locului, să săvârşească cine ştie ce nelegiuri prefăcându-se că-i om cumsecade? Am căzut pe gânduri. Aveam în adâncul sufletului un presentiment care-mi spunea c-ar fi fost mai bine dacă nu s-ar mai fi întors niciodată.

Către miezul nopţii, doamna Linton, furişându-se în camera mea, m-a trezit din primul somn. A luat un scaun şi s-a aşezat la căpătâiul meu, trăgându-mă de păr ca să mă trezească.

— Nu pot dormi, Ellen, zise ea în chip de introducere. Am nevoie de o fiinţă vie căreia să-i împărtăşesc fericirea mea! Edgar e posomorât, pentru că sunt fericită din pricina cuiva care nu-l interesează. Refuză să deschidă gura, iar când vorbeşte, nu spune dorit vorbe răutăcioase şi prosteşti; mi-a spus că sunt fără milă şi egoistă dacă-i cer să stea de vorbă când e bolnav si somnoros, întotdeauna reuşeşte să se îmbolnăvească la cea mai măruntă contrarietate! Am rostit câteva vorbe de laudă la adresa lui Heathcliff, şi atunci, fie din pricina durerii de

cap, fie dintr-o criză de invidie, a început să plângă. M-am sculat din pat şi l-am lăsat singur.

— Ce rost are să i-l lauzi pe Heathcliff? i-am răspuns. Nu se puteau suferi de copii, şi lui Heathcliff i-ar plăcea tot atât de puţin să te audă lăudându-l pe Edgar; aşa-i firea omenească. Lasă-l în pace pe domnul Linton, nu-i mai vorbi despre Heathcliff, dacă nu vrei să izbucnească un conflict deschis între ei.

— Dar asta nu dovedeşte o mare slăbiciune? continuă ea. Eu nu sunt invidioasă; şi nu-s niciodată geloasă pe părul auriu şi strălucitor al Isabellei, de pielea ei albă, de fineţea şi eleganţa ei şi de dragostea pe care i-o arată întreaga familie. Chiar şi tu, Nelly, dacă avem vreo discuţie, ţii imediat parte Isabellei, iar eu cedez ca o mamă proastă şi-i zic „scumpa mea” şi o mângâi până-i trece supărarea. Fratelui ei îi face plăcere să ne vadă prietene, şi de aceea îmi face şi mie plăcere. Dar să ştii că seamănă mult unul cu altul: nişte copii răsfăţaţi, care-şi închipuie că lumea a fost făcută numai ca să se poată bucura ei, şi, cu toate că-i las în apele lor, cred că nu le-ar strica deloc o mică scuturătură.

— Te înşeli, doamnă Linton, i-am spus. De fapt ei sunt cei ce te lasă în apele dumitale. Eu ştiu ce-ar fi aici dacă n-ar proceda astfel. E uşor să le satisfaci câte un capriciu trecător, atâta vreme cât preocuparea lor e să-ţi indeplinească toate dorinţele încă înainte de-a le rosti. Totuşi, în cele din urmă s-ar putea să se işte cine ştie ce neînţelegere asupra vreunui lucru tot atât de important pentru ei cât şi pentru dumneata, şi atunci aceia pe care-i crezi slabi vor fi în stare să dea dovadă de-o dârzenie egala cu a dumitale.

— Şi-atunci o să ne luptăm până la moarte, nu-i aşa, Nelly? răspunse ea râzând. Ba nu, Nelly! Şi-ţi repet: am atâta încredere în dragostea lui Linton, încât am impresia că nici dacă l-aş omorî nu s-ar gândi să se răzbune pe mine.

Am sfătuit-o să-l preţuiască ceva mai mult pentru dragostea ce-i poartă.

— Păi aşa şi fac, îmi răspunse, dar n-ar trebui să se smiorcăie pentru toate fleacurile. E copilăros. În loc să izbucnească în lacrimi după ce i-am spus că în clipa de faţă Heathcliif e demn de stima oricui şi ar fi o cinste şi pentru cel mai nobil om din ţinut să fie prieten cu el, ar fi trebuit să fie de părerea mea şi să se bucure, barem din simpatie pentru mine. Trebuie să se deprindă cu el, şi poate că-l va şi iubi. Iar dacă ne gândim la motivele pe care le-ar avea Heathcliff să fie supărat pe Edgar, trebuie să recunoasc că s-a purtat admirabil!

— Ce părere ai despre vizita lui la Wuthering Heights? am întrebat-o. După câte mi se pare, s-a schimbat în toate privinţele. A devenit un bun creştin: întinde mâna dreaptă în semn de prietenie tuturor duşmanilor săi.

— Mie mi-a dat o explicaţie, răspunse ea. Căci sunt tot atât de mirată ca şi dumneata. Mi-a spus că s-a dus acolo pentru a culege de la tine ultimele informaţii în ceea ce mă priveşte, crezând că locuieşti tot acolo. Joseph l-a înştiinţat atunci pe Hindley, care a ieşit afară şi a început să-l întrebe ce-a făcut şi cum a trăit, iar în cele din urmă l-a poftit în casă. Acolo a găsit câţiva inşi care jucau cărţi; Heathcliff s-a aşezat la joc cu ei. A câştigat ceva bani de la fratele meu, care, văzându-l înstărit, l-a poftit să revină seara. Heathcliff a consimţit. Hindley e prea nepăsător ca să-şi aleagă cu băgare de seamă prietenii; nu-şi bate capul să se gândească dacă e îndreptăţit sau nu să aibă încredere într-un om pe care l-a jignit atât de profund. Dar Heathcliff susţine că motivul principal pentru care vrea să reia relaţiile cu omul care l-a prigonit odinioară e dorinţa lui de a locui aproape de Grange, ca să poată veni pe jos până aici; şi apoi zice că e legat de casa în care am crescut împreună. Iar eu, la rândul meu, sper că aşa voi avea prilejul să-l văd mai des decât dacă ar locui la Gimmerton. Are de gând să plătească bine dacă i se va

îngădui să stea la Heights; şi, fără îndoială, lăcomia fratelui meu îl va face să accepte propunerea lui Heathcliff. Întotdeauna a fost lacom de bani, cu toate că ce strânge cu o mână risipeşte cu cealaltă.

— Straşnic loc pentru un om necăsătorit! am spus eu. Nu te temi de consecinţe, doamnă Linton?

— Nu în ceea ce-l priveşte pe prietenul meu, a răspuns ea. E zdravăn la cap, şi asta îl va feri de primejdie. Mă tem puţin pentru Hindley, dar din punct de vedere moral nu poate ajunge mai rău decât este, iar în privinţa brutalităţilor, îl voi feri eu. Întâmplarea din seara asta m-a împăcat cu Dumnezeu si cu oamenii! Eram revoltată până la furie împotriva providenţei. Oh, am îndurat multă, multă şi amarnică suferinţă, Nelly! Dacă Edgar ar şti cât de grea mi-a fost suferinţa, i-ar fi ruşine să-mi întunece bucuria enervându-se fără rost. Şi numai bunătatea mea faţă de el m-a făcut să-mi ascund durerea. Dacă i-aş fi povestit ce chinuri am îndurat, ar fi dorit alinarea lor cu aceeaşi ardoare ca şi mine. Dar acum a trecut, şi n-am de gând să mă răzbun pentru prostia lui; de azi încolo sunt gata să suport orice! Dacă cea mai josnică fiinţă din lume mi-ar trage o palmă peste obraz, nu numai că i l-aş întoarce şi pe celălalt, dar i-aş cere şi iertare pentru c-am provocat-o. Şi, drept dovadă, mă duc chiar acum să mă împac cu Edgar. Noapte bună! Sunt un înger.

Adânc convinsă de ceea ce spusese şi mulţumită de sine a plecat. Iar succesul obţinut după împlinirea hotărârii luate se văzu a doua zi: domnul Linton nu numai că nu mai era posomorât (cu toate că dispoziţia lui părea încă dominată de vioiciunea exuberantă a doamnei Catherine), dar nu ridică nici o obiecţie când soţia lui propuse să meargă după-masă la Wuthering Heights cu Isabella. Pentru asta Catherine l-a răsplătit cu atâta gingăşie şi dragoste, încât casa noastră a fost mai multe zile de-a rândul, un paradis. Atât stăpânul cât şi servitorii s-au bucurat de atmosfera asta mereu însorită.

La început, Heathcliff — în viitor îl voi numi „domnul” Heathcliff — a căutat să beneficieze cu prudenţă de libertatea de a veni la Thrushcross Grange; voia parcă să-şi dea seama în ce măsură e dispus proprietarul să-l admită. Catherine, de asemenea, socoti că e mai cuminte să-şi stăpânească manifestările de bucurie când îl primea, aşa că, încetul cu încetul, domnul Heathcliff îşi câştigă dreptul de a fi aşteptat la noi. Îşi păstrase mult din reticenţa care-l caracterizase încă din copilărie, şi asta l-a ajutat să-şi domine orice manifestare prea făţişă a sentimentelor. Neliniştea stăpânului meu se potoli, iar întâmplările ce urmară i-au abătut gândurile — pentru un timp oarecere — pe alt făgaş.

Noul lui motiv de tulburare izvorî dintr-o nenorocire neaşteptată: Isabella Linton simţi o bruscă şi irezistibilă atracţie faţă de oaspetele tolerat de el. În vremea aceea Isabella era o domnişoară de optsprezece ani, încântătoare, copilăroasă în purtări, dar cu o minte ageră, cu sentimente vii şi cu temperament aprins, mai ales când se enerva. Fratele ei, care-i purta o iubire plină de gingăşie, fu îngrozit de această alegere uluitoare. Lăsând la o parte faptul că o căsătorie cu un om fără nume era degradantă şi că, el neavând moştenitor bărbat, averea lui va trece în mâna unui om ca acesta, Linton avea destulă minte pentru a înţelege firea lui Heathcliff; ştia că, deşi aspectul exterior i se schimbase, caracterul îi rămăsese neschimbat şi nici nu se va putea schimba. Şi îi era groază de acest caracter. Era revoltat şi înspăimântat la gândul că Isabella ar putea fi încredinţată oblăduirii unui asemenea om. Ostilitatea lui ar fi fost şi mai mare dacă ar fi ştiut că dragostea ei se născuse fără a fi fost provocată de Heathcliff, care nu răspundea acestui sentiment. În clipa când Linton îşi dădu seama despre ce era vorba, crezu că e rezultatul unui plan bine chibzuit de Heathcliff.

De câtăva vreme observaserăm cu toţii că domnişoara

Linton se frământă şi suspină. Devenise supărăcioasă şi plictisitoare, sâcâind-o şi enervând-o neîncetat pe Catherine, care şi aşa avea o răbdare foarte limitată. Într-o oarecare măsură o scuzam cu toţii, crezând-o bolnavă, căci slăbea şi se usca văzând cu ochii. Dar într-o zi, când era în toane foarte rele, a refuzat dejunul, s-a plâns că servitoarele nu făceau ce le spune ea, că stăpâna nu-i dădea nici un drept în casă, că lui Edgar nu-i păsa de ea, că a răcit pentru că uşile au fost lăsate înadins deschise, că noi înadins lăsam să se stingă focul din salon ca să-i facem în necaz, şi sute de alte asemenea învinuiri neîntemeiate. Atunci doamna Linton a stăruit cu încăpăţânare să se bage în pat, amenințând-o că trimite după doctor. Când a auzit pomenindu-se numele lui Kenneth, a început să spună imediat că era perfect sănătoasă şi numai asprimea doamnei Catherine o nenorocise.

— Cum poţi spune că sunt aspră, râzgâiată afurisită ce eşti!? strigă stăpâna uluită de această afirmaţie prostească. Cred că ţi-ai pierdut minţile! Când am fost aspră? Spune!

— Ieri, răspunse Isabella plângând cu hohote. Ieri şi acum.

— Ieri? întrebă cumnata ei. Când?

— Când ne plimbam pe dealuri. Mi-ai spus să hoinăresc pe unde vreau, pe când tu mergeai liniştită cu domnul Heathcliff!!

— Şi, după părerea ta, asta-i asprime? zise Catherine râzând. N-am vrut să spun că prezenţa ta ne stingherea. Nu ne deranjai dacă veneai cu noi, am crezut doar că povestea lui Heathcliff nu are nimic distractiv pentru tine.

— Ba nu, zise plângând tânăra domnişoară, voiai să plec pentru că ştiai cât îmi place să stau cu voi!

— E în toate minţile? întrebă doamna Linton uitându-se la mine. Am să-ţi repet cuvânt cu cuvânt întreaga noastră convorbire, Isabella, şi te rog să-mi spui ce te putea

interesa în ea.

— Nu mă interesa convorbirea, răspunse ea, voiam să fiu împreună cu...

— Aşa! zise Catherine, observând că fata ezită să-şi sfârşească vorba.

— Cu el! Şi nu vreau să fiu mereu dată la o parte, continuă ea înflăcărându-se. Eşti ca un câine în faţa mâncării, Cathy, şi ai vrea ca nimeni să nu fie iubit în afară de tine!

— Eşti o maimuţică obraznică! exlamă doamna Linton mirată. Doar nu vrei să cred asemenea prostie! E cu putinţă ca tu să râvneşti la admiraţia lui Heathcliff... ca să-l consideri o persoană plăcută? Sper că am înţeles greşit, nu-i aşa, Isabella?

— Nu, n-ai înţeles greşit, răspunse fata, scoasă din minţi. Îl iubesc mai mult decât l-ai iubit tu vreodată pe Edgar. Şi m-ar iubi şi el dacă l-ai lăsa tu.

— Atunci să ştii că pentru nimic în lume n-aş vrea să fiu în locul tău! spuse Catherine apăsat. Şi părea că vorbeşte sincer. Nelly, ajută-mă s-o conving că-i nebună. Spune-i tu cine-i Heathcliff: o făptură părăsită, fără fineţe, fără cultură; ciulin sălbatic crescut printre stânci. A te sfătui să-i dăruieşti inima ta, ar fi mai grav decât dacă aş da drumul în plină iarnă unui pui de canar în parc. Numai faptul deplorabil că nu-i cunoşti firea, şi nimic altceva, a făcut, fetiţo, să-ţi treacă prin minte un vis ca ăsta. Te rog să nu-ţi închipui că în dosul acestui fizic aspru se ascund adâncuri de bunăvoinţă şi afecţiune! Nu e un diamant brut... sau o stridie ce ascunde o perlă; ci un om crud, nemilos, cu o fire de lup. Eu nu-i spun niciodată: „Lasă-l în pace pe omul acela deşi ţi-e duşman, pentru c-ar fi neomenos sau crud să-i faci vreun rău”. Ci îi spun: „Lasă-l în pace, pentru c-am să fiu foarte supărată dacă-i faci vreun rău”. Şi pe tine, Isabella, te-ar zdrobi ca pe-un ou de vrabie dacă te-ar socoti o povară supărătoare. Ştiu că nu poate iubi pe nimeni din neamul Linton, şi totuşi îl cred

capabil să se căsătorească îndată cu averea şi perspectivele tale materiale! Zgârcenia pare să devină păcatul lui de căpetenie. Iată felul în care ţi-l descriu eu, şi doar sunt prietena lui, atât de prietenă încât, dacă ar fi avut cu adevărat de gând să te cucerească, probabil c-aş fi tăcut din gură şi te-aş fi lăsat să-i cazi în cursă.

Domnişoara Linton îşi privi cumnata cu indignare.

— Ruşine să-ţi fie! Ruşine să-ţi fie! repetă ea furioasă, eşti mai rea decât douăzeci de duşmani, prietenă veninoasă!

— Oh! Va să zică nu mă crezi? zise Catherine. Crezi că vorbesc din egoism şi răutate?

— Da, sunt sigură, răspunse Isabella; şi făptura ta mă-nfioară!

— Bine! strigă cealaltă. Încearcă pe pielea ta, dacă aşa te taie capul. Eu mi-am făcut datoria şi mă dau bătută în faţa obrăzniciei tale!

Când doamna Linton părăsi încăperea, Isabella zise, plângând în hohote:

— Şi eu trebuie să sufăr din pricina egoismului ei! Totul, totul este împotriva mea, şi acum mi-a zdrobit ultima nădejde. Dar a spus minciuni, nu-i aşa? Domnul Heathcliff nu e un diavol, are un suflet cinstit si drept, căci altfel de ce şi-ar fi adus aminte de ea?

— Luaţi-vă gândul de la el, domnişoară, îi spusei. E piază-rea, nu-i bărbat pentru dumneavoastră. Doamna Linton a vorbit cu duritate, şi totuşi n-o pot contrazice. Îi cunoaşte mai bine inima decât mine sau decât oricine altul, şi niciodată n-o să-l descrie mai rău decât este în realitate. Oamenii cinstiţi nu-şi ascund faptele. Dar el cum a trăit? Cum s-a îmbogăţit? De ce stă la Wuthering Heights în casa unui om pe care-l urăşte? Lumea zice că, de când s-a întors, domnul Earnshaw e din ce în ce mai rău. Pierde nopţile una după alta. Hindley nu face decât să joace cărti şi să bea. Nemaiavând bani, şi-a ipotecat pământul. Chiar săptămâna trecută am aflat astea, mi-a

spus Joseph, pe care l-am întâlnit la Gimmerton: „Nelly, a zis, să ştii că acuşi o să vie judecătorul să facă o cercetare pe la ai noştri. Unu' din ei era cât pe-aci să se aleagă cu deştele tăiate. Stăpânu', îl ştii doar, e copt să se ducă la juraţi. Nu i-e frică de judecători, nici de Pavel, nici de Petru, nici de Ioan, nici de Matei, nu zău, de nici unu' nu ie-a frică! Ba chiar i-ar plăcea... Doreşte să dea cu obrazu' lui gros de ei! Şi băiatul tău iubit, frumosu' Heathcliff, să ştii că-i nemaipomenit! Ştie să rânjească, zău, ca nimeni altu' când aude vreo glumă diavolească. Oare când vine la Grange nu vă povesteşte niciodată nimic despre isprăvile lui de pe la noi? Iacă, să-ţi spui cum merge treaba: scularea, când apune soarele: zaruri, coniac, obloane închise şi lumânări aprinse pân-a doua zi la amiaz. Apoi nebunu' se duce blestemând şi urlând în camera lui, de orice om cumsecade şi-ar astupa urechile de ruşine numai să nu le-audă; şi băiatu' îşi numără bănuţii şi se ghiftuieşte şi doarme şi pleacă să stea la taclale cu nevasta vecinului. I-o fi spunând cucoanei Catherine cum aurul tatălui ei se scurge în buzunarele lui şi cum fiul tatălui ei se rostogoleşte iute pe calea largă a pierzaniei, pe când el fuge înainte să-i deschidă barierele?" Să ştiţi, domnişoară Linton, Joseph e un nemernic bătrân, dar nu-i mincinos; şi dacă cele ce mi-a spus despre purtarea lui Heathcliff sunt adevărate, cred că nici nu vă va trece prin gând să doriţi un asemenea soţ. Nu-i aşa?

— Te-ai învoit cu ceilalţi, Ellen! mi-a răspuns. N-am să-ţi ascult bârfelile. Câtă răutate trebuie să zacă în dumneata dacă vrei să mă convingi că nu există fericire pe lume!

Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă o lăsam în pace: poate c-ar fi renunţat la nebunia ei, sau poate c-ar fi stăruit mai departe în ea; dar nu i-a rămas prea mult timp să se gândească: în ziua următoare a avut loc un sfat la judecătoria din oraşul vecin; stăpânul meu a fost obligat

să se ducă acolo, iar domnul Heathcliff, ştiind că nu-i acasă, a venit mai devreme decât de obicei. Catherine şi Isabella şedeau în bibliotecă, duşmănoase dar tăcute. Isabella era cam speriată de indiscreţia ei din ajun şi de faptul că într-o criză de furie îşi dezvăluise cele mai tainice sentimente. Iar Catherine, după o matură chibzuinţă, se supărase cu adevărat pe cumnata ei; şi chiar dacă mai râdea de obrăznicia Isabellei, nu era dispusă ca şi cealaltă să ia în glumă această poveste. Când l-a văzut pe Heathcliff trecând prin faţa ferestrei, începu să râdă. Eu măturam căminul şi am observat un zâmbet răutăcios pe buzele ei. Isabella, absorbită de gânduri sau de cartea pe care o ţinea în mână, rămase locului; iar când s-a deschis uşa, era prea târziu ca să mai poată fugi, lucru pe care l-ar fi făcut cu mare plăcere dacă i-ar fi fost cu putinţă.

— Intră! Ai picat tocmai bine! exclamă stăpâna pe un ton vioi, trăgând un fotoliu lângă cămin. Ai în faţa ta două fiinţe care au mare nevoie de a treia pentru a topi gheaţa dintre ele; şi tu eşti cel pe care l-am fi ales amândouă. Heathcliff, sunt mândră că-ţi pot arăta, în sfârşit, pe cineva care te iubeşte mai mult decât mine. Sper că te simţi măgulit. Nu nu-i Nelly, nu te uita la ea! Sărmana, biata mea cumnăţică are inima frântă de admiraţie pentru frumuseţea ta fizică şi morală. Nu depinde decât de tine ca să devii fratele lui Edgar. Nu, nu, Isabella, n-ai să pleci de-aici, continuă ea, oprind cu un aer de falsă veselie pe fata care, peste măsură de ruşinată şi indignată, se ridicase în picioare. Ne-am certat ca pisicile din pricina ta, Heathcliff; şi am fost învinsă de protestele ei pline de încredere şi de admiraţie pentru tine. Şi, mai mult decât atâta, am aflat că, dacă aş avea bunul-simţ de a mă da la o parte, rivala mea, precum doreşte să fie, ar arunca în inima ta o săgeată, iar asta te-ar lega pentru totdeauna de ea şi ar azvârli chipul meu într-o veşnică uitare.

— Catherine! zise Isabella căutând să fie cât mai demnă; apoi renunţă, plină de dispreţ, de-a mai lupta ca să scape din mâinile doamnei Catherine. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai respecta adevărul şi nu m-ai bârfi nici măcar în glumă. Domnule Heathcliff, fii atât de bun şi roag-o pe prietena dumitale să-mi dea drumul. Ea uită că noi doi nu suntem prieteni şi că ceea ce o distrează pe ea mie-mi este peste măsură de neplăcut.

Deoarece musafirul nu răspunse nimic, ci luă loc, părând cu desăvârşire indiferent faţă de sentimentele pe care le inspirase Isabellei, aceasta se întoarse către cruda Catherine, rugand-o stăruitor să-i redea libertatea.

— Nici nu mă gândesc! strigă doamna Linton drept răspuns. Căci nu vreau să-mi mai spui că sunt ca un câine în faţa mâncării. Acum trebuie să rămâi aici! Heathcliff, cum de nu-ţi arăţi bucuria auzind veştile plăcute pe care ţi le-am dat? Isabella jură că dragostea lui Edgar pentru mine e nimica toată faţă de cea pe care o nutreşte ea pentru tine. Cam în felul ăsta a vorbit, sunt sigură, nu-i aşa, Ellen? Şi n-a mâncat nimic de alaltăieri — de-atunci de când ne-am plimbat împreună — de tristeţe şi furie că i-am spus să plece de lângă tine, închipuindu-mi că societatea ta nu-i face plăcere.

— Sunt sigur c-o calomniezi, zise Heathcliff, întorcându-şi fotoliul aşa încât să poată sta în faţa lor. Acum, în orice caz, doreşte să scape de prezenţa mea.

Şi-şi holbă ochii la biata Isabella, aşa cum ar face cineva văzând un animal ciudat şi respingător — vreun miriapod de prin Indii — pe care l-ar cerceta în ciuda aversiunii ce i-o provoacă. Biata Isabella nu putu îndura aceste priviri: faţa îi era când albă ca varul, când roşie, şi în timp ce lacrimile i se strângeau ca mărgelele în gene, îşi adună toată forţa degetelor ei subţiri pentru a scăpa din mâinile doamnei Catherine, care o ţinea strâns. Dar, văzând că de îndată ce reuşeşte să-i desfacă un deget de pe braţ se şi încleştează altul alături, şi dându-şi seama

că nu le putea desface pe toate deodată, începu să se folosească de unghii, care erau destul de ascuţite pentru a împodobi mâinile tiranei cu nenumărate umflături roşii.

-— Ce tigroaică! exlamă doamna Linton dându-i drumul; apoi începu să-şi scuture, îndureratã, mâna. Pleacă de-aici, pentru, numele lui Dumnezeu, şi ascunde-ţi faţa de vulpoaică! Ce proastă eşti că-ţi dezvălui ghearele în faţa „lui”. Nu te gândeşti la concluziile pe care le va trage? Uită-te, Heathcliff! Astea sunt uneltele cu care va lucra... păzeşte-ţi ochii!

— Dacă m-ar ameninţa vreodată, i le-aş smulge, răspunse el cu brutalitate, în timp ce Isabella închidea uşa în urma ei. Dar ce-ţi veni, Cathy, să necăjeşti chiar atât fiinţa asta? N-ai vorbit serios, nu-i aşa?

— Ba da, cât se poate de serios, răspunse ea. De câteva săptămâni moare de dragul tău. Chiar azi-dimineaţă a avut o criză de nebunie din pricina ta şi m-a copleşit cu insulte numai pentru că i-am vorbit deschis despre toate defectele tale, şi asta doar spre a-i mai potoli adoraţia. Dar să nu mai vorbim de asta. Am vrut s-o pedepsesc pentru obrăznicie, atâta tot. Ţin prea mult la Isabella, scumpul meu Heathcliff, ca să-ţi îngădui să pui mâna pe ea şi s-o devorezi.

— Iar mie îmi place mult prea puţin ca să încerc asemenea ispravă, zise el; n-am gusturi de vampir. Ai auzi lucruri ciudate dacă mi-ar fi dat să trăiesc cu fiinţa asta nesărată, cu faţa ca de ceară. Unul dintre cele mai nevinovate jocuri ar fi să-i pictez pe pielea aia albă culorile curcubeului şi să-i colorez ochii albaştri în fiecare zi, sau din două în două zile, în negru: seamănă îngrozitor cu ai lui Linton.

— Încântători! observă Catherine. Au ochi de porumbel... sau de înger!

— E moştenitoarea fratelui ei, nu-i aşa? întrebă Heathcliff după o scurtă tăcere.

— Mi-ar părea rău să cred una ca asta, răspunse

Catherine. Cu ajutorul cerului, Isabella va avea o jumătate de duzină de nepoţi care să-i răpească acest drept. Deocamdată nu te gândi la asta; văd că eşti prea pornit să râvneşti la bunurile vecinului tău. Nu uita însă că bunurile acestui vecin sunt ale mele.

— Dac-ar fi ale mele n-ar fi mai puţin ale tale, zise Heathcliff. Căci, cu toate că Isabella Linton e prostuţă, nu putem spune că-i nebună, aşa încât după cum doreşti şi tu, să nu mai vorbim despre asta.

De fapt, n-au mai vorbit despre povestea aceea şi poate că doamna Catherine nu s-a mai gândit la ea, dar celălalt sunt convinsă că şi-a reamintit-o adeseori în acea seară. L-am văzut zâmbind în sinea lui, rânjind mai degrabă de unul singur... şi căzând pe gânduri ori de câte ori doamna Linton ieşea din odaie.

M-am hotărât să-i urmăresc mişcările. Inima mea era nestrămutată alături de stăpân şi mult mai puţin de partea doamnei Catherine. După părerea mea aşa era drept, căci el era bun, încrezător şi cinstit, pe când ea... deşi n-aş putea spune că era contrariul lui, mi se părea atât de îngăduitoare cu propria-i fiinţă, încât nu prea aveam încredere în principiile şi încă mai puţină înţelegere pentru sentimentele ei. Doream să se întâmple ceva, aşa ca atât cei de la Wuthering Heights cât şi cei de la Thruschcross Grange să scape de domnul Heathcliff, iar noi să trăim iarăşi cum trăiam înainte de venirea acestuia. Vizitele lui erau un continuu coşmar pentru mine, şi mi se părea că şi pentru stăpânul meu. Prezenţa lui la Wuthering mă apăsa peste măsură. Mi se părea că Dumnezeu părăsise oaia rătăcită, pe drumurile ei păcătoase, iar între ea şi turmă urla o fiară primejdioasă, care aştepta momentul să se repeadă asupră-i şi s-o nimicească.

CAPITOLUL 11

Uneori, când şedeam singură şi mă gândeam la aceste lucruri, brusc mă cuprindea o spaimă; mă ridicam, îmi puneam boneta, gata să mă duc la Wuthering Heights să văd ce mai e pe-acolo. Conştiinţa îmi spunea că e de datoria mea să-i atrag atenţia lui Heathcliff asupra felului în care vorbeşte lumea despre purtările lui; dar imediat după aceea, aducându-mi aminte de deprinderile lui rele, adânc înrădăcinate, şi dându-mi seama că nici nu pot spera măcar să-l întorc pe calea cea bună, mă răzgândeam; aşa că n-am pus piciorul în casa aceea blestemată, de teamă că nu mă va asculta nimeni. Odată, abătându-mă de pe drumul ce ducea la Gimmerton, am intrat pe portiţa cea veche. Era cam în epoca la care am ajuns cu povestea mea; o după-amiază senină şi îngheţată, pământul pleşuv, iar drumul tare şi uscat. Ajunsesem la o piatră de hotar unde şoseaua se desparte în două, drumul din stânga pornind spre dealuri; era un bloc de piatră grunţuroasă. Pe partea dinspre miazănoapte erau săpate literele W.H., pe cea dinspre răsărit G., şi pe cea dinspre miazăzi T.G. Ea arăta drumul spre Grange, Heights şi sat. Soarele strălucea aurind vârful pietrei cenuşii, aducându-mi aminte de vară; şi nu vă pot spune din ce pricină, dar un val de simţăminte, aidoma celor din copilărie, îmi năpădi inima. Cu douăzeci de ani în urmă acesta era locul preferat de Hindley şi de mine. Am privit îndelung piatra măcinată de vreme şi, aplecându-mă, am observat aproape de baza ei o gaură plină cu scoici şi pietricele pe care, împreună cu alte

lucruri pieritoare, le adunasem pe vremuri cu-atâta bucurie. Şi parcă îmi apăru aievea şi fostul meu tovarăş de joacă aşezat pe iarba veştejită. Capul său negru şi pătrat, aplecat înainte, şi mânuţa lui făcând o gaură în pământ cu o bucată de ardezie...

— Sărmanul Hindley! am exclamat fără să vreau şi-am tresărit; o clipă am avut impresia că faţa copilului se ridică şi priveşte drept în ochii mei. Dispăru îndată, dar am simţit dorinţa de neînvins de a mă duce la Wuthering Heights. Superstiţia mă împingea să ascult de acest imbold. „Dar dacă a murit? mi-am zis. Ori dacă va muri în curând?" Mi s-a părut că vedenia mea prezicea moarte. Cu cât mă apropiam, cu-atât eram mai tulburată; şi când am dat cu ochii de casă, tremuram toată, ca varga. Cel pe care-l văzusem stând jos mersese parcă înaintea mea şi-l vedeam acuma în dosul gardului, uitându-se la mine. Aşa am crezut eu în primul moment, văzând un băiat cu părul ondulat ca al unei zâne, cu ochii căprui, cu obrajii rumeni lipiţi de zăbrele. După ce m-am mai gândit puţin, mi-am zis că trebuie să fie Hareton, Hareton al meu, care nu se schimbase prea mult de când îl părăsisem, adică de zece luni.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, scumpule! am strigat, uitând într-o clipă toate temerile prosteşti. Hareton, eu sunt Nelly! Nelly, dădaca ta.

Copilul s-a tras cu un pas înapoi şi-a ridicat de jos o piatră mare.

— Am venit la tatăl tău, Hareton, am adăugat, ghicind din gestul copilului că Nelly, dacă mai trăia în amintirea lui, nu semăna cu mine.

Hareton ridică proiectilul, gata să-l arunce. Am început atunci să vorbesc cu el, încercând să-l potolesc, dar n-am izbutit să-i opresc mâna. Piatra mi-a atins boneta, şi-apoi de pe buzele micului meu prieten ţâşni puţin cam bâlbâit, un val de înjurături, pe care nu ştiu dacă le înţelegea ori ba, dar ştiu că le rostea cu intonaţia potrivită, ceea ce îi

preschimba trăsăturile de copil într-o faţă impresionantă prin răutatea ei. Vă asigur, domnule, că această purtare nu m-a supărat atât cât m-a întristat. Gata să plâng, am scos o portocală din buzunar şi i-am dat-o, ca să-l îmbunez. A şovăit, după aceea mi-a smuls-o din mână: credea că i-o arăt ca să-i aţâţ pofta şi apoi să-l dezamăgesc. I-am arătat încă una, dar am ţinut-o aşa ca să n-o poată ajunge.

— Cine te-a învăţat vorbele alea frumoase, băiete? l-am întrebat. Pastorul?

— Dracu' să-l ia pe pastor, şi pe tine! Dă-mi-o şi pe aia! a răspuns.

— Spune de la cine-ai învăţat, şi ţi-o dau, am zis. Cine-i învăţătorul tău?

— Dracu' ăla de tăticu, i-a fost răspunsul.

— Şi ce-nveţi tu de la tăticu? am continuat.

Sări în sus să ia portocala; eu am ridicat-o însă şi mai mult.

— Ce te-nvaţă? l-am întrebat.

— Nimic; numai să mă feresc din calea lui. Tăticu nu mă poate suferi, pentru că-l înjur.

— Aha! Şi diavolul te învaţă să-l înjuri pe tăticu? am remarcat eu.

— Oh, nu, zise el cu glas tărăgănat

— Atunci cine?

— Heathcliff.

L-am întrebat dacă-l iubeşte pe domnul Heathcliff.

— Da! mi-a răspuns.

Dorind să aflu motivele pentru care-l iubeşte, n-am putut desluşi decât următoarele:

— Nu ştiu; dar el îi plăteşte lui tăticu pentru ce-mi face el mie... îl înjură pe tăticu pentru că şi el mă înjură pe mine. Zice că pot face tot ce poftesc.

— Aşadar pastorul nu te învaţă să citeşti şi să scrii? am continuat eu.

— Nu, mi-a spus că dacă pastorul păşeşte pragul casei

noastre... are şă-şi înghită măselele. Asta i-a făgăduit-o Heathcliff!

I-am pus portocala în mână şi l-am rugat să-i spună tatălui său că o femeie, pe care o cheamă Nelly Dean, vrea să stea de vorbă cu el şi aşteaptă la poarta grădinii. Copilul urcă dealul, intră în casă, dar, în locul lui Hindley, în uşă apăru Heathcliff. Când l-am văzut, m-am întors pe loc şi am luat-o la fugă cât am putut de iute; nu m-am oprit decât atunci când am ajuns la piatra de hotar. Eram atât de inspăimântată, de parcă trezisem un duh rău. Întâmplarea asta n-are nici o legătură cu povestea domnişoarei Isabella; numai că m-a hotărât să fiu cu ochii în patru şi să fac tot ce-mi stătea în putinţă pentru a împiedica statornicirea unei asemenea înrâuriri rele şi la Grange, chiar dacă ar fi trebuit să stric bucuria doamnei Linton sau să provoc o furtună în casă.

Când Heathcliff veni din nou, tânăra mea domnişoară era, din întâmplare, în curte; dădea de mâncare porumbeilor. De trei zile nu schimbase nici un cuvânt cu cumnata ei, dar în acelaşi timp încetase şi cu văicărelile, ceea ce pentru noi fusese o mare uşurare. Eu ştiam prea bine că Heathcliff n-avea obiceiul să-şi piardă vremea nici măcar pentru a spune o vorbă de politeţe domnişoarei Linton; de data asta însă, când dădu cu ochii de ea, primul lucru pe care-l făcu fu să cerceteze cu de-amănuntul faţada casei. Eu eram la fereastra bucătăriei, dar m-am dat la o parte, să nu mă vadă. Apoi trecu prin curte, se duse la Isabella şi-i spuse câteva cuvinte. Fata păru încurcată şi dădu să plece, dar Heathcliff îi puse mâna pe braţ şi o opri. Ea îşi întoarse faţa. Îmi păru că-i pusese o întrebare la care ea nu voia să-i răspundă. Apoi Heathcliff mai aruncă o privire către casă şi, crezând că nu-l vede nimeni, nemernicul avu neruşinarea s-o sărute.

— Iudă! Trădătorule! strigai eu. Eşti un ipocrit! Un mişel!

— Cine-i, Nelly? răsună glasul doamnei Catherine, care

se apropiase de mine.

Eram prea preocupată cu urmărirea celor doi din curte, aşa că nu-i observasem venirea.

— Nemernicul dumitale de prieten! îi răspunsei înflăcărată. Puşlamaua vicleană de-acolo! Ah! Ne-a zărit... vine-n casă! Mă întreb ce fel de scuză va putea găsi ca să explice de ce-i face curte domnişoarei, după ce ţi-a spus c-o urăşte.

Doamna Linton o văzu pe Isabella smucindu-se din braţele lui şi fugind în grădină. După un minut Heathcliff deschise uşa. Eu nu m-am putut opri să-mi arăt indignarea; dar Catherine, furioasă, mi-a poruncit să tac, ameninţându-mă că mă dă afară din bucătărie dacă mai cutez să vorbesc pe tonul acela obraznic.

— Cine te-ar auzi ar putea crede că tu eşti stăpână-n casa asta! strigă ea. Ar trebui să te pună cineva la locul tău. Heathcliff, ce-ţi veni să provoci scandalul ăsta? Ţi-am spus s-o laşi în pace pe Isabella. Te rog să-i dai pace, dacă nu te-ai săturat cumva să mai vii pe-aici şi dacă nu vrei ca domnul Linton să-ţi trântească uşa-n nas!

— Dumnezeu să-l păzească de-o asemenea încercare, răspunse nemernicul cel cu chip întunecat. (în clipa aceea îl uram de moarte). Dumnezeu să-i dea blândeţe şi răbdare! continuă el. Pe zi ce trece îmi vine tot mai mult să-l trimit în ceruri!

— Taci! zise Catherine închizând uşa. Nu mă supăra. Pentru ce n-ai ţinut seama de rugămintea mea? Ori ţi-a ieşit ea în cale şi te-a provocat?

— Ce importanţă are asta pentru tine? marâi el. Am dreptul s-o sărut dacă-i place, iar tu n-ai dreptul să te împotriveşti. Eu nu sunt bărbatul „tău”, şi „tu” n-ai de ce fi geloasă pe mine!

— Nu sunt geloasă „pe tine”, răspunse stăpâna. Sunt geloasă „pentru tine”. Descreţeşte-ţi fruntea, nu te încrunta aşa la mine! Dacă-ţi place Isabella, te vei căsători cu ea. Dar îţi place? Spune drept Heathcliff! Aha,

nu vrei să răspunzi. Sunt sigură că nu-ţi place!

— Şi credeţi că domnul Linton şi-ar da consimţământul ca sora lui să se mărite cu omul acesta? întrebai eu.

— Da, domnul Linton va consimţi, răspunse doamna mea pe un ton hotărât.

— Nu trebuie să se ostenească, zise Heathcliff. Pot s-o fac şi fără învoirea lui. Iar în ceea ce te priveşte pe tine, Catherine, trebuie să-ţi spun câteva cuvinte, acum că veni vorba. Doresc să ştii că te-ai purtat infernal cu mine, da, infernal. Auzi? Şi dacă te legeni în iluzia că eu n-am observat, eşti o proastă. Şi dacă crezi că eu pot fi mângâiat cu vorbe dulci, eşti o idioată. Şi dacă-ţi închipui că eu rabd totul fără să mă răzbun, apoi nu va trece mult şi-am să te conving de contrariul. Până una-alta, îţi mulţumesc că mi-ai dezvăluit secretul cumnatei tale. Îţi jur c-am să profit cât mai mult de el. Şi vezi de nu-mi sta în cale.

— Iată un nou aspect al caracterului tău! exclamă uluită doamna Linton. Deci eu am fost aceea care m-am purtat cu tine infernal... şi tu ai să te răzbuni! Cum vrei să te răzbuni, brută nerecunoscătoare? Cum m-am purtat eu infernal cu tine?

— Nu mă voi răzbuna pe tine, răspunse Heathcliff, pe un ton parcă mai puţin vehement. Am un alt plan. Tiranul îşi zdrobeşte sclavii, dar ei nu se întorc împotriva lui; zdrobesc pe cei mai mici decât ei. Poţi să mă chinuieşti până la moarte, dacă-ţi face plăcere, dar dă-mi te rog voie să mă distrez şi eu puţin în acelaşi mod, şi păzeşte-te cât poţi de-a mă insulta. După ce mi-ai dărâmat palatul, nu-mi ridica o colibă, oferindu-mi-o drept locuinţă şi admirându-ţi mărinimia. Dacă aş crede că doreşti cu-adevărat să mă însor cu Isabella, mi-aş tăia beregata!

— Aha, va să zică ţi-e necaz că nu sunt geloasă, nu-i aşa?! strigă Catherine. Ei bine, n-am să ţi-o mai recomand ca soţie; ar fi să ofer satanei un suflet pierdut. Fericirea ta constă, ca şi a lui, în a provoca suferinţă. O dovedeşti.

Edgar şi-a revenit din tristeţea care-l cuprinsese o dată cu sosirea ta, eu am început să-mi găsesc locul şi să mă liniştesc, iar tu, mânios că ne ştii în pace, ai hotărât să provoci scandal. Ceartă-te cu Edgar, dacă-ţi face plăcere, Heathcliff, sedu-o pe sora lui, dar să ştii c-ai găsit cea mai bună cale de a te răzbuna pe mine.

Convorbirea se sfârşi. Doamna Linton se aşeză în faţa focului tristă şi cu obrajii aprinşi. Enervarea care o cuprinsese nu mai putea fi domolită, nu o mai putea nici supune, nici stăpâni. Heathcliff stătea lângă cămin, cu braţele încrucişate, frământat de gândurile lui rele. Aşa i-am lăsat, căci m-am dus să-l caut pe stăpân, care desigur se întreba ce-o fi făcând Catherine, jos, atâta amar de vreme.

— Ellen, îmi zise el, când am intrat, n-ai vazut-o pe stăpâna dumitale?

— Ba da, e în bucătărie, domnule, răspunsei. E scoasă din fire din pricina purtării lui Heathcliff şi, drept să vă spun, cred c-a sosit momentul să-i spuneţi să-şi vadă de drum. Nu-i bine să fie omul prea blând, căci uite unde-am ajuns... Şi-i povestii cele petrecute în curte, apoi atât cât se cuvenea din discuţia ce urmase.

După părerea mea, nu-i făceam, povestind, un prea mare rău doamnei Linton, dacă nu şi l-ar fi făcut ea singură după aceea, luând apărarea musafirului. Lui Edgar Linton i-a fost greu să mă asculte până la sfîrşit. Din primele lui cuvinte mi-am dat seama că-şi învinuia soţia.

— E insuportabil! exclamă Edgar. E degradant să fie prietenă cu el şi să mă silească şi pe mine să-l accept! Ellen, cheamă, te rog, doi oameni. Catherine n-are să-şi mai piardă vremea discutând cu derbedeul acela josnic. Destul am cedat capriciilor ei.

Coborî şi, după ce porunci celor doi servitori să aştepte pe coridor, se îndreptă, urmat de mine, spre bucătărie. Discuţia, plină de furie, reîncepuse. Cel puţin doamna

Linton striga cu puteri reînnoite, iar Heathcliff se dusese la fereastră, unde stătea cu capul în pământ şi părea cutremurat de dojenile ei violente. A dat mai întâi cu ochii de stăpân şi i-a făcut iute Catherinei semn să tacă; ea l-a ascultat şi, brusc, n-a mai scos nici o vorbă; descoperise şi ea cauza gestului său.

— Ce înseamnă asta? zise Linton, adresându-i-se ei; ce idei ai tu despre modul cum trebuie să te porţi, dac-ai mai putut rămâne aici după tonul cu care ţi-a vorbit bădăranul ăsta? Cred că nu te-a impresionat, pentru că aşa vorbeşte el, tu eşti obişnuită cu josnicia lui şi-ţi închipui poate că şi eu mă pot obişnui cu ea!

— Ai ascultat la uşă, Edgar? întrebă stăpâna pe un ton anume ales pentru a-şi provoca soţul, ton care exprima nepăsare şi totodată dispreţ pentru enervarea lui.

La cuvintele lui Edgar, Heathcliff îşi ridică privirea, iar la cuvintele Catherinei începu să râdă batjocoritor. După cât mi se păru mie, voia parcă să atragă atenţia domnului Linton asupra lui. Izbuti, dar Edgar n-avea de gând să-l distreze cu vreo explozie de furie.

— Până acum am fost îngăduitor faţă de dumneavoastră, domnule, zise el calm; nu pentru că nu vă cunoşteam caracterul infam, ci pentru că-mi dădeam seama că sunteţi numai în parte răspunzător de el; iar Catherine dorea să rămână prietenă cu dumneavoastră, şi eu, destul de imprudent, am acceptat. Prezenţa dumneavoastră este o otravă morală care poate îmbolnăvi şi pe oamenii cei mai virtuoşi. De aceea, şi pentru a preveni unele consecinţe şi mai grave, vă înştiinţez că de azi înainte refuz să vă primesc în această casă, iar acum vă cer să plecaţi imediat. Peste trei minute veţi pleca chiar fără să vreţi, şi în mod ruşinos.

Heathcliff măsură cu o privire plină du batjocură făptura firavă a vorbitorului.

— Cathy, mieluşelul tău ameninţă ca un taur! zise el. Îl pândeşte primejdia să-şi spargă scăfârlia când s-o atinge

de pumnii mei. Pe Dumnezeul meu, domnule Linton, îmi pare nespus de rău că nu meritaţi să mă iau la trântă cu dumneavoastră!

Stăpânul meu aruncă o privire către coridor şi-mi făcu semn să chem oamenii: n-avea de gînd să rişte o luptă singur. Îl ascultai; dar doamna Linton, bănuind ceva, mă urmă; şi când am încercat să chem oamenii, m-a tras înapoi, a trântit uşa şi a încuiat-o.

— Frumoase mijloace! zise ea, răspunzând privirii mânioase şi mirate a bărbatului. Dacă n-ai curajul să-l ataci, cere-i iertare sau lasă-l să te bată. Aşa ai să te înveţi minte să nu te crezi mai viteaz decât eşti. Nu! Mai bine înghit cheia înainte de-a pune tu mâna pe ea. Frumos mi-aţi răsplătit bunătatea pe care v-am arătat-o. După ce-am trecut atâta vreme cu vederea firea slabă a unuia şi răutatea celuilalt, capăt, drept mulţumire, două dovezi de nerecunoştinţă oarbă, prosteasca până la absurditate! Edgar, te-am apărat pe tine şi pe ai tăi, dar acum mi-ar plăcea ca Heathcliff să te omoare în bătăi pentru c-ai îndrăznit să gândeşti urât despre mine!

Dar nu era nevoie de bătaie pentru ca stăpânul să fie ca şi bătut. Încercă să smulgă cheia din mâinile soţiei, dar Catherine, pentru a o pune la adăpost, o zvârli în mijlocul flăcărilor din cămin; după aceea, domnul Edgar fu cuprins de un tremur nervos, şi obrazul îi păli ca de moarte. Era peste puterile lui să-şi ascundă excesiva emoţie care-l cuprinsese. Frica şi umilinţa îl copleşiră cu desăvârşire. Se rezemă de speteaza unui scaun şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Vai, ceruri! Odinioară, după una ca asta, câştigai titlul de cavaler! exclamă doamna Linton. Suntem învinşi! Suntem învinşi! Acum Heathcliff nu mai ridică nici un deget împotriva ta, după cum un rege nu şi-ar trimite oştile împotriva unei colonii de şoareci. Linişteşte-te! Nu ţi se va întâmpla nimic! Tu nu eşti nici măcar un mieluşel, eşti un iepuraş sugaci.

— Îţi doresc fericire cu acest laş, în vinele căruia curge lapte, Cathy! zise prietenul ei. Te felicit pentru gustul tău. Iată omul pe care mi l-ai preferat mie! Nu voiam să-l lovesc cu pumnul, i-aş fi tras un picior, asta mi-ar fi dat o mare satisfacţie. Ce face, plânge, ori a leşinat de frică?

Şi Heathcliff se apropie şi dădu brânci scaunului pe care şedea Linton. Făcea mai bine dacă rămânea la distanţă. Stăpânul meu sări imediat în picioare şi-i trase în piept o lovitură care-ar fi dat gata un om mai slăbuţ.

Lui Heatcliff i se tăie răsuflarea pentru un minut; şi în timp ce încerca să-şi revină, domnul Linton ieşi pe uşa din dos în curte, iar de acolo se îndreptă spre intrarea principală.

— Aşa, acum s-a isprăvit cu vizitele tale aici! strigă Catherine. Pleacă! Se va întoarce cu o pereche de pistoale şi o jumătate de duzină de oameni. Dacă ne-a auzit, e firesc să nu te ierte niciodată. Te-ai purtat foarte prost cu el, Heathcliff! Dar pleacă... grăbeşte-te! Prefer să-l văd la strâmtoare pe el şi nu pe tine.

— Crezi că pot pleca ducând cu mine lovitura aceea care mă arde pe piept?! tună el. Să fiu al dracului dacă plec! Înainte de a trece pragul, am să-i zdrobesc coastele ca pe-o coajă de alună putredă! Dacă nu-l trântesc la pământ acum, am să-l omor mai târziu, aşa că, dacă ţii la viaţa lui, lasă-mă să pun mâna pe el!

— Nu vine, am intervenit, spunând o mică minciună. Vizitiul şi cei doi grădinari sunt afară şi cred că n-ai de gând să aştepţi până vin să te azvârle pe uşă afară! Fiecare are câte un ciomag, şi e foarte probabil că stăpânul urmăreşte de la fereastra salonului ca porunca să-i fie îndeplinită.

Grădinarii şi vizitiul „erau” într-adevăr acolo, dar se afla şi Linton cu ei. Tocmai atunci intraseră în curte. După ce se mai gândi puţin, Heathcliff hotărî să nu se ia la luptă cu trei slugi. Puse mâna pe vătrai, sparse clanţa uşii interioare şi ieşi, în timp ce ei intrau pe cealaltă uşă.

Doamna Linton era foarte tulburată şi mă rugă s-o însoţesc sus. Nu ştia nimic de rolul pe care-l jucasem şi mie îmi convenea să nu afle.

— Simt că înnebunesc, Nelly! exclamă, trântindu-se pe canapea. Parc-ar ciocăni o mie de fierari în capul meu! Spune-i Isabellei să se ferească de mine, scandalul ăsta s-a iscat din vina ei şi, dacă ea sau oricine altul mă înfurie şi mai tare, simt că-mi pierd minţile. Şi, dacă-l mai vezi astă-seară pe Edgar, spune-i că sunt în pericol de a mă îmbolnăvi grav. Doresc ca lucrul acesta să fie adevărat. Purtarea lui m-a uluit şi m-a întristat peste măsură. Mi-ar plăcea să se sperie. Te pomeneşti că vine şi începe un şir de insulte sau de văicăreli; simt c-am să-i răspund învinuindu-l numai pe el, şi Dumnezeu ştie unde vom ajunge! Te rog, fă cum îţi spun! Buna mea Nelly, tu ştii că n-am nici o vină în treaba asta. Ce-i veni să asculte pe la uşi? După ce-ai plecat tu, Heathcliff m-a insultat, dar nu mai era mult şi l-aş fi convins să-şi ia gândul de la Isabella, iar restul n-avea importanţă! Acum totul a ieşit pe dos pentru că nerodului îi face plăcere să audă cum este vorbit de rău, curiozitate care-i stăpâneşte pe unii ca un demon! Dacă Edgar n-ar fi tras cu urechea la convorbirea noastră, n-ar fi avut nimic de suferit. Drept să-ţi spun, când a început să-mi vorbească pe tonul acela stupid şi nemulţumit, după ce răguşisem certându-l pe Heathcliff din pricina lui, mi-a fost indiferent ce se va petrece între ei, mai ales dându-mi seama că, oricum se va isprăvi scena, tot o să fim despărţiţi pentru cine ştie câtă vreme! Deci, dacă prietenia mea cu Heathcliff nu mai poate continua... şi dacă Edgar va fi meschin şi gelos, am să caut să-i torturez, torturându-mă pe mine. Iată o soluţie promptă de a pune capăt la toate, dacă mă vor scoate din răbdări. Dar o rezerv pentru clipa când mi-aş pierde orice speranţă; nu vreau să-l iau pe Linton prin surprindere. Până acum a fost discret, de teamă să nu mă provoace; tu trebuie să-i explici pericolul ce l-ar pândi

dacă părăseşte această atitudine şi să-i reaminteşti firea mea pătimaşă, care, dacă e întărâtată, poate ajunge la nebunie. Şi-ai face bine să-ţi alungi apatia şi să te arăţi mai îngrijorată de soarta mea.

Indiferenţa cu care am primit aceste instrucţiuni era, fără îndoială, cam exasperantă, căci ea mi le dăduse cu toată sinceritatea. Dar eu socoteam că o fiinţă care-şi calcula dinainte efectele acceselor de furie putea, exercitându-şi voinţa, să se stăpânească până şi în momentele de paroxism. Eu nu voiam să-i „sperii” bărbatul, după cum îmi spusese Catherine, şi să-i sporesc necazurile numai pentru a satisface egoismul ei. De aceea n-am spus nimic când l-am întâlnit pe stăpân venind spre salon, dar mi-am luat libertatea de a mă întoarce înapoi să ascult la uşă; voiam să ştiu dacă cearta va reîncepe. Domnul Linton fu cel care începu să vorbească:

— Stai pe loc, Catherine, îi zise fără mânie în glas, dar cu mare tristeţe şi deznădejde. Nu rămân aici. N-am venit nici să mă cert, nici să mă împac. Doresc să aflu numai dacă, după cele petrecute, ai de gând să continui prietenia cu...

— Oh! Pentru numele lui Dumnezeu, interveni stăpâna, lovind cu piciorul în podea, pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai vorbim acum despre asta! Sângele tău rece nu se poate înfierbânta, în vinele tale curge apă rece ca gheaţa, dar sângele meu fierbe, iar când te văd atât de rece, clocoteşte!

— Răspunde la ce te-am întrebat, dacă vrei să scapi de mine, stărui domnul Linton. Trebuie să-mi răspunzi, şi violenţa ta nu mă sperie. Am considerat că, atunci când vrei, poţi să te stăpâneşti ca oricare altul. Spune, vrei să renunţi la Heathcliff sau vrei să renunţi la mine? E cu neputinţă să fii în acelaşi timp prietena mea şi prietena lui, şi eu îţi cer să-mi spui categoric pe care-l alegi.

— Îţi cer să mă laşi în pace! exclamă Catherine

furioasă. Ţi-o pretind. Nu vezi că abia stau în picioare? Edgar, pleacă... pleacă de-aici!

Apoi începu să scuture clopotul până când îl sparse cu un zgomot strident; eu intrai agale. Atâta răutate şi furie nesăbuită putea pune la încercare până şi răbdarea unui sfânt! Sta culcată şi-şi lovea capul de braţul canapelei, scrâşnind din dinţi atât de tare, c-ai fi putut crede că-i face ţăndări! Domnul Linton o privea, cuprins brusc de regrete şi de teamă. Mi-a cerut să-i aduc puţină apă. Ea n-avea putere să vorbească. Am adus un pahar plin şi, deoarece n-a vrut să bea, i-am azvârlit apa în faţă. S-a întins pe loc, ţeapănă, cu ochii daţi peste cap; iar obrajii îi păliră brusc, de moarte. Linton părea îngrozit.

— Nu-i absolut nimic, i-am şoptit. N-aş fi vrut ca el să cedeze, cu toate că în inima mea eram şi eu speriată.

— Are sânge pe buze! zise el tremurând.

— Nici o grijă! i-am răspuns pe un ton înţepat. Atunci i-am spus cum, înainte de venirea lui, se hotărâse să facă o criză de nebunie. Am fost atât de imprudentă încât i-am povestit totul cu glas tare şi ea m-a auzit. S-a ridicat în picioare; părul îi atârna pe umeri, ochii îi sclipeau, iar muşchii gâtului şi ai braţelor i se încordaseră în mod nefiresc. Îmi făcusem socoteala că nu voi scăpa fără cel puţin câteva oase frânte, dar se mulţumi să privească în jurul ei o clipă, şi apoi fugi din odaie. Stăpânul mi-a poruncit s-o urmez, şi aşa am şi făcut. Când am ajuns la uşa camerei, doamna Catherine m-a împiedicat să intru, încuind-o chiar în faţa mea.

A doua zi de dimineaţă, deoarece nu dădea nici un semn c-ar vrea să coboare la micul dejun, m-am dus s-o întreb dacă nu cumva voia să-i aduc ceva de mâncare sus. „Nu!” mi-a răspuns pe un ton hotărât. Am repetat întrebarea la amiază, la ceaiul de după-amiază şi a doua zi de dimineaţă, dar răspunsul a fost acelaşi. Domnul Linton, la rândul lui, îşi petrecea timpul în bibliotecă, fără a se interesa ce face soţia lui. Domnul Linton a avut o

întrevedere de un ceas cu Isabella, încercând să trezească în ea un simţământ de oroare faţă de gesturile lui Heathcliff; dar răspunsurile ei evazive nu l-au putut lămuri, aşa că a fost silit să închidă discuţia, care nu-l satisfăcuse deloc. A prevenit-o însă solemn că, dacă va fi atât de nebună încât să-l încurajeze pe acest pretendent nemernic, va rupe orice legătură cu ea.

CAPITOLUL 12

În timp ce domnişoara Linton umbla tristă prin parc şi prin livadă, mereu tăcută şi aproape tot timpul cu ochii inlăcrimaţi, iar fratele ei şedea închis în bibliotecă printre cărţi pe care nu le deschidea, nutrind — credeam eu — o vagă speranţă că în cele din urmă Catherine, regretând purtarea ei, va veni de bunăvoie să-i ceară iertare şi să caute împăcarea, iar ea ajuna cu încăpăţânare, fiind probabil convinsă că din pricina asta Edgar nu putea înghiţi nimic la nici o masă şi numai mândria îl oprea să alerge să i se arunce la picioare, eu îmi vedeam de treabă prin casă, încredinţată că între pereţii de la Grange există un singur suflet cu bun-simţ, şi că acela se află în trupul meu. Nu mi-am pierdut vremea nici mângâind-o pe domnişoara, nici dojenind-o pe stăpâna, după cum n-am dat prea mare atenţie nici suspinelor stăpânului, care atâta dorea: să audă măcar numele doamnei lui, dacă nu-i putea auzi glasul. Am hotărât să aştept până vor veni ei să mă caute şi, deşi lucrurile se desfăşurau foarte încet, în cele din urmă am avut bucuria de a întrezări zorile unei dezlegări: aşa mi se păruse mie la început.

A treia zi doamna Linton a descuiat uşa şi, deoarece i se isprăvise apa din ulcior şi din carafă, a dorit să i le umplu din nou, cerându-mi şi o farfurie de arpacaş, căci i se părea că e pe moarte. După părerea mea, vorbele acestea erau spuse pentru urechile lui Edgar, dar cum eu n-o credeam, le-am păstrat pentru mine şi i-am adus ceai şi câteva felii de pâine prăjită. A mâncat şi a băut cu poftă, apoi a căzut din nou pe pernă, cu mâinile

încleştate.

— Ah, vreau să mor, gemea, căci nimănui nu-i pasă de mine! Mai bine n-aş fi mâncat nimic. Apoi, după câtva timp, am auzit-o murmurând: Nu, n-am să mor... el are să se bucure... nu mă iubeşte deloc... n-o să-mi ducă dorul niciodată!

— Doreşti ceva, doamnă? am întrebat-o, păstrându-mi faţa liniştită, cu toate că a ei era palidă ca a unei fantome, iar atitudinea stranie.

— Ce face fiinţa aceea nesimţitoare? întrebă ea; apoi îşi dădu la o parte buclele încurcate, descoperind o faţă istovită. A căzut în letargie sau a murit?

— Nici una, nici alta, i-am răspuns, dacă te referi la domnul Linton. Cred că se simte destul de bine, cu toate că citeşte mai mult decât ar trebui. E tot timpul printre cărţile lui, căci n-are cu cine sta de vorbă.

Dacă mi-aş fi dat seama de starea în care se află, n-aş fi vorbit aşa, dar eu eram obsedată de gândul că se preface.

— Printre cărţile lui! strigă uluită. Şi eu, pe moarte! La marginea mormântului! Doamne! El ştie cât m-am schimbat? continuă, privindu-şi chipul în oglinda atârnată de peretele opus. Asta-i Catherine Linton! El îşi închipuie că mă răsfăţ... că glumesc poate. Nu-i poţi spune că e foarte serios? Nelly, dacă nu va fi prea târziu, de îndată ce voi afla care-i sunt sentimentele, am să aleg între aceste două posibilităţi: ori mor de foame imediat — dar asta ar fi o pedeapsă pentru el numai dac-ar avea inimă — ori mă refac şi plec din ţinutul ăsta. E-adevărat ce mi-ai spus? Bagă de seamă! Viaţa mea îi e chiar atât de indiferentă?

— Cum, doamnă? i-am răspuns. Stăpânul habar n-are că eşti bolnavă şi nici nu se teme c-o să te laşi să mori de foame.

— Aşa crezi tu? Dar nu-i poţi spune că aşa am să fac? răspunse ea. Convinge-l! Vorbeşte-i ca de la tine, spune-i

că eşti convinsă c-am să mă omor!

— Nu, doamnă Linton, uiţi că astă-seară ai mâncat cu poftă; iar mâine o să te simţi mult mai bine.

— Dac-aş fi sigură că moartea mea l-ar ucide, mă întrerupse ea, m-aş omorî imediat! În nopţile astea îngrozitoare n-am închis ochii nici o clipă... şi vai, cât am fost de chinuită! Am fost torturată, Nelly! Dar încep să cred că nu ţii la mine. Ciudat! Credeam că, deşi oamenii se urăsc şi se dispreţuiesc, nimeni nu poate să nu mă iubească pe mine. Şi iată că în câteva ceasuri aţi devenit cu toţii duşmanii mei. Sunt convinsă că-i aşa, cel puţin toţi cei din casa asta. Ce groaznic lucru să aştepţi moartea înconjurată de feţele lor îngheţate! Isabella, înspăimântată şi dezgustată, se va teme să intre în cameră, căci va fi oribil s-o vezi pe Catherine murind. Iar Edgar va sta solemn să-mi vadă sfârşitul, iar după aceea va înălţa rugăciuni de mulţumire lui Dumnezeu pentru c-a restabilit pacea în casă şi se va întoarce din nou la cărţile lui! Pentru numele lui Dumnezeu, ce are el cu cărţile acum, când eu trag să mor?

Nu putea suporta ideea pe care i-o vârâsem în cap, că domnul Linton adoptase filozofia resemnării. Acest gând o chinuia într-atât încât furia-i sălbatică se transformă în nebunie: îşi sfâşie perna cu dinţii, apoi, înfierbântată, se ridică şi-mi ceru să deschid fereastra. Era în miez de iarnă şi vântul sufla puternic dinspre miazănoapte, aşa că m-am opus. Atât mimica ei, cât şi schimbările de temperament începură să mă îngrijoreze peste măsură, reamintindu-mi de boala din trecut şi de recomandările doctorului de a n-o contraria. De unde cu un minut înainte fusese violentă, acum, rezemată în cot şi fără să ţină seama de împotrivirea mea, părea să se distreze ca un copil scoţând penele prin rupturile pe care le făcuse în pernă şi aşezându-le rânduri-rânduri, după soi; mintea i se abătuse spre alte gânduri.

— Asta-i de raţă sălbatică, murmura încet, ca pentru

sine; asta-i de curcan, şi asta-i de porumbel. Ah, au băgat fulgi de porumbel în perne... nu-i de mirare că n-am putut muri! Voi avea grijă s-o azvârl jos când mă voi culca. Iată şi o pană de cocoş de munte; iar pe asta o cunosc dintr-o mie, e pană de ciovică. Ce pasăre frumoasă! Zbura deasupra capetelor noastre pe dealuri! Voia să ajungă la cuib, căci norii atingeau piscurile, şi simţea că vine ploaia. Pana asta a fost strânsă de prin bălării, pasărea n-a fost împuşcată, căci într-o iarnă noi i-am văzut cuibul plin cu schelete mici. Heathcliff a pus o capcană deasupra lui, şi păsările bătrâne n-au îndrăznit să se mai întoarcă. I-am cerut să-mi promită că nu va mai împuşca nici o ciovică, şi de atunci n-a mai împuşcat nici una. Oh, dar aici sunt mai multe! Oare să-mi fi împuşcat ciovicile, Nelly? Sunt şi unele roşii! Hai să vedem!

—... Lasă jocul ăsta de copil! am întrerupt-o, trăgând perna şi întorcând-o cu găurile spre saltea, căci scosese pumni întregi de pene. Culcă-te şi-nchide ochii, aiurezi. Uite ce-ai făcut! Fulgii zboară prin odaie ca zăpada.

Şi începui să alerg încoace şi încolo, ca să-i strâng.

— Te văd, Nelly, parc-ai fi o femeie bătrână, continuă ea ca-n vis, ai părul cărunt şi umerii aduşi. Patul ăsta e peştera cu zâne de sub stânca de la Penistone, şi tu strângi vârfuri de suliţe de cremene, rămase de la zâne, ca să le arunci în vitele noastre. Dar cât timp stau lângă tine, pretinzi că nu-s decât câlţi de lână. Aşa ai să fii tu peste cincizeci de ani. Ştiu bine că acum nu eşti aşa. Nu aiurez, te înşeli; dacă aş aiura, aş crede că eşti într-adevăr vrăjitoarea aia cu părul alb, şi că eu sunt stânca de la Penistone. Dar eu îmi dau seama că-i noapte şi că sunt pe masă două lumânări, în lumina cărora dulapul cel negru străluceşte ca oglinda.

— Dulapul cel negru? Unde-i un dulap negru? am întrebat-o. Vorbeşti în somn!

— E lângă perete, acolo unde stă întotdeauna, mi-a răspuns. Şi ce ciudat... văd în el un obraz!

— Nu-i nici un dulap în odaie şi nici n-a fost vreodată, am spus eu, aşezându-mă pe scaun şi legând perdeaua patului, ca s-o pot urmări mai bine.

— „Tu” nu vezi faţa aceea? întrebă ea uitându-se serios în oglindă.

Orice-aş fi spus, mi-ar fi fost cu neputinţă s-o fac să înţeleagă că ceea ce vedea era chiar faţa ei; atunci m-am ridicat şi-am acoperit oglinda cu un şal.

— Dar e tot acolo, în dosul şalului! continuă ea îngrijorată. S-a şi mişcat. Cine-i? Sper să nu iasă de acolo după ce pleci. Oh, Nelly, camera asta-i plină de năluci! Mi-e frică să rămân singură!

Am luat-o de mână şi-am rugat-o să se potolească; un tremur îi cuprinsese întreg trupul şi stătea cu ochii aţintiţi la oglindă.

— Nu-i nimeni acolo! am stăruit eu. Erai chiar dumneata, doamnă Linton; acum un minut te-ai văzut şi ştiai că eşti dumneata.

— Eu! zise gâfâind. Şi ceasul bate douăsprezece! Va să zică e-adevărat! Îngrozitor!

Degetele i se strânseră pe cearşaf şi şi-l trase peste ochi. Eu am încercat să ies pe furiş, ca să-l chem pe domnul Linton, dar m-a rechemat printr-un ţipăt ascuţit: şalul căzuse de pe rama oglinzii.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?! am strigat. Cine-i laşă de data asta? Trezeşte-te! Uite oglinda... da, oglinda, doamnă Linton, şi-n ea te vezi dumneata; şi uite-mă şi pe mine lângă dumneata.

Tremura şi părea năucită; mă ţinea strâns, dar încetul cu încetul spaima îi dispăru de pe faţă şi, în locul palorii, apăru o roşeaţă de ruşine.

— Oh, scumpa mea! Credeam că-s acasă, zise suspinând. Credeam că sunt culcată în camera mea de la Wuthering Heights. Pentru că sunt slăbită, creierul meu s-a zăpăcit şi-am ţipat fără voie. Nu spune nimic, dar stai cu mine, mi-e frică să adorm, visele mă îngrozesc.

— Un somn sănătos ţi-ar face bine, doamnă, i-am răspuns; şi sper că suferinţa asta te va împiedica să mai încerci vreodată să te omori nemâncând.

— Oh! Numai de-aş fi în patul meu, în casa de odinioară! continuă ea cu amărăciune, frângându-şi mâinile! Şi vântul acela care răsună în brazii de lângă gard! Lasă-mă să-l simt... vine de-a dreptul de pe dealuri... lasă-mă să sorb o suflare!

Pentru a o potoli, am întredeschis pentru câteva secunde fereastra. Un vânt rece străbătu prin ea; am închis-o şi m-am întors la locul meu. Zăcea liniştită, cu obrazul scăldat în lacrimi. Epuizarea corpului îi înfrânsese cu desăvârşire agitaţia; fioroasa noastră Catherine nu mai era decât un biet copil plângăreţ.

— Cât e de când m-am închis aci? întrebă ea, revenindu-şi brusc.

— De luni seara, i-am răspuns; şi azi e joi noapte, sau mai bine zis, vineri dimineaţa.

— Ce, în aceeaşi săptămână?! exclamă ea. Atât de puţin timp?

— Prea mult, când trăieşti cu apă rece şi proastă dispoziţie, am remarcat eu.

— Totuşi mie mi se pare c-au trecut nenumărate ceasuri, murmură ea cu îndoială; trebuie să fie mai mult. Mi-aduc aminte că eram în salon, după cearta aceea îngrozitoare; Edgar ne-a provocat în mod brutal, iar eu am fugit, disperată, în camera asta. Îndată după ce-am încuiat uşa, întunericul m-a copleşit şi-am căzut la pământ. Nu-i puteam explica lui Edgar cât eram de sigură c-o să am o criză sau c-o să înnebunesc dac-o să mă mai necăjească! Nu mai eram stăpână nici pe gura, nici pe creierul meu; iar el, probabil, nu şi-a dat seama de suferinţa mea, aşa că n-am mai avut decât atâta minte cât să-ncerc să scap de el şi de glasul lui. Înainte de a-mi veni în fire, încât să văd şi să aud, începuse să se lumineze de ziuă şi, Nelly, am să-ţi spun la ce m-am

gândit, şi gândul ăsta mi-a revenit mereu şi mereu, de ajunsesem să mă îndoiesc dacă mai sunt zdravănă la minte. Cum eram culcată pe jos, cu capul rezemat de piciorul mesei, şi abia văzând, şters de tot, pătratul cenuşiu al ferestrei, mi s-a părut că sunt închisă în patul meu cu tăblii de stejar de-acasă; atunci am simţit o durere sfâşietoare în inimă, dar acum, trează, n-o mai ţin minte. M-am gândit şi m-am tot gândit ca să descopăr ce-ar fi putut fi, şi, foarte ciudat, din amintire mi se şterseseră cu desăvârşire ultmiii şapte ani ai vieţii! Nu-mi aduceam aminte nici c-ar fi existat. Eram copil, tata fusese tocmai înmormântat şi suferinţa mea se născuse din pricina despărţirii de Heathcliff, poruncită de Hindley. Pentru prima dată în viaţă dormeam singură, şi, trezindu-mă dintr-un somn îngrozitor, după o seară de plâns, am ridicat mâna să dau tăbliile la o parte şi m-am lovit de masă... Mi-am plimbat mâna de-a lungul covorului, şi iar mi-am adus aminte de spaima de-adineauri, dar de data asta se transformase într-o deznădejde cumplită. Nu ştiu pentru ce mă simţeam atât de nenorocită, trebuie să fi fost o nebunie trecătoare, căci nu văd nici o altă cauză. Dar închipuieşte-ţi că la vârsta de doisprezece ani am fost smulsă de la Wuthering Heights, ruptă de toate legăturile mele de până atunci şi de tot ce aveam, adică de ceea ce însemna în vremea aceea Heathcliff pentru mine, şi brusc, am fost transformată în doamna Linton, stăpâna de la Thrushcross Grange şi soţia unui străin. Deci, devenisem o exilată, o proscrisă faţă de ceea ce fusese lumea mea de până atunci. Aşa că-ţi poţi închipui abisul în care mă prăbuşisem! Dă din cap, Nelly, cât vrei, dar şi tu ai contribuit la dezrădăcinarea mea! Trebuia să-i vorbeşti lui Edgar, da, trebuia să-i vorbeşti şi să-l sileşti să mă lase în pace! Of, am fierbinţeli! Ce n-aş da să fiu afară! Aş vrea să fiu din nou mică, pe jumătate sălbatică, îndrăzneaţă şi liberă, să râd de insulte şi să nu-mi pierd minţile din pricina lor! Pentru ce sunt atât de schimbată?

Pentru ce sângele meu se încinge ca focul iadului din nimica toată? Sunt sigură c-aş fi iarăşi eu cea de odinioară dac-aş mai ajunge o dată printre bălăriile de pe dealurile alea. Deschide din nou fereastra mare, las-o deschisă! Fuga, de ce nu te mişti?

— Pentru că nu vreau să răceşti şi să mori, i-am răspuns.

— Vrei să spui că nu vrei să mă laşi să trăiesc, zise ea supărată. Dar nu face nimic, încă nu sunt o neajutorată. Am s-o deschid singură.

Şi, ridicându-se din pat, înainte de a o putea impiedica, străbătu odaia clătinându-se pe picioare, deschise larg fereastra, se aplecă în afară neţinând seama de aerul îngheţat care trecea peste umerii ei ca un cuţit ascuţit. Eu am rugat-o să plece de la fereastră, şi în cele din urmă am încercat s-o forţez. Dar foarte curând mi-am dat seama că în delir puterea ei depăşea cu mult puterea mea (acţiunile ce au urmat şi vorbele fără şir pe care le-a spus m-au convins că delira). Afară nu era lună şi totul rămânea acoperit de o beznă ceţoasă; nu se vedea nici o licărire de lumină de la vreo casă din apropiere sau din depărtare... toate se stinseseră de mult, iar cele din Wuthering Heights nu se vedeau niciodată. Totuşi susţinea că le vede strălucind.

— Uită-te! strigă ea cu elan, odaia aia în care arde lumina e odaia mea, şi pomii se leagănă în faţa ei, iar cealaltă lumânare e în mansarda lui Joseph, Joseph veghează până târziu, nu-i aşa? Aşteaptă până mă întorc eu, ca să încuie poarta. Bine, mai are de aşteptat! E-o călătorie grea, şi inima mea e prea tristă ca s-o fac acum. Şi pentru ca să facem acest drum trebuie să trecem pe la cimitirul din curtea bisericii de la Gimmerton! De câte ori n-am ţinut împreună piept fantomelor de-acolo; ne făceam unul altuia curaj să stăm printre morminte şi să chemăm fantomele să iasă. Heathcliff, dacă ţi-aş spune să faci asta acum, ai avea îndrăzneala? Dacă da, să ştii că

rămân prietenă cu tine. Nu vreau să zac acolo singură! Ãia pot să mă îngroape la o adâncime de douăsprezece picioare şi să răstoarne şi biserica peste mine, dar eu n-o să mă liniştesc până n-ai să fii şi tu cu mine. Nu, n-o să mă liniştesc! Se opri şi reîncepu cu un zâmbet ciudat: Stă pe gânduri... ar vrea să vin eu la el! Dacă-i aşa, găseşte-mi un drum! Dar nu prin curtea bisericii. Umbli cam încet. Fii mulţumit: m-ai urmat întotdeauna!

Dându-mi seama că e zadarnic s-o conving că aiurează mă frământam cum aş putea lua ceva ca s-o învelesc, dar fără s-o scap din mâini (căci n-o puteam lăsa singură în faţa ferestrei larg deschise) când, spre uluirea mea, am auzit zgomotul clanţei. Domnul Linton intră! Se întorcea din bibliotecă şi, trecând pe coridor, ne auzise vorbind; atras de curiozitate sau de teamă, se opri să vadă pentru ce stăm de vorbă la o oră atât de târzie.

— Oh, domnule! am strigat eu, împiedicându-l să-şi exprime uluirea în faţa spectacolului şi-a atmosferei îngheţate din cameră. Sărmana mea stăpână e bolnavă şi e mai tare decât mine. Nu mă pot lupta cu ea. Vă rog să veniţi şi s-o convingeţi să se bage în pat. Treceţi peste mânia dumneavoastră, căci nu vrea să facă decât ceea ce-i trece prin gând.

— Catherine bolnavă? zise el grăbindu-se spre noi. Închide fereastra, Ellen! Catherine, de ce....

Rămase tăcut. Privirea rătăcită a doamnei Linton îi tăie graiul; nu mai putea decât să-şi plimbe privirea înspăimântată şi uluită de la ea la mine.

— S-a frământat aici, am continuat, n-a mâncat mai nimic, nu s-a văitat niciodată, n-a lăsat pe nimeni în cameră până astă-seară. Aşa se face că nu v-am putut da nici o veste despre starea ei, căci nici noi n-o cunoşteam. Dar nu-i nimic.

Mi-am dat seama că explicaţiile mele au fost cam stângace, căci stăpânul se încruntă.

— Zici că nu-i nimic, Ellen Dean, nu-i aşa?! spuse pe un

ton aspru. Va trebui să dai socoteală mai desluşit pentru ce nu m-ai ţinut la curent. Şi începu să-şi strângă soţia în braţe, privind-o cu spaimă.

La început părea a nu-l recunoaşte; ochii ei rătăciţi nu-l vedeau. Dar delirul nu-i era permanent şi, după ce şi-a întors privirea de la bezna de-afară, încetul cu încetul îşi concentră atenţia asupra lui şi descoperi cine o ţinea în braţe.

— Ah! Ai venit, Edgar Linton, ai venit? îi zise cu vioiciune, dar mânioasă. Tu eşti unul dintre aceia pe care-i găseşti când nu-i doreşti şi niciodată când ai nevoie de ei! Cred că acum ne vom văita în voie... ştiu c-aşa o să fie... dar asta nu mă va putea ţine departe de adăpostul meu strâmt de-acolo unde voi ajunge înainte de sfârşitul primăverii! Locul meu e-acolo, nu printre Lintoni, ţine seama, nu sub acoperişul capelei, ci în aer liber, sub o piatră de mormânt; şi tu să faci cum îţi place, ori te duci cu ai tăi ori vii cu mine.

— Catherine, ce-ai făcut? începu stăpânul. Eu nu mai însemn nimic pentru tine? Îl iubeşti pe mizerabilul acela de Heath...

— Taci! strigă doamna Linton. Taci imediat! Dacă-i pomeneşti numele, termin pe loc, sar pe fereastră! Poate că trupul pe care-l ţii acum în braţe îl vei mai ţine, dar sufletul meu va fi pe vârful acelui deal înainte de a mai pune o dată mâinile pe mine. Nu te mai vreau, Edgar, nu te mai vreau, întoarce-te la cărţile tale. Mă bucur că ai o mângâiere, căci tot ceea ce găsiseşi în mine a dispărut.

— Aiurează, domnule, am intervenit eu. Toată seara a vorbit aiurea; dar lăsaţi-o să se liniştească, o vom îngriji cum trebuie şi-o să-şi revină. De-aici înainte să băgăm de seamă, să n-o mai supărăm.

— Nu mai am nevoie de sfaturile dumitale, răspunse domnul Linton. Cunoşteai firea stăpânei dumitale şi m-ai îndemnat s-o enervez. Şi vreme de trei zile nu mi-ai spus nimic despre starea ei! Ai fost fără suflet! Luni de zile de

boală n-ar fi schimbat-o atât de mult!

Am început să mă apăr, socotind că-i prea nedrept să fiu condamnată pentru îndărătnicia şi răutatea altuia.

— Cunoşteam firea încăpăţânată şi dominatoare a stăpânei mele! i-am strigat. Dar n-am ştiut că vreţi s-o încurajaţi în sălbăticia ei! N-am ştiut că, pentru a-i face pe plac, trebuia să închid ochii în ceea ce-l privea pe domnul Heathcliff. Eu, spunându-vă ce se petrece, mi-am îndeplinit datoria de slugă credincioasă şi văd că primesc răsplata cuvenită unei slugi credincioase! Ei bine, să-mi fie învăţătură de minte pentru viitor. De azi încolo n-aveţi decât să vă informaţi singur!

— Altă dată, dacă mai vii să-mi spui poveşti, ai să pleci din serviciul meu, Ellen Dean, a răspuns el.

— Aşadar, preferaţi să nu ştiţi nimic despre unele lucruri, domnule Linton? am spus eu. Heathcliff are permisiunea de-a veni să-i facă domnişoarei curte şi să pice-n casă ori de câte ori absenţa dumneavoastră îi oferă prilejul de a învenina sufletul stăpânei împotriva dumneavoastră?

Cât era de năucită, Catherine avea totuşi mintea destul de trează ca să-şi dea seama de înţelesul convorbirii noastre.

— Oh, Nelly m-a trădat! exclamă ea pătimaşă. Nelly e duşmana mea ascunsă. Vrăjitoare ce eşti! Aşadar tu cauţi vârfuri de suliţă de la iele ca să ne loveşti! Dă-mi drumul, vreau s-o fac să-i pară rău! Şi s-o fac să se dezică urlând!

În ochi i se aprinsese o furie de nebun, în care timp se lupta cu disperare să scape din braţele lui Linton. Eu nu eram dispusă să aştept desfăşurarea evenimentelor şi, hotărâtă să chem doctorul pe răspunderea mea, am părăsit odaia.

Trecând, în drum spre şosea, prin grădină, am văzut în locul unde se afla înfipt în perete un cârlig pentru hăţuri ceva alb ce se bălăbănea, dar nu fiindcă ar fi fost mişcat de vânt. Cu toate că eram grăbită, m-am oprit să văd

despre ce e vorba, ca nu cumva să rămân cu impresia că a fost vreo făptură dintr-altă lume. Şi mare mi-a fost surpriza şi nedumerirea când am descoperit-o, mai mult prin pipăit decât prin văz, pe Fanny, căţeluşa domnişoarei Isabella, spânzurată cu o batistă şi gata să-şi dea duhul. O văzusem pe domnişoara Isabella ducându-se la culcare urmată de căţeluşa ei şi mă întrebam cum a putut bietul animal ajunge acolo şi cine a fost fiinţa mârşavă care a putut face una ca asta?! În timp ce dezlegam nodul din jurul cârligului, mi s-a părut că aud tropote de cal galopând la oarecare depărtare, dar mintea mea era preocupată de-atâtea lucruri, încât abia m-am putut gândi la această întâmplare, cu toate că zgomotul părea ciudat într-un loc ca acela, mai ales la ora două după miezul nopţii.

Din fericire, tocmai când urcam spre doctorul Kenneth, el ieşea din casă pentru că fusese chemat în sat la un bolnav; dar, după ce i-am descris boala doamnei Catherine Linton, s-a hotărât să vină imediat cu mine. Era un om simplu şi dur, de aceea nu s-a ferit să-şi exprime îndoiala în ceea ce privea supravieţuirea după acest al doilea atac dacă pacienta nu se va supune recomandărilor lui şi mai riguros decât înainte.

— Nelly Dean, zise el, nu mă pot împiedica să cred că această criză are o cauză deosebită. Ce s-a întâmplat la Grange? Eu am auzit lucruri ciudate. O fată zdravănă şi sănătoasă cum era Catherine nu se îmbolnăveşte cu una, cu două; oamenii de soiul ăsta nu păţesc aşa ceva. Trebuie să se fi întâmplat lucruri foarte grave ca să aibă fierbinţeli şi să delireze în halul ăsta. Cum a început?

— Stăpânul meu vă va da toate explicaţiile, i-am răspuns. Dumneavoastră cunoaşteţi prea bine firea violentă a familiei Earnshaw, iar doamna Linton îi întrece pe toţi. Pot să vă spun atât: a început cu o ceartă. S-a înfuriat îngrozitor şi-a fost cuprinsă de un fel de acces. Mai bine zis, aşa spune ea, căci, pe când se afla în culmea

mâniei, a fugit şi s-a încuiat în cameră. După aceea a refuzat să mănânce, iar acum ba vorbeşte anapoda, ba se pierde într-un fel de visare; recunoaşte pe cei din preajmă, dar mintea îi e plină de fel de fel de idei şi închipuiri stranii.

— Domnul Linton ar fi trist? şopti Kenneth pe un ton întrebător.

— Trist? Ar fi distrus dacă s-ar întâmpla ceva! i-am răspuns. Vă rog să nu-l speriaţi mai mult decât trebuie.

— Fie, dar i-am spus să bage de seamă, zise însoţitorul meu; iar acum va suporta consecinţele faptului că nu mi-a urmat sfatul. Nu-i aşa că-n ultima vreme se împrietenise cu domnul Heathcliff?

— Heathcliff venea adesea pe la Grange, i-am răspuns, dar mai mult pentru că doamna copilărise cu el şi nu pentru că stăpânului i-ar fi făcut plăcere societatea lui. În momentul de faţă însă domnul Linton a scăpat de grija de a-l mai vedea pe la noi, din pricina unor anumite aspiraţii cam îndrăzneţe cu privire la domnişoara Linton. N-aş crede că-l vor mai primi în casă.

— Şi domnişoara Linton îl tratează cu răceală? întrebă el.

— Mie nu-mi face confidenţe, i-am răspuns, nevoind să vorbesc despre acest subiect.

— Da, e o fiinţă ascunsă, observă el dând din cap. Nu se sfătuieşte decât cu ea însăşi! Este, într-adevăr, o mică prostuţă. Eu ştiu din sursă sigură că noaptea trecută (şi ce frumoasă noapte era!) ea şi cu Heathcliff s-au plimbat în pădurea de lăstare din dosul casei voastre cam două ceasuri, şi că el a stăruit să nu se întoarcă în casă, ci să se urce pe calul lui şi să plece împreună. Informatorul meu mi-a spus că ea n-a putut scăpa de Heathcliff decât după ce şi-a dat cuvântul de onoare că va fugi cu el la viitoarea lor întâlnire. Omul n-a auzit când anume a fost fixată această întâlnire, dar atrage-i atenţia domnului Linton să fie cu ochii-n patru!

Vestea aceasta m-a umplut de o nouă spaimă. Am luat-o înaintea lui Kenneth, şi cea mai mare parte din drum am făcut-o alergând. Căţeluşa scheuna încă în grădină. M-am oprit un minut să-i deschid poarta, dar în loc să se îndrepte spre uşa casei, începu să alerge în sus şi-n jos, mirosind iarba; şi ar fi scăpat pe şosea dacă n-aş fi prins-o şi n-aş fi dus-o cu mine în casă. Când am urcat în odaia Isabellei, bănuiala mea s-a adeverit: odaia era goală. Dac-aş fi intrat acolo cu câteva ore mai devreme, boala doamnei Linton ar fi putut împiedica acest pas necugetat. Dar ce se mai putea face acum? Singura posibilitate era să fie ajunşi din urmă, dacă ar fi pornit cineva imediat după ei. Totuşi eu nu-i puteam urmări şi n-am îndrăznit să alarmez familia, căci aş fi zăpăcit toată casa. Şi cu-atât mai puţin îi puteam dezvălui această întâmplare stăpânului meu, care era copleşit cu totul de actuala lui nenorocire; nu mai avea energia să îndure şi a doua lovitură! Nu puteam face altceva, decât să tac din gură şi să las lucrurile în voia lor. Între timp Kenneth sosi, iar eu, căutând să par cât mai liniştită, m-am dus să-i anunţ vizita. Catherine căzuse într-un somn agitat; bărbatul ei izbutise să-i potolească oarecum criza de delir; acum stătea aplecat peste pernă, urmărind fiecare umbră şi fiecare schimbare de pe faţa ei, care devenise dureros de expresivă.

Doctorul, după ce-o examină, spuse domnului Linton că e plin de speranţe în ceea ce priveşte mersul bolii, cu singura condiţie de a păstra permanent în jurul ei o linişte desăvârşită. Mie mi-a spus că primejdia care ne ameninţa nu era atât moartea, cât o alienaţie mintală incurabilă.

În noaptea aceea, ca şi domnul Linton de altfel, n-am închis ochii. Adevărul e că nici nu ne-am culcat, iar servitorii au fost cu toţii în picioare mult înainte de ora obişnuită, umblând încoace şi-ncolo prin casă cu paşi furişaţi; iar când se întâlneau, vorbeau în şoaptă. Toată lumea făcea câte ceva, în afară de domnişoara Isabella.

De aceea au început să spună că, desigur, doarme foarte adânc; fratele ei a întrebat, de asemenea, dacă s-a sculat, şi părea nerăbdător s-o vadă. Îl durea faptul că era atât de puţin îngrijorată de starea cumnatei ei. Eu tremuram ca nu cumva să mă trimită s-o chem, dar am fost cruţată de durerea de a fi prima care să-i vestească stăpânului fuga. Una dintre servitoare, o fată nechibzuită, care plecase în zori după târguieli la Gimmerton, urcă scările gâfâind, cu gura căscată, şi se repezi în odaie strigând:

— Of, Doamne, Doamne! Ce nenorocire-om mai păţi? Stăpâne, stăpâne, domnişoara noastră...

— Taci din gură! i-am strigat eu în graba mare, enervată de văicărelile ei.

— Vorbeşte mai încet, Mary... Ce s-a întâmplat? zise domnul Linton. Ce are domnişoara?

— A plecat, a plecat! Heathcliff a fugit cu ea! zise fata gâfâind.

— Nu-i adevărat! exclamă Linton, ridicându-se enervat. Nu se poate. Cum ţi-a trecut prin cap una ca asta? Ellen Dean, du-te şi-o caută. Nu pot crede, nu poate fi adevărat.

Şi, în timp ce vorbea, merse cu servitoarea până la uşă şi o-ntrebă din nou pe ce îşi întemeia afirmaţia.

— Cum, doar m-am întâlnit pe drum cu un băiat care aduce lapte aici, bâlbâi ea, şi m-a-ntrebat dacă nu cumva suntem necăjiţi la Grange. Eu am bănuit că vorbeşte despre boala doamnei, de aceea i-am spus că da. După aia a zis: „Cred că s-a dus cineva după ei, nu? Eu am căscat ochii mari. Când a văzut că nu ştiu nimic, mi-a spus cum că un domn şi-o doamnă s-au oprit la atelierul unui potcovar, la două mile de Gimmerton, să întărească o potcoavă, asta nu cu mult după miezul nopţii, şi, cum fata fierarului s-a sculat să iscodească cine erau, i-a recunoscut imediat pe amândoi. Zice că a văzut cum bărbatul — era Heathcliff, a fost sigură, de altfel nimeni nu-l poate lua drept altul — a pus în mâna tatălui ei un

ban de aur. Obrazul doamnei era acoperit cu gluga mantiei, dar a dorit să bea o înghiţitură de apă şi-n timp ce bea, mantia a lunecat, şi fata a văzut-o desluşit. Când au pornit din nou, Heathcliff ţinea amândouă frâiele şi s-au întors cu spatele spre sat şi-au gonit cât au putut de iute pe drumurile alea rele. Fata nu i-a spus nimic tatălui ei, dar azi-dimineaţă a povestit în tot Gimmerton-ul.

Am fugit şi, de formă, am aruncat o privire în odaia Isabellei, apoi m-am întors să întăresc spusele servitoarei. Domnul Linton se aşezase din nou lângă pat; când am intrat, s-a uitat la mine şi-a înţeles totul după faţa mea descurajată. Atunci şi-a lăsat privirile în pământ, fără a spune nici o vorbă.

— Să trimit pe cineva după ei, ca s-o aducem pe domnişoara acasă? am întrebat. Ce să facem?

— A plecat de bunăvoie, răspunse stăpânul, avea dreptul să plece, dacă-i făcea plăcere. Să nu-mi mai vorbeşti de ea. De-acum încolo e sora mea numai după nume; nu pentru că eu mă lepăd de ea, ci pentru că ea s-a lepădat de mine.

Şi asta-i tot ce-a spus despre acest subiect. N-a mai făcut nici o cercetare, n-a mai pomenit numele ei niciodată; doar că mi-a poruncit să-i trimit tot ce-i aparţinea din casa noastră la noua ei locuinţă, când o voi afla, oriunde-ar fi.

CAPITOLUL 13

Timp de două luni fugarii n-au dat nici un semn de viaţă. În acele două luni doamna Linton a avut şi a învins cea mai gravă criză din ceea ce se numea o febră cerebrală. Nici o mamă nu şi-ar fi putut îngriji unicul copil cu mai mult devotament decât a îngrijit-o Edgar. Zi şi noapte a stat de veghe, îndurând cu răbdare toate chinurile pe care nişte nervi iritabili şi-o minte zdruncinată i le puteau pricinui. Apoi, deşi doctorul Kenneth îi spusese că cea pe care o va scăpa de la moarte îi va răsplăti îngrijirea prin aceea că va constitui un permanent izvor de teamă — şi că, de fapt, îşi va sacrifica sănătatea şi energia ca să păstreze în viaţă o ruină omenească — recunoştinţa şi bucuria lui au fost fără margini când doctorul i-a declarat că viaţa Catherinei e în afară de primejdie; a stat lângă ea ceas de ceas, urmărindu-i revenirea treptată a sănătăţii trupeşti şi legănându-şi speranţele fierbinţi cu iluzia că mintea i se va echilibra din nou şi va fi în curând cum fusese înainte.

Era pe la începutul lunii martie când Catherine ieşi din cameră pentru prima dată. De dimineaţă, domnul Linton îi pusese pe pernă un buchet de şofran auriu. În ochii ei, care de multă vreme nu mai avuseseră nici o licărire de plăcere, apăru strălucirea bucuriei când văzu florile şi le strânse la piept.

— Astea sunt primele flori la Heights, exclamă ea. Şi-mi reamintesc de vântul dulce care topeşte gheaţa, de razele calde ale soarelui şi de zăpada aproape topită. Edgar, nu-i aşa că vântul bate dinspre miazăzi şi nu mai e

zăpadă?

— Pe-aici zăpada s-a topit aproape toată, scumpa mea, răspunse Edgar, nu văd decât două petice albe pe tot întinsul dealurilor; cerul e albastru, ciocârliile cântă, izvoarele şi pâraiele sunt pline, gata să se reverse. Catherine, primăvara trecută, pe vremea asta, doream să te am sub acest acoperiş; acum aş dori să fii la o depărtare de-o milă sau două, sus pe dealurile acelea, unde adie un aer atât de dulce, încât am impresia că te-ar tămădui.

— N-am să mă mai duc prin locurile acelea decât o singură dată, zise bolnava, dar atunci tu ai să mă părăseşti, iar eu am să rămân acolo pentru totdeauna. În primăvara viitoare ai să doreşti din nou să mă ai sub acest acoperiş, ai să priveşti în urmă şi-ai să te gândeşti că astăzi erai fericit.

Linton o copleşi cu cele mai calde mângâieri, căutând s-o înveselească prin cele mai drăgăstoase cuvinte, dar ea, nepăsătoare, se uita la flori cu privirea pierdută, şi lacrimile adunate în gene îi curgeau şiroaie pe obraji. Ştiam cu toţii că starea ei era cu adevărat mai bună; de aceea am socotit că deprimarea se datora în mare parte faptului că stătuse atât de multă vreme închisă într-o singură încăpere şi speram că i-o vom putea înlătura, măcar în parte, printr-o schimbare de decor. Stăpânul mi-a spus să fac focul în salonul părăsit de multe săptămâni şi să pun un fotoliu lângă fereastră, în bătaia soarelui, apoi a adus-o pe Catherine jos, unde ea a rămas destul de multă vreme, bucurându-se de căldura binefăcătoare. Şi, după cum ne aşteptasem, lucrurile din jur au înviorat-o căci, deşi îi erau familiare, nu-i aduceau aminte de gândurile acelea îngrozitoare care năpădiseră totul în camera unde zăcuse. Către seară păru foarte ostenită, dar nici un argument n-a putut-o convinge să se întoarcă în odaia ei. De aceea, până să-i pregătim o altă odaie, i-am aşternut patul pe canapeaua din salon. Apoi, pentru a

o cruţa de osteneala de a urca şi coborî scările şi pentru că era la acelaşi etaj cu salonul, am instalat-o în odaia asta în care vă aflaţi dumneavoastră; nu după mult, Catherine se întremase într-atât, încât se putea mişca dintr-o încăpere într-alta sprijinindu-se de braţul lui Edgar. Ah, şi eu care credeam că, îngrijită cum era, se va reface! Aveam două motive să doresc acest lucru, căci de viaţa ei depindea acum şi viaţa unei alte făpturi; noi nutream speranţa că peste puţină vreme inima domnului Linton se va însenina, şi că naşterea unui moştenitor îi va apăra averea de ghearele unui străin.

Trebuie să vă spun că la vreo şase săptămâni de la plecare, Isabella trimise fratelui său un bilet scurt, în care-i anunţa căsătoria ei cu Heathcliff. Răvaşul părea sec şi rece, dar la sfârşit erau adăugate neîngrijit cu creionul câteva cuvinte confuze de scuză şi rugămintea ca Edgar să se gândească la ea cu blândeţe şi s-o ierte dacă purtarea ei l-a supărat, afirmând că atunci când a fugit îi era peste putinţă să facă altfel, iar acum, după ce faptul fusese împlinit, nu mai avea puterea să schimbe nimic. Cred că Edgar nu i-a răspuns, şi după două săptămâni am primit eu o scrisoare lungă, ciudată după părerea mea, având în vedere că era scrisă de mâna unei tinere mirese, abia ieşită din luna de miere. Am să v-o citesc, căci am păstrat-o. Relicvele morţilor sunt preţioase, dacă în timpul vieţii ţi-au fost dragi. Iat-o:

„Dragă Ellen,

Am sosit la Wuthering Heights noaptea trecută şi abia acum am aflat despre boala bietei Catherine şi că e încă foarte bolnavă. Cred că nu e cazul să-i scriu, iar fratele meu e ori prea mânios, ori prea amărât ca să-mi fi răspuns la scrisoare. Totuşi trebuie să-i scriu cuiva, şi singura căreia mă pot adresa eşti dumneata.

Spune-i lui Edgar că aş da orice pentru a-l mai vedea o dată la faţă, că inima mea s-a întors la Thrushcross Grange douăzeci şi patru de ore după ce l-am părăsit şi

că şi în clipa aceasta e plină de calde simţăminte faţă de el şi de Catherine! Totuşi, „nu pot face ceea ce-mi spune inima” (aceste cuvinte sunt subliniate), să nu mă aştepte şi să creadă ce vor, dar să nu mă acuze de lipsă de voinţă sau de lipsă de dragoste faţă de ei.

Ceea ce urmează în această scrisoare e numai pentru dumneata. Vreau să-ţi pun două întrebări. Prima: cum ai izbutit să mai păstrezi oarecare simpatie pentru natura omenească, după ce ai locuit aici? Eu nu găsesc în mine nici un simţământ pe care să-l poată împărtăşi şi cei din jurul meu.

A doua întrebare mă interesează în mod deosebit. Iat-o: domnul Heathcliff e om? Dacă da, atunci e nebun? Dacă nu, e un diavol? N-am să-ţi scriu motivele care mă fac să-ţi pun această întrebare, dar te implor, explică-mi, dacă poţi, cu cine m-am măritat. Adică să-mi spui asta atunci când vei veni să mă vezi, şi trebuie să vii, Ellen, cât de curând. Nu-mi scrie, ci vino şi adu-mi o veste de la Edgar.

Acum am să-ţi scriu cum am fost primită în noul meu cămin, căci trebuie să cred că Heights va fi căminul meu. Îţi menţionez doar în treacăt lipsa de confort, căci nu mă preocupă niciodată în afară de momentele când îi simt lipsa. Aş râde şi aş juca de bucurie dacă aş constata că singura cauză a suferinţelor mele e numai lipsa de confort, iar restul nu e decât un vis urât!

Când am sosit la Wuthering Heights soarele tocmai apunea spre Grange, de aceea cred că trebuie să fi fost pe la ora şase. Însoţitorul meu zăbovi mai bine de o jumătate de ceas ca să facă o inspecţie cât mai amănunţită în parc, în grădină şi probabil în jurul casei, aşa că se întunecase de-a binelea când am descălecat în curtea pietruită din faţa casei. Fostul dumitale tovarăş, Joseph, cu o făclie mare în mână, ieşi să ne primească. A făcut-o cu o politeţe demnă de renumele lui. Primul gest a fost să ridice făclia până-n dreptul feţei mele, să mă privească chiorâş şi cu răutate, să se bosumfle şi să-mi

întoarcă spatele. Apoi a luat cei doi cai şi i-a dus la grajd, după care a reapărut ca să încuie poarta de afară, de parcă ne-am fi aflat într-un castel străvechi.

Heathcliff s-a oprit să stea de vorbă cu el, iar eu am intrat în bucătărie: o vizuină întunecoasă şi murdară. Pot să-ţi spun că n-ai mai recunoaşte-o, aşa de mult s-a schimbat de când nu mai e în grija dumitale. Lângă foc stătea un copil cam necioplit, cu membre puternice şi veşminte murdare: avea în priviri şi în jurul gurii ceva ce-mi amintea de Catherine.

«Acesta e nepotul legitim al lui Edgar, mi-am zis; şi al meu, într-un fel. Trebuie să-i dau mâna şi... da... trebuie să-l sărut. Cuminte e să mă pun bine cu el chiar de la început.»

M-am apropiat şi, încercând să-i prind pumnul, i-am zis:

— Ce mai faci, scumpul meu?

Mi-a răspuns într-un jargon pe care nu l-am înţeles.

— Nu-i aşa că tu şi cu mine o să fim prieteni, Hareton? fu a doua mea încercare de a intra în vorbă.

O înjurătură şi ameninţarea că-l asmute pe Throttler asupra mea, dacă n-o şterg, fu răsplata perseverenţei.

— Hei! Throttler, băiete! şopti micul nemernic, sculând din culcuşul lui, dintr-un ungher, un buldog pe jumătate sălbatic. Ei, acum o ştergi? mă întrebă apoi autoritar.

Ţineam la viaţa mea, aşa că m-am supus. Am ieşit în faţa uşii ca să aştept sosirea celorlalţi. Pe domnul Heathcliff nu-l vedeam; iar Joseph, după care m-am dus până-n grajd, rugându-l să mă însoţească în casă, îşi holbă ochii la mine mârâind ceva numai pentru el, strâmbă din nas şi-mi răspunse:

— Mă, mă, mă! Auzit-a vreodată creştin vorbă ca asta? Fandoseală şi sclifoseală! De unde vrei să înţeleg eu ce zici?

— Spun că doresc sa vii cu mine în casă! am strigat, crezând ca e surd: eram totuşi foarte indignată de grosolănia lui.

— Ba nu! Am treabă! mi-a răspuns, văzându-şi mai departe de lucru.

Din când în când îşi întorcea către mine faţa-i slabă şi-mi cerceta cu un dispreţ suveran îmbrăcămintea şi obrazul (prima mult prea distinsă, şi a doua, sunt sigură, tristă după cât îi poftea inima).

Am înconjurat curtea şi, trecând printr-o portiţă, am ajuns la altă uşă, în care mi-am luat libertatea de a bate, sperând că-şi va face apariţia vreun servitor mai politicos. După o scurtă aşteptare, uşa fu deschisă de un bărbat înalt şi jigărit; era fără cravată şi, în general, foarte neîngrijit. Trăsăturile i se pierdeau într-o masă de păr zbârlit, care-i atârna pe umeri, iar ochii lui semănau cu ai Catherinei, dar lipsiţi de viaţă şi frumuseţe.

— Ce cauţi aici? mă întrebă cu un aer sălbatic. Cine eşti?

— Numele meu a fost Isabella Linton, i-am răspuns. M-aţi mai văzut, domnule. M-am căsătorit de curând cu domnul Heathcliff, şi el m-a adus aici... cu permisiunea dumneavoastră, cred.

— Adică s-a întors? întrebă pustnicul uitându-se cu nişte ochi strălucitori, ca de lup flămând.

— Da, chiar acum am sosit, i-am răspuns; dar m-a lăsat la uşa bucătăriei şi, când am vrut să intru, băieţelul dumneavoastră, care face de gardă acolo, m-a gonit cu ajutorul unui buldog.

— Bine-a făcut bădăranul acela blestemat că s-a ţinut de cuvânt! mârâi viitoarea mea gazdă, privind în bezna din spatele meu în speranţa că-l va descoperi pe Heathcliff. Apoi a dat drumul unui monolog de înjurături şi ameninţări în legătură cu ceea ce ar fi făcut el dacă «dracul» nu s-ar fi ţinut de cuvânt.

Îmi părea tare rău c-am încercat la această a doua intrare şi eram cât pe-aci să plec uşurel, înainte de a-şi isprăvi blestemele, dar, până să-mi pun în aplicare planul, mi-a poruncit să intru, a închis uşa şi a tras din nou

zăvorul. În cămin ardea un foc viu, singura lumină în încăperea aceea mare, a cărei pardoseală devenise cenuşie, iar farfuriile de cositor, strălucitoare odinioară şi care-mi atrăgeau privirile în copilărie, erau de asemenea întunecate din pricina murdăriei şi a prafului. L-am întrebat dacă pot chema servitoarea să mă conducă în dormitor. Domnul Earnshaw nu m-a onorat cu nici un răspuns. Umbla încoace şi-ncolo, cu mâinile în buzunare, parc-ar fi uitat cu desăvârşire de prezenţa mea. Era atât de preocupat şi, după înfăţişare, părea atât de mizantrop, încât m-am temut să-l mai tulbur din nou.

N-ai să te miri, Ellen, că eram din cale-afară de nenorocită, mă simţeam mai rău ca într-un pustiu în acest cămin inospitalier, gândindu-mă că la o depărtare de patru mile se afla încântătoarea mea casă, adăpostind în ea singurii oameni pe care-i iubesc pe lume. E totuna de ne despart aceste patru mile, ori Oceanul Atlantic, dacă nu le pot străbate! Atunci m-am întrebat: unde să-mi caut mângâiere? Şi, te rog, nu-i spune nici lui Edgar şi nici iubitei mele Catherine, dar, dintre toate durerile, cea mai mare era deznădejdea că nu găseam pe nimeni care ar fi putut sau ar fi vrut să se alieze cu mine împotriva lui Heathcliff. Venisem aproape cu bucurie să locuiesc la Wuthering Heights. Scăpam astfel de obligaţia de a-mi petrece zilele singură cu el; dar el cunoştea oamenii printre care trebuia să trăim şi nu se temea de nici un fel de intervenţie din partea lor.

Am stat, gândindu-mă astfel, timp îndelungat. Ceasul bătu opt, apoi nouă; dar gazda mea, domnul Earnshaw, măsura mai departe odaia încoace şi-ncolo, cu capul în piept, într-o tăcere desăvârşită, întreruptă doar din când în când de un geamăt sau de un suspin amarnic. Am tras cu urechea să descopăr vreun glas de femeie în casă. Inima mi-era copleşită de regrete cumplite şi de presimţiri sumbre. În cele din urmă nu m-am mai putut stăpâni şi am început să plâng în hohote. Nu mi-am dat seama cât

de tare mă tânguiam decât atunci când domnul Earnshaw s-a oprit în faţa mea din mersul lui nepotolit şi m-a privit plin de mirare. Vrand să profit de faptul că i-am atras din nou atenţia, exclamai:

— Sunt ostenită de drum şi aş vrea să mă culc! Unde e servitoarea? Spune-mi, unde s-o caut? Văd că nu vrea să vină la mine!

— Noi n-avem nici o servitoare, mi-a răspuns. Trebuie să te serveşti singură!

— Atunci unde să mă culc? zisei plângând în hohote; nu mai eram în stare să-mi păstrez demnitatea. Oboseala şi nefericirea mă doborâseră.

— Are să-ţi arate Joseph camera lui Heathcliff; deschide uşa aia, Joseph e acolo.

Eram pe cale să-i ascult porunca, dar m-a oprit brusc, adăugând pe un ton din cale-afară de bizar:

— Fii bună şi răsuceşte-ţi cheia şi trage-ţi zăvorul... nu cumva să uiţi!

— Bine, i-am spus. Dar pentru ce, domnule Earnshaw?

Gândul de a mă încuia de bunăvoie într-o cameră cu Heathcliff nu-mi surâdea deloc.

— Uită-te aici! îmi răspunse, scoţând din jiletcă un pistol ciudat: avea legat de ţeavă un briceag mare cu două tăişuri. Asta e o teribilă ispită pentru un om disperat, nu-i aşa? Eu nu pot rezista, şi noapte de noapte mă urc sus şi încerc să deschid uşa. Dacă o găsesc o dată deschisă, s-a isprăvit cu el! Noapte de noapte fac la fel, chiar dacă, cu un minut înainte, mi-amintese de toate motivele care-ar trebui să mă împiedice să fac aşa ceva. Parcă m-ar îmboldi un demon să-mi calc toate planurile şi să-l omor. Din dragoste pentru el, poţi lupta cât pofteşti împotriva demonului din mine, dar când îi va suna ceasul, nici ceata îngerilor din cer nu-l va scăpa!

Am cercetat arma cu ochi scrutători. Deodată, mi-a trecut prin minte un gând îngrozitor: cât de puternică aş fi dacă aş avea şi eu o asemenea armă! Am luat-o şi am

pus mâna pe lamă. El urmări cu uimire expresia care mi se întipări, timp de o secundă, pe faţă: nu era oroare, ci poftă fierbinte. Îmi smulse, plin de gelozie, pistolul, închise briceagul şi îl ascunse din nou.

— Nu-mi pasă dacă-i spui, zise el. Sfătuieşte-l să se păzească şi păzeşte-l şi dumneata. Văd că înţelegi care sunt raporturile dintre noi şi primejdia în care se află nu te înfricoşează.

— Ce ţi-a făcut dumitale Heathcliff? îl întrebai. Cu ce te-a nedreptăţit de-a provocat această ură feroce? N-ar fi mai cuminte să-i porunceşti să plece din casa dumitale?

— Nu! tună Earnshaw; iar dacă ar propune el însuşi să plece, ar fi un om mort! Convinge-l să încerce şi eşti o ucigaşă! Cum, să pierd totul fără nici o şansă de recuperare? Hareton să rămână cerşetor? Oh! Blestematul! Voi recâştiga totul şi voi lua chiar şi aurul lui; apoi îi voi lua sângele, iar iadul îi va lua sufletul! Cu un oaspete ca el, iadul va fi de zece ori mai întunecat decât a fost vreodată!

Dumneata, Ellen, m-ai lămurit asupra deprinderilor fostului dumitale stăpân. Nu încape nici o îndoială că e la limita nebuniei; cel puţin aşa era în noaptea trecută. Gândul că mă aflu în apropierea lui mă înfiora. Dac-ar fi fost să aleg, aş fi preferat să stau cu Joseph, aşa ursuz şi bădăran cum este. După aceea Earnshaw începu să se plimbe îngândurat; iar eu am tras ivărul şi m-am refugiat în bucătărie. Joseph stătea aplecat peste cămin, uitându-se într-un ceaun mare, care se legăna deasupra focului; pe banca de lângă el era o strachină cu făină de ovăz. Conţinutul ceaunului începu să fiarbă, iar el se întoarse, gata să-şi cufunde mâna în strachină; am dedus că toate pregătirile acestea se făceau în vederea cinei şi, fiindu-mi foame, m-am hotărât să mănânc şi eu ceva; de aceea am strigat tare:

— Am să fac eu „porridge”-ul! Apoi am dat strachina la o parte, ca să nu poată ajunge cu mâna la ea, şi mi-am

scos pălăria şi mantaua de călărie. Domnul Earnshaw, am continuat eu, mi-a spus să mă servesc singură. Şi aşa voi face, de teamă să nu mor de foame. N-am să fac pe cucoana faţă de dumneavoastră!

— Doamne-Dumnezeule! mârâi el, aşezându-se şi netezindu-şi ciorapii vărgaţi de la genunchi până la gleznă. Dac-o fi să fie iar porunci noi... tocmai acum când m-am învăţat cu doi stăpâni, şi dacă mi-o fi dat să am pe cap şi-o stăpînă apoi cred c-a venit vremea s-o iau din loc. N-am crezut că va veni ziua în care trebuie să părăsesc casa asta bătrână... da' mi se pare că s-apropie ceasu'!

Eu n-am răspuns nimic la această plângere, ci m-am pus repede pe treabă, suspinând după vremurile când asemenea ocupaţie ar fi însemnat o distracţie plăcută; dar m-am silit să alung cât mai repede orice gând de acest fel. Era prea chinuitor să-mi reamintesc fericirea din trecut, dar pericolul de a reînvia această amintire era cu atât mai mare cu cât mai repede se învârtea făcăleţul şi cu cât mai iute cădeau pumnii de făină în apă. Joseph privea felul meu de a găti cu o indignare din ce în ce mai mare.

— Ia te uită! strigă el. Hareton, astă-seară n-ai să mănânci „porridge", că o să fie numai cocoloşi cât capu' tău. Ia te uită! Să fiu în locu' ei, aş trânti înăuntru şi strachina! Uite cum lasă să dea în foc ca să scape mai repede de grijă! Ia te uită! Noroc că nu spargi fundu' ceaunului!

Trebuie să recunosc că atunci când am turnat fiertura în castroane, era mai curând o masă informă. Fuseseră pregătite patru castroane, iar din lăptărie s-a adus un ulcior mare cu lapte proaspăt, pe care Hareton l-a luat şi a început să bea din el, împrăştiind o mulţime de lapte pe jos. L-am dojenit, spunându-i să-şi toarne laptele într-o ceaşcă, deoarece eu nu puteam bea dintr-un lichid mânuit atât de murdar. Bătrânul cinic găsi că e îndreptăţit să se socotească profund jignit de acest rafinament, aşa

că mă asigură, în repetate rânduri, că «băiatul e tot atât de nobil» ca şi mine «şi tot atât de sănătos», mirându-se că sunt aşa de încrezută. Între timp, micul bădăran sorbea mai departe, uitându-se cu dispreţ la mine, iar balele îi curgeau în ulcior.

— Eu am să mănânc în altă încăpere, am spus. N-aveţi o încăpere care se cheamă salon?

— Salon! repetă Joseph ca un ecou batjocoritor. Salon! Nu, n-avem salon. Dacă nu-ţi place cu noi, du-te de stai cu stăpânu'; şi dacă nu-ţi place cu el, vino de stai cu noi.

— Atunci mă duc sus! i-am răspuns; du-mă într-o odaie.

Mi-am pus farfuria pe o tavă şi m-am dus să-mi iau singură puţin lapte. Joseph se ridică mârâind furios şi porni înaintea mea. Ne-am urcat în pod; acolo deschise o uşă, apoi alta, cercetând toate încăperile prin faţa cărora treceam.

— Iacă aici o odaie, îmi zise în cele din urmă, dând de-o parte o scândură prinsă în balamale. E destul de bună ca să înfuleci o strachină de „porridge" în ea. Colo-n colţ uite un sac de grâu destul de curat; şi dacă ţi-e frică să nu care cumva să-ţi mânjeşti hainele de mătase, aşterne-ţi batista peste el.

Odaia era un fel de magazie-mansardă, plină cu zdrenţe şi mirosind tare a malţ şi-a grâu. De jur împrejurul pereţilor erau aşezaţi, în stivă, nenumăraţi saci, care lăsau la mijloc un loc mare, gol.

— Dar bine, omule, am exclamat eu privindu-l cu mânie, asta nu-i o cameră în care să pot dormi! Vreau să mă duci în dormitorul meu.

— Dormitor! repetă el pe un ton batjocoritor. Ai văzut toate dormitoarele de-aici... acolo e-al meu.

Mă duse într-o altă mansardă, care se deosebea de prima numai prin faptul că nu avea nimic de-a lungul pereţilor, ci numai un pat mare, scund, fără perdele, acoperit cu-o plapumă de culoare indigo.

— De ce-mi arăţi odaia dumitale? i-am răspuns. Cred că

domnul Heathcliff nu locuieşte în podul casei, nu-i aşa?

— Ah! vrei să te duci în odaia lu' domnu' Heathcliff? strigă el, de parcă făcuse o descoperire. Nu puteai să-mi spui aşa de la început? Că atunci îţi spuneam fără să-mi baţi capu' atât că aia-i singura pe care n-o poţi vedea... el o ţine încuiată şi nimeni nu intră afară de el.

— Frumoasă casă aveţi, Joseph, nu m-am putut opri să-i spun, şi simpatici locatari! Cred că toată nebunia din lume s-a adunat în creierul meu când mi-am legat soarta de voi! Totuşi, acum nu despre asta-i vorba... trebuie să mai fie şi alte încăperi pe-aici. Pentru numele lui Dumnezeu, mişcă-te mai repede şi du-mă să mă aşez undeva!

La această observaţie aspră nu mi-a răspuns; porni în jos pe scara de lemn, păşind încet şi greoi, şi se opri în faţa unei încăperi care, judecând după atitudinea lui şi calitatea superioară a mobilierului, mi s-a părut a fi cea mai bună. Pe jos se afla un covor, dar desenul îi era acoperit de praf; pe cămin atârna un tapet rupt în fâşii, patul era frumos, de stejar, de formă modernă, cu perdele roşii, bogate, dintr-un material destul de scump, dar se vedea că erau foarte uzate; draperiile atârnau în zdrenţe de pe inele, bara de fier care le susţinea era îndoită într-o parte în formă de arc, ceea ce făcea ca draperia să atârne pe jos. Scaunele erau de asemenea uzate, unele din ele chiar foarte uzate, iar tăbliile de lemn de pe pereţi deformate de nenumărate crăpături adânci. Tocmai când îmi făceam curaj să intru şi să mă instalez, călăuza mea nebună mă anunţă:

— Asta-i a stăpânului.

Între timp cina mi se răcise, pofta de mâncare îmi trecuse, iar răbdarea mea ajunsese la limită. Atunci am stăruit să-mi dea imediat un loc unde să mă adăpostesc şi posibilitatea de a mă odihni.

— Unde dracu'? începu evlaviosul bătrân. Doamne, binecuvântează-ne! Doamne, iartă-ne! Unde dracu' oi fi

vrând să te duci, femeie de nimica, afurisită şi nesuferită?! Ai văzut toată casa, în afară de bucăţica aia de odaie a lu' Hareton. În casa asta, alt culcuş nu-i.

Eram atât de supărată, încât am trântit pe jos tava cu tot ce era pe ea; apoi m-am aşezat în capul scării, mi-am acoperit faţa cu mâinile şi m-am pus pe plâns.

— Na! Na! exclamă Joseph. Bine faci, dom'şoară! Bine faci dom'şoară! Chiar aşa! Când s-o împiedica stăpânu' de blidele astea sparte, o să avem ce auzi! O să vedem noi ce s-o întâmpla! La ce bun să faci pe nebuna? Meriţi să rabzi de foame pân' la Crăciun dacă dai de-a azvârlita cu darurile lui Dumnezeu şi le calci în picioare pentru furiile tale prosteşti! Dar n-aş crede c-o să-ţi arăţi multă vreme supărarea. Crezi că Heathcliff o să te lase să te porţi aşa frumos? Nu doresc alta decât să te prindă el! Numa' atâta vreau!

După aceea a plecat, bombănind, în vizuina lui de jos, ducând cu el şi lumânarea; iar eu am rămas în întuneric. Timpul de reflecţie ce urmă după fapta mea nesăbuită mă obligă să admit că trebuie să-mi potolesc orgoliul, să-mi domolesc furia şi mă silii să fac să dispară urmele neghiobiei mele. Primii un ajutor neaşteptat din partea lui Throttler, pe care, de data asta, l-am recunoscut: era fiul bătrânului nostru Skulker; copilăria şi-o petrecuse la Grange; tatăl meu îl dăruise domnului Hindley. Cred că m-a recunoscut; şi-a vârât botul în obrazul meu în chip de salut, apoi s-a grăbit să înghită cu poftă „porridge"-ul, în timp ce eu strângeam, pe bâjbâite, de pe o treaptă pe alta, cioburile vasului de pământ şi ştergeam cu batista împroşcaturile de lapte de pe balustradă. Abia isprăvisem treaba, când am auzit paşii domnului Earnshaw pe coridor. Ajutorul meu şi-a vârât coada între picioare şi s-a lipit de perete, iar eu m-am ascuns în pervazul celei mai apropiate uşi. Strădania câinelui de a se feri de el n-a avut succes; am ghicit asta după zgomotul ce se auzi jos, urmat de un chelălăit prelung şi demn de milă. Eu am

avut mai mult noroc! Earnshaw a trecut pe lângă mine, a intrat în camera lui şi a închis usa. Imediat după aceea au urcat scările Joseph şi Hareton; bătrânul îl ducea pe Hareton la culcare. M-am adăpostit şi eu în camera băiatului, dar Joseph, văzându-mă, spuse:

— Acum aveţi loc destul în sală, cred, amândouă: şi dumneata şi trufia dumitale! E goală; puteţi şedea singure în ea, şi cu Dumnezeu, care din nenorocire se va afla într-o tovărăşie aşa de păcătoasă.

Am profitat, bucuroasă, de această îndrumare şi, în minutul când m-am trântit pe un scaun lângă foc, am aţipit; apoi am adormit. Somnul mi-a fost adânc şi dulce, dar domnul Heathcliff, care tocmai intrase, m-a trezit mult prea devreme, întrebându-mă cu felul lui amabil ce fac acolo. Eu i-am spus că am stat de veghe până târziu, pentru că cheia camerei noastre era în buzunarul lui. Cuvântul „noastre" a însemnat pentru el o jignire mortală. S-a jurat că nu era şi nu va fi niciodată camera mea şi că el va... Nu-ţi pot repeta vorbele pe care mi le-a spus şi nici nu-ţi pot descrie cum obişnuieşte să se poarte; dar pot să-ţi spun că e ingenios şi neostenit în strădania de a mă face să-l urăsc. Câteodată uimirea mea e atât de mare, încât îmi micşorează spaima. Totuşi te asigur că un tigru sau un şarpe veninos n-ar putea deştepta în mine o groază egală cu cea pe care o trezeşte el. Mi-a spus că biata Catherine e bolnavă, aruncând toată vina pe fratele meu şi făgăduindu-mi că în locul lui Edgar voi suferi eu, asta până va putea pune mâna pe el.

Îl urăsc... sunt distrusă... am fost o nebună! Bagă de seamă să nu sufli nimănui de la Grange vreo vorbă din ceea ce ţi-am scris. Te voi aştepta în fiecare zi... nu mă dezamăgi!

Isabella"

CAPITOLUL 14

Imediat după ce-am citit această epistolă, m-am dus la stăpân şi i-am dat de veste că sora lui a sosit la Heights şi mi-a trimis o scrisoare în care spune cât a îndurerat-o starea doamnei Linton şi dorinţa arzătoare de a-l vedea, precum şi rugămintea de a-i trimite prin mine cât mai curând posibil un semn de iertare.

— Iertare! zise Linton. N-am ce să-i iert, Ellen. Poţi să te duci azi după-amiază la Wuthering Heights, dacă vrei; şi spune-i că nu sunt supărat, ci trist, că am pierdut-o, şi mai ales pentru că nu cred că va fi vreodată fericită. Dar nici vorbă nu poate fi ca eu să mă duc s-o văd: suntem despărţiţi pe veci. Iar dacă vrea cu-adevărat să-mi facă un bine, spune-i să-l convingă pe nemernicul cu care s-a măritat să plece din ţinutul acesta.

— Şi nu vreţi să-i scrieţi un bileţel, domnule? îl întrebai pe un ton rugător.

— Nu, răspunse. N-are rost. Legăturile mele cu familia lui Heathcliff vor fi tot atât de reduse ca şi ale lui cu a mea! Adică nu vor exista!

Răceala domnului Edgar m-a întristat peste măsură şi tot drumul mi-am bătut capul cum să pun cât mai mult suflet în ceea ce-i voi repeta Isabellei şi cum să îndulcesc refuzul lui de a-i scrie măcar câteva rânduri de mângâiere. Cred că ea mă pândea de dimineaţă: am văzut-o uitându-se pe fereastră pe când urcam aleea grădinii şi i-am făcut semn din cap. Dar ea s-a dat la o parte de teamă să n-o surprindă cineva. Am intrat fără a bate la uşă. N-am văzut niciodată un spectacol mai

înfiorător şi mai jalnic decât cel pe care mi l-a oferit casa aceea atât de veselă odinioară! Trebuie să mărturisesc că, de eram eu în locul tinerei doamne, aş fi măturat măcar căminul şi aş fi şters mesele cu o cârpă de praf. Dar ea se lăsase covârşită de nepăsarea celor din jur. Faţa ei frumoasă era gălbejită şi apatică, părul neondulat — câteva bucle îi atârnau alene pe umeri, iar câteva erau strânse în jurul capului. Probabil că nu se atinsese din ajun de veşmintele ei. Hindley nu se afla acolo. Domnul Heathcliff şedea la o masă şi-şi răsfoia carnetul, dar când am intrat s-a ridicat în picioare, m-a întrebat foarte prietenos de sănătate, şi mi-a oferit un scaun. Numai el avea o înfăţişare ca lumea în încăperea aceea. Mi se păru chiar că arăta mai bine ca niciodată. Împrejurările vieţii le schimbaseră atât de mult situaţia, încât, dacă i-ar fi văzut un străin, ar fi putut crede că el e născut şi crescut ca un „gentleman”, iar soţia lui ca o biată femeie de rând! Ea veni în grabă către mine să mă salute şi întinse mâna după scrisoarea pe care-o aştepta. Am dat din cap. Ea nu înţelese semnul, ci mă urmă la bufetul unde mă dusesem să-mi pun boneta, stăruind, în şoaptă, să-i dau numaidecât ceea ce-i adusesem. Heathcliff ghici sensul manevrelor ei şi spuse:

— Dac-ai adus ceva pentru Isabella (după cum desigur ai şi adus, Nelly), dă-i. Nu trebuie să vă ascundeţi de mine! Între noi nu există secrete.

— Oh, n-am adus nimic, am răspuns, crezând că cel mai bun lucru e să spun adevărul de la început. Stăpânul m-a însărcinat să-i transmit că în momentul de faţă nu trebuie să aştepte din parte-i nici scrisori şi nici vizite. Vă trimite, doamnă, toată dragostea lui şi urări de fericire şi vă iartă pentru durerea pe care i-aţi pricinuit-o. Dar crede că de-acum încolo între casa lui şi casa aceasta nu vor mai exista legături, deoarece reluarea lor n-ar avea nici un rost.

Buzele doamnei Heathcliff tremurară uşor. Apoi s-a dus

şi s-a aşezat pe scaunul ei de lângă fereastră. Heathcliff s-a oprit în faţa căminului, aproape de mine, şi a început să-mi pună felurite întrebări în legătură cu Catherine. I-am spus atâta cât am crezut eu că e cuminte să-i spun, dar, printr-un interogatoriu în toată legea, a aflat de la mine cea mai mare parte a faptelor legate de începutul bolii. Eu am învinuit-o, după cum merita, pentru faptul că-şi provocase singură boala, şi-am încheiat spunându-i că sper să urmeze şi el pilda domnului Linton, evitând orice fel de legătură cu familia acestuia.

— Doamna Linton abia începe să se întremeze, am zis, dar nu va mai fi niciodată cum a fost; totuşi trăieşte şi, dacă într-adevăr îţi pasă câtuşi de puţin de ea, ar trebui să te fereşti a-i mai ieşi în cale. Ba chiar ar trebui să pleci definitiv de prin partea locului; şi, ca să nu ai regrete, am să-ţi spun că doamna Catherine Linton se deosebeşte tot atât de mult de vechea dumitale prietenă, Catherine Earnshaw, pe cât se deosebeşte această tânără doamnă de mine. Înfăţişarea ei s-a schimbat mult; caracterul ei şi mai mult. Iar omul care e silit de împrejurări să rămână lângă ea de-aici încolo nu-şi va putea întemeia dragostea decât pe amintirea a ceea ce a fost ea odată, adică pe simţământul omeniei şi al datoriei.

— Se prea poate, observă Heathcliff, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Se prea poate ca stăpânul dumitale să nu se bizuie pe nimic altceva decât pe omenie şi datorie. Dar dumneata îţi închipui că eu o voi lăsa pe Catherine numai în seama datoriei şi omeniei lui? Şi poţi dumneata asemui sentimentele mele, în ceea ce priveşte pe Catherine, cu-ale lui? Înainte de a părăsi această casă, trebuie să-mi făgăduieşti c-ai să-mi ajuţi să am o întrevedere cu ea. Vrei, nu vrei, eu o voi vedea! Ce spui?

— Spun, domnule Heathcliff, i-am răspuns eu, că nu trebuie s-o vezi niciodată cu ajutorul meu. Încă o întâlnire între dumneata şi stăpânul meu ar ucide-o.

— Cu ajutorul dumitale asta se poate evita, continuă el;

şi dacă ar exista primejdia să se întâmple una ca asta... şi dacă el ar fi cauza celei mai mici tulburări din viaţa ei... cred că voi fi îndreptăţit să recurg la măsuri extreme! Aş vrea să fii destul de sinceră şi să-mi spui dacă ea ar suferi în urma pierderii lui: teama c-ar suferi mă reţine. De aici poţi vedea deosebirea dintre sentimentele noastre: dacă el ar fi fost în locul meu, şi eu în al lui, cu toate că-l urăsc cu o ură care mi-a înveninat viaţa, niciodată n-aş fi ridicat mâna împotriva lui. Mă poţi privi cu neîncredere dacă-ţi place! Eu nu i-aş fi interzis niciodată s-o vadă, atâta vreme cât ea ar fi dorit acest lucru. Dar în clipa în care nu i-ar mai fi păsat de el, i-aş fi smuls inima lui Linton şi i-aş fi băut sângele! Până atunci însă — şi, dacă nu mă crezi, nu mă cunoşti — până atunci aş fi murit încetul cu încetul, fără să mă fi atins măcar de un fir de păr din capul lui!

— Şi totuşi, am intervenit eu, distrugi fără scrupul orice speranţă de a o vedea complet vindecată, silind-o să-şi aducă aminte de dumneata acum, când aproape te-a uitat, creând în jurul ei un nou tumult de neînţelegere şi suferinţă.

— Dumneata crezi că aproape m-a uitat, zise el. Oh, Nelly! Dumneata ştii că nu-i adevărat! Nu-i aşa? Dumneata ştii tot atât de bine ca şi mine că pentru fiecare gând pe care-l are pentru Linton are o mie de gânduri pentru mine! În cea mai nefericită perioadă a vieţii mele m-a chinuit şi pe mine îndoiala; cu această temere m-am întors aici astă-vară, dar acum numai dacă mi-o va spune ea, cu gura ei, aş mai putea admite o asemenea idee înfiorătoare. Şi atunci Linton n-ar mai însemna nimic, nici Hindley, nici toate visele pe care le-am visat vreodată. Viitorul meu ar fi cuprins în două vorbe: „moarte” şi „iad”. Viaţa, după pierderea ei ar fi un iad. Am fost un nătărău când mi-am închipuit că preţuia dragostea lui Edgar Linton mai mult decât pe-a mea. Dacă el ar iubi cu toate puterile făpturii sale firave, n-ar putea iubi nici în optzeci de ani atât cât pot iubi eu într-o

zi. Iar inima Catherinei este tot atât de fierbinte ca şi a mea, şi mai degrabă ar putea încăpea toată apa mării într-un şipot decât să poată pune Linton stăpânire pe toată dragostea ei. Hm! Poate că ţine ceva mai mult la el decât la câinele sau la calul ei. În el nu găseşte să iubească ceea ce găseşte în mine, şi cum l-ar putea iubi pentru ceea ce n-are?

— Catherine şi cu Edgar sunt tot atât de îndrăgostiţi unul de altul cât pot fi doi oameni! strigă Isabella, înviorându-se brusc. Nimeni să nu vorbească astfel despre ei, nu vreau să aud că cineva îl dispreţuieşte pe fratele meu!

— Fratele tău te iubeşte şi pe tine nemaipomenit de mult, nu-i aşa? observă Heathcliff cu ironie. Te lasă în voia sorţii cu o uşurinţă surprinzătoare.

— Nu-şi dă seama cât sufăr, răspunse ea. Nu i-am spus.

— Atunci înseamnă că i-ai spus, totuşi, ceva. I-ai scris? Răspunde-mi.

— I-am scris ca să-i anunţ căsătoria... Ai văzut biletul.

— De-atunci nimic?

— Nimic.

— Doamna Isabella arată foarte rău acum, că şi-a schimbat condiţiile de viaţă, am spus eu. Se vede cât de colo că-i lipseşte iubirea cuiva. A cui, nu-i greu de ghicit, dar poate că-i mai bine să tac.

— Eu cred că-i lipseşte dragostea de sine însăşi, zise Heathcliff. Decade şi e din zi în zi mai murdară. A obosit mult prea devreme în dorinţa ei de a-mi plăcea. Poate că nu mă crezi, dar a doua zi după căsătorie a plâns că vrea să meargă acasă. Dar cu cât e mai neglijentă, cu atât se va potrivi mai bine cu casa asta, iar eu voi avea grijă să nu mă facă de râs umblând pe-afară.

— Bine domnule, i-am răspuns, sper însă că vei ţine seama de faptul că doamna Heathcliff e obişnuită să fie servită şi îngrijită şi că a fost crescută, ca unica fiică la părinţi, într-o casă unde toată lumea era gata să-i facă pe

plac. Trebuie să-i pui la dispoziţie o servitoare, care să rânduiască totul în jurul ei, şi trebuie să te porţi frumos cu ea. Orice-ai crede despre domnul Edgar, nu te poţi îndoi de faptul că ea e capabilă de sentimente puternice, căci altfel n-ar fi părăsit luxul, confortul şi prietenii din fostul ei cămin, pentru a te urma de bunăvoie într-o sălbăticie ca asta.

— A părăsit totul din pricina unor iluzii, răspunse el. Şi-a închipuit că sunt un erou de roman şi a sperat o îngăduinţă nemărginită din partea devotamentului meu cavaleresc. Mi-e greu s-o consider drept o făptură raţională, căci a dat dovadă de prea multă încăpăţânare când şi-a format ideile fanteziste despre caracterul meu, şi a acţionat apoi în virtutea iluziilor false cu care s-a hrănit. Dar acuma, în sfârşit, cred că începe să mă cunoască. Nu mai observ zâmbetele acelea naive şi strâmbăturile care mă enervau atâta la început şi nici incapacitatea prostească de a înţelege că-i vorbeam serios când îi spuneam ce cred despre îngâmfarea ei şi despre ea însăşi. Iar efortul de a dobândi perspicacitatea necesară pentru a-şi da seama că n-o iubesc mă uimeşte. Într-o vreme credeam că nimic n-o va putea face să înţeleagă asta! Şi totuşi parcă n-a înţeles tocmai bine, căci azi-dimineaţă m-a anunţat, făcându-mi dovada inteligenţei sale nemaipomenite, că am izbutit s-o fac să mă urască. Te asigur că pentru asta a trebuit o muncă de Hercule! Şi dacă lucrurile stau cu-adevărat aşa, atunci am motive să-i mulţumesc. Pot să mă încred în afirmaţia dumitale. Isabella? Eşti convinsă că mă urăşti? Dacă te las singură o jumătate de zi, n-ai să vii din nou la mine oftând şi giugiulindu-mă? Cred c-ar fi preferat să fiu cât se poate de mieros cu ea în faţa dumitale, Nelly. Vanitatea ei e rănită de adevărul spus fără înconjur. Dar nu-mi pasă. Vreau să ştie că n-a existat dragoste decât într-o singură parte; în privinţa asta n-am minţit-o niciodată. Nu mă poate învinovăţi că i-am arătat nici cel

mai mic semn de simpatie. A văzut că primul lucru pe care l-am făcut când am ieşit de la Grange a fost să-i spânzur căţeluşa; şi când a început să mă roage s-o cruţ, primele cuvinte pe care le-am rostit au fost cele prin care-mi exprimam dorinţa să spânzur toate fiinţele din preajma ei, cu excepţia uneia singure: poate-a crezut că excepţia asta era ea. Dar nici o brutalitate n-o dezgusta; cred că are o admiraţie înnăscută pentru brutalitate, cu singura condiţie ca preţioasa ei persoană să se afle în siguranţă. Aşadar, n-a fost oare cea mai mare tâmpenie din partea acestei făpturi prăpădite, slugarnice şi mediocre să viseze c-aş putea-o iubi? Spune-i stăpânului dumitale, Nelly, că de când sunt n-am întâlnit o fiinţă atât de abjectă ca ea. Să ştie că dezonorează numele de Linton şi că uneori am oprit — pur şi simplu pentru că nu ştiam ce să mai inventez — experienţele mele prin care voiam să văd tot ce poate îndura, ca după aceea să se târască, neruşinată şi mârşavă, iarăşi spre mine! Şi spune-i, de asemenea, ca să liniştească inima lui de frate şi de ocrotitor, că mă voi menţine riguros în limitele legii. Am evitat, în tot acest răstimp, orice gest care i-ar da un cât de mic drept să ceară despărţirea; şi, mai mult decât atâta, nu va putea mulţumi nimănui că ne-a despărţit. Dacă vrea să plece, poate pleca. Prezenţa ei îmi provoacă o scârbă ce depăşeşte plăcerea ce-o pot avea chinuind-o.

— Domnule Heathcliff, am spus eu, aşa nu poate vorbi decât un nebun. Soţia dumitale, foarte probabil, e convinsă că eşti nebun şi de aceea te-a şi suportat; dar acum, dacă spui că poate pleca, nu încape îndoială că va profita de această permisiune. Nu-i aşa, doamnă, că nu sunteţi atât de vrăjită, încât să rămâneţi cu el de bunăvoie?

— Bagă de seamă, Ellen! răspunse Isabella cu ochii scânteietori de furie — expresia lor nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că soţul ei izbutise în strădania de a o face să-l urască — să nu crezi nici un cuvânt din ce

spune! E un diavol mincinos! Un monstru, nu o fiinţă omenească! Mi-a mai spus că-l pot părăsi şi-am încercat, dar nu cutez să mai încerc! Te rog, Ellen, făgăduieşte-mi că n-ai să pomeneşti fratelui sau cumnatei mele nimic din această convorbire infamă. Nu urmăreşte în tot ce spune, decât să-l aducă pe Edgar la disperare; spune că s-a căsătorit cu mine numai ca să-l aibă pe Edgar în puterea lui. Dar n-are să izbutească! Îl voi împiedica chiar cu preţul vieţii! Sper şi mă rog să nu mai ţină seama de prudenţa-i diabolică şi să mă ucidă! Singura plăcere pe care mi-o mai pot imagina e să mor sau să-l văd mort!

— Deocamdată ajunge! zise Heathcliff. Dacă vei fi interogată de vreun tribunal, îţi vei aduce aminte de cele ce-a spus, Nelly! Şi, uită-te bine la faţa ei, a ajuns aproape în starea care-mi convine. Nu, nu, nu mai eşti capabilă să te stăpâneşti, Isabella; iar eu, fiind protectorul tău legal, trebuie să te ţin sub tutela mea, oricât de dezgustătoare ar fi această îndatorire. Du-te sus, am ceva de vorbit cu Ellen între patru ochi. Nu pe-acolo! Sus, ţi-am spus! Ce faci fato? Ãsta-i drumul spre etaj? Puse mâna pe ea şi-o împinse afară din odaie, apoi se întoarse, mârâind:

— N-am nici o milă! N-am nici o milă! Cu cât viermii se zvârcolesc mai tare, cu-atât creşte şi pofta de a-i strivi. Îndur o suferinţă nespusă; e ca durerea de măsele; pe măsură ce durerea creşte, scrâşneşti mai tare din dinţi.

— Dumneata înţelegi ce înseamnă cuvântul „milă”? am spus eu, grăbindu-mă să-mi iau boneta. Ai simţit dumneata vreodată măcar o frântură de milă în viaţa dumitale?

— Pune boneta jos! mă întrerupse el, observând intenţia mea de a pleca. N-ai să pleci încă. Vino încoace, Nelly. Trebuie ori să te conving, ori să te silesc să mă ajuţi s-o văd pe Catherine, şi încă fără întârziere. Îţi jur că nu vreau să fac nici un rău. Nu vreau să provoc nici o tulburare, nu vreau să-l scot din fire sau să-l insult pe domnul Linton. Nu vreau decât să aflu din gura ei cum se

simte şi pentru ce s-a îmbolnăvit, şi s-o întreb ce-aş putea face pentru ea! Astă-noapte am stat timp de şase ore în grădina de la Grange, iar la noapte mă duc iar, până când voi găsi prilejul de a intra. Dacă-l întâlnesc pe Edgar Linton, n-am să şovăi, ci am să-l trântesc la pământ şi am să-i trag câteva, ca să stea liniştit cât timp o să fiu şi eu pe-acolo. Iar dacă servitorii vor încerca să mă oprească, am să-i ameninţ cu pistoalele astea. Dar n-ar fi mai bine să eviţi întâlnirea mea cu ei sau cu stăpânul lor? Şi dumneata ai putea-o face foarte uşor. Ţi-aş da de veste când vin, m-ai lăsa să intru neobservat de îndată ce Catherine ar rămâne singură, şi-apoi ai sta la pândă până plec; conştiinţa ţi-ar fi liniştită, căci numai aşa vei împiedica cine ştie ce nelegiuire.

Am protestat, spunându-i că nu vreau să-mi trădez stăpânul, şi încă în propria lui casă; apoi l-am condamnat pentru cruzimea de care dădea dovadă pregătindu-se să distrugă liniştea doamnei Linton de dragul unei plăceri egoiste.

— Cea mai obişnuită întâmplare o sperie într-un chip îngrozitor, i-am spus. Nervii i-s încordaţi peste măsură şi sunt absolut convinsă că n-ar putea suporta o surpriză ca asta. Nu stărui, domnule, sau, dacă nu renunţi, trebuie să aduc la cunoştinţa stăpânului meu intenţiile dumitale, iar el va lua măsurile cuvenite ca să-şi pună casa şi pe cei ce locuiesc într-însa la adăpost de orice amestec nedorit.

— Dacă lucrurile stau aşa, atunci am să iau măsuri ca să te pun la adăpost pe dumneata, femeie! exclamă Heathcliff. N-ai să părăseşti Wuthering Heights până mâine dimineaţă! Ce prostie să-mi spui că prietena mea Catherine n-ar putea suporta să mă vadă! Şi-apoi n-am de gând să-i fac nici un fel de surpriză, căci nu vreau să mă duc la ea pe neaşteptate. Dumneata trebuie s-o pregăteşti... s-o întrebi dacă pot veni. Îmi spui că nu pomeneşte niciodată numele meu şi nimeni nu-i vorbeşte despre mine. Cui să i-l pomenească de vreme ce sunt un

subiect interzis în casa aceea? Catherine crede că voi toţi sunteţi iscoadele bărbatului ei. Oh, nu mă îndoiesc că trăieşte ca-n iad în mijlocul vostru! Iar tăcerea ei mă face să-mi dau foarte bine seama de ceea ce simte. Spui că uneori n-are pic de odihnă şi pare speriată: ăsta-i semn de linişte? Îmi spui că nu-i în toate minţile. Cum dracu ar putea fi altfel când trăieşte într-o izolare aşa de groaznică? Şi făptura aceea, nesărată, slăbănoagă şi demnă de milă o îngrijeşte din ,,datorie" şi „omenie"! Din „milă" şi „caritate"! Iar dacă el speră că îşi va recăpăta puterile datorită îngrijirilor lui superficiale, e ca şi cum ar sădi un stejar într-un ghiveci de flori şi-ar aştepta apoi să-l vadă crescând. Aşadar, hai să hotărâm imediat: vrei să rămâi aici, şi eu să-mi fac drum spre Catherine, luptându-mă cu Linton şi cu slugile lui? Sau vrei să fii prietena mea, aşa cum ai fost până acum, şi să faci ceea ce-ţi cer? Hotărăşte-te, pentru că, dacă persişti în încăpăţânarea şi răutatea dumitale, n-are rost să-mi mai pierd vremea cu dumneata.

— Ei bine, domnule Lockwood, am pledat, m-am văitat, l-am refuzat net de cincizeci de ori, dar în această lungă discuţie m-a silit să accept. I-am făgăduit că voi duce stăpânei mele o scrisoare din partea lui şi, dacă ea va consimţi, îl voi înştiinţa de îndată ce Linton va lipsi de-acasă. Atunci va intra cum va şti, căci eu n-am să fiu pe-acolo, şi nici celelalte femei de serviciu nu-i vor ieşi în cale. Am făcut bine sau am făcut rău? Mă tem c-am făcut rău, deşi nu puteam face altfel. Am crezut că, supunându-mă, preveneam un nou scandal şi-am mai crezut, de asemenea, că lucrul acesta ar putea produce o întorsătură favorabilă în boala mintală a doamnei Linton. Apoi mi-am adus aminte de aspra dojană a domnului Edgar cum că umblu cu vorba, dar am încercat sa nu-mi mai fac gânduri, spunându-mi că această trădare faţă de încrederea lui, dacă fapta mea merita o denumire atât de aspră, va fi ultima. Trebuie să recunosc însă că drumul

meu, la întoarcere, a fost mult mai trist decât cel de la venire şi-am şovăit mult până m-am putut hotărî să-i înmânez doamnei Linton scrisoarea...

Dar a sosit Kenneth. Am să cobor să-i spun că vă simţiţi mult mai bine. Povestea mea e „vorbă lungă”, cum se zice pe la noi, şi ne va ajuta să ne treacă vremea şi altă dată.

„Lungă şi îngrozitoare!” mi-am zis când femeia coborî să-l primească pe doctor; şi n-aş putea spune că era exact povestea pe care aş fi ales-o pentru a mă distra. Dar nu face nimic! Am să extrag câteva leacuri binefăcătoare din ierburile amare ale doamnei Dean. Însă în primul rând trebuie să iau bine seama ca nu cumva să cad pradă fascinaţiei ce se ascunde în ochii strălucitori ai Catherinei Heathcliff. M-aş găsi într-o situaţie foarte ciudată dacă mi-aş dărui inima acelei tinere fiinţe, şi fiica s-ar dovedi a fi a doua ediţie a mamei!

CAPITOLUL 15

A mai trecut o săptămână... şi mă simt din ce în ce mai aproape de sănătate şi de primăvară! Am ascultat întreaga poveste a vecinului meu, în mai multe şedinţe, după cum menajera şi-a putut rupe timp de la alte îndeletniciri mai importante. Voi continua-o cu cuvintele ei, cu termenii ei, dar ceva mai concentrat. De altfel, e foarte bună povestitoare şi nu cred că i-aş putea înfrumuseţa stilul.

— Seara, zise ea, în seara de după vizita mea la Heights, ştiam, parcă l-aş fi văzut cu ochii, că domnul Heathcliif se află prin preajma casei, şi m-am ferit sa ies, căci încă purtam în buzunar scrisoarea lui şi n-aveam poftă să mă mai las ameninţată ori hărţuită. Mă hotărâsem să nu i-o dau până când stăpânul nu va pleca undeva, deoarece nu puteam ghici cum o va impresiona pe Catherine. Urmarea a fost că nu i-am înmânat-o decât după trei zile. A patra zi era duminică şi i-am dus-o în odaie după ce toţi ai casei plecaseră la biserică. Rămăsese împreună cu mine numai un singur servitor în toată casa; luaserăm obiceiul să încuiem uşile în timpul cât dura serviciul divin, dar în ziua aceea vremea era atât de caldă şi de plăcută, încât le-am deschis larg şi, pentru a mă ţine de cuvânt, căci ştiam cine va veni, i-am spus tovarăşului meu că stăpâna are poftă de portocale, aşa că-l rog să dea o fugă până-n sat să cumpere câteva, urmând să le plătim a doua zi. El a plecat, iar eu am urcat sus.

Doamna Linton, îmbrăcată într-o rochie largă, albă, cu un şal uşor pe umeri, şedea, ca de obicei, în dreptul

ferestrei deschise. La începutul bolii, mult din părul ei bogat şi lung căzuse; acum îl purta pieptănat simplu, cu buclele lui naturale date spre spate şi tâmple. Înfăţişarea îi era schimbată, aşa cum îi spusesem şi lui Heathcliff, dar când stătea liniştită, schimbarea aceasta îi dădea o frumuseţe supraomenească. Strălucirii de odinioară a ochilor îi luase locul o lumină visătoare şi melancolică. Părea că nu se uită în jurul ei, ci departe, foarte departe... parcă dincolo de această lume. Catherine, de când se mai împlinise la faţă, îşi pierduse aspectul răvăşit, dar paloarea, cât şi expresia de rătăcire, specifică stării ei mintale, oglindind încă în mod dureros boala, o făceau şi mai atrăgătoare. Toate acestea erau pentru mine, şi cred că şi pentru oricine o vedea, nu dovezi de convalescenţă, ci peceţi puse pe o fiinţă sortită morţii.

În faţa ei, pe pervazul ferestrei, se afla o carte deschisă. Din când în când, adierea vântului îi mişca, abia simţit, foile. Cred că Linton pusese cartea acolo, căci pe Catherine n-o distra nici cititul şi nici vreo altă ocupaţie. El se străduia ceasuri întregi să-i atragă atenţia asupra vreunui lucru care-i plăcuse în trecut. Ea era conştientă de ceea ce urmărea Linton şi, când era mai bine dispusă, îi răbda cu seninătate eforturile, arătându-i inutilitatea lor printr-un suspin de oboseală; dar în cele din urmă îl oprea, cu cele mai triste zâmbete sau sărutându-l. Alteori îi întorcea repede spatele, enervată, şi-şi ascundea faţa în mâini sau chiar îl respingea cu mânie: atunci el avea grijă s-o lase în pace, convins că nu-i poate fi de nici un folos.

Clopotele capelei de la Gimmerton răsunau încă, iar murmurul melodios al râuleţului din vale ajungea, mângâietor, până la urechile noastre. Înlocuia, dulce de tot, foşnetul frunzelor de vară, care înăbuşeau la Grange, atunci când pomii erau înfrunziţi, muzica râului. La Wuthering Heights melodia aceasta răsuna neîncetat în zilele liniştite, după un dezgheţ puternic sau un anotimp ploios. Iar acum Catherine, ascultând-o, se gândea

desigur la Wuthering Heights, adică mai bine zis: „dacă” se gândea sau „dacă” asculta, căci în momentul acela avea iar privirea rătăcită fără atenţie pentru lucrurile materiale, despre care v-am vorbit adineauri, de parcă n-ar fi văzut şi nu ar fi auzit nimic.

— Iată o scrisoare pentru dumneata, doamnă Linton i-am spus, punându-i-o uşurel în mâna pe care o ţinea pe genunchi. Trebuie s-o citeşti numaidecât, pentru că urmează să dai un răspuns. Să-i rup eu sigiliul?

— Da, mi-a spus; dar expresia ochilor ei rămase neschimbată.

Am deschis-o eu... era foarte scurtă...

— Acum, am continuat, citeşte-o.

Îşi retrase mâna şi lăsă scrisoarea să cadă. I-am pus-o din nou în poală şi-am stat lângă ea asteptând să binevoiască a privi în jos, dar aşteptarea a fost atât de lungă, încât în cele din urmă i-am spus:

— Să ţi-o citesc eu, doamnă? E de la domnul Heathcliff.

A tresărit, în ochi îi apăru licărirea tulbure a unei amintiri şi dorinţa de a-şi pune oarecare ordine în idei. Ridică scrisoarea şi avui impresia că o citeşte; când ajunse la semnătură începu a suspina. Mi se păru că nu înţelesese sensul scrisorii; şi când i-am cerut să-mi dea un răspuns, n-a făcut decât să-mi arate numele, privindu-mă trist, cu un fel de curiozitate întrebătoare.

— Vrea să te vadă, am spus, ghicind că-i necesar să-i tălmăcesc scrisoarea. Acum e în grădină şi-aşteaptă cu nerăbdare să audă răspunsul pe care i-l voi duce.

În timp ce vorbeam, am observat afară un câine mare, întins pe iarba însorită, ciulind urechile şi pregătindu-se să latre, apoi l-am văzut lăsându-le imediat la loc şi dând din coadă; am înţeles că se apropie cineva cunoscut. Doamna Linton se aplecă înainte şi ascultă cu răsuflarea tăiată. În minutul următor antreul fu străbătut de nişte paşi. Casa, deschisă, era prea ispititoare; aşa că Heathcliff nu mai putuse rezista şi intrase. Se gândise

probabil că n-am să mă ţin de cuvânt, şi de aceea se hotărâse să se bizuie pe propria-i îndrăzneală. Catherine îşi îndreptă privirea încordată şi nerăbdătoare spre intrarea camerei. Heathcliff nu nimeri dintr-o dată uşa, iar ea îmi făcu semn să-i deschid; o găsi însă înainte de-a o deschide eu şi, dintr-unul sau doi paşi mari, fu lângă Catherine şi-o luă în braţe.

Vreo cinci minute n-a scos nici o vorbă, şi nici n-a lăsat-o din braţe; în acest timp, cred că i-a dat atâtea sărutări câte n-a dat el în toată viaţa lui. Dar stăpâna mea a fost cea care l-a sărutat mai întâi; iar eu am văzut că el era atât de îndurerat, încât nu se putea uita la faţa ei! Din clipa când a dat cu ochii de ea, a fost cutremurat de convingerea pe care-o aveam şi eu că nu se putea spera într-o tămăduire deplină — că era definitiv condamnată la moarte.

— Oh, Cathy! Viaţa mea! Cum am să pot îndura asta? fură primele lui cuvinte, pe care le rosti pe un ton ce nu căuta să-i ascundă deznădejdea.

Apoi o privi cu-atâta intensitate, încât eram sigură că ochii i se vor umple de lacrimi; dar ardeau de spaimă şi nu se umeziră.

— Şi-acum? zise Catherine; apoi, rezemându-se de speteaza scaunului, răspunse privirii lui printr-o bruscă încruntare. Aşa era starea ei, schimbătoare tot timpul. Tu şi cu Edgar mi-aţi zdrobit inima, Heathcliff! Şi-apoi aţi venit la mine să vă plângeţi, de parcă voi aţi fi de plâns! Dar mie nu mi-e milă de voi. Voi m-aţi ucis... şi văd că v-a priit, aşa cred eu. Cât eşti de puternic! Câţi ani mai ai de gând să trăieşti după moartea mea? Heathcliff îngenunchease, s-o sărute, iar acum încerca să se ridice; dar ea îl prinsese de păr şi-l ţinea îngenuncheat.

— Aş vrea să te ţin aici, continuă ea pe un ton amarnic, până vom muri amândoi. Nu-mi pasă de ce-ai suferit! Nu-mi pasă de suferinţele tale! De ce să nu suferi şi tu? Eu nu sufăr? Ai să mă uiţi? Şi-ai să te simţi fericit când eu voi

fi în pământ? Iar peste douăzeci de ani ai să spui: „Iată mormântul bietei Catherine Earnshaw. Am iubit-o, e mult de-atunci, şi-am fost nenorocit când am pierdut-o, dar acum mi-a trecut. De-atunci am iubit multe alte femei; copiii mei mi-s mai dragi decât mi-era ea, iar când voi muri n-am să mă bucur că mă duc la ea. O să fiu trist că trebuie să mă despart de ei!” Aşa ai să spui, Heathcliff?

— Nu mă chinui atâta, căci am s-ajung şi eu nebun ca tine! strigă el, smucindu-şi capul din strânsoarea mâinilor ei şi scrâşnind din dinţi.

Pentru un spectator rece, Heathcliff şi Catherine alcătuiau un tablou straniu şi înspăimântător. Catherine avea dreptate să creadă că cerul va însemna un exil pentru ea, dacă, o dată cu trupul nu-şi va lepăda şi caracterul. În momentul acela Catherine, cu faţa albă, cu buzele palide şi ochii scânteietori, ţinând între degete câteva bucle smulse din cele pe care le avusese în mână, avea o expresie sălbatică şi răzbunătoare. Heathcliff se ridicase, sprijinindu-se c-o mână, iar cu cealaltă o prinsese de braţ; dar mângâierile lui erau atât de nepotrivite cu starea în care se afla Catherine, încât atunci când i-a dat drumul, pe pielea braţului ei se puteau vedea patru urme albastre.

— Eşti posedată de diavol, continuă el sălbatic, de-mi vorbeşti astfel chiar şi-n pragul morţii? Te-ai gândit tu că toate vorbele astea mi se vor întipări în minte ca nişte peceţi puse cu fierul roşu şi că mă vor arde în fiecare zi tot mai tare după ce tu nu vei mai fi? Ştii prea bine că minţi când îmi spui că eu te-am ucis. Şi, Catherine, ştii că nu te pot uita aşa cum nu pot uita că trăiesc! Egoismului tău infernal nu-i ajunge gândul că, în timp ce tu-ţi vei găsi liniştea, eu o să mă zvârcolesc în chinurile iadului.

— Eu n-am să-mi găsesc liniştea, gemu Catherine cuprinsă de o mare slăbiciune, provocată de zvâcnirile violente şi sacadate ale inimii, care se vedeau şi se auzeau în această agitaţie excesivă.

Cât timp ţinu starea aceasta de paroxism ea a tăcut, dar după aceea a continuat pe un ton mai blând:

— Nu-ţi doresc chinuri mai mari decât ale mele, Heathcliff. Nu doresc decât să nu ne despărţim niciodată, iar dacă un cuvânt rostit de mine cândva te va durea, gândeşte-te că eu, sub pământ, simt aceeaşi durere şi, de dragul meu, iartă-mă. Vino aici şi îngenunche lângă mine încă o dată! Tu nu mi-ai făcut nici un rău în viaţa ta. Nu, şi dacă nutreşti vreun sentiment de mânie, va fi pentru tine o amintire mult mai urâtă decît cuvintele mele aspre! Nu vrei să mai vii o dată aici? Vino!

Heathcliff se apropie de speteaza scaunului şi se aplecă asupra doamnei Linton, dar nu îndeajuns de mult ca ea să-i poată vedea faţa, lividă de emoţie. Se întoarse pentru a-l privi, dar Heathcliff nu voia să fie văzut, aşa c-o părăsi brusc şi se îndreptă spre cămin; acolo se opri tăcut, cu spatele spre noi. Privirea doamnei Linton îl urmări, bănuitoare. Fiecare mişcare de a lui trezea în ea un sentiment nou. După o pauză şi o privire prelungă, Catherine reîncepu, adresându-mi-se de astă dată mie, cu un accent de indignare şi deznădejde.

— Oh, Nelly, nu se înduioşează nici o clipă ca să mă scape de la moarte. Vezi, aşa sunt iubită eu! Bine, nu face nimic. Acela nu-i Heathcliff al meu. Eu am să-l iubesc însă şi de-acum înaine pe-al meu şi am să-l iau cu mine; e în sufletul meu. De altfel, adăugă ea visătoare, lucrul care mă supără cel mai mult e temniţa asta. M-am săturat de când sunt închisă aici. Mi-e dor să ajung în lumea aceea minunată şi să rămân acolo pentru totdeauna: să n-o văd tulbure, cu ochii aceştia înlăcrimaţi, şi să n-o doresc cu puterea unei inimi care mă doare, ci să fiu într-adevăr cu ea şi în ea. Nelly, tu te crezi mai mulţumită şi mai norocoasă decât mine pentru că eşti în plină sănătate şi putere; acum mă plângi tu pe mine... dar foarte curând nu va mai fi aşa. Vine vremea când am să te plâng eu pe tine. Atunci eu am să fiu incomparabil mai departe şi mai

presus de voi toţi. Mă mir că el nu vrea să stea lângă mine! Apoi continuă, vorbind ca pentru sine: Credeam că doreşte şi el asta, Heathcliff, scumpule, n-ar trebui să fii supărat acum! Vino lângă mine, Heathcliff!

În agitaţia ei se ridică şi se sprijini de braţul fotoliului. La această chemare gravă Heathcliff se întoarse spre Catherine; pe chip i se citea o adâncă deznădejde. Ochii lui, larg deschişi şi umezi, o priviră fulgerător şi sălbatic; pieptul i se mişca în respiraţii convulsive. O clipă rămaseră separaţi... apoi, n-aş putea spune cum s-au întâlnit... Catherine făcu un salt, iar el o prinse, şi se uniră într-o îmbrăţişare din care credeam că stăpâna mea nu va mai ieşi vie. De fapt, aşa cum o vedeam eu, părea că nu mai are viaţă. El se azvârli în cel mai apropiat fotoliu şi, când mă îndreptai în grabă să văd dacă nu leşinase, mă privi scrâşnind din dinţi; avea spume la gură ca un câine turbat şi-o strângea la piept cu o aprigă însetare. Mi se părea că nu mă mai aflu în preajma unei făpturi din aceeaşi specie cu mine. Parcă nu înţelegea nimic, cu toate că-i vorbeam. Atunci m-am dat la o parte şi n-am mai rostit nici un cuvânt, uluită peste măsură.

În cele din urmă Catherine făcu o mişcare, şi eu mă simţii uşurată: îşi ridică mâna şi-i puse braţul în jurul gâtului, lipindu-şi obrazul de obrazul lui; iar Heathcliff, copleşind-o cu mângâieri frenetice, zise cu sălbăticie:

— Acum abia îmi arăţi cât ai fost de crudă... crudă şi falsă. De ce m-ai dispreţuit? De ce ţi-ai trădat propria-ţi inimă, Cathy? Nu găsesc nici un cuvânt de mângâiere. Meriţi să suferi. Tu te-ai ucis singură. Da, poţi să mă săruţi şi să plângi, poţi să-mi storci sărutări şi lacrimi: ele te vor arde... te vor condamna. M-ai iubit... atunci cu ce drept m-ai părăsit? Cu ce drept... răspunde-mi... m-ai părăsit pentru un biet capriciu pe care l-ai simţit faţă de Linton? Căci nici suferinţa, nici degradarea, nici moartea, nici Dumnezeu şi nici Satana nu ne-ar fi putut despărţi! „Tu”, de bunăvoie, ai făcut-o: nu eu ţi-am zdrobit inima...

tu ţi-ai zdrobit-o, şi, zdrobind-o pe-a ta, ai zdrobit-o şi pe-a mea. Pentru mine e şi mai greu, pentru că sunt sănătos. Crezi că vreau să trăiesc? Ce fel de viaţă voi duce dacă tu.. Doamne! „Ţie” ţi-ar plăcea să trăieşti când sufletul ţi-e în mormânt?

— Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace! zise Catherine plângând în hohote. Dac-am greşit, îmi plătesc greşeala cu viaţa. E destul! Şi tu m-ai părăsit, dar eu nu te condamn! Te iert. Iartă-mă şi tu!

— E greu să ierţi când vezi ochii ăştia şi simţi mâinile astea slabe, răspunse el. Sărută-mă din nou şi nu mă lăsa să-ţi văd ochii! Te iert pentru ce mi-ai făcut. Îmi iubesc ucigaşul... dar pe-al „tău” cum l-aş putea iubi?

Rămaseră tăcuţi, cu feţele ascunse una într-alta şi cu obrazul unuia spălat de lacrimile celuilalt. În cele din urmă cred că plângeau amândoi; se pare că şi Heathcliff „putea” plânge într-o clipă rară ca aceasta.

Între timp, începusem să mă simt foarte neliniştită, căci după-amiaza trecea iute, omul pe care-l trimisesem în sat se întorsese de la cumpărături, şi în lumina razelor soarelui care apunea în vale puteam distinge mulţimea ce se adunase în faţa capelei din Gimmerton.

— Slujba s-a terminat, le-am zis. Într-o jumătate de ceas stăpânul va fi aici.

Heathcliff gemu blestemând şi o strânse şi mai tare pe Catherine, iar ea nici nu se mişcă.

Nu mult după aceea am observat un grup de servitori venind pe drumul ce duce spre bucătărie. Domnul Linton nu era departe în urma lor. A deschis singur poarta şi a pornit agale spre casă, bucurându-se probabil de după-amiaza aceea frumoasă peste care plutea o adiere dulce, ca de vară.

— Iată-l aici! am exclamat. Pentru numele lui Dumnezeu, fugi iute! Pe scara principală n-ai să-ntâlneşti pe nimeni. Grăbeşte-te şi piteşte-te printre pomi până intră în casă!

— Trebuie să plec, Cathy, zise Heathcliff, căutând să se desfacă din braţele ei. Dar dacă rămân în viaţă, am să te mai văd o dată astă-seară, înainte de a adormi. Nu mă îndepărtez mai mult de cinci paşi de fereastra ta.

— Nu trebuie să pleci! răspunse ea, strângându-l atât cât îi îngăduiau puterile. „Să nu pleci”, te rog eu.

— Numai pentru un ceas, zise Heathcliff, încercând s-o convingă.

— Nici pentru un moment, răspunse Cathy.

— „Trebuie”... Linton va fi îndată aici, stărui intrusul, speriat.

El se ridică; i-ar fi putut desface degetele cu forţa... dar Cathy îl ţinea strâns şi gâfâia. Pe faţa ei se citea o hotărâre neînfricată.

— Nu! ţipă ea. Oh, nu, nu pleca! E pentru ultima dată! Edgar nu ne va face nici un rău. Heathcliff, mor! Mor!

— Nebun blestemat! Uite-l! strigă Heathcliff, căzând înapoi în fotoliul său. Taci, scumpa mea! Taci, taci, Catherine! Rămân aici. Şi dacă mă împuşcă, am să-mi dau sufletul binecuvântându-l.

Şi iată-i din nou strânşi unul în braţele celuilalt. L-am auzit pe stăpân urcând scările: o sudoare rece îmi curgea pe frunte: eram înspăimântată.

— Ai de gând să-i asculţi aiurelile? i-am spus eu furioasă. Nu ştie ce vorbeşte. Vrei s-o distrugi pentru că n-are destulă minte să se ajute singură? Ridică-te. Poţi să te desprinzi imediat din braţele ei. Asta e fapta cea mai diabolică pe care ai săvârşit-o vreodată. S-a isprăvit cu noi... stăpân, stăpână şi servitoare!

Îmi frământam mâinile şi strigam; iar domnul Linton, auzind gălăgie, grăbi pasul. Şi cu toate că eram atât de agitată observai, cu sinceră bucurie, că braţele doamnei Linton căzuseră moi, iar capul îi atârna pe piept.

„E leşinată, ori moartă, m-am gândit. Cu atât mai bine. E mult mai bine să fie moartă, decât să mai lâncezească în starea asta, povară şi izvor de suferinţe pentru toţi cei

din jur.”

Edgar, palid de uluire şi furie, sări la musafirul nepoftit. Ce-avea de gând să facă nu ştiu; dar Heathcliff opri, brusc, orice demonstraţie, punându-i-o în braţe pe Catherine, care părea că-şi dăduse duhul.

— Priveşte! îi zise. Dacă nu eşti un diavol, ajut-o mai întâi pe ea, şi-abia după aceea să stai de vorbă cu mine!

Apoi s-a dus în salon şi s-a aşezat. Domnul Linton m-a chemat într-ajutor şi, cu mare greutate, după ce-am recurs la toate mijloacele posibile, am izbutit s-o readucem în simţiri. Dar era cu desăvârşire rătăcită; ofta, gemea şi nu recunoştea pe nimeni. Edgar, în tulburarea lui, uită de Heathcliff, cu toate că-l ura atâta. Eu însă nu l-am uitat. M-am dus la el de îndată ce-am putut şi l-am rugat să plece, spunându-i că bolnava se simte mai bine şi a doua zi dimineaţă îi voi da de veste cum a petrecut Catherine noaptea.

— Nu refuz să ies din casă, răspunse el, dar am să stau în grădină şi, Nelly, bagă de seamă, să te ţii de cuvânt. Am să fiu pe sub brazi. Bagă de seamă, căci, de nu, am să vin din nou, indiferent dacă Linton e sau nu acasă.

Din uşa pe jumătate deschisă privi în grabă în odaie şi, convingându-se că ceea ce-i spuneam părea să fie adevărat, eliberă casa de prezenţa lui supărătoare.

CAPITOLUL 16

Către ora douăsprezece noaptea veni pe lume Catherine, cea pe care-aţi văzut-o la Wuthering Heights; un copil firav, născut la şapte luni. Două ore după aceea mama muri, fără a fi îndeajuns de conştientă pentru a-şi da seama de lipsa lui Heathcliff sau pentru a-l recunoaşte pe Edgar. Durerea domnului Linton constituie un subiect prea trist ca să stărui asupra lui; efectele s-au văzut însă mai târziu; după părerea mea, durerea i-a fost agravată şi de faptul că rămăsese fără moştenitor. Iar în timp ce priveam orfana, firavă, regretam şi eu asta, acuzându-l, în gând, pe bătrânul Linton pentru că, printr-o părtinire naturală, îşi lăsase averea fetei, şi nu fiului. Biata copilă nu era binevenită! În timpul primelor ore ale existenţei ar fi putut scânci până şi-ar fi dat sufletul, căci nu-i păsa nimănui de ea. Mai târziu am dres noi această lipsă de atenţie, dar începutul vieţii ei a fost atât de lipsit de dragoste cum pare să-i fie şi sfârşitul.

Dimineaţa următoare — luminoasă şi veselă — se furişase uşurel în casă prin obloanele încăperii tăcute, cu o strălucire suavă si dulce, învăluind patul şi pe cea întinsă pe el. Edgar Linton, cu ochii închişi, stătea cu capul pe perna doamnei Linton. Chipul lui tânăr şi pur părea aproape tot atât de lipsit de viaţă şi aproape tot atât de nemişcat ca şi al moartei. Numai că al lui exprima oboseala unui chin istovitor, pe când al ei o pace desăvârşită. Fruntea senină, pleoapele închise, buzele zâmbind: nici un înger din cer n-ar fi putut fi mai frumos decât Catherine. Iar eu am fost cuprinsă de aceeaşi linişte nesfârşită în care odihnea fosta mea stăpână. Sufletul

meu n-a fost niciodată într-o stare mai înălţătoare decât cea pe care o resimţeam privind imaginea netulburată a liniştii divine. Fără să vreau am auzit în mine ecoul cuvintelor spuse de ea cu câteva ore în urmă: „Incomparabil mai departe şi mai presus de voi toţi!” Indiferent dacă era încă pe pământ sau ajunsese în cer, sufletul ei se afla la Dumnezeu!

Nu ştiu dacă asta e o trăsătură care mă caracterizează pe mine, sau poate c-o mai au si alţii, dar rareori mi se întâmplă să nu mă simt fericită atunci când veghez într-o cameră mortuară, dacă şi celelalte persoane îndoliate au grijă să-şi îndeplinească această îndatorire fără a da dovadă de-o deznădejde frenetică. Mie mi se pare că mortul se odihneşte — o odihnă pe care nici pământul şi nici iadul n-o pot tulbura. Eternitatea în care intră cei duşi de pe lume, e viaţă fără margini, iubire fără de sfârşit şi fericire deplină. Cu-acel prilej am observat cât egoism zace, chiar şi într-o iubire ca a domnului Linton, când regreta atât de tare tihna binecuvântată de care se bucura Catherine. E drept că omul s-ar fi putut întreba dacă, după viaţa plină de capricii şi neastâmpăr pe care o dusese, merita să ajungă în cele din urmă la un asemenea liman al păcii. Te puteai îndoi în momente de rece judecată, dar nu în faţa cadavrului ei. Liniştea trupului mort era o chezăşie că frământarea din trecut se potolise.

— Credeţi că asemenea oameni sunt fericiţi în lumea cealaltă, domnule Lockwood? Ce n-aş da să ştiu!

Am refuzat să răspund la întrebarea doamnei Dean care mi se păru cam eterodoxă.

— Mi s-a părut că stăpânul adormise şi, curând după răsăritul soarelui, am îndrăznit să părăsesc camera şi să mă furişez afară, în aerul curat şi proaspăt. Servitorii credeau c-am ieşit să-mi alung toropeala după o veghe atât de prelungită; de fapt însă, motivul meu principal era să-l văd pe domnul Heathcliff. Dacă ar fi stat toată

noaptea printre brazi, n-ar fi auzit nimic din forfota de la Grange; doar poate galopul călăreţului trimis la Gimmerton. Dar dacă s-ar fi apropiat de casă, şi-ar fi putut da seama, după luminile care se mişcau încoace şi-ncolo, după deschisul şi închisul uşilor, că se petrecea ceva neobişnuit. Doream să dau de el, cu toate că mi-era teamă. Ştiam că eu sunt cea care trebuie să-i dau îngrozitoarea veste şi voiam să scap de această îndatorire, dar „cum” anume să procedez nu ştiam. Era acolo, în parc... la o depărtare de câţiva paşi. Stătea rezemat de un frasin bătrân: n-avea pălărie, iar părul i se umezise de roua scuturată de pe crengile înmugurite. Stătuse multă vreme aşa, nemişcat, căci am văzut o pereche de mierle care, preocupate să-şi facă cuibul, zburau de colo, colo, foarte aproape de el, nestingherite, de parcă şi el ar fi fost un trunchi de copac. Când m-am apropiat, păsările şi-au luat zborul, iar el şi-a ridicat ochii şi-a zis:

— A murit, nu te-am aşteptat pe dumneata ca să-mi spui asta. Lasă batista, nu boci în faţa mea. Blestemaţi fiţi cu toţii, ea n-are nevoie de lacrimile „voastre”!

Plângeam atât de mila lui cât şi de mila ei; uneori ne e milă de făpturile care nu simt nimic nici pentru ele, nici pentru alţii. Când i-am văzut faţa, mi-am dat seama că ştia de nenorocirea care se întâmplase, şi un gând ciudat îmi trecu prin minte: că inima i se potolise şi se ruga, căci buzele i se mişcau şi privirile îi erau plecate în pământ.

— Da, a murit, i-am răspuns, oprindu-mi hohotele de plâns şi ştergându-mi obrajii. S-a dus în cer, sper, unde ne vom întâlni cu toţii, dacă luăm bine aminte şi ne abatem de pe căile rele pentru a merge pe cele bune.

— Aşadar „ea” a luat bine aminte? întrebă Heathcliff încercând să rânjească. A murit ca o sfântă? Haide, povesteşte-mi tot ce s-a petrecut. Cum a murit...

Încercă să-i rostească numele, dar nu fu în stare, şi, strângându-şi buzele, se luptă în tăcere cu durerea care-l

sfâşia, înfruntând în acelaşi timp, cu privirea lui sălbatică şi fixă, compătimirea mea.

— Cum a murit? reîncepu în cele din urmă... dar în ciuda curajului său, se văzu silit să se sprijine de copacul de alături; căci după lupta pe care o dusese tremura, fără să vrea, din cap până-n picioare.

„Sărmane nenorocit, mi-am zis, ai nervii şi inima la fel cu semenii tăi! De ce te străduieşti să-ţi ascunzi sentimentele? Trufia ta nu-l poate orbi pe Dumnezeu! Îl ispiteşti să te chinuiască până când îţi va smulge un strigăt de umilinţă.”

— Liniştită ca o mieluşea! i-am răspuns tare. A suspinat adânc şi s-a întins ca un copil care se trezeşte şi adoarme din nou. Cinci minute după aceea am mai simţit o mică zvâcnire în inima ei, şi apoi nimic!

— Şi... a mai pomenit de mine? întrebă el, şovăind, ca şi cum i-ar fi fost teamă că răspunsul meu ar putea cuprinde amănunte pe care nu le-ar putea îndura.

— Nu şi-a mai venit în fire din clipa în care-ai plecat de lângă ea şi n-a mai recunoscut pe nimeni, i-am spus. Zace cu un zâmbet senin pe faţă, şi ultimele ei gânduri s-au întors la zilele frumoase de odinioară. Viaţa i s-a sfârşit într-un vis dulce... De s-ar putea trezi în lumea cealaltă tot atât de liniştită!

— De s-ar trezi în chinuri! strigă el cu o vehemenţă înspăimântătoare, lovind cu piciorul în pământ şi gemând, cuprins brusc de o suferinţă pe care nu şi-o putea stăpâni. A fost o mincinoasă până la sfârşit! Unde e? Nu-i „acolo”... nu-i în cer... n-a pierit... unde-i? Oh! Ai spus că nu-ţi pasă de suferinţele mele! Eu n-am decât o singură rugăciune... şi-am s-o repet până-mi va înţepeni limba... Catherine Earnshaw, să n-ai linişte câtă vreme sunt eu în viaţă! Ai spus că eu te-am ucis... atunci vino şi mă urmăreşte! Cei ucişi îşi urmăresc ucigaşii, cred. Rămâi cu mine întotdeauna... fă-mă să înnebunesc, numai nu mă părăsi în abisul ăsta unde nu te pot găsi! O, Doamne! Nu

găsesc cuvinte! „Nu” pot trăi fără viaţa mea! „Nu” pot trăi fără sufletul meu!

Îşi izbi capul de trunchiul noduros al copacului şi, ridicându-şi privirea, începu să urle, dar nu ca un om, ci ca o fiară străpunsă de cuţite şi suliţe. Am observat pe scoarţa copacului mai multe dâre de sânge; mâna şi fruntea îi erau, de asemenea, însângerate. Probabil că scena la care am fost martoră se repetase şi în cursul nopţii. N-aş putea spune că mi-a provocat milă... mai degrabă m-a înspăimântat; totuşi nu-mi venea să-l las acolo în starea aceea. Dar în clipa în care şi-a revenit destul ca să observe că privirile mele îl urmăresc, mi-a poruncit, răcnind, să plec; iar eu l-am ascultat. Durerea lui depăşea priceperea mea de a-l linişti sau mângâia!

Înmormântarea doamnei Linton fusese fixată pentru vineri, şi până atunci coşciugul rămase deschis în salonul cel mare, acoperit cu flori şi frunze parfumate. Linton îşi petrecu acolo zilele şi nopţile, păzind-o; şi — fapt necunoscut de ceilalţi, ci numai de mine — Heathcliff îşi petrecu toate nopţile în grădină, dar ştiam c-ar vrea să intre înăuntru dacă s-ar fi putut. Şi marţi, puţin după ce se întunecase, când stăpânul meu, frânt de oboseală, fu silit să se retragă pentru două ore, mişcată de perseverenţa lui, m-am dus şi-am deschis una din ferestre, vrând să-i dau prilejul să-şi ia rămas bun de la chipul palid al idolului său. Profită numaidecât de ocazie, dar cu prudenţă. Atât a fost de prundent, încât n-a făcut nici cel mai mic zgomot care să-i fi putut trăda prezenţa. Şi adevărul e că nici eu n-aş fi ştiut că fusese acolo dacă n-aş fi văzut că vălul de pe faţa moartei nu mai era aşezat ca înainte şi dacă n-aş fi observat, jos, o buclă de păr blond, legată cu un fir de argint; după ce-am cercetat-o, m-am convins că fusese scoasă din medalionul de la gâtul doamnei Linton. Heathcliff deschisese bijuteria, azvârlise conţinutul şi pusese în loc o buclă neagra din părul lui. Eu le-am împletit pe amândouă şi le-am închis

apoi în medalion.

Domnul Earnshaw fu poftit, fireşte, să însoţească până la mormânt rămăşiţele pământeşti ale surorii lui. Nu se scuză, dar nici nu veni, aşa încât, în afară de soţul ei, cortegiul fu compus numai din arendaşi şi servitori. Isabella nu fusese poftită.

Locul unde urma să fie înmormântată Catherine, spre mirarea sătenilor, n-a fost nici în capelă, în cavoul familiei Linton, nici lângă mormintele rudelor ei, ci în altă parte. Fu săpat pe povârnişul verde din colţul cimitirului, unde zidul era atât de scund, încât buruienile şi afinii de pe dealuri se căţăraseră pe el şi trecuseră de cealaltă parte; acum e aproape acoperit de un dâmb de turbă. Soţul ei odihneşte în acelaşi loc, şi fiecare îşi are mormântul însemnat cu câte o simplă piatră funerară la cap şi o lespede cenuşie la picioare.

CAPITOLUL 17

Vinerea aceea a fost ultima zi frumoasă; în aceeaşi seară vremea s-a stricat pentru o lună întreagă. Vântul a început să bată de la miazăzi spre miazănoapte, aducând mai întâi ploaie, apoi lapoviţă şi zăpadă. A doua zi nici nu-ţi venea să crezi că avuseserăm trei săptămâni de vară: florile de şofran şi ciuboţica-cucului erau acoperite de zăpadă, mierlele tăcuseră, frunzele tinere de pe lăstare erau pişcate şi înnegrite de frig. Şi, vai, ce dimineaţă tristă, îngheţată şi întunecată fusese! Stăpânul meu rămase în camera lui, iar eu pusesem stăpânire pe salonul părăsit, transformându-l în odaie pentru copil. Şedeam acolo, ţinând pe genunchi păpuşa aceea care scâncea, legănând-o încoace şi-ncolo, şi urmăream, între timp, fulgii de zăpadă care cădeau neîncetat şi se strângeau în faţa ferestrei fără de perdele când uşa se deschise şi cineva intră, cu suflarea tăiată şi râzând! Pentru o clipă furia mea fu mai mare decât uluirea. Crezând că e una dintre servitoare, strigai:

— Isprăveşte odată! Cum îndrăzneşti să te arăţi aşa de nesimţită tocmai aici? Ce-ar zice domnul Linton dacă te-ar auzi?

— Iartă-mă! îmi răspunse un glas cunoscut; dar ştiu că Edgar e în pat şi nu mă pot opri.

După aceste vorbe înaintă spre cămin o femeie, gâfâind şi ţinându-se cu mâinile de coaste.

— Am făcut tot drumul de la Wuthering Heights până aici alergând, continuă ea după o pauză, în afară de locurile peste care-am zburat. N-aş putea spune de câte ori am căzut. Of, mă doare peste tot! Nu te speria! Cum

voi fi în stare, am să-ţi explic totul; te rog numai du-te şi porunceşte să pregătească trăsura, căci trebuie să mă duc la Gimmerton, apoi spune unei servitoare să-mi caute ceva haine în dulapul meu.

Nepoftita era doamna Isabella Heathcliff. Înfăţişarea ei nu-i explica deloc râsul: părul îi era răsfirat pe umeri, ud leoarcă de zăpadă şi apă; era îmbrăcată în rochia-i tinerească pe care o purta de obicei, mult mai potrivită cu vârsta decât cu situaţia ei —o rochie uşoară, cu mâneci scurte — şi nu avea nimic pe cap sau în jurul gâtului. De udă ce era, rochia de mătase subţire i se lipise de trup: iar în picioare purta nişte papuci subţiri. Sub ureche i se vedea o tăietură adâncă, pe care numai frigul o împiedica să sângereze din plin; faţa, albă ca varul, era zgâriată şi învineţită, şi abia se mai putea ţine pe picioare de ostenită ce era. Vă puteţi închipui că spaima pe care am avut-o în primul moment nu s-a micşorat prea mult după ce-am avut răgazul s-o cercetez mai îndeaproape.

— Scumpa mea doamnă, am exclamat, nu mă duc nicăieri! Nu vreau să aud nimic până nu lepezi de pe dumneata toate hainele şi nu te îmbraci cu altele uscate. Şi, desigur, n-ai să pleci în seara asta la Gimmerton, aşa că n-are rost să comand trăsura.

— Trebuie neapărat să plec, zise ea; fie pe jos, fie cu trăsura. Totuşi nu mă opun, am să mă îmbrac ca lumea. Şi... ah, uite cum curge sângele de-a lungul gâtului! La căldură mă ustură.

Stărui însă să-i îndeplinesc poruncile înainte de a-mi îngădui să mă ating de ea; şi abia după ce i-am spus vizitiului să se pregătească şi-am trimis o fată să-i aducă ceva îmbrăcăminte, mă lăsă să-i pansez rana şi s-o ajut să se schimbe.

— Şi-acum, Ellen, zise ea după ce făcusem tot ceea ce mă rugase, după care luase loc pe un fotoliu lângă cămin cu o ceaşcă de ceai în faţă, aşază-te lângă mine; dar mai întâi du-l de-aici pe copilaşul sărmanei Catherine, nu

vreau să-l văd! Să nu crezi că nu-mi pasă de Catherine pentru că m-am purtat ca o nebună când am intrat aici! Am plâns şi eu amarnic... da, căci am avut mai multe motive de plâns decât oricine. Ne-am despărţit certate, ţii minte, şi asta n-am să mi-o iert niciodată. Dar, cu toate acestea, n-am putut împărtăşi durerea lui Heathcliff... bestia! Oh, dă-mi, te rog, vătraiul. Uite, ăsta-i ultimul lucru pe care-l am de la el. Îşi scoase inelul de aur de pe degetul mijlociu şi-l aruncă jos. Am să-l fărâm! continuă ea, lovindu-l cu piciorul, şi-apoi am să-l ard. Luă şi aruncă obiectul deformat în mijlocul cărbunilor încinşi. Na! Are să-mi cumpere altul dacă mă voi duce vreodată la el. E-n stare să vină după mine să mă caute, şi asta numai pentru a-l necăji pe Edgar. Nu îndrăznesc să rămân aici, ca nu cumva să se nască ideea asta în capul lui afurisit. Şi de altfel Edgar n-a fost bun cu mine, nu-i aşa? Nu vreau să vin să-i implor ajutorul, dar nici nu vreau să-i fac şi mai multe necazuri. Am fost silită să mă adăpostesc aici; dar dacă n-aş fi ştiut că e în camera lui, m-aş fi oprit la bucătărie, m-aş fi spălat pe obraz, m-aş fi încălzit, te-aş fi trimis să-mi aduci cele trebuincioase şi aş fi plecat din nou, oriunde, departe de blestematul meu de... de diavolul acela cu chip de om! Ah, ce furios era! Dacă punea mâna pe mine... Păcat că Earnshaw nu-i tot atât de puternic. Dacă Hindley ar fi fost în stare s-o facă, n-aş fi fugit până nu l-aş fi văzut doborât!

— Bine, dar nu vorbi atât de iute, domnişoară! i-am spus eu; ai să-ţi mişti batista pe care ţi-am legat-o în jurul feţei şi iarăşi o să înceapă să-ţi sângereze tăietura. Bea-ţi ceaiul, răsuflă liniştită şi nu mai râde: râsul nu-şi are locul sub acest acoperiş, şi-apoi nici nu ţi se potriveşte!

— Iată un adevăr de netăgăduit, răspunse ea. Ascultă la copilul acela, scânceşte întruna... Du-l de aici, să nu-l aud... măcar un ceas. Mai mult decât atât nici n-am să stau.

Am sunat şi-am încredinţat fetiţa unei servitoare. Apoi

am întrebat-o pe Isabella ce-a făcut-o să fugă de la Wuthering Heights în halul ăsta şi unde avea de gând să se ducă, de vreme ce refuza să rămână la noi.

— Ar trebui şi-aş dori să rămân, răspunse ea, ca să-l mângâi pe Edgar şi să îngrijesc copilaşul; pentru aceste două motive şi pentru că adevăratul meu cămin e la Grange. Dar îţi spun că el nu mă va lăsa! Crezi c-ar putea răbda să mă vadă sănătoasă şi veselă... crezi c-ar putea răbda gândul că noi suntem liniştiţi, fără a lua hotărârea de-a ne învenina traiul? Acum am mulţumirea de a fi sigură că mă detestă în aşa măsură, încât nu mă mai poate vedea în ochi şi nu-mi mai poate auzi glasul. Am observat că atunci când apar în faţa lui, obrazul i se strâmbă fără să vrea şi capătă o expresie de ură: pe de o parte pentru că-şi dă seama că am motive bine întemeiate de a nutri aceleaşi sentimente faţă de el, pe de alta dintr-o aversiune instinctivă. Ura lui e destul de puternică pentru a-mi da certitudinea că nu mă va urmări chiar pe tot cuprinsul Angliei, dacă reuşesc să fug de-aici, aşa că trebuie să plec. M-am vindecat de dorinţa de a fi omorâtă de el, acum doresc să se omoare singur! Mi-a distrus cu desăvârşire dragostea, aşa că acum sunt liberă. Îmi mai pot însă aduce aminte cât de mult l-am iubit, şi-mi mai pot încă închipui, dar vag de tot, că l-aş putea iubi din nou, dacă... dar nu, nu! Chiar dacă m-ar fi iubit la nebunie, firea lui drăcească tot s-ar fi dezvăluit într-un fel sau altul. Catherine a avut un gust îngrozitor de pervers dacă, deşi îl cunoştea atât de bine, a ţinut atât de mult la el. Monstrul! De-ar dispărea de pe faţa pământului şi din amintirea mea!

— Taci, taci! Şi el e făptură omenească! i-am spus. Fii mai miloasă! Există şi oameni mai răi decât el!

— Nu-i făptură omenească, răspunse ea, şi n-are dreptul la milă. I-am dăruit inima mea: a luat-o şi-a zdrobit-o de moarte, apoi mi-a azvârlit-o înapoi. Oamenii simt cu inima, Ellen, dar de când mi-a distrus inima, nu

mai am puterea să simt ceva pentru el, nu pot chiar de-ar fi să geamă până-n ziua morţii şi de-ar vărsa lacrimi de sânge pentru Catherine! Nu, într-adevăr, nu pot, nu mai pot!

Aici Isabella începu să plângă, dar îşi şterse imediat lacrimile şi continuă:

— M-ai întrebat ce m-a făcut în cele din urmă să fug? Am fost silită să fug fiindcă izbutisem să-i întărât furia dincolo de răutatea lui. A smulge nervii cuiva cu un cleşte înroşit cere mai mult sânge rece decât a-l izbi în cap. Ajunsese atât de întărâtat, încât era cât pe-aici să uite de prudenţa cu care se fălea şi începuse să dea dovadă de o violenţă criminală. Eu am simţit o adevărată plăcere văzând că sunt în stare să-l scot din fire; dar senzaţia de plăcere a trezit în mine instinctul de conservare, aşa că am fugit. Dacă mai pune vreodată mâna pe mine va fi gata să-şi ia revanşa cuvenită.

Ieri, după cum ştii, domnul Earnshaw ar fi trebuit să meargă la înmormântare. În acest scop a avut grijă să rămână oarecum treaz... adică nu s-a dus la culcare beat turtă la ora şase dimineaţa, ca să se deştepte tot beat la ora douăsprezece. În consecinţă, s-a sculat deprimat de parcă s-ar fi aflat în preajma sinuciderii, şi tot atât de pregătit pentru a merge la biserică cât ar fi fost pentru un bal; apoi, în loc s-o pornească la drum, s-a aşezat lângă foc, dând pe gât, unul după altul, pahare întregi de gin sau brandy.

Heathcliff... mă cutremur când îi rostesc numele! nu mai dăduse pe-acasă de duminica trecută. Nu ştiu cine l-a hrănit — îngerii sau ruda lui din iad — dar aproape de-o săptămână n-a mai mâncat cu noi. Se întorsese acasă în zori şi s-a dus sus, în camera lui, încuind uşa... parcă i-ar fi trecut cuiva prin gând să-i dorească prezenţa! Acolo s-a rugat neîncetat, ca un metodist; numai că zeitatea pe care o implora el nu era decât praf şi cenuşă fără simţire; iar pe Dumnezeu, când i se adresa, îl confunda în mod

ciudat cu Diavolul, propriul lui tată! După ce-a încheiat aceste rugăciuni alese... care duraseră atât de mult, încât răguşise şi glasul i se strangulase în gâtlej... a pornit-o din nou, şi iarăşi drept spre Grange! Mă mir că Edgar n-a trimis după jandarmi şi nu l-a încredinţat lor, spre pază! Mie, cu toate că eram mâhnită din pricina bietei Catherine, mi-a fost cu neputinţă să consider drept vacanţă aceste zile de eliberare de sub tirania lui degradantă.

Prinsesem destul curaj ca să pot asculta nesfârşitele predici ale lui Joseph fără să plâng şi ca să mă mişc de colo până colo prin casă, nu cu paşi de hoţ speriat ca mai înainte. Doar nu-ţi închipui, nu-i aşa, c-aş fi putut plânge pentru vreo vorbă a lui Joseph?! Dar el şi cu Hareton sunt de nesuferit. Preferam să stau cu Hindley şi să ascult vorbăria lui îngrozitoare decât cu „micul stăpân” şi cu protectorul lui fidel, bătrânul acela odios! Când Heathcliff e-acasă, sunt adeseori obligată să aleg: ori să mă duc în bucătărie şi să stau în tovărăşia lor, ori să mor de foame în încăperile umede şi nelocuite de sus. Când e plecat, aşa cum a fost cazul în săptămâna asta, îmi pun o masă şi un scaun în colţul căminului din sală şi nici că-mi pasă de ce face domnul Earnshaw; şi nici el nu se amestecă în treburile mele. Acum, dacă nu-l provoacă nimeni, e mai liniştit decât înainte: mai posac şi mai deprimat, dar mai puţin furios. Joseph susţine că s-a schimbat şi că Dumnezeu i-a atins inima, şi deci e mântuit „ca prin foc”. Eu nu prea pot să văd semnele unei schimbări în bine, dar asta nu mă priveşte.

Aseară am stat în colţul meu citind nişte cărţi vechi până târziu, către miezul nopţii. Mi-era urât să mă duc sus; afară sufla un vânt năprasnic şi gândurile mele reveneau mereu la curtea bisericii şi la mormântul acela proaspăt! Nu îndrăzneam nici măcar să ridic ochii de pe pagina cărţii, căci imaginea aceasta tristă îi lua numaidecât locul. Hindley şedea în faţa mea, cu capul

rezemat în mână, meditând probabil asupra aceluiaşi subiect. Înainte de a-şi pierde luciditatea, se opri din băut şi, vreme de vreo două-trei ceasuri, rămase nemişcat şi fără a scoate o vorbă. În toată casa nu se auzea nici un zgomot în afară de gemetele vântului care scutura cînd şi când ferestrele, de pocniturile slabe ale cărbunilor şi de zăngănitul foarfecelor mele când tăiam, rareori, feştila lungă a lumânării. Hareton şi Joseph desigur dormeau duşi în paturile lor. Totul era foarte, foarte trist; şi, pe când citeam, suspinam, căci mi se părea că toată bucuria din lume pierise şi nu va mai reveni niciodată.

Tăcerea jalnică fu, în sfârşit, întreruptă de zgomotul ivărului de la uşa bucătăriei. Heathcliff se întorcea de la veghe mai devreme ca de obicei; cred că din pricina furtunii neaşteptate. Uşa era zăvorâtă; l-am auzit înconjurând casa; avea, pesemne, de gând să intre pe cealaltă uşă. M-am ridicat, purtând pe buze expresia nestăpânită a ceea ce simţeam, fapt ce-l făcu pe tovarăşul meu, care-şi fixase privirile spre uşă, să se întoarcă şi să se uite la mine.

— Am să-l ţin afară cinci minute! exclamă el. Ai ceva împotrivă?

— Nu, din partea mea poţi să-l laşi afară şi toată noaptea! i-am răspuns. Foarte bine! Pune cheia în broască şi trage zăvoarele.

Earnshaw făcu asta mai înainte ca musafirul său să ajungă la intrarea principală. Apoi îşi trase scaunul de cealaltă parte a mesei mele, se aplecă şi-mi căută ochii, în speranţa de a găsi o urmă de înţelegere pentru ura ce licărea în ai lui. Dar cum privirile şi sentimentele îi erau acelea ale unui asasin, nu putea găsi în ochii mei acelaşi lucru; ceea ce găsi însă îi fu de ajuns ca să-i dea curaj să vorbească.

— Dumneata şi cu mine, zise el, avem o mare socoteală cu omul acela de-afară! Dacă nici unul dintre noi n-ar fi laş, ne-am putea uni pentru a o lichida. Eşti tot

atât de moale ca şi fratele dumitale? Eşti dispusă să înduri totul până la urmă fără să încerci a te răzbuna măcar o dată?

— Am îndurat destul, am obosit, i-am răspuns; şi-aş fi bucuroasă să mă răzbun, dacă răzbunarea n-ar fi să se răsfrângă şi asupra mea. Trădarea şi violenţa sunt suliţe ascuţite la amândouă capetele; rănesc mai tare pe cei ce le aruncă decât pe vrăjmaşii lor.

— Trădarea şi violenţa sunt o răsplată dreaptă pentru trădare şi violenţă! strigă Hindley. Doamnă Heathcliff, nu-ţi cer decât să stai nemişcată şi să fii mută. Spune-mi, poţi? Sunt convins că vei resimţi tot atâta plăcere cât şi mine dacă vei vedea cu ochii dumitale sfârşitul acestui diavol. Dacă nu i-o iei înainte, te va omorî el pe dumneata, iar pe mine mă va ruina. Blestemat fie ticălosul acesta infernal! Bate la uşă parc-ar fi stăpânul casei. Făgăduieşte-mi că-ţi ţii gura şi, înainte de va bate ceasul cesta — mai erau trei minute până la unu — vei fi o femeie liberă!

Scoase din sân unealta pe care ţi-am descris-o în scrisoare şi se pregăti să stingă lumânarea. Eu însă i-am smuls arma din mână şi l-am prins de braţ.

— N-am să tac! i-am spus. Să nu te atingi de el. Lasă uşa închisă şi stai liniştit!

— Nu! M-am hotărât şi, pe Dumnezeul meu, am să-l execut! strigă deznădăjduit. Am să-ţi fac un bine în ciuda dumitale şi am să-i fac dreptate lui Hareton! Şi nu trebuie să-ţi baţi capul pentru apărarea mea, Catherine a murit. Nimeni dintre cei vii nu mă va regreta şi nu va fi ruşinat din pricina mea dacă-mi tai gâtul în minutul acesta... A sosit ceasul să se sfârşească!

De m-aş fi luptat cu un urs sau de-aş fi vorbit logic cu un lunatic, tot atâta ar fi fost. Singura posibilitate ce-mi rămăsese era să fug la fereastră şi să previn victima de soarta ce-o aştepta.

— Ai face mai bine dacă ţi-ai căuta adăpost altundeva!

am strigat eu pe un ton oarecum victorios. Domnul Earnshaw are de gând să te împuşte dacă mai stărui să intri.

— Mai bine deschide-mi uşa... răspunse el, adresându-mi un cuvânt elegant pe care nu vreau să ţi-l repet.

— Nu vreau să mă amestec în treaba asta, i-am răspuns. Intră şi lasă-l să te împuşte dacă-ţi place! Eu mi-am făcut datoria.

Acestea fiind zise, am închis fereastra şi m-am întors la locul meu lângă foc, neavând destulă ipocrizie ca să arăt cât de puţină îngrijorare faţă de primejdia ce-l ameninţa. Earnshaw mă înjură cu furie, susţinând că-l mai iubesc încă pe nemernic şi răsplătindu-mă cu diferite epitete pentru josnicia de care dădusem dovadă. Iar eu, în fundul inimii mele — şi n-am avut nici o mustrare de conştiinţă — m-am gândit că pentru el ar fi o fericire dacă Heathcliff l-ar scăpa de suferinţă, şi ce fericire ar fi pentru mine dacă el l-ar trimite pe Heathcliff acolo unde i se cuvenea să se afle! Pe când şedeam şi mă gândeam la acestea fereastra din spatele meu fu făcută ţăndări dintr-o singură lovitură şi faţa neagră a lui Heathcliff, cu ochii lui fulgerători, privi prin ea. Dar cadrul ferestrei era prea strâmt ca să-şi poată vârî şi umerii, iar eu am zâmbit triumfătoare, având iluzia că sunt la adăpost. Părul şi hainele îi erau albe de zăpadă, iar dinţii lui ascuţiţi de canibal, descoperiţi de frig şi de furie, străluceau în întuneric.

— Isabella, lasă-mă să intru, altfel ai să te căieşti! „răcni” el, după cum zice Joseph.

— Eu nu pot săvârşi o crimă, i-am răspuns. Domnul Hindley stă la pândă cu un cuţit şi un pistol încărcat.

— Lasă-mă să intru pe uşa din bucătărie, zise el.

— Hindley va fi acolo înaintea ta, i-am răspuns; şi vai de iubirea ta dacă nu poate îndura nici măcar un viscol! Câtă vreme strălucea luna, ca vara, ne-ai lăsat liniştiţi în paturile noastre, dar în clipa când s-a întors vântul iernii,

ai fugit, la adăpost! De-aş fi eu în locul tău, Heathcliff, m-aş duce şi m-aş lungi peste mormântul ei şi-aş muri acolo ca un câine credincios. Pentru că în lumea asta nu mai merită să trăieşti, nu-i aşa? M-ai convins, neîndoielnic, că singura bucurie a vieţii tale era Catherine şi nu-mi pot închipui cum vei putea supravieţui pierderii.

— E-acolo? Da?! strigă Hindley, repezindu-se la fereastra spartă. Dacă scot braţul, îl pot lovi!

Mă tem, Ellen, c-ai să crezi că sunt cu-adevărat rea, dar dumnesta nu ştii totul, aşa că nu mă judeca. Eu n-aş fi ajutat sau contribuit pentru nimic în lume la un atentat împotriva nimănui, nici chiar la viaţa lui. Dar de dorit moartea, i-o doream. De aceea am fost dezamăgită şi înspăimântată peste măsură de consecinţele vorbelor mele provocatoare când l-am văzut repezindu-se la arma lui Earnshaw şi smulgându-i-o din mână.

Arma s-a descărcat, iar cuţitul, sărind înapoi, a prins încheietura mâinii lui Hindley; Heathcliff a tras cu brutalitate cuţitul, care pătrunsese adânc în carnea lui Hindley, apoi, aşa plin de sânge cum era, îl vârî în buzunar. După aceea a luat o piatră, a sfărâmat stinghia de lemn dintre cele două ferestre şi a sărit în casă. Duşmanul său căzuse în nesimţire din pricina durerii şi a sângelui care ţâşnea dintr-o arteră sau o venă mai groasă. Banditul îl lovi şi-l călcă în picioare, trântindu-i de mai multe ori capul de piatra pardoselii, ţinându-mă între timp cu o mână, ca să nu-l chem cumva pe Joseph. Cred că a făcut un efort de abnegaţie supraomenească abţinându-se să-l omoare pe loc. În cele din urmă, cum i se tăiase răsuflarea, încetă brutalităţile şi târî corpul aparent neînsufleţit până la o laviţă. Acolo sfâşie mâneca hainei lui Earnshaw şi-i legă rana cu duritate şi cruzime, scuipând şi blestemând cu aceeaşi violenţă cu care-l lovise mai înainte cu piciorul. Văzându-mă liberă, n-am pierdut vremea şi m-am dus să-l caut pe bătrânul servitor, care, încetul cu încetul, înţelesese ceva din ceea

ce-i spuneam eu pe nerăsuflate şi se grăbi să coboare, gâfâind, câte două trepte deodată.

— Şi-acu ce-i de făcut acolo? Şi-acu ce-i de făcut acolo?

— Iată ce-i de făcut aici, tună Heathcliff; stăpânul tău a înnebunit, şi dacă mai trăieşte o lună, am să-l duc într-un ospiciu. Şi cum dracu' ţi-a venit ideea să mă încui afară, dulău ştirb ce eşti?! Stai acolo bâlbâindu-te şi mârâind! Haide, că eu n-am de gând să-l îngrijesc. Spală murdăria de-aici şi păzeşte-l de flacăra lumânării tale... e mai mult de jumătate brandy!

— Aşadar, l-ai omorât?! exclamă Joseph, ridicând, îngrozit, ochii şi mâinile. Aşa ceva n-am văzut de când sunt! Dea Domnul...

Heathcliff îl îmbrânci, şi-l trânti în genunchi în mijlocul lacului de sânge; apoi îi aruncă un prosop; dar în loc să şteargă pe jos, Joseph îşi împreună mâinile şi începu o rugăciune, adică o înşiruire de cuvinte ciudate care m-a făcut să râd. Eram într-o stare de spirit în care nimic nu te mai sperie; de fapt ajunsesem la fel de nepăsătoare ca unii criminali la picioarele stâlpului de care urmează să fie spânzuraţi.

— Oh, pe tine te-am uitat, îmi zise tiranul. Tu trebuie să faci treaba asta. Apleacă-te. Şi tu conspiri cu el împotriva mea? Şi tu, viperă? Iacă o treabă nimerită pentru tine!

M-a zgalţâit până au început, să-mi clănţăne dinţii, apoi m-a trântit lângă Joseph, care, după ce-şi isprăvi, fără a se lăsa tulburat, rugăciunile, se ridică, jurând că pleacă numaidecât la Grange.

— Domnul Linton e judecător, şi chiar de i-ar fi murit cincizeci de neveste, tot va trebui să cerceteze afacerea asta!

Era atât de încăpăţânat în hotărârea lui, încât Heathcliff socoti necesar să stoarcă de pe buzele mele relatarea a tot ceea ce se petrecuse. Stătea aplecat asupra mea, gâfâind de furie, pe când eu, silită de el, povestii totul. A fost o muncă grea să-l conving pe bătrân că nu Heathcliff

fusese agresorul, mai ales că răspunsurile mele erau stoarse atât de greu. Dar nu peste mult, domnul Earnshaw dădu semne că se află încă în viaţă. Atunci Joseph se grăbi să-i administreze o doză de alcool, graţie căreia stăpânul său începu să se mişte şi să-şi recapete cunoştinţa. Heathcliff, dându-şi seama că adversarul său nu ştia ce i se întâmplase, căută să-l convingă că-i beat turtă. Apoi îi spuse că nu-i va mai vorbi despre purtarea lui atroce şi-l sfătui să se ducă la culcare. Şi, spre bucuria mea, după ce-i dădu această povaţă cuminte, plecă; iar Hindley se întinse pe piatra din faţa căminului. Eu m-am retras în odaia mea, mirându-mă c-am scăpat atât de uşor.

Azi de dimineaţă când am coborât, cam o jumătate de oră înainte de amiază, domnul Earnshaw şedea lângă foc, bolnav de moarte. Geniul lui rău, aproape tot atât de palid şi de prăpădit, era rezemat de cămin. Nici unul dintre ei nu părea dispus să mănânce şi, după ce-am aşteptat până când s-a răcit tot ce era pe masă, am început să mănânc singură. Nimic nu mă împiedica să mănânc cu poftă; aveam chiar un sentiment de satisfacţie şi de superioritate când, din timp în timp, aruncam câte o privire tăcuţilor mei tovarăşi. După ce-am isprăvit masa, mi-am luat libertatea de-a mă apropia de foc, şi, ocolind scaunul lui Earnshaw, am îngenuncheat în colţul de lângă el.

Heathcliff n-a observat ce fac, aşa că mi-am ridicat privirea şi m-am uitat la el nestingherită, parc-aş fi avut în faţă o stană de piatră. Fruntea lui, care odinioară mi se păruse atât de energică şi acum mi se părea atât de diabolică, era umbrită de un nor greu. Iar ochii de vasilisc erau aproape stinşi de-atâta nesomn, poate şi de atâta plâns, căci genele îi erau încă umede. De pe buze îi dispăruse rânjetul acela fioros; acum erau pecetluite de o tristeţe nespusă. Să fi fost altul, mi-aş fi acoperit faţa, ca să nu mai văd asemenea durere. Dar fiind vorba de el,

am fost încântată. Şi-oricât s-ar părea de josnic să insulţi un duşman învins, n-am putut pierde prilejul de a-i arunca o săgeată. Slăbiciunea lui îmi oferea singurul prilej când puteam gusta plăcerea de a-i plăti răul cu rău.

— Vai, vai! Domnişoară! am întrerupt-o. S-ar putea crede că în viaţa dumitale n-ai deschis o „Biblie”. Când Dumnezeu îi pedepseşte pe duşmanii dumitale, ar trebui să-ţi ajungă. Să adaugi tortura ta la torturile lui, arată şi josnicie şi îngâmfare! E-atât de josnic şi de prezumţios să-ţi torturezi duşmanii!

— În general cred că aşa-i, Ellen, continuă ea. Dar ce suferinţă de-a lui Heathcliff mi-ar putea da satisfacţie, dacă n-aş contribui şi eu la provocarea ei? M-aş mulţumi şi dacă el ar suferi mai puţin, dar să fiu eu cea care i-a pricinuit suferinţa şi el să ştie asta. O, am atâtea să-i plătesc! Şi numai într-un singur caz l-aş putea ierta: dacă i-aş putea plăti ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, chin pentru chin, adică numai dacă l-aş putea aduce în starea mea. Şi pentru că el m-a chinuit mai intâi, tot el trebuie să-mi ceară iertare mai întâi, şi-atunci... ai să vezi, Ellen... ce dovadă de generozitate am să-ţi dau! Dar, pentru că-i cu desăvârşire imposibil să fiu răzbunată vreodată, nu-l pot ierta.

Hindley a cerut apă; i-am dat un pahar şi l-am întrebat cum se simte.

— Nu atât de rău pe cât aş dori, răspunse el. În afară de braţ, fiecare bucăţică din mine mă doare de parcă m-aş fi luptat cu o legiune de diavoli!

— Da, nu-i de mirare, fu răspunsul meu. Catherine avea obieceiul să se laude că e-n stare să te apere împotriva oricărei agresiuni: voia adică să spună că anumite persoane nu-ţi vor face nici un rău de teamă să n-o supere pe ea. E bine că oamenii nu se scoală cu adevărat din morminte, căci astfel astă-noapte ar fi putut vedea un spectacol oribil! Oare coşul pieptului nu ţi-e spart şi oasele umerilor nu ţi-s zdrobite?

— Nu ştiu, răspunse el, dar ce vrei să spui? A îndrăznit să dea în mine când eram căzut jos?

— Te-a călcat în picioare, te-a lovit şi te-a izbit de pământ, îi spusei în şoaptă. Îi lăsa gura apă de poftă să te sfâşie cu dinţii, pentru că-i numai jumătate om, ba nici atâta, iar restul diavol.

Domnul Earnshaw îşi ridică privirea, ca şi mine, spre obrazul duşmanului nostru comun, care, mistuit de durere, părea indiferent la tot ce se petrecea în jur. Şi cu cât trecea timpul, chipul lui dezvăluia şi mai limpede întunecimea gândurilor ce-l frământau.

— Oh, dacă Dumnezeu mi-ar da putere să-l sugrum în ultimele mele zvârcoliri de durere, m-aş duce cu plăcere în iad, gemu Hindley, încercând să se ridice, dar căzu înapoi, deznădăjduit, convins fiind că nu-i în stare să se bată cu el.

— Ba nu, e destul c-a omorât pe unul din voi, zisei atunci cu glas tare. La Grange ştie toată lumea că sora dumitale ar mai trăi şi azi dacă n-ar fi fost domnul Heathcliff. De altfel, cred că-i mai bine să fii urât decât să fii iubit de el. Când îmi aduc aminte cât eram de fericiţi... cât de fericită era Catherine înainte de venirea lui... îmi vine să blestem ziua aceea.

Şi e foarte probabil că Heathcliff percepu mai curând adevărul spuselor mele decât intenţia cu care vorbisem. Mi-am dat seama că devenise atent pentru că din ochii lui curgeau lacrimi ce picurau în cenuşa din cămin. Începu să respire iute, sufocat de suspine. L-am privit drept în faţă, râzând dispreţuitoare. Ferestruicile întunecate ale iadului se uitară, fulgerând, o clipă către mine; însă diavolul care privea de obicei prin ele era atât de slăbit şi de prăpădit, încât nu m-am temut să risc încă un zâmnbet batjocoritor.

— Ridică-te şi piei din ochii mei! rosti el, îndurerat. Vorbise aşa de încet, încât abia am înţeles ce spusese.

— Îţi cer iertare, i-am răspuns. Dar şi eu am iubit-o pe Catherine; iar fratele ei are nevoie de îngrijire; şi, de

dragul ei, am să-l îngrijesc eu. Acum, după ce-a murit o văd în Hindley. Hindley are întocmai ochii ei, dar tu ai încercat să-i scoţi, să-i învineţeşti şi să-i înroşeşti; şi are...

— Ridică-te, idioată nenorocită, până nu te strivesc! strigă el, făcând o mişcare, aşa c-am fost obligată să mă dau în lături.

— Dar atunci, am continuat, pregătindu-mă de fugă, dacă sărmana Catherine ar fi avut încredere în tine şi-ar fi primit numele ridicol, degradant şi demn de dispreţ de... doamna Heathcliff, n-ar fi trecut mult şi ai fi oferit un tablou similar! Ea n-ar fi îndurat cu linişte purtarea ta dezgustătoare; ura şi scârba ei ar fi prins glas.

Spătarul băncii şi persoana lui Earnshaw se aflau între mine şi el, aşa că, în loc să încerce să pună mâna pe mine, a luat iute un cuţit de pe masă şi mi l-a azvârlit în cap. M-a lovit sub ureche, oprindu-mă astfel de a spune ceea ce mai aveam de gând să spun. Dar eu, scoţând cuţitul din carne, am sărit la uşă şi i-am mai spus câteva vorbe, care sper că nu l-au lovit mai puţin adânc decât mă lovise arma lui pe mine. Ultima imagine am zărit-o în treacăt: furios încercă să se năpustească asupra mea, dar l-a oprit Hindley. Amândoi, înlănţuiţi, căzură pe cămin. În timp ce fugeam prin bucătărie, l-am rugat pe Joseph să alerge iute la stăpânul său; m-am izbit de Hareton, care spânzura nişte căţei nou-născuţi de speteaza unui scaun aşezat în pragul uşii; iar eu, fericită ca un suflet scăpat din purgatoriu, m-am repezit sărind şi zburând pe drumul râpos; apoi, părăsind drumul cotit, am luat-o razna, în linie dreaptă, peste dealuri, de-a rostogolul peste povârnişuri şi târându-mă prin mlaştini, grăbindu-mă spre farul luminos de la Grange. Şi aş prefera să fiu condamnată a trăi pe veci în infern, decât să mai petrec o singură noapte sub acoperişul de la Wuthering Heights,

Isabella tăcu, bău o înghiţitură de ceai, apoi se ridică, mă rugă să-i pun boneta pe cap şi pe umeri şalul cel mare, pe care i-l adusesem; fără a da ascultare

rugăminţilor mele de a rămâne la Grange măcar încă un ceas, se urcă pe un scaun, sărută portretele lui Edgar şi al soţiei lui, mă salută, în acelaşi fel şi pe mine şi coborî la trăsură, însoţită de Fanny, care lătra înnebunită de bucurie că-şi regăsise stăpâna. Trăsura a dus-o şi n-a mai venit niciodată prin partea locului; iar după ce lucrurile s-au mai potolit, ea şi stăpânul şi-au scris mereu. Cred că noua ei reşedinţă era undeva în Sud, aproape de Londra. Acolo, la câteva luni după fugă, născu un băiat pe care-l botează Linton, şi pe care de la început ni l-a descris ca pe-o făptură suferindă şi arţăgoasă.

Domnul Heathcliff, întâlnindu-mă într-o zi în sat, m-a întrebat unde locuieşte. Am refuzat să-i răspund. Mi-a spus că n-avea nici o importanţă, numai că Isabella trebuie să se ferească de a veni la Grange, căci chiar de-ar fi silit s-o reprimească, n-o va lăsa niciodată să stea cu fratele ei. Deşi n-am vrut să-i dau nici un fel de informaţie, a aflat prin alţi servitori atât adresa Isabellei cât şi existenţa copilului. Totuşi, n-a supărat-o cu nimic: cred ca favoarea asta se datora averisiunii pe care o avea pentru ea. Adeseori, când mă întâlnea, întreba de copil, dar când a aflat cum îl cheamă, a zâmbit într-un fel înspăimântător şi a remarcat:

— Vor să-l urăsc şi pe el, nu-i aşa?

— Cred că vor să nu ştii nimic despre el, i-am răspuns.

— Dar îl voi avea, zise el, atunci când voi dori. Şi-ar trebui să ţină seama de asta!

Din fericire, mama copilului muri înainte de clipa asta, cam la vreo treisprezece ani după moartea cumnatei sale, când micul Linton avea doisprezece ani şi ceva.

N-am avut prilejul să-i vorbesc în ziua următoare stăpânului meu despre vizita neaşteptată a Izabellei. Se ferea de orice conversaţie, dar când am izbutit să-l fac să mă asculte, mi-am dat seama că-i face plăcere vestea că sora lui şi-a părăsit bărbatul, pe care el îl ura cu o înverşunare aproape de necrezut, având în vedere firea

lui blândă. Resimţea o aversiune atât de profundă şi atât de intensă pentru Heathcliff, încât nu se ducea nicăieri unde l-ar fi putut întâlni sau unde-ar fi putut auzi vorbindu-se de el. Această atitudine cât şi durerea lui îl transformară într-un adevărat pustnic. Renunţă la slujba de magistrat şi nu se mai duse la biserică; evita orice prilej de a merge în sat şi-şi petrecea viaţa în izolare totală, limitându-se la parc şi la moşiile sale. Nu ieşea decât atunci când dorea să se plimbe singur pe dealuri sau să viziteze mormântul soţiei — şi asta de cele mai multe ori pe seară sau dimineaţa foarte devreme, ca să nu întâlnească pe nimeni. Dar era un om prea bun pentru a putea trăi multă vreme atât de nenorocit. El nu se ruga să fie chinuit de sufletul bietei Catherine. Timpul i-a adus o resemnare şi o melancolie mai dulce decât o bucurie obişnuită. Îşi amintea de Catherine cu o dragoste caldă şi blândă, dorind, plin de nădejde, să ajungă şi el în lumea aceea mai bună în care, nu se îndoia, se afla ea.

Apoi, mai căpătase şi-o mângâiere pământească. După cum v-am spus, timp de câteva zile păru că nici nu-i pasă de urmaşa plăpândă a celei dispărute dintre vii. Dar răceala se topi tot atât de iute ca şi zăpada de aprilie, şi fetiţa aceea slăbuţă deveni despotul inimii lui mai înainte de a putea gângăvi o vorbă sau de a face un pas. Fusese botezată Catherine, dar el nu i-a rostit niciodată numele întreg, după cum nu folosise niciodată diminutivul în legătură cu cea dintâi Catherine; probabil pentru că Heathcliff avea obiceiul să-i zică aşa. Cea mică a fost întotdeauna Cathy, nume prin care o deosebea de mama ei, fiind, în acelaşi timp, şi singura legătură cu ea... Dragostea lui pentru fetiţă izvora mai mult din această legătură decât din faptul că era copilul lui.

Adeseori făceam comparaţie între el şi Hindley Earnshaw; mi-am bătut mult capul să dau o explicaţie satisfăcătoare motivelor pentru care purtarea lor era atât de diferită, deşi împrejurările vieţii le fuseseră identice,

căci amândoi fuseseră îndrăgostiţi de soţii, şi amândoi ataşaţi de copiii lor; nu puteam pricepe pentru ce n-au mers amândoi pe-aceeaşi cale, în bine sau în rău. Dar Hindley, m-am gândit eu, deşi părea mai tare, s-a dovedit a fi, din păcate, mai rău şi mai slab. Când a simţit că vaporul e lovit, căpitanul şi-a părăsit postul, iar echipajul, în loc să încerce salvarea vaporului, s-a lăsat cuprins de panică şi l-a părăsit la voia întâmplării. Linton dimpotrivă, a dovedit că are adevăratul curaj al unui suflet leal şi credincios. Unul a avut încredere în Dumnezeu şi Dumnezeu l-a ajutat. Unul a avut nădejde, celălalt s-a lăsat cuprins de disperare. Şi-a ales fiecare soarta pe care a vrut-o, şi au fost condamnaţi să şi-o ducă până la capăt. Dar dumneavoastră nu doriţi să auziţi predica mea, domnule Lockwood; dumneavoastră veţi judeca, tot atât de bine ca şi mine, toate aceste lucruri, sau veţi crede cel puţin că le judecaţi bine, şi asta-i totuna. Sfârşitul lui Earnshaw a fost aşa după cum era de aşteptat; şi-a urmat foarte repede sora: abia de-au trecut şase luni între cele două înmormântări. Noi, cei de la Grange, n-am ştiut niciodată ceva mai desluşit despre starea lui dinaintea morţii, în afară de ceea ce am putut afla când m-am dus să dau o mână de ajutor la înmormântare. Domnul Kenneth a venit la stapânul meu să-i anunţe evenimentul.

— Ei bine, Nelly, zise el, intrând călare în curte într-o dimineaţă; era prea devreme ca să nu mă sperie şi să nu trezească în mine presimţirea unei nenorociri; acum e rândul dumitale şi-al meu să fim îndoliaţi. Cine crezi c-a plecat fără să-şi ia rămas bun de la noi?

— Cine? l-am întrebat eu nelinişitită.

— Ghici! răspunse el, descălecând şi prinzând dârlogii în cârligul de lângă uşă; ridică-ţi colţul şorţului, sunt sigur c-ai să ai nevoie de el.

— Desigur că nu domnul Heathcliff! am exclamat.

— Ce? Ai vărsa lacrimi pentru el? zise doctorul. Nu, Heathcliff e un bărbat tânăr şi viguros. Azi pare înfloritor.

Adineauri l-am zărit. S-a întremat văzând cu ochii de când i-a fugit jumătatea.

— Atunci cine, domnule Kenneth? am repetat eu nerăbdătoare.

— Hindley Earnshaw! Vechiul tău prieten Hindley, răspunse el, şi tovarăşul meu de palavre, deşi în ultima vreme se sălbăticise cu totul. Ia te uită! Ţi-am spus eu c-or să fie lacrimi! Dar potoleşte-te. A murit după pofta inimii lui: beat ca un lord. Sărmanul băiat! Şi eu sunt mâhnit. Omul nu se poate împiedica să regrete un prieten vechi, cu toate că avea cele mai urâte deprinderi din câte îşi poate închipui cineva; şi-apoi mi-a făcut destule mizerii. Abia împlinise douăzeci şi şapte de ani! Pare-mi-se că-i de vârsta ta! Cine-ar fi crezut că v-aţi născut în acelaşi an?!

Mărturisesc că această lovitură a fost pentru mine mai grea decât emoţia provocată de moartea doamnei Linton. Sufletul mi-a fost cuprins de amintirile de odinioară! M-am aşezat pe prag şi-am plâns ca după o rudă de sânge, rugându-l pe doctorul Kenneth să caute o altă servitoare care să-l conducă la stăpân. Fără să vreau, mi-am pus întrebarea: o fi murit de moarte bună? Orice-aş fi făcut, gândul acesta mă chinuia şi era atât de persistent şi obositor, încât m-am hotărât să cer învoirea de a mă duce la Wuthering Heights să dau o mână de ajutor. Domnul Linton s-a codit mult până să consimtă, dar eu am pledat cu multă căldură făcându-l să înţeleagă cât de părăsit zăcea acolo Earnshaw şi i-am mai spus că fostul meu stăpân şi frate de lapte are tot atâta drept la serviciile mele cât şi el. În afară de asta, i-am amintit că micul Hareton e nepotul soţiei lui şi, în lipsa unei rude mai apropiate, el e cel care-ar trebui să-l ocrotească, şi tot el ar trebui şi chiar trebuie să vadă în ce stare a rămas averea şi să se ocupe de moştenirea lăsată de cumnatul său. Domnul Linton nu era atunci în stare să se ocupe de asemenea chestiuni, dar mi-a îngăduit să plec. Avocatul

domnului Linton fusese şi avocatul lui Earnshaw; aşa că m-am dus în sat şi l-am rugat să mă însoţească la Wuthering Heights. El dădu din cap, fiind de părere că Heathcliff trebuie lăsat în pace; susţinea că, dacă s-ar cunoaşte adevărul, Hareton n-ar fi decât un cerşetor.

— Tatăl său a murit plin de datorii, zise; întreaga lui avere e ipotecată şi singura şansă a moştenitorului său natural e să trezească oarecare simpatie în inima creditorului, ca acesta să se poarte cu blândeţe faţă de copil.

Când am ajuns la Heights, le-am explicat că venisem pentru a veghea ca totul să se îndeplinească după cum se cuvine; iar Joseph, care părea destul de trist, s-a arătat tare mulţumit văzându-mă. Domnul Heathcliff a spus că nu pricepe pentru ce e nevoie de mine, dar că pot rămâne, dacă vreau, spre a rândui cele de trebuinţă în vederea înmormântării.

— La drept vorbind, observă el, trupul acestui nerod ar trebui îngropat la o răspântie fără nici un fel de ceremonie, întâmplător l-am lăsat ieri după-amiază zece minute singur. În care timp a ferecat cele două uşi ale casei, împiedicându-mă astfel să intru, şi şi-a petrecut noaptea bând de unul singur până ce n-a mai putut! Azi-dimineaţă am spart uşa, căci l-am auzit sforăind ca un cal. L-am găsit culcat pe bancă; să-l fi jupuit ori scalpat şi tot nu s-ar fi trezit. Am trimis după Kenneth; dar până să sosească doctorul, bestia se schimbase într-un hoit, rece şi ţeapăn; aşadar, cred că eşti şi dumneata de părere că n-are rost să ne mai prăpădim atâta cu firea.

Bătrânul servitor adeveri spusele lui Heathcliff, dar mârâi:

— Era mai bine dacă se ducea el să cheme doctorul. Dacă rămâneam aici, eu i-aş fi purtat stăpânului ceva mai bine de grijă... Nu era mort când am plecat eu, nu, chiar defel!

Am stăruit să i se facă o înmormântare ca lumea.

Domnul Heathcliff mi-a spus că şi în această privinţă pot face cum vreau, dar să ţin seama că banii ieşeau din buzunarul lui. A păstrat o atitudine împietrită, indiferentă, care nu arăta nici bucurie, nici tristeţe; i se putea totuşi citi pe faţă o satisfacţie dură, sentiment pe care-l încerci după o muncă grea dusă la bun sfârşit. E drept însă că la un moment dat am observat şi ceva ce semăna a biruinţă: în clipa când oamenii au scos coşciugul din casă. A avut ipocrizia să se îmbrace în doliu şi, înainte de a porni în urma sicriului, l-a urcat pe nefericitul de Hareton pe masă şi i-a şoptit, plin de mulţumire: — Acum, băiete, eşti „al meu”. Şi vom vedea noi dacă un copac creşte tot atât de încovoiat ca şi altul când îi îndoaie acelaşi vânt!

Copilul, nebănuind nimic, ascultă cu plăcere cuvintele lui Heathcliff; se juca cu favoriţii acestuia şi-i mângâia obrajii. Dar eu am înţeles totul şi-am spus pe-un ton înţepat:

— Băiatul ăsta trebuie să se întoarcă cu mine la Thrushcross Grange, domnule. Căci nimic pe lumea asta nu este mai puţin al dumitale decât el!

— Aşa ţi-a spus Linton? întrebă el.

— Fireşte... Mi-a poruncit să-l aduc acasă, i-am răspuns.

— Bine, zise nemernicul, nu-i momentul să discutăm asta acum, dar am chef să cresc un copil; spune-i deci stăpânului dumitale că, dacă vrea să mi-l ia, voi fi silit să-l înlocuiesc cu propriul meu băiat. Nu-l voi lăsa nici pe Hareton să plece aşa, cu una, cu două, dar pe celălalt sunt sigur că-l pot aduce aici cu uşurinţă! Nu uita să-i spui asta.

Planul acesta fu suficient ca să ne lege mâinile. Când m-am întors i-am repetat lui Edgar Linton totul. Acesta, indiferent dintr-un început, n-a mai pomenit de nici un fel de intervenţie. Cred că nici n-ar fi izbutit, chiar dacă ar fi dorit să facă ceva.

Şi iată că musafirul devenise stăpân la Wuthering Heights. El era proprietarul şi a dovedit avocatului —

care, la rândul lui, a dovedit-o domnului Linton — că Earnshaw îşi ipotecase, petic după petic, tot pământul, căci patima jocului de cărţi, care pusese stăpânire pe el, cerea tot mai mulţi bani şi Heathcliff fusese cel care-i împrumutase aceşti bani. Aşa că Hareton, care ar fi trebuit să fie cel dintâi gentleman din ţinut, a ajuns în stare de totală dependenţă faţă de duşmanul inveterat al tatălui său, şi trăieşte în propria lui casă ca o slugă, fără a avea măcar privilegiul de a primi un salariu; şi e cu desăvârşire incapabil să-şi facă dreptate din cauză că n-are pe nimeni pe lume şi pentru că nici nu ştie că i s-a făcut o nedreptate.

CAPITOLUL 18

Cei doisprezece ani, continuă doamna Dean, care urmară după această tristă perioadă au fost cei mai fericiţi ani din viaţa mea. Iar cele mai mari necazuri pe care le-am avut în acest răstimp au fost pricinuite de uşoarele boli ale micii noastre domnişoare, boli pe care le-a îndurat şi ea ca orice copil, bogat sau sărac. Dar în afară de acestea, după primele şase luni a început să se dezvolte ca o floare, a mers şi a vorbit, în felul ei, înainte ca iarba să fi răsărit a doua oară pe mormântul doamnei Linton. Era cea mai fermecătoare făptură care a adus vreodată soare într-o casă pustiită. La faţă, o adevărată frumuseţe, cu ochii frumoşi şi negri ai neamului Earnshaw, dar cu tenul deschis, trăsăturile fine şi părul blond, ondulat, al Lintonilor. Era îndrăzneaţă, dar nu dură, avea o inimă din cale-afară de sensibilă şi era capabilă de sentimente puternice.. Această capacitate de a iubi cu intensitate mi-o amintea pe mama ei; totuşi nu-i semăna, căci ştia să fie dulce şi blândă ca o porumbiţă, şi avea un glas cald şi o expresie gânditoare. Când se mânia nu devenea niciodată violentă, iar când iubea nu era niciodată sălbatică, ci profundă şi gingaşă. Totuşi, trebuie să recunosc că avea şi unele defecte care-i umbreau calităţile. Unul era o oarecare înclinare spre obrăznicie, altul o voinţă îndărătnică, pe care-o capătă toţi copiii răsfăţaţi, indiferent dacă au o fire bună sau rea. Dacă, din întâmplare o supăra vreun servitor, zicea totdeauna: „Am să-i spun lui tăticu'!" Iar dacă tatăl ei o dojenea, chiar numai c-o privire, credeai că i-a zdrobit inima. Nu-mi amintesc ca domnul Linton să-i fi spus vreodată o vorbă

aspră. Îşi luase asupră-şi întreaga ei educaţie, socotind-o drept o distracţie. Din fericire, curiozitatea şi mintea ei ageră au făcut-o să fie o elevă bună: învăţa repede şi cu râvnă, făcând cinste învăţătorului ei.

Până la vârsta de treisprezece ani n-a trecut singură dincolo de marginea parcului. Rareori o lua domnul Linton cu el mai departe, dar nu o încredinţa nimănui. Pentru ea, Gimmerton nu reprezenta nimic, căci singurul edificiu de care se apropiase sau în care intrase, în afară de casa ei, era capela. Wuthering Heights şi domnul Heathcliff nu existau pentru ea; trăia într-o desăvârşită izolare şi, aparent, părea perfect mulţumită. Totuşi, uneori, stând la fereastră şi privind împrejurimile, spunea

— Ellen, câtă vreme trebuie să mai treacă până când mă voi putea urca pe vârfurile acelea înalte? Mă-ntreb ce-o fi de cealaltă parte... o fi marea?

— Nu, domnişoară Caty, îi răspundeam; sunt tot dealuri, întocmai ca şi acestea.

— Şi cu ce seamănă stâncile acelea de aur când stai sub ele? m-a întrebat odată.

Panta abruptă a stâncilor de la Penistone îi atrăgea mai cu seamă atenţia, îndeosebi când apunea soarele şi razele lui luminau stâncile şi piscurile, în timp ce împrejur, prin văi, se aşternea umbra. I-am explicat că acolo erau întinderi mari de piatră, că prin crăpături se afla şi niţel pământ, din care abia se putea hrăni câte-un copac pitic.

— Şi pentru ce rămân strălucitoare atât de mult timp după ce aici la noi s-a înserat? continuă ea.

— Pentru că sunt mult mai sus decât noi, i-am răspuns. N-ai să te poţi căţăra pe ele, sunt prea înalte şi prea abrupte. Iarna îngheţul vine acolo mai curând decât la noi, iar în miezul verii am găsit zăpadă sub scobitura aceea neagră din partea de miazănoapte!

— Ah, tu te-ai urcat pe ele! strigă ea veselă. Atunci am să mă pot duce şi eu când am să fiu mare. Tăticu’ a fost acolo, Ellen?

— Tăticu’ are să-ţi spună, i-am răspuns în grabă, că nu merită să te osteneşti până acolo. Dealurile pe unde te plimbi mata cu tăticu’ sunt mult mai frumoase, iar parcul de la Thrushcross e cel mai splendid loc din lume.

— Da, dar eu cunosc parcul şi nu cunosc munţii, murmură ea ca pentru sine. Şi mi-ar plăcea să privesc în jurul meu de pe creasta cea mai înaltă. Micul meu ponei Minny o să mă ducă odată acolo.

Una dintre servitoare i-a pomenit despre Peştera Zânelor şi de-atunci nu se mai gândea decât cum să-şi împlinească planul. Atâta l-a necăjit pe domnul Linton, încât i-a făgăduit c-o va lăsa să se ducă acolo când va fi mai mare. Dar domnişoara Catherine îşi măsura vârsta cu lunile şi: „Sunt acum destul de mare ca să merg la stâncile de la Penistone?” era întrebarea care-i sta veşnic pe buze. Drumul ce ducea acolo cotea chiar pe lângă Wuthering Heights. Pe Edgar nu-l lăsa inima să treacă pe-acolo, aşa că răspunsul pe care i-l dădea mereu era: „Încă nu, iubirea mea, încă nu”.

V-am spus că doamna Heathcliff a mai trăit cam doisprezece ani după ce şi-a părăsit bărbatul. Cei din familia ei aveau o constituţie delicată: nici ea şi nici Edgar nu aveau sănătatea şi rezistenţa pe care-o întâlneşti de obicei la oamenii de prin locurile astea. Nu ştiu exact care-a fost ultima ei boală, dar cred c-au fost mistuiţi amândoi de acelaşi rău, un fel de febră, slabă la început, dar incurabilă, şi care, către sfârşit, te doboară repede de tot. I-a scris fratelui ei, prevenindu-l de deznodământul probabil ce va urma după boala de care suferise vreme de patru luni şi-l rugase să vină la ea, dacă-i e cu putinţă, căci aveau multe lucruri de hotărât şi dorea să-şi ia rămas bun de la el, şi să i-l încredinţeze totodată şi pe Linton, pentru a-l pune la adăpost. Nădăjduia că Linton va rămâne la el, după cum stătuse la ea, deoarece, aşa cum îi plăcea ei să creadă, tatăl copilului nu dorea să ia asupră-şi sarcina întreţinerii sau educaţiei lui. Stăpânul

meu n-a şovăit nici o clipă în a-i satisface rugămintea. El, care pleca atât de greu de-acasă pentru treburi obişnuite, s-a grăbit să răspundă la această chemare; pe Catherine mi-o încredinţa mie, repetând de nenumărate ori ca nu cumva s-o las să iasă din parc nici chiar însoţită de mine: nici nu concepea c-ar fi putut ieşi singură.

A lipsit trei săptămâni. În primele două zile domnişoara stătu într-un colţ al bibliotecii; era atât de tristă încât nu putea nici citi şi nici nu se juca. Atâta vreme cât a stat liniştită, nu am avut bătaie de cap cu ea, dar această perioadă a fost urmată de alta în care-a fost agitată, supărăcioasă şi obositoare. Cum pe-atunci eram prea ocupată şi prea bătrână pentru a fugi încoace şi-ncolo ca s-o distrez, am găsit o metodă prin care să se poată distra singură. Am luat obiceiul de a o trimite la plimbare prin parc, când pe jos, când călare pe ponei, iar la întoarcere ascultam cu o răbdare deosebită povestirea aventurilor ei reale sau imaginare.

Era în toiul verii, fata prinsese gustul acestor plimbări solitare, aşa că deseori reuşea să lipsească de-acasă de dimineaţă până la ora ceaiului de după-amiază, iar serile le petrecea istorisindu-mi poveştile ei pline de fantezie. Nu-mi era teamă c-o va lua din loc, căci porţile erau de obicei încuiate, şi nu-mi trecea prin minte c-ar putea-o porni singură chiar de le-ar fi găsit larg deschise. Din nefericire însă, încrederea mea s-a dovedit neîntemeiată. Într-o dimineaţă, Catherine veni la mine la ora opt şi-mi spuse că în ziua aceea ea era un negustor arab care porneşte să străbată deşertul cu caravana lui şi că trebuie să-i dau merinde îndestulătoare pentru ea şi animale: un cal şi trei cămile reprezentate printr-un câine mare şi o pereche de prepelicari. Le-am adunat o provizie suficientă de bunătăţi într-un coşuleţ pe care l-am atârnat de şa, apoi Catherine sări pe cal, veselă ca o zână. O pălărie cu boruri largi şi-un voal subţire de mătase o apărau de razele soarelui de iulie. Porni râzând, vioaie, luând în

glumă sfaturile mele de a fi prudentă, de a nu goni în galop şi de a se întoarce devreme. Dar afurisita aceea mică nu-şi făcu apariţia nici la ceai. Unul dintre călători, câinele, fiind bătrân şi îndrăgostit de tihna lui de-acasă, se întorsese; dar Cathy, poneiul şi cei doi prepelicari nu se vedeau nicăieri. Am trimis emisari pe un drum şi pe altul, iar în cele din urmă am pornit şi eu în căutarea ei. La marginea domeniului nostru era un muncitor care repara un gard din jurul unei livezi. L-am întrebat dacă nu cumva o văzuse pe tânăra noastră domnişoară.

— Am văzut-o de dimineaţă, răspunse el; mi-a spus să-i tai o nuia de alun, apoi a sărit cu calul peste gardul de colo, unde-i mai scund, şi-a dispărut în galop.

Vă închipuiţi cum m-am simţit când am auzit vestea asta. Imediat m-am gândit c-a plecat spre stâncile de la Penistone. ,,Ce i s-o fi întâmplat!?” am exclamat eu, ieşind ca din puşcă pe o spărtură a gardului pe care-l repara omul şi-am pornit-o spre şosea. Am mers de parcă eram într-o întrecere, milă după milă, până când, după o cotitură, am văzut casa de la Wuthering Heights. Dar pe Catherine nu o zăream nicăieri, nici aproape, nici departe. Stâncile se află cam la o milă şi jumătate dincolo de casa domnului Heathcliff, adică patru mile de la Grange, încât mă temeam că, până voi ajunge eu acolo, se va înnopta. Dacă a alunecat între stânci căţărându-se pe ele? Şi dacă a murit sau şi-a rupt vreo mână sau vreun picior? îmi ziceam. Neliniştea mea era, într-adevăr, chinuitoare; dar, spre marea mea uşurare, în timp ce treceam grăbită pe lângă Heights, l-am văzut pe Charlie, cel mai rău dintre prepelicari, zăcând sub o fereastră cu capul umflat şi-o ureche însângerată. Am deschis portiţa, am alergat la uşă şi-am bătut tare, ca să mi se deschidă. O femeie cunoscută — locuise mai demult la Gimmerton — şi care, de când murise domnul Earnshaw, era servitoare la Heights, mi-a răspuns.

— Ah, zise ea, ai venit s-o cauţi pe mica dumitale

stăpână? Nu fi speriată. E aici, la adăpost. Mă bucur că stăpânul nu-i acasă.

— Va să zică nu-i acasă? Aşa? zisei gâfâind şi cu suflarea tăiată de-atâta mers şi spaimă.

— Nu, nu, răspunse ea; atât el cât şi Joseph sunt plecaţi şi cred că nu se-ntorc decât peste-un ceas şi mai bine. Intră şi stai un pic.

Am intrat şi-am dat cu ochii de mieluşeaua mea rătăcită, aşezată lângă cămin şi legănându-se într-un scăunel, care fusese al mamei ei când era mică. Pălăria îi stătea atârnată de perete şi părea ca la ea acasă, dispusă cum nu se poate mai bine: râdea şi vorbea cu Hareton, ajuns acum un băiat de optsprezece ani, mare şi vânjos. El o privea cu ochi mari, plini de curiozitate şi uimire, căci înţelegea prea puţin din observaţiile şi întrebările pe care le turuia fără contenire.

— Foarte frumos, domnişoară! am exclamat eu, ascunzându-mi bucuria sub o mutră mânioasă. Asta-i ultima dumitale cavalcadă până la întoarcerea lui tăticu. N-am să te mai las să calci pragul casei, fetiţă rea ce eşti!

— Ah, Ellen, strigă ea veselă, sărind în picioare şi alergând spre mine. Deseară ţi-aş fi povestit o poveste frumoasă, dar m-ai descoperit. Ai mai fost vreodată aici de când trăieşti?

— Pune-ţi pălăria şi hai imediat acasă, am spus eu. Sunt îngrozitor de supărată pe dumneata, domnişoară Cathy; să ştii că te-ai purtat din cale-afară de rău. N-are rost să te bosumfli şi să plângi, cu asta nu răscumperi necazul pe care mi l-ai făcut; ne-ai pus să cutreierăm tot ţinutul căutându-te. Când mă gândesc cum mi-a poruncit domnul Linton să te ţin în casă... şi dumneata să te strecori aşa! Asta dovedeşte că eşti o mică vulpoaică vicleană, şi de azi încolo nimeni n-o să mai aibă încredere în dumneata.

— Ce-am făcut? zise ea plângând în hohote, pierzându-şi brusc cumpătul. Tăticu’ nu mi-a interzis nimica, el n-are

să mă certe. Ellen... el nu-i niciodată arţăgos ca tine!

— Haide, haide! am repetat. Am să-ţi leg eu funda. Şi-acum să lăsăm supărarea. Oh, ce ruşine! Să ai treisprezece ani şi să te porţi ca un copilaş!

Exclamaţia aceasta fusese determinată de gestul ei: îşi smulsese pălăria de pe cap şi se retrăsese lângă cămin, departe de mine.

— Doamnă Dean, zise servitoarea, nu fi aspră cu drăguţa domnişoară. Noi am oprit-o aici, căci ea ar fi plecat bucuroasă mai departe, de teamă ca nu cumva să fii îngrijorată. Hareton s-a oferit s-o conducă, şi eu credeam că-i bine aşa, căci drumul peste dealuri e pustiu.

În timpul acestei discuţii, Hareton rămase cu mâinile în buzunare, prea stângaci ca să intre şi el în vorbă, cu toate că părea nemulţumit de sosirea mea neaşteptată.

— Cât să mai aştept? am continuat eu fără a ţine seama de intervenţia femeii. Peste zece minute se întunecă de-a binelea. Unde-i calul, domnişoară Cathy? Şi unde-i Phoenix? Dacă nu te grăbeşti, te las aici, aşa că fă cum îţi place.

— Poneiul e-n curte, răspunse ea, şi Phoenix e închis tot acolo. E muşcat... ca şi Charlie. Voiam să-ţi povestesc totul, aşa cum s-a-ntâmplat. Dar acum eşti prost dispusă şi nu meriţi să auzi nimic.

I-am ridicat pălăria de pe jos şi m-am apropiat să i-o aşez din nou; dar Catherine, observând că oamenii casei sunt de partea ei, a început să alerge prin odaie. Eu am pornit s-o urmăresc, dar ea fugea peste tot ca un şoarece, în dosul mobilelor şi pe sub ele, aşa că devenisem ridicolă urmărind-o. Hareton şi femeia râdeau. Catherine se uni cu ei şi deveni mai obraznică decât fusese până atunci; aşa că eu, enervată peste măsură, am strigat:

— Ei bine, domnişoară Cathy, dacă ai şti a cui e casa asta, ai fi bucuroasă să ieşi din ea!

— Ea tatălui dumitale, nu-i aşa? zise ea întorcându-se către Hareton.

— Nu, răspunse Hareton uitându-se în pământ şi roşind cu timiditate. Nu prea suporta privirea fermă a ochilor ei, cu toate că semănau aidoma cu ai lui.

— Atunci e a... stăpânului dumitale? întrebă Cathy. El roşi şi mai tare, dar din pricina unui alt sentiment; mârâi o înjurătură şi întoarse capul.

— Cine-i stăpânul lui? continuă fetiţa, pisăloagă, adresându-mi-se. A vorbit despre „casa noastră” şi „oamenii noştri”. Credeam că-i băiatul proprietarului. Şi niciodată nu mi-a zis domnişoară, cu toate că aşa s-ar fi cuvenit, dacă-i servitor, nu?

La sporovăiala ei copilăroasă, Hareton se întunecă de parcă ar fi fost un nor prevestitor de furtună, iar eu, fără a răspunde, am scuturat-o zdravăn şi, în cele din urmă, am izbutit s-o gătesc de plecare.

— Acum dă-mi calul, zise ea, adresându-se rudei sale neştiute ca şi cum ar fi vorbit cu unul din grăjdarii de la Grange. Şi poţi veni cu mine. Vreau să văd unde apare vânătorul-fantomă din baltă şi să-mi mai povesteşti ceva despre „zine”, cum le numeşti tu; dar grăbeşte-te! Ce s-a-ntâmplat? Nu ţi-am spus să-mi aduci calul?

— Iar eu îţi spun să te ia dracu’, doar nu-s sluga ta! mârâi băiatul.

— Să mă ia ce? întrebă Catherine mirată.

— Dracu’... vrăjitoare obraznică ce eşti! răspunse el.

— Poftim, domnişoară Cathy, acum te-ai convins, cred, în ce societate aleasă ai nimerit, i-am spus. Frumoase vorbe întrebuinţează faţă de o domnişoară! Te rog, nu începe discuţia cu el. Haide să o căutăm noi pe Minny şi să ne vedem de drum.

— Dar, Ellen, strigă ea făcând ochii mari de uimire, cum îndrăzneşte să-mi vorbească aşa!? Nu trebuie să facă ceea ce-i cer? Făptură rea ce eşti, am să-i spun lui tăticu’ ce-ai zis. Şi atunci ai să vezi tu!

Hareton nu păru impresionat de ameninţare: din pricina indignării, ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Atunci adu-mi tu poneiul, exclamă ea întorcându-se către femeie, şi să dai drumul câinelui meu imediat!

— Încetişor, domnişoară, răspunse femeia; n-ai să pierzi nimic dac-ai să fii politicoasă. Cu toate că domnul Hareton nu e fiul stăpânului, e totuşi vărul dumitale; iar eu n-am fost tocmită aici ca să te slujesc pe dumneata.

— „El”, vărul meu! strigă Cathy, râzând dispreţuitoare.

— Întocmai, îi răspunse femeia pe acelaşi ton dojenitor de mai înainte.

— Oh, Ellen, nu-i lăsa să spună asemenea lucruri, continuă ea foarte tulburată. Tăticu’ s-a dus să-l aducă pe vărul meu de la Londra; vărul meu e băiatul unui gentleman. Acesta să fie văr... şi Cathy începu să plângă de-a binelea, nenorocită la gândul c-ar putea fi rudă cu un asemenea bădăran.

— Taci, taci, i-am şoptit eu; omul poate avea mai mulţi veri, şi de toate soiurile, domnişoară Cathy, şi asta nu-i o pagubă! Numai că, dacă aceşti veri nu ştiu să se poarte cu lumea şi sunt răi, atunci cauţi să nu-i vezi.

— Nu-i... nu-i vărul meu, Ellen! continuă ea şi, după ce mai reflectă şi găsi noi motive de tristeţe, se aruncă în braţele mele, ca şi cum ar fi căutat un refugiu în faţa acestui gând.

Eram foarte supărată pe ea şi pe servitoare pentru destăinuirile lor reciproce. Eram încredinţată că cei din casă îi vor raporta domnului Heathcliff ştirea despre apropiata sosire a lui Linton, pe care-o aflaseră de la Cathy; şi eram tot atât de sigură că primul gând al domnişoarei Catherine, când îşi va vedea tatăl, va fi să-i ceară lămuriri asupra spuselor femeii în legătură cu grosolanul ei văr. Hareton, trecând peste jignirea că fusese luat drept servitor, păru mişcat de durerea ei şi, după ce-i aduse poneiul în faţa uşii, luă din coteţul câinilor un căţeluş de rasă pură, un foxterier cu picioruşele îndoite, i-l puse în braţe şi rosti un cuvânt neînţeles ei, dar care însemna că el nu-i supărat. Cathy se

opri din plâns, scrutându-l cu o privire plină de spaimă şi oroare, apoi izbucni din nou în hohote.

Abia m-am putut împiedica să zâmbesc văzând cât de antipatic îi era bietul băiat, acest tânăr bine făcut, atletic, cu trăsături frumoase, zdravăn şi sănătos, dar îmbrăcat în haine potrivite îndeletnicirilor sale zilnice: munca la fermă şi hoinăritul pe dealuri, printre bălării, după iepuri şi alte soiuri de vânat. Totuşi, faţa lui mi se păru că dezvăluie un suflet cu însuşiri mult mai alese decât cele pe care le avusese vreodată tatăl său. Sămânţă bună pierdută între bălării a căror vigoare depăşeşte cu mult puterea seminţei de a se dezvolta neîngrijită. Într-adevăr, Haretonii mi se părea asemeni unui pământ sănătos, care-ar putea da o recoltă îmbelşugata dacă împrejurările i-ar fi fost favorabile. Domnul Heathcliff, cred eu, nu-l maltrata, dar asta numai graţie firii neînfricate a lui Hareton, care nu oferea nici o tentaţie pentru acest gen de tiranie: băiatul n-avea nici urmă din susceptibilitatea sau sfiala aceea care, judecând după gusturile lui Heathcliff, l-ar fi putut provoca. Heathcliff se mulţumea să facă din el o brută: nu l-a învăţat niciodată să citească sau să scrie, nu l-a dojenit niciodată pentru vreo deprindere rea — dacă aceasta nu-l supăra pe el —şi nu l-a îndrumat niciodată şi nici nu l-a ferit, printr-un singur sfat măcar, de viciu. Şi, din câte am auzit, Joseph a contribuit şi el la decăderea morală a lui Hareton prin părtinirea meschină pe care i-a arătat-o întotdeauna, măgulindu-l şi răsfăţându-l în copilărie — motivând că era capul vechii familii. Aşa după cum, pe vremea când erau copii, îi învinuia pe Catherine Earnshaw şi pe Heatlicliff că-l scot din fire pe Hindley şi îl silesc să-şi caute mângâiere în băutură, să meargă adică pe ceea ce numea el „căi greşite”, aşa şi acum, punea toată vina cususrurilor lui Hareton pe umerii uzurpatorului averii acestuia. Dacă băiatul înjura, nu-l dojenea; şi oricât de rele i-ar fi fost purtările, nu-i spunea nimic. Mi se pare că

Joseph era chiar satisfăcut văzându-l cum merge de râpa. Admitea că băiatul nu mai e bun de nimic şi că sufletul lui e sortit pieirii, dar afirma că Heathcliff e cel care va răspunde şi va da socoteală de sufletul lui Hareton. Acest gând îi aducea o mare mângâiere lui Joseph. Îi inspirase băiatului mândria numelui şi a neamului său şi, dacă ar fi cutezat, ar fi sădit o ură neîmpăcată între Hareton şi actualul proprietar de la Wuthering Heights, dar groaza lui faţă de acesta din urmă devenise aproape o superstiţie, aşa că se mărginea să-şi manifeste sentimentele doar prin aluzii pe care le auzea numai el şi prin ameninţări mormăite pe înfundate. N-am pretenţia să cunosc mai îndeaproape felul de viaţă de la Wuthering Heights din zilele acelea. Nu vorbesc decât din auzite, căci eu personal am văzut prea puţin. Sătenii susţineau că domnul Heathcliff era zgârcit şi aspru din cale-afară cu arendaşii; dar casa, în interior, de când era gospodărită de mâna unei femei, recăpătase înfăţişarea ei confortabilă de odinioară, şi scandalurile, curente în vremea lui Hindley, luaseră sfârşit. Stăpânul era prea posomorât, aşa că nu căuta societatea altor oameni, fie ei buni sau răi; şi la fel a rămas până-n ziua de azi.

Dar acestea toate nu fac ca povestea mea să nu înainteze. Domnişoara Cathy respinse foxterierul oferit în semn de împăcare şi-i ceru lui Hareton câinii ei, pe Charlie şi Phoenix. Veniră amândoi şchiopătând şi cu capetele bălăbănindu-se. Astfel o pornirăm cu toţii spre casă, care mai de care mai amărât. Mi-a fost cu neputinţă să aflu de la domnişoara mea cum şi-a petrecut ziua. Nu mi-a spus decât că, după cum credeam şi eu, ţelul călătoriei sale fuseseră stâncile de la Penistone; că sosise cu bine până la gardul fermei de la Heights, când suita îi fu atacată de câinii lui Hareton, care, din întâmplare, tocmai atunci ieşea din casă. Înainte ca proprietarii lor să-i poată despărţi, s-a încins o luptă crâncenă între ei. Întâmplarea asta ţinu loc de prezentare. Catherine îi

spuse lui Hareton cine e şi încotro merge, rugându-l să-i arate drumul; iar în cele din urmă îl convinse s-o şi însoţească. El i-a dezvăluit apoi misterele Peşterii Zânelor şi ale altor douăzeci de locuri stranii. Dar, deoarece căzusem în dizgraţie, Catherine nu mă onoră cu descrierea lucrurilor interesante pe care le văzuse. Totuşi, am putut înţelege că ghidul se bucurase de toată simpatia ei, până-n clipa în care l-a jignit vorbindu-i ca unui servitor şi până când a fost şi ea jignită de menajera lui Heathcliff care i-a spus că Hareton îi este văr. Iar vorbele pe care i le spusese băiatul îi rodeau inima. Tocmai ea, Catherine, care pentru toată lumea de la Grange era „dragoste”, „scumpete”, ,,regină”, „înger”, să fie insultată atât de grosolan de către un străin! Nu putea înţelege, şi-am avut mult de furcă până să-i smulg făgăduiaia că nu-i va destăinui domnului Linton nimic din această mâhnire. I-am explicat cât era de ostil tatăl ei faţă de toţi cei de la Heights şi cât ar fi de necăjit dacă ar afla că ea fusese acolo; dar am insistat mai ales asupra faptului că, dacă i-ar povesti cum n-am ţinut seama de ordinele lui, s-ar putea să se mânie aşa de tare încât va trebui să plec din casă. Cum Cathy nu putea suporta această perspectivă, mi-a dat cuvântul ei şi l-a respectat de dragul meu. De fapt, era o fetiţă dulce!

CAPITOLUL 19

O scrisoare cu chenar negru anunţă ziua întoarcerii stăpânului. Isabella murise şi domnul Linton m-a rugat să pregătesc haine de doliu pentru fiica lui şi-o cameră şi toate cele necesare pentru tânărul său nepot. Catherine zburda de fericire la gândul că-şi va revedea tatăl şi era plină de cele mai exaltate speranţe în ceea ce privea nenumăratele calităţi ale „adevăratului" ei văr. Seara mult aşteptată a sosirii lor veni. Catherine, care fusese foarte ocupată încă din zori cu micile ei treburi, se găti cu o rochie nouă, neagră — sărmana copilă! moartea mătuşii nici n-o impresionase propriu-zis — şi mă obligă, insistând fără încetare, să ieşim pe câmp, în întâmpinarea lor.

— Linton are exact şase luni mai puţin ca mine, zise ea veselă, în timp ce ne plimbam agale la umbra pomilor, pe dâmburile şi văile acoperite cu iarbă şi muşchi. Ce încântător va fi să am un tovarăş de joacă. Mătuşa Isabella i-a trimis tăticului meu o minunată buclă din părul lui; era mai deschis decât al meu... mai blond şi tot atât de mătăsos. Am păstrat-o cu toată grija într-o cutiuţă de sticlă şi deseori m-am gândit câtă plăcere mi-ar face să-l văd pe băiatul care are asemenea păr! Oh, sunt fericită... şi tăticu', scumpul, meu tătic! Hai să fugim, Ellen! Hai să fugim!

O luă la fugă, se reîntoarse, şi fugi iarăşi de câteva ori, înainte ca paşii mei domoli să ajungă până la gard. Apoi se aşeză lângă drum, pe un deluşor acoperit de iarbă, încercând să aştepte cu răbdare, dar îi era cu neputinţă. Nu putea sta locului nici un minut.

— Vai, cât întarzie! exclamă ea. Oh, văd nişte praf pe

şosea... Uite-i că vin! Nu? Dar mai e pân-or să fie aici? Să nu mergem puţin în calea lor?... Încă o jumătate de milă, Ellen, numai o jumătate de milă! Haide, spune da... uite, numai până la desişul de mesteacăn de colo, la cotitură!

Am refuzat categoric. În fine, aşteptarea luă sfârşit: trăsura apăru la cotitură. Domnişoara Cathy ţipă şi-şi întinse braţele de îndată ce zări faţa tatălui ei privind pe portieră. El coborî aproape tot atât de nerăbdător ca şi ea. A trecut destul de multă vreme până când cei doi au avut o clipă de răgaz să se gândească şi la alţii. În timp ce se îmbrăţişau, am aruncat o privire asupra lui Linton. Dormea într-un colţ al trăsurii, înfofolit într-un palton cald, îmblănit, de parcă ar fi fost iarnă. Un băiat palid, delicat ca o fată; puteai să crezi că-i fratele mai mic al stăpânului, atât de mare era asemănarea dintre ei; dar înfăţişarea băiatului da impresia unei dispoziţii bolnăvicioase, pe care Edgar Linton n-a avut-o niciodată. Acesta din urmă observă că-l privesc şi, după ce-a dat mâna cu mine, mi-a spus să închid uşa cupeului şi să nu deranjez copilul, deoarece călătoria l-a obosit. Cathy ar fi vrut şi ea să-şi arunce ochii asupra lui Linton, dar stăpânul i-a spus să meargă cu el, şi-au început să urce împreună drumul din parc, în timp ce eu mergeam, grăbită, înaintea lor, pentru a-i preveni pe servitori.

— Şi-acum, scumpa mea, zise domnul Linton, adresându-se fiicei lui în clipa în care s-a oprit la capătul scării principale, află că vărul tău nu e atât de puternic şi vesel ca tine; nu trebuie să uiţi că de curând şi-a pierdut mama, de aceea nu te aştepta să se joace şi să alerge cu tine imediat. Să nu-l oboseşti prea mult cu vorba, lasă-l să stea liniştit măcar în seara asta. Da?

— Da, da, tăticule, răspunse Catherine, dar aş dori să-l văd, şi el nici n-a scos capul pe portieră.

Trăsura se opri; tânărul se deşteptă şi unchiul său îl coborî în braţe din trăsură.

— Linton, iat-o pe verişoara ta Cathy, îi zise

împreunându-le mânuţele. Ea te iubeşte mult şi te roagă să n-o superi plângând la noapte. Încearcă să fii vesel. Călătoria s-a sfârşit, acum n-ai altceva de făcut decât să te odihneşti şi să te distrezi după plac.

— Atunci lasă-mă să mă duc la culcare, răspunse băiatul, ferindu-se de îmbrăţişările verişoarei lui; apoi îşi duse degetele la ochi ca să-şi şteargă lacrimile, căci începuse să plângă.

— Haide, haide, fii băiat cuminte, i-am şoptit eu, conducându-l în casă. Ai s-o faci şi pe ea să plângă... uite cât e de mâhnită din pricina matale!

Nu ştiu din a cui pricină era tristă, dar Cathy, cu faţa tot atât de mâhnită ca şi a lui, se întoarse lângă domnul Edgar. Intrară tustrei în casă şi se urcară în bibliotecă, unde-i aştepta ceaiul gata pregătit. Eu am scos pălăria şi paltonul lui Linton şi le-am aşezat pe un scaun lângă masă; dar nici nu s-a aşezat bine, şi-a început din nou să plângă. Stăpânul l-a întrebat ce are.

— Nu pot să şed pe scaun, zise băiatul plângând în hohote.

— Atunci du-te pe canapea, şi Ellen are să-ţi aducă ceaiul acolo, răspunse cu răbdare unchiul.

Eram convinsă că protejatul său posomorât şi suferind îl pusese la grea încercare în timpul călătoriei. Tânărul Linton se ridică, se târî încet până la canapea şi se întinse. Catherine luă un scăunel şi se duse cu ceaşca ei de ceai lângă el. La început şezu liniştită, dar până la urmă nu se mai putu stăpâni. Era hotărâtă să-l răsfeţe pe vărul ei mai mic, aşa după cum plănuise, de aceea începu să-i mângâie buclele, să-i sărute obrajii şi să-i dea ceai din farfurioara ei, ca unui copil mic. Răsfăţul i-a plăcut, căci era pe măsura lui. Îşi şterse ochii şi un zâmbet fugar îi luminâ faţa.

— Oh, da, o s-o ducă foarte bine, îmi spuse stăpânul după ce-i urmări un minut; într-adevăr foarte bine, Ellen, dacă-l vom putea ţine. Tovărăşia unui copil de vârsta lui îi

va da un nou elan de viaţă, iar dorinţa de a fi zdravăn îl va face să şi fie.

„Da, dacă-l vom putea ţine aici!” îmi zisei în gând. Dar presimţirile triste care mă cuprinseseră îmi spuneau: slabă nădejde! Apoi m-am gândit cum va putea trăi această făptură firavă la Wuthering Heights. Ce învăţător şi ce tovarăşi de joacă va avea în tatăl său şi în Hareton? Îndoielile noastre se adeveriră mai repede decât crezusem. Tocmai dusesem copiii sus, după ce isprăviseră ceaiul; Linton adormise — nu m-a lăsat să plec până ce n-a adormit; apoi, după ce am coborât şi stăteam în antreu lângă masă, aprinzând o lumânare pentru camera de culcare a domnului Edgar, o fată din bucătărie veni să-mi spună că Joseph, servitorul domnului Heathcliff, era la uşă şi dorea să spună ceva stăpânului.

— Am să-l întreb eu mai întâi ce doreşte, zisei din cale-afară de speriată. E o oră cam nepotrivită pentru a tulbura oamenii, căci abia au sosit dintr-o călătorie lungă. Nu cred că stăpânul îl va putea primi.

În timp ce rosteam aceste vorbe, Joseph înainta dinspre bucătărie şi apăru în antreu. Era gătit în hainele lui de duminică şi arborase cea mai sfântă şi acră mutră din câte putea face. Ţinând într-o mână pălăria şi în alta toiagul, se opri să-şi şteargă picioarele pe preş.

— Bună seara, Joseph, i-am zis cu răceală. Ce te-aduce astă-seară pe la noi?

— Am... de vorbă... cu domnu’ Linton, răspunse el, dându-mă dispreţuitor la o parte.

— Domnul Linton s-a culcat. Dacă n-ai să-i spui ceva foarte important, sunt sigură că nu te va primi acum, am continuat eu. Mai bine şezi aici şi spune-mi mie ce vrei să-i spui.

— Care-i cămara lui? zise mai departe omul, trecând în revistă şirul de uşi închise.

Mi-am dat seama că era hotărât să refuze invitaţia mea, de aceea, contrar voinţei mele, m-am urcat în

bibliotecă şi-am anunţat venirea acestui musafir inoportun, sfătuindu-l pe stăpân să-l amâne pentru a doua zi. Domnul Linton n-a avut vreme să-mi dea împuternicirea de a face eu acest lucru, căci Joseph urcă imediat în urma mea şi, intrând în odaie, se opri la celălat capăt al mesei, cu pumnii strânşi pe capul ciomagului; prevăzând desigur opoziţia pe care o va întâmpina, începu pe un ton ridicat:

— Heathcliff m-a trimis după băiatu' lui, şi nu pot să mă duc îndărăt fără el!

Edgar Linton tăcu un minut; pe faţă se putea citi expresia unei dureri cumplite. Desigur că-i era şi lui milă de copil, iar aducându-şi aminte de speranţele şi temerile Isabellei, de dorinţele şi îngrijorarea ei în ceea ce-l privea pe Linton şi de modul cum i-l dăduse în grijă, suferea şi mai amarnic văzându-se silit să-l părăsească şi căuta un mijloc prin care-ar fi putut evita acest lucru. Dar nu găsea nimic; cea mai mică manifestare a dorinţei de a ţine copilul la Grange l-ar fi îndârjit şi mai mult pe reclamant. Aşa că nu-i rămase altceva decât să cedeze. Totuşi, n-avea de gând să scoale copilul din somn.

— Spune-i domnului Heathcliff, răspunse calm, că fiul lui va veni la Wuthering Heights mâine. E în pat şi e prea ostenit ca să facă drumul acesta acum. Poţi să-i spui, de asemenea, că mama lui Linton dorea ca el să rămână sub ocrotirea mea şi că în momentul de faţă sănătatea lui e foarte şubredă.

— Ba nu! zise Joseph proptindu-şi zgomotos ciomagul în podea şi luând un aer autoritar. Ba nu, asta nu va să zică nimic. Heathcliff nu ţine seama de mama lui şi nici de dumneata; el vrea băiatu' şi trebuie să-l duc... Aşa! Acuma ştii!

— N-ai să-l duci în noaptea asta! răspunse Linton cu hotărâre. Du-te imediat jos şi comunică stăpânului dumitale ce-am spus eu. Ellen, condu-l jos. Du-te...

Şi, atingând braţul bătrânului, care fierbea de

indignare, îl ajută să iasă din odaie, închizând apoi uşa în urma lui.

— Bine, foarte bine! strigă Joseph plecând încet. Mâine va veni chiar el, şi dă-l afară pe el dacă poţi!

CAPITOLUL 20

De teamă ca nu cumva ameninţarea aceasta să devină fapt, domnul Linton m-a însărcinat să-l duc pe băiat acasă încă în zorii zilei, pe poneiul lui Cathy, spunându-mi:

— Având în vedere că de azi încolo nu vom mai putea interveni în soarta lui, fie ea bună sau rea, nu trebuie să-i spui fiicei mele unde-a fost dus. De-acum înainte nu va mai putea să aibă nici un fel de legătură cu el, deci e mai bine să nu ştie că se află atât de aproape, căci altfel nu va mai avea linişte până nu se va duce la Heights. Spune-i pur şi simplu că tatăl lui a trimis pe neaşteptate după el şi c-a fost obligat să plece de la noi.

Linton a fost foarte supărat că-l scol din pat la ora cinci dimineaţa şi tot atât de mirat când a auzit că trebuie să se pregătească pentru o nouă călătorie. Dar l-am mângâiat, spunându-i că trebuie să plece pentru a sta câtăva vreme cu tatăl său, domnul Heathcliff, care dorea atât de mult să-l vadă, încât nu putea amâna această plăcere până când se va reface după călătoria din ajun.

— Tatăl meu! strigă el nedumerit şi uluit. Mămica nu mi-a spus niciodată că am un tată. Unde stă? Aş prefera să rămân cu unchiul.

— Locuieşte aproape de Grange, i-am răspuns; dincolo de dealurile acelea; nu-i departe, şi-ai să poţi veni pe jos până la noi după ce te mai întremezi. Ar trebui să fii bucuros că te duci acasă să-ţi vezi tatăl. Trebuie să cauţi să-l iubeşti, aşa cum ai iubit-o pe mama, şi-atunci te va iubi şi el.

— Dar pentru ce n-am auzit până acum nimic despre

el? întrebă Linton. Pentru ce mămica şi cu el nu locuiau împreună, ca alţi oameni?

— El avea treburi care-l reţineau aici, în partea de miazănoapte a ţării, i-am răspuns; iar sănătatea mamei dumitale o obliga să locuiască la miazăzi.

— Şi pentru ce mămica nu mi-a vorbit despre el? stăruia copilul. Îmi vorbea adeseori despre unchiul meu, aşa că am început să-l iubesc de mult. Cum să-l iubesc pe tăticu'? Nici nu-l cunosc.

— Oh, toţi copiii îşi iubesc părinţii, am spus eu. Mama dumitale credea, probabil, c-ai să doreşti să-l vezi dacă ţi-ar fi vorbit prea des despre el. Hai să ne grăbim. O plimbare călare în zorii unei dimineţi atât de frumoase e mult mai bună decât un ceas de somn în plus.

— Fetiţa pe care am văzut-o ieri vine şi ea cu noi?

— Nu acum, i-am răspuns.

— Dar unchiul? continuă el.

— Nu, am să te însoţesc eu, i-am spus. Linton căzu pe pernă într-un fel de meditaţie sumbră.

— Nu vreau să merg fără unchiul! strigă în cele din urmă. Nu ştiu unde ai de gând să mă duci.

Am încercat să-l conving că nu era frumos să şovăie atâta când e vorba să-şi întâlnească tatăl; dar el se opunea cu îndârjire şi cu nici un preţ nu voia să se îmbrace, încât a trebuit să cer ajutorul stăpânului pentru a-l îndupleca să se dea jos din pat. În cele din urmă, sărmanul copil a pornit-o după ce i-am dat felurite asigurări mincinoase: că va lipsi puţină vreme, că domnul Edgar şi Cathy vor veni pe la el, şi alte asemenea promisiuni tot atât de neîntemeiate, pe care le-am născocit şi i le-am repetat mereu de-a lungul drumului. Aerul curat, îmbălsămat de mireasma ierburilor, soarele strălucitor şi tropotele agere ale lui Minny l-au făcut să se simtă mai puţin deznădăjduit. A început să-mi pună întrebări cu mai mult interes şi vioiciune despre noul lui cămin şi oamenii de-acolo.

— Wuthering Heights e o casă tot atât de plăcută ca şi Thruschcross Grange? mă întrebă, întorcându-se să mai arunce o ultimă privire în vale, de unde se ridica o ceaţă uşoară, care se prefăcea după aceea într-un nor albicios ca lâna pe cerul albastru.

— Nu sunt atâţia pomi în jurul ei, i-am răspuns, şi nu-i nici chiar atât de mare; dar de-acole se vede tot ţinutul acesta minunat, şi aerul e mai sănătos pentru dumneata... mai proaspăt şi mai uscat. Poate că la început clădirea o să ţi se pară veche şi întunecată, cu toate că e o casă respectabilă, una din cele mai frumoase de prin partea locului. Şi-ai să faci plimbări atât de plăcute pe dealuri! Hareton Earnshaw, adică celălalt văr al domnişoarei Cathy, şi deci, într-un fel, şi-al dumitale, îţi va arăta locurile cele mai frumoase; şi când va fi vreme bună, îţi vei lua o carte şi-ţi vei putea face cameră de lucru într-o vale înverzită. Apoi, din când în când unchiul dumitale o să te întâlnească în cursul vreunei plimbări, căci umblă adeseori pe dealuri.

— Şi cum arată tatăl meu? întrebă el. E tânăr şi frumos ca unchiul?

— E tot atât de tânăr, am spus eu, dar are părul şi ochii negri, pare mai aspru şi e mai voinic şi mai mare. Poate că la început n-o să ţi se pară prea blând şi iubitor, pentru că nu-i felul lui, totuşi caută să fii sincer şi prietenos faţă de el şi-atunci te va iubi mai mult decât se poate iubi un unchi, căci doar eşti copilul lui.

— Păr şi ochi negri! zise gânditor Linton. Nu mi-l pot închipui. Atunci eu nu semăn cu el, nu-i aşa?

— Nu prea, i-am răspuns.

„Defel”, m-am gândit, uitându-mă cu regret la faţa albă, la trupul firav al tovarăşului meu de drum şi la ochii mari, visători, asemeni ochilor mamei lui; dar în afară de momentele în care iritabilitatea lui bolnăvicioasă le dădea oarecare licărire, ochii băiatului nu aveau nici o urmă din vioiciunea scânteietoare a ochilor mamei sale.

— Ce ciudat că n-a venit niciodată s-o vadă pe mămica şi pe mine! murmură el. M-a văzut vreodată? Dacă da, atunci eu trebuie să fi fost mic de tot. Nu-mi aduc aminte despre el!

— Uite ce-i, domnule Linton, am spus eu, trei sute de mile e o depărtare mare; iar zece ani trec mai repede pentru un om matur decât pentru un copil ca dumneata. Probabil că domnul Heathcliff îşi propunea în fiecare vară să vină acolo, dar niciodată n-a găsit prilej favorabil; iar acum e prea târziu. Nu-l supăra cu astfel de întrebări; o să-l tulburi, şi n-are rost.

Restul drumului băiatul păru preocupat de propriile lui gânduri. Când ne-am oprit la intrarea grădinii, m-am uitat la el să văd cum reacţionează. Privi atent şi cu o gravitate solemnă faţada, sculptată şi ferestrele cu grinda joasă, tufişurile răzleţe de coacăze şi de brazi pitici, apoi dădu din cap. Sentimentele lui intime nu erau de acord cu exteriorul noului său cămin. Dar a avut destulă minte să amâne regretele, sperând că interiorul casei va compensa, poate exteriorul. Înainte de a descăleca, m-am dus şi-am deschis poarta. Era ora şase şi jumătate; familia tocmai isprăvise micul dejun, servitoarea strângea şi curăţa masa, Joseph stătea lângă scaunul stăpânului său, povestindu-i ceva despre un cal şchiop, iar Hareton se pregătea să plece la fâneaţă.

— „Hallo”, Nelly, zise domnul Heathcliff când mă văzu. Mă temeam că va trebui să vin eu însumi să iau ceea ce-mi aparţine. Dar l-ai adus dumneata, nu-i aşa? Ia să vedem ce putem face din el.

Se ridică şi porni cu paşi mari spre uşă. Hareton şi Joseph îl urmară şi ei, cu gura căscată de curioşi ce erau. Sărmanul Linton azvârli o privire înspăimântată spre feţele celor trei.

— Iaca bună! zise Joseph după ce-l examină cu gravitate; sunt sigur că te-a tras pe sfoară, stăpâne, şi ţi-a trimis-o pe fata lui.

Heathcliff, după ce-şi privi fiul cu o încordare cutremurătoare, izbucni într-un râs dispreţuitor.

— Doamne, ce frumuseţe! Ce făptură dulce şi fermecătoare! exclamă el. Nu-i aşa că mi l-au hrănit cu râme şi lapte acru, Nelly? Oh, vai de capul meu! Să ştii că-i mai rău decât mă aşteptam... şi numai dracu' ştie că nu mă aşteptam la prea mult!

I-am spus copilului îngrozit şi care tremura ca varga să descalece şi să intre. Nu înţelesese tocmai bine vorbele tatălui său şi nici nu ştia dacă-i fuseseră adresate lui sau altcuiva. De fapt, nu era sigur nici dacă străinul acela aspru şi care rânjea era tatăl său. Se agăţa de mine din ce în ce mai speriat, iar când domnul Heathcliff s-a aşezat pe un scaun şi i-a spus „vino încoace", el şi-a ascuns faţa după umărul meu şi-a-nceput să plângă.

— Destul, destul! zise Heathcliff întînzând o mână şi trăgându-l brutal între genunchi; apoi i-a înălţat capul, trăgându-l de bărbie. Lasă prostiile! N-o să-ţi facem nici un rău, Linton... aşa te cheamă, nu? Eşti întru totul copilul mamei tale. Unde-o fi partea mea din tine, puiuşorule?!

Scoase pălăria copilului şi-i dădu pe spate buclele blonde şi dese, îi pipăi braţele slabe şi degetele subţiri. În timpul examinării, Linton se opri din plâns, ridicându-şi ochii mari şi albaştri ca să-şi inspecteze şi el tatăl.

— Mă cunoşti? întrebă Heathcliff după ce se convinsese că membrele îi erau firave şi slabe.

— Nu, zise Linton cu o privire pierdută de spaimă.

— Ai auzit despre mine, cred.

— Nu, răspunse el din nou.

— Nu! Ce ruşine pentru mama ta că nu ţi-a trezit sentimentul filial faţă de mine! Atunci am să-ţi spun eu: eşti fiul meu, şi mamă-ta a fost o căzătură nemernică dacă nu ţi-a vorbit despre tatăl tău! Şi acum nu mai tremura şi nu mai roşi! Totuşi asta-mi dovedeşte că sângele tău nu-i apă. Fii băiat cuminte, şi eu am să văd de tine. Nelly, dacă eşti obosită, poţi să te aşezi, dacă nu,

du-te acasă. Îmi închipui că ai să raportezi nulităţii aceleia de la Grange tot ce-auzi şi vezi aici; iar ăsta nu se va linişti atâta vreme cât vei sta în preajma lui.

— Bine, i-am răspuns, sper c-ai să fii bun cu băiatul, domnule Heathcliff; că de nu, n-ai să-l poţi ţine multă vreme, şi el e singura rudă pe care-o ai în lumea asta mare... ia bine seama... nu uita!

— Am să fiu foarte bun cu el, nu te teme, zise Heathcliff râzând. Numai că nu permit nimănui să fie bun cu el: sunt gelos şi vreau să-i monopolizez toată afecţiunea. Şi pentru a începe cu bunătatea, Joseph, adu-i băiatului ceva de mâncare. Hareton, viţel afurisit, du-te şi vezi-ţi de treabă! Da, Nelly, zise el după ce toţi ceilalţi plecară, fiul meu e viitorul proprietar al casei voastre, şi nu vreau să moară înainte de a fi sigur că-i voi moşteni averea. Şi, în afară de asta, e al meu, şi-aş vrea să am satisfacţia de a-mi vedea urmaşul stăpân al acestor moşii; de a-mi vedea copilul tocmind pe copiii lor cu simbrie pentru a munci pământurile părinţilor lor. E singurul motiv care mă poate face să rabd stârpitura asta. Îi dispreţuiesc fiinţa şi-l urăsc pentru amintirile pe care mi le trezeşte! Aceste consideraţii sunt suficiente; va fi la adăpost şi va fi crescut cu aceeaşi grijă cu care stăpânul tău şi-l creşte pe-al lui. Am sus o cameră mobilată frumos pentru el; i-am angajat şi un profesor, care va veni de trei ori pe săptămână de la douăzeci de mile, ca să-l înveţe ce i-o plăcea lui să înveţe. I-am poruncit lui Hareton să i se supună; de fapt, am luat toate precauţiile pentru a dezvolta în el tot ceea ce-i ales şi nobil şi pentru a-l face superior semenilor săi. Totuşi, regret că-i atât de puţin demn de strădania mea; dacă am dorit ceva pe lumea asta a fost ca el să fi arătat ca un obiect preţios cu care să mă pot făli, şi sunt amarnic de dezamăgit când îl văd atât de neisprăvit, miorlăit şi pierit la faţă.

În timp ce vorbea, Joseph se întoarse purtând o strachină cu „porridge” fiert în lapte pe care o aşează în

faţa lui Linton; acesta se scutură cu o privire de scârbă văzând bucatele grosolane şi spuse că nu poate mânca. Am văzut că bătrânul servitor împărtăşea în mare măsură dispreţul stăpânului faţă de copil, cu toate că era silit să-şi închidă în inimă acest sentiment, deoarece Heathcliff poruncise tuturor supuşilor lui să-i arate cel mai mare respect.

— Nu poate s-o mănânce? repetă Joseph uitându-se la faţa lui Linton, dar îşi coborâse glasul până la şoaptă, de teamă ca nu cumva să fie auzit. Da' stăpînu' Hareton n-a mâncat nimic altceva când era mic, şi ce-a fost bun pentru el o fi bun şi pentru tine, aşa gândesc eu!

— N-am s-o mănânc! răspunse Linton răstit. Ia-o de aici.

Joseph luă mâncarea, plin de indignare, şi-o puse în faţa noastră.

— O fi aici altceva decât de mâncare? întrebă el împingând tava sub nasul lui Heathcliff.

— Ce are de nu-i bună? zise Heathcliff.

— De, răspunse Joseph, domnu' dumitale nobil zice că n-o poate mânca! Da' nici nu-i de mirare! Mă-sa era ca el... noi eram prea murdari ca să putem semăna grâul din care-i făceam ei pită.

— Să nu-mi pomeneşti de mumă-sa! zise stăpânul mânios. Dă-i ceva ca să poată mânca, şi-atâta tot. Ce mănâncă de obicei, Nelly?

I-am spus că lapte fiert sau ceai, şi menajera primi porunca să i le pregătească. „Te pomeneşti, mi-am zis, că egoismul tatălui va contribui la bunăstarea băiatului. Îşi dă seama că are o construcţie şubredă şi-l va trata aşa cum se cuvine. Am să-l consolez pe domnul Edgar spunându-i că Heathcliff şi-a schimbat felul de a fi." Nemaiavând nici o scuză pentru a mai zăbovi pe-acolo, în timp ce Linton respingea timid avansurile pe care i le făcea un câine ciobănesc, am ieşit pe furiş. Dar Linton era prea speriat şi nu putea fi păcălit prea uşor. Când am

închis uşa, am auzit un strigăt şi repetarea frenetică a cuvintelor:

— Nu mă lăsa! Nu vreau să rămân aici! Nu vreau să rămân aici!

Apoi ivărul se ridică şi căzu. Cei din casă nu-l lăsară să iasă. Am încălecat pe Minny şi am pornit-o în trap. Astfel se sfârşi scurta perioadă în care l-am avut sub ocrotire.

CAPITOLUL 21

În ziua aceea am dus-o greu cu micuţa Cathy. S-a sculat foarte veselă şi găbită să-şi întâlnească vărul; iar vestea plecării lui a fost urmată de lacrimi şi plânsete atât de amarnice, încât chiar domnul Edgar a fost silit s-o mângâie, spunându-i că Linton se va întoarce curând, adăugând însă: „dacă-l voi putea aduce”; dar slabă nădejde s-o poată face! Promisiunea asta o linişti prea puţin; dar timpul are multă putere, şi cu toate că din vreme în vreme îl mai întreba pe tatăl ei despre întoarcerea lui Linton, când îl revăzu chipul lui i se şterse aşa de mult din amintire, încât nu-l recunoscu.

Ori de câte ori o întâlneam, din întâmplare, pe menajera de la Wuthering Heights ducându-se după treburi la Gimmerton, aveam obiceiul s-o întreb cum îi merge tânărului stăpân, căci el trăia aproape tot atât de izolat ca şi Catherine; nu-l vedeai niciodată. De la femeie am aflat că sănătatea îi rămăsese tot şubredă şi era foarte obositor pentru cei din jur. Mi-a spus că domnul Heathcliff părea să fie din ce în ce mai dezgustat de băiat, cu toate că se străduia să n-o arate. Nu putea suferi nici măcar să-i audă glasul şi niciodată nu sta mai mult de câteva minute în aceeaşi încăpere cu el. Rareori vorbeau între ei: Linton îşi învăţa lecţiile şi-şi petrecea serile în odăiţa căreia îi ziceau ei salon, sau şedea toată ziua culcat în pat, căci mereu era răcit ori tuşea, ori îi era rău, ori avea dureri de un fel sau altul.

— În viaţa mea n-am văzut o făptură atât de plăpândă ca băiatul ăsta, adăugă femeia, şi nici atât de grijulie faţă de sine. Să vezi ce-mi aud urechile dacă las fereastra

deschisă ceva mai mult. Oh! parcă l-ai omorî dacă-l laşi să respire aerul nopţii! Şi-n miezul verii trebuie să-i fac focul, iar pipa lui Joseph e o otravă pentru el; tot timpul cere dulciuri şi acadele şi mereu lapte, lapte mereu... fără să-i pese că noi ceilalţi n-avem iarna nici un strop. Şade acolo, în scaunul lui, înfăşurat într-o haină îmblănită, cu prăjituri şi apă, sau vreo doctorie din care să soarbă, puse toate pe grătarul căminului din faţa lui. Iar dacă Hareton din milă vine să-l distreze — Hareton nu-i rău din fire, chiar dacă-i cam bădăran — se despart sigur, unul înjurând, şi celălalt plângând. De n-ar fi băiatu' lui, stăpânu-ar răsufla uşurat dacă Earnshaw i-ar trage o palmă zdravănă, şi sunt sigură c-ar fi gata să-l dea afară din casă dacă i-ar vedea numai jumătate din răsfăţuri. Da' stăpânu' nu se lasă dus în ispită, că nu intră niciodată în salon; iar dacă Linton apare în camera unde se află el, îl trimite neîntârziat sus.

Din spusele ei am dedus că lipsa de simpatie l-a făcut pe tânărul Heathcliff egoist şi urâcios, dacă n-o fi fost aşa din fire. De aceea interesul meu pentru el se micşoră, cu toate că soarta lui mă îndurera şi mi-ar fi plăcut să fi rămas la noi. Domnul Edgar mă îmboldea să aflu veşti; cred că se gândea mult la el şi era chiar dispus să rişte o întâlnire cu Heathcliff numai ca să-l poată vedea. Aşa încât într-o zi mi-a spus s-o întreb pe menajeră dacă nu cumva băiatul se duce vreodată în sat. Ea mi-a spus că n-a fost decât de două ori, călare, însoţindu-l pe tatăl său şi de ambele dăţi a pretins, timp de trei sau patru zile după aceea, că se simte istovit. Menajera a plecat din casă, dacă-mi aduc bine aminte, la doi ani după venirea lui Linton, şi a fost înlocuită cu o femeie pe care n-o cunoşteam: aceasta e şi azi acolo.

Timpul a trecut apoi la Grange tot atât de plăcut ca şi mai înainte, până când domnişoara Cathy a împlinit şaisprezece ani. Nu-i sărbătoream niciodată ziua naşterii, care era şi comemorarea morţii fostei mele stăpâne. Tatăl

ei îşi petrecea ziua aceasta întotdeauna singur, în bliblioteca, iar când se însera se ducea pe jos până la cimitirul din curtea bisericii de la Gimmerton, unde sta adeseori până la miezul nopţii. De aceea, Catherine trebuia să se distreze singură, aşa cum o tăia capul. În anul acela ziua de 20 martie fu o minunată zi de primăvară, iar după ce tatăl se retrăsese, tânăra mea domnişoară coborî îmbrăcată pentru plimbare şi-mi aduse la cunoştinţă că-i ceruse voie să meargă cu mine până la poalele dealurilor, şi el era de acord dacă nu ne îndepărtam prea tare de casă şi dacă nu întârziam mai mult de-un ceas.

— Grăbeşte-te, Ellen! strigă ea. Vreau să merg acolo unde s-a aşezat un cârd de cocoşi de munte; vreau să văd dacă şi-au făcut cuiburile.

— Trebuie să fie cam departe, i-am răspuns; găinuşele clocesc în preajma tufişurilor.

— Ba nu, nu-i departe, zise ea. Am fost cu tăticu' până-n apropiere.

Mi-am pus boneta şi-am pornit-o la drum, fără să mă mai gândesc la nimic. Ea zburda înaintea mea şi se întorcea din nou lângă mine; apoi iar pleca, săltând ca un ogar. La început mi-a plăcut tare mult, căci auzeam cântecul ciocârliilor din apropiere şi din depărtare, bucurându-mă de razele soarelui dulce şi cald; în acelaşi timp o urmăream şi pe mica mea răsfăţată — bucuria mea! — cu buclele-i de aur despletite pe spate, cu obrajii frumoşi atât de gingaşi şi puri în prospeţimea lor de trandafir sălbatic, cu ochii strălucitori de bucurie senină. În zilele acelea era o făptură fericită, un adevărat înger. Păcat că nu s-a putut mulţumi cu ceea ce avea!

— Bine, domnişoară Cathy, i-am spus, unde-ţi sunt cocoşeii? Trebuia să fi ajuns până acum la ei, gardul parcului de la Grange a rămas de mult în urma noastră!

— Oh, încă puţin, Ellen... numai un pic mai departe, Ellen, răspundea întruna. Te caţări pe movila aceea,

cobori râpa şi, până ajungi tu în partea cealaltă, eu am să trezesc toate păsările.

Dar erau atâtea movile de urcat şi râpe de coborât, încât în cele din urmă am început să obosesc. I-am spus că trebuie să ne oprim şi să ne întoarcem acasă. Deoarece mă lăsase mult în urmă, i-am strigat să stea; dar, nu ştiu, ori nu mă auzea, ori nu-i păsa, căci am văzut-o sărind mai departe, iar eu am fost silită s-o urmez. În cele din urmă dispăru într-o văgăună şi, înainte de a da din nou cu ochii de ea, ajunsese cu două mile mai aproape de Wuthering Heights decât de casa ei. Am văzut cum o opresc în loc două persoane, dintre care una — mă convinsei imediat — era chiar domnul Heathcliff.

Cathy fusese prinsă asupra faptului: ori prăda, ori, în cel mai bun caz, căuta cuiburile cocoşilor de munte. Ţinutul acela era moşia lui Heathcliff, aşa că el începuse s-o dojenească.

— N-am luat şi n-am găsit nici un cuib, zicea ea, pe când mă trudeam să mă apropii de ei: apoi îi arăta şi mâinile pentru a adeveri ceea ce spusese. N-aveam de gând să le iau, dar tăticu' mi-a spus că pe-aici sunt o mulţime de cuiburi, şi doream să le văd ouăle.

Heathcliff îmi aruncă o privire însoţită de un zâmbet răutăcios, arătându-mi astfel că ştie cu cine stă de vorbă şi că, deci, nu se va arăta binevoitor. Totuşi o întrebă cine era „tăticu".

— Domnul Linton de la Thrushcross Grange, răspunse ea. Cred că nu-l cunoaşteţi, căci altfel n-aţi fi vorbit în felul acesta cu mine.

— Aşadar, dumneata crezi că „tăticu" este foarte stimat şi respectat? zise el pe un ton sarcastic.

— Şi cine eşti dumneata? întrebă Catherine privindu-şi cu multă curiozitate interlocutorul. Pe tânărul acesta l-am mai văzut. E fiul dumitale?

Şi arătă spre celălalt individ, spre Hareton, care nu se schimbase prea mult; cei doi ani care trecuseră îl

făcuseră doar mai voinic, şi mai puternic. Părea tot atât de stângaci şi de grosolan ca şi înainte.

— Domnişoară Cathy, am intervenit eu, de când am plecat au trecut trei ceasuri în loc de unu. Trebuie să ne întoarcem numaidecât acasă.

— Nu, tânărul acesta nu-i fiul meu, răpunse Heathcliff, dându-mă la o parte. Dar eu am un fiu pe care l-ai mai văzut şi, cu toate că guvernanta dumitale e grăbită, cred că atât dumneata cât şi ea aveţi nevoie de puţină odihnă. Nu vrei să ocoleşti această movilă cu bălării şi să vii până la mine? După un scurt popas o să ajungeţi mai uşor acasă, iar la mine veţi fi binevenite.

Eu i-am şoptit micii mele stăpâne să nu primească sub nici un motiv propunerea.

— De ce? întrebă ea cu glas tare. Sunt obosită de atâta alergătură, şi pământul e ud de rouă, aşa că nu mă pot aşeza jos. Hai să mergem, Ellen. De altfel, spune că l-am mai văzut pe fiul lui. Cred că se înşală, dar eu bănuiesc unde locuieşte; în casa aceea de la fermă, unde m-am oprit întorcându-mă de la stâncile Penistone. Nu-i aşa?

— Aşa-i. Haide, Nelly, ţine-ţi gura, o să fie o plăcere pentru ea să ne vadă la noi acasă. Hareton, du-te înainte cu fata. Dumneata mergi cu mine, Nelly.

— Nu, n-are să intre într-o asemenea casă! am strigat luptându-mă să-mi desfac braţul din mâna lui.

Dar ea ajunsese aproape de pietrele din faţa porţii, după ce înconjurase în goana mare coama dealului. Însoţitorul ei nu se strădui s-o urmeze; se abătu din drum şi-apoi dispăru.

— Faci foarte rău, domnule Heathcliff, am continuat eu şi ştiu prea bine că ai gânduri rele. Acolo o să-l vadă pe Linton, şi cum ajungem acasă o să povestească totul, iar eu o să trag ponoasele.

— Vreau să-l vadă pe Linton, răspunse el. De cateva zile arată mai bine; nu se întâmplă prea des să poată primi lume. Şi de ce s-o convingem să păstreze secretul

acestei vizite? Unde vezi răul?

— Răul e că tatăl ei mă va urî dacă va afla că i-am îngăduit să intre în casa dumitale. Şi sunt convinsă că ai intenţii rele, încurajând-o să facă acest lucru, i-am răspuns.

— Planul meu e cât se poate de cinstit. Am să ţi-l dezvălui de altfel, îmi spuse. Vreau ca cei doi veri să se îndrăgostească unul de altul şi să se căsătorească. Fapta mea e plină de mărinimie faţă de stăpânul tău; tânăra lui urmaşă n-are nici o perspectivă, şi dacă face aşa cum doresc eu, va fi asigurată, în calitate de comoştenitor cu Linton.

— Dacă Linton moare, i-am răspuns, şi viaţa lui este foarte puţin sigură, îl va moşteni Catherine.

— Nu, nu-l va moşteni, zise el. În testament nu e nici o clauză care prevede aşa ceva. Averea lui trece asupra mea, dar, pentru a evita orice discuţie, doresc unirea lor şi sunt hotărât s-o înfăptuiesc.

— Iar eu sunt hotărâtă să nu se mai apropie niciodată de casa dumitale, i-am răspuns.

Tocmai ajunsesem la poartă, unde ne aştepta domnişoara Cathy.

Heathcliff îmi porunci să mă potolesc şi, pornind înaintea noastră pe potecă, se grăbi să deschidă uşa. Tânăra mea domnişoară îi aruncă mai multe priviri, având aerul că nu ştie exact ce trebuie să creadă despre el; iar când îi întâlni privirea, el îi zâmbi, şi când îi vorbi îşi îndulci glasul; iar eu am fost destul de proastă ca să-mi închipui că amintirea mamei ei l-ar putea face să renunţe la planurile lui duşmănoase. Linton stătea în faţa căminului. Fusese la plimbare pe câmp, căci avea şapca pe cap, şi tocmai îi poruncea lui Joseph să-i aducă o pereche de ghete uscate. Crescuse înalt pentru vârsta lui — mai avea câteva luni până să împlinească şaisprezece ani. Trăsăturile îi erau încă frumoase, ochii şi obrajii mai strălucitori decât îi ţineam eu minte, cu toate că păreau

de o strălucire trecătoare, împrumutată de la aerul sănătos şi soarele binefăcător de-afară.

— Ei, acum îl recunoşti? întrebă domnul Heathcliff, întorcându-se către Cathy. Poţi să-mi spui cine e?

— Fiul dumitale, zise ea după ce se uită, cu îndoială, când la unul, când la celălalt.

— Da, da, răspunse el; dar, spune, nu l-ai mai văzut niciodată? Ia gândeşte-te! Ah, ai memoria cam scurtă. Linton, nu-ţi mai aduci aminte de verişoara ta pentru care m-ai necăjit atâta dorind s-o vezi?

— Ce? Linton?! strigă Cathy încântată şi surprinsă la auzul acestui nume. Ăsta-i micul Linton? Păi e mai mare decât mine! Tu eşti Linton?

Tânărul înaintă câţiva paşi şi se prezentă. Ea îl sărută cu căldură, şi se priviră amândoi, uimiţi de schimbarea pe care timpul o adusese în înfăţişarea lor.

Catherine crescuse înaltă, trupul îi era împlinit şi totodată zvelt, pe cât de suplu, pe-atât de puternic, iar întreaga ei înfăţişare radia sănătate şi vioiciune. Privirile şi mişcările lui Linton erau însă languroase, trupul foarte firav, dar avea în ţinută o anumită graţie care-i micşora aceste defecte, aşa că nu era respingător.

După ce-şi manifestară reciproc bucuria, Cathy se duse la domnul Heathcliff, care stătea liniştit lângă uşă, cu atenţia împărţită între ceea ce se petrecea în odaie şi ceea ce se petrecea în grădină; pretindea că priveşte afară, dar de fapt urmărea numai ceea ce se petrece în interior.

— Atunci dumneata eşti unchiul meu! strigă ea, înălţându-se pentru a-l îmbrăţişa. Mi s-a părut că-mi eşti drag, cu toate că la început ai fost cam urâcios. Pentru ce n-ai venit împreună cu Linton să ne faceţi o vizită la Grange? Să trăim atâţia ani aşa de aproape unii de alţii fără să ne vedem? Nu-i curios? Pentru ce?

— Am fost o dată sau de două ori înainte de a te naşte dumneata, şi chiar asta a fost prea mult, îi răspunse. Las-

o dracului!... Dacă ai sărutări disponibile, dă-i-le lui Linton, nu le risipi cu mine.

— Eşti o răutăcioasă, Ellen! exclamă Catherine, zburând spre mine şi copleşindu-mă cu mângâierile ei înfocate. Eşti o răutăcioasă, Ellen, dacă ai încercat să mă împiedici de a veni aici! În viitor am să fac această plimbare în fiecare dimineaţă. Îmi dai voie, unchiule? Şi câteodată am să-l aduc şi pe tăticu'. Nu-i aşa c-o să-ţi facă plăcere să ne vezi?

— Fireşte, răspunse unchiul, ascunzânu-şi cu mare greutate o grimasă de dispreţ; avea o profundă aversiune pentru aceşti eventuali musafiri. Dar stai, continuă el, întorcându-se către tânăra domnişoară. Acum, gândindu-mă bine, cred că-i mai cuminte să-ţi spun că domnul Linton are ceva împotriva mea; ne-am certat odată cu o violenţă ruşinoasă pentru doi creştini, şi dacă-i spui că vii aici, îţi va interzice să ne mai vizitezi. De aceea, dacă ţii să-l mai vezi pe vărul dumitale, nici nu trebuie să-i pomeneşti c-ai fost aici. Poţi să vii, dacă vrei, dar fără să ştie el.

— Pentru ce v-aţi certat? întrebă Catherine foarte abătută.

— Mă socotea prea sărac pentru a mă căsători cu sora lui, răspunse Heathcliff, şi-a fost supărat când am luat-o; mândria i-a fost rănită şi nu mă va ierta niciodată.

— Foarte rău! zise tânăra domnişoară. O dată am să-i spun asta şi lui. Dar Linton şi cu mine n- avem nici un amestec în cearta voastră. Atunci n-am să mai viu eu aici, să vină el la Grange.

— Pentru mine e prea departe, murmură vărul ei. Un drum de patru mile mă omoară. Nu, domnişoară Catherine, vino dumneata din când în când pe la noi. Nu chiar în fiecare dimineaţă, ci o dată sau de două ori pe săptămână.

Tatăl aruncă fiului său o privire de dispreţ.

— Mă tem, Nelly, că muncesc degeaba, mârâi el către

mine. Domnişoara Catherine, cum îi zice acest soarbe-zeamă, va descoperi ce-i poate pielea şi-l va da dracului. Ah, de era Hareton! Ştii că de douăzeci de ori pe zi, regret că nu-i Hareton fiul meu, cu toată decăderea lui. L-aş fi iubit pe băiatul ăsta dac-ar fi fost al meu. Cred însă că „ea” nu se va putea îndrăgosti de Hareton. Totuşi, dacă acest prăpădit de Linton nu se iuţeşte, am să-l fac pe Hareton rivalul lui. După socotelile noastre, cu greu va trăi peste vârsta de optsprezece ani. Of, lua-l-ar dracu’ de individ nesărat! E ocupat să-şi usuce picioarele şi nici nu se uită la ea... Linton!

— Da, tată, răspunse băiatul.

— N-ai nimic de arătat verişoarei tale prin curte? Nici măcar un cuib de iepuraşi sau de nevăstuică? Condu-o, înainte de a-ţi schimba ghetele, în grădină şi în grajd, să-ţi vadă calul.

— N-ai prefera să şezi aici? întrebă Linton, adresându-se lui Cathy pe un ton care exprima toată oroarea lui de a mai ieşi din casă.

— Ştiu şi eu? Nu ştiu, răspunse ea aruncând spre uşă o privire în care i se citea dorinţa vădită de a se mişca.

El rămase pe scaun şi se ghemui mai aproape de foc. Heathcliff se ridică, se duse în bucătărie şi de acolo ieşi în curte, de unde-l strigă pe Hareton. Hareton răspunse şi intrară amândoi în casă. Tânărul pesemne se spălase, după cum se vedea: obrajii îi erau aprinşi şi părul ud.

— Oh, trebuie să te întreb pe dumneata, unchiule! strigă domnişoara Cathy, amintindu-şi spusele fostei menajere. Acesta nu-i vărul meu, nu-i aşa?

— Ba da, răspunse Heathcliff; e nepotul mamei dumitale. Nu-ţi place?

Catherine părea nedumerită.

— Nu e băiat frumos? continuă el.

Mica mea obraznică se ridică în vârful picioarelor şi şopti ceva la urechea lui Heathcliff. El începu să râdă; Hareton se întunecă. Mi-am dat atunci seama că e cât se

poate de sensibil la cea mai mică lipsă de respect şi e oarecum conştient de inferioritatea lui. Dar stăpânul sau protectorul său îi alungă încruntarea, exclamând:

— Pe tine are să te prefere dintre noi toţi, Hareton! Zice că eşti un... un ce? În fine ceva, foarte măgulitor. Aşadar, ai s-o plimbi tu prin fermă. Şi, bagă de seamă, să te porţi ca un gentleman! Nu spune vorbe urâte, nu căsca ochii la ea când se uită la tine şi grăbeşte-te să-ţi ascunzi faţa când se uită. Iar când vorbeşti, rosteşte cuvintele încet şi scoate mâinile din buzunare. Acum pleacă şi distreaz-o cât poţi mai bine.

Heathcliff îi urmări din ochi până când trecură prin faţa ferestrei. Hareton mergea fără a-şi privi tovarăşa, cu faţa complet întoarsă de la ea. Părea că cercetează împrejurimile, atât de cunoscute lui, cu interesul unui străin şi al unui artist. Catherine îl privea cu coada ochiului, dar fără pic de admiraţie; apoi începu să caute singură ceva care s-o distreze, păşind uşoară şi veselă şi fredonând o melodie pentru a înlocui lipsa de conversaţie.

— I-am legat limba, remarcă Heathcliff. Nu va îndrăzni să rostească nici o silabă cât timp va sta cu ea! Nelly, tu-ţi aduci aminte de mine când eram de vârsta lui... adică nu, cu câţiva ani mai tânăr? Spune-mi, tot atât de prostănac păream? Eram tot atât de „nătărău”, cum zice Joseph?

— Mai rău, i-am răspuns eu, erai şi mai posac.

— Mie-mi place, continuă el gândindu-se cu glas tare. E singurul care-a răspuns aşteptărilor mele. Dacă ar fi fost prost din naştere, plăcerea mea ar fi fost numai jumătate din ce este. Dar nu-i prost, şi-i înţeleg toate sentimentele, căci le-am trăit şi eu. De pildă ştiu, ştiu perfect cât suferă în clipa asta, şi nu-i decât începutul suferinţelor lui. Dar el nu va putea scăpa niciodată din ghearele grosolăniei şi-ale ignoranţei. Eu l-am prins mai strâns decât m-a prins nemernicul ăla de tată-său pe mine, şi l-am împins şi mai jos, căci el e mândru de grosolănia lui. L-am învăţat să

dispreţuiască şi să considere prostie şi slăbiciune tot ce nu ţine de simţuri. Nu crezi că Hindley ar fi mândru de fiul lui dacă ar putea să-l vadă? Cel puţin tot atât de mândru cât sunt eu de al meu. Dar există o deosebire: unul e folosit drept piatră de caldarâm, iar celălalt tinichea lustruită menită să imite un serviciu de argint. Al meu n-a avut nimic de preţ, voi avea totuşi meritul de a-l face să ajungă cât de departe poate ajunge un material atât de slab. Al lui a avut calităţi de primul ordin, dar s-au pierdut, eu am făcut ceva mai rău decât a i le nimici. Eu n-am nimic de regretat; el însă ar avea de regretat mai mult ca orişicine, ştiu prea bine asta. Dar ceea ce e şi mai frumos e că Hareton mă iubeşte necrezut de mult! Recunoşti că aici l-am bătut pe Hindley! Dacă nemernicul acela s-ar putea scula din mormânt ca să-mi ceară socoteală de tot ceea ce-a suferit Hareton, aş avea plăcerea să-i văd odrasla alungându-l înapoi în groapă, indignat că îndrăzneşte să se atingă de singurul prieten pe care-l are pe lume!

La ideea asta, Heathcliff izbucni într-un râs diabolic. Nu i-am răspuns, căci am văzut că nu aştepta nici un răspuns. Între timp, tânărul nostru tovarăş, care era aşezat prea departe de noi ca să poată auzi cele spuse, începu să dea semne de nelinişte, regretând probabil că, de teama unei eventuale oboseli, renunţase la plăcerea de a fi împreună cu Catherine. Heathcliff observă privirile neliniştite ale fiului său îndreptându-se către fereastră şi mâna întinsă cu nehotărîre, spre şapcă.

— Scoală-te, leneşule! exclamă el cu o simpatie forţată. Fugi după ei! Sunt chiar la colţ, lângă stupi.

Linton îşi adună puterile şi-şi părăsi locul de lângă vatră. Fereastra era deschisă şi, după ce ieşi afară, am auzit-o pe Catherine întrebând pe morocănosul ei însoţitor ce sens avea inscripţia de deasupra uşii. Hareton căscă ochii şi se scărpină în cap, ca un adevărat neghiob.

— O fi ceva scris cu literele alea blestemate, răspunse

el, dar nu le pot citi.

— Nu ştii să citeşti?! strigă Catherine. Eu le pot citi, e scris în englezeşte. Dar vreau să ştiu pentru ce sunt scrise acolo.

Linton începu să râdă batjocoritor. Era prima manifestare de bucurie pe care o arăta.

— Nu ştie să citească, îşi lămuri el verişoara. Ai fi putut crede că există pe lume un prostănac atât de mare?

— E zdravăn la minte ori nu? întrebă domnişoara Cathy cu seriozitate. I-am pus până acum două întrebări, dar de fiecare dată m-a privit atât de stupid, încât am impresia că nu m-a înţeles. E-adevărat că şi eu prind cu destulă greutate ce spune el.

Linton râse din nou, uitându-se dispreţuitor la Hareton. Dar în momentul acela Hareton părea că nu pricepe prea bine ce se petrece cu el.

— Nimic altceva decât lene! Nu-i aşa, Earnshaw? zise el. Verişoara mea crede că eşti idiot. Iacă, acum vezi şi tu ce înseamnă să dispreţuieşti „buchiseala", cum îi zici tu. Ai observat, Catherine, cât de urât pronunţă? Ca la Yorkshire.

— La ce dracu' mi-ar folosi? mârâi Hareton, care părea dispus să răspundă mai degrabă lui Linton, tovarăşul lui de fiecare zi.

Hareton era pe cale să mai adauge ceva, dar cei doi tineri începură să râdă gălăgios, zăpăcita mea de domnişoară fiind foarte încântată că se poate distra pe socoteala pronunţării lui bizare.

— Ce rost are „dracu' „ în propoziţia asta? zise Linton chicotind. Ţi-a spus tăticu' să nu scoţi nici o vorbă urâtă, dar tu nu poţi deschide gura fără să nu rosteşti una. Încearcă să te porţi ca un gentleman, haide!

— De n-ai fi mai mult fată decât băiat, te-aş trânti la pământ chiar în minutul ăsta, şi să ştii c-aş face-o, slăbănog prăpădit ce eşti! răspunse, furios, bădăranul; apoi se retrase, în timp ce faţa i se aprinsese de mânie şi

umilinţă; era conştient că fusese insultat, dar nu ştia cum să reacţioneze.

Domnul Heathcliff, care auzise ca şi mine convorbirea lor, zâmbi când îl văzu plecând. Dar imediat după aceea aruncă o privire încărcată de o ciudată aversiune spre perechea vorbăreaţă, care se oprise în pragul uşii, pălăvrăgind. Linton se însufleţise de-a binelea enumerând cusururile şi lipsurile lui Hareton şi istorisind fel de fel de lucruri în legătură cu purtarea acestuia; iar fata îi gusta vorbele răutăcioase şi pline de dispreţ fără să-şi dea seama că ele dezvăluie, în primul rând, caracterul urât al povestitorului. Din parte-mi, începusem mai degrabă să-l detest pe Linton decât să-mi fie milă de el, şi să-l scuz, în oarecare măsură, pe tatăl său pentru că nu-l preţuia.

Am stat până după-masă, căci n-am putut-o lua pe domnişoara Cathy mai devreme de acolo. Din fericire, stăpânul nu ieşise din camera lui, aşa că nu aflase cât de mult lipsisem. În drum spre casă aş fi vrut s-o lămuresc pe protejata mea despre caracterul oamenilor de la care plecasem, dar îi intrase în cap că eram pornită împotriva lor.

— Aha, strigă ea, tu ţii cu tăticu', Ellen! Eşti părtinitoare, ştiu. Căci, de n-ar fi aşa, nu m-ai fi păcălit atât amar de ani spunându-mi că Linton locuieşte departe de noi. Sunt, într-adevăr, foarte supărată, dar pe de altă parte atât de încântată că l-am regăsit, încât nu-mi pot arăta supărarea. Însă acum trebuie să-ţi ţii gura şi să nu spui nimic despre unchiul meu. E unchiul meu, nu uita, şi am să-l cert pe tata pentru c-a rupt legăturile cu el.

Şi continuă pe tonul acesta până am renunţat s-o conving că greşeşte. În seara aceea n-a vorbit despre vizita ei, pentru că nu l-a văzut pe domnul Linton. A doua zi însă, spre marele meu necaz, s-a dat totul pe faţă; cu toate acestea nu eram chiar tristă, socotind că tatăl ei ar fi putut-o îndruma şi păzi pe Cathy mult mai bine decât mine. Dar el era prea timid şi nu folosea argumente

destul de puternice ca să-şi justifice dorinţa de-a nu avea nici o legătură cu cei din casa de la Heights, iar Catherine cerea argumente bine întemeiate pentru orice fel de îngrădire adusă voinţei sale de copil răsfăţat.

— Tăticule, exclamă ea, după ce-şi spuseseră bună dimineaţa, ghici pe cine am văzut ieri când m-am plimbat pe dealuri?l Ah, tăticule, ai tresărit! Va să zică te simţi vinovat? Nu-i aşa, spune? Am înţeles eu... Dar ascultă-mă, şi am să-ţi spun cum am descoperit totul. Iar Ellen, care e aliata ta, se prefăcea că-i e milă de mine ori de câte ori mă vedea dezamăgită şi-i spuneam că sper ca Linton să se întoarcă iarăşi la noi!

Cathy i-a făcut o descriere fidelă a excursiei şi a consecinţelor ei. Iar stăpânul meu, cu toate că-mi aruncase mai multe priviri pline de reproş, nu spuse nimic până ce nu isprăvi. Apoi o trase lângă el şi-o întrebă dacă ştie pentru ce i-a ascuns faptul că Linton e-atât de aproape de ea, şi pentru ce i-ar fi refuzat o plăcere dacă ar fi putut-o gusta fără să-i dăuneze.

— Pentru că nu-ţi place Heathcliff, răspunse ea.

— Atunci tu crezi că mie-mi pasă mai mult de sentimentele mele decât de-ale tale, Cathy! zise el. Nu, nu pentru că nu-mi place domnul Heathcliff, ci pentru că domnul Heathcliff nu mă poate suferi pe mine. E cel mai diabolic om din câţi am văzut, se bucură când îi poate nedreptăţi şi ruina pe cei pe care-i urăşte, dacă aceia îi oferă cel mai mic prilej. Ştiam că n-ai să poţi menţine relaţii cu vărul tău fără a intra în contact cu acel om şi ştiam că te va urî din pricina mea. Aşadar, spre binele tău, şi pentru nimic altceva, am luat măsuri ca să nu-l mai vezi pe Linton. Aveam de gând să-ţi explic acest lucru odată, când vei fi mai mare, şi-mi pare rău c-am amânat atâta.

— Dar domnul Heathcliff a fost foarte prietenos, tăticule, observă Catherine, fără a fi câtuşi de puţin convinsă de spusele tatălui ei. Şi nu s-a împotrivit dorinţei

noastre de a ne vedea, ci a spus că pot veni în casa lui ori de câte ori îmi face plăcere, numai că nu trebuie să-ţi spun ţie, deoarece v-aţi certat şi nu vrei să-l ierţi pentru că s-a căsătorit cu mătuşa Isabella. Şi văd că nu-l ierţi. „Tu” eşti singurul vinovat; el, cel puţin, e dispus să ne lase să fim prieteni măcar noi, Linton şi cu mine. Dar tu nu vrei nici atât.

Stăpânul meu, dându-şi seama că nu-l va crede dacă-i va spune că unchiul ei e, pur şi simplu, un om rău, i-a povestit, pe scurt, despre felul cum s-a purtat faţă de Isabella şi despre mijloacele prin care a devenit proprietar la Wuthering Heights. Nu putea să vorbească prea mult depre Heathcliff, căci, cu toate că vorbea rar despre vechiul lui duşman, resimţea faţă de el aceeaşi oroare şi silă pe care le încercase la moartea doamnei Linton.

„Poate c-ar mai fi trăit şi acum dacă n-ar fi fost el!” era gândul amarnic care-l chinuia neîncetat; în ochii lui, Heathcliff era un ucigaş. Domnişoara Cathy — care nu ştia ce-i o faptă rea, cu excepţia neînsemnatelor ei acte de neascultare, nedreptate şi furie, ce izvorau din firea ei pătimaşă şi necugetată, şi de care se căia chiar în ziua când le săvârşea — fu uimită de întunecimea unui suflet ce putea nutri şi ascunde ani de zile asemenea sete de răzbunare, urmărind apoi cu sânge rece îndeplinirea planurilor sale, fără cea mai mică mustrare de conştiinţă. Părea atât de impresionată şi indignată de această nouă viziune asupra naturii omeneşti — ea nu învăţase şi nu auzise până acum despre astfel de lucruri — încât domnul Edgar socoti că nu-i necesar să mai vorbească despre acest subiect. Adăugă, doar atât:

— De azi înainte vei şti, scumpa mea, pentru ce doresc să eviţi casa şi familia aceea. Şi-acum, întoarce-te la vechile tale îndeletniciri şi distracţii şi nu te mai gândi la ei.

Catherine îşi sărută tatăl şi se aşeză liniştită să-şi vadă de lecţii; petrecu astfel două ceasuri, ca de obicei. Apoi îl

însoţi pe câmp, şi ziua se scurse în mod normal. Dar seara, după ce se retrăsese în camera ei, şi m-am dus s-o ajut să se dezbrace, am găsit-o în genunchi, la marginea patului, plângând.

— Vai, ce copil prost! am exclamat eu. Dac-ai avea vreun necaz adevărat, ţi-ar fi ruşine să-ţi iroseşti lacrimile pentru asemenea prostii. Se vede cât de colo că nu ştii ce înseamnă o adevărată durere, domnişoară Cathy. Ia închipuieşte-ţi o clipă că stăpânul şi cu mine am muri şi ai rămâne singură pe lume. Ce-ai simţi atunci? Compară situaţia actuală cu o lovitură de felul acela, şi fii mulţumită de prietenii pe care-i ai, nu râvni alţii.

— Nu plâng pentru mine, Ellen, răspunse ea, ci pentru el. Spera să mă vadă mâine şi va fi foarte dezamăgit: mă va aştepta, şi eu nu voi veni!

— Prostii! i-am răspuns. Crezi că el s-a gândit la dumneata atâta cât te-ai gândit dumneata la el? Nu-l are pe Hareton să-i ţină de urât? Nici un om dintr-o sută nu plânge când pierde o rudă pe care-a văzut-o de două ori, în două după-amieze. Linton are să priceapă despre ce-i vorba şi n-are să se mai gândească la dumneata.

— N-ar trebui să-i scriu un bileţel ca să-i explic de ce nu pot veni? întrebă ea ridicându-se. În felul acesta i-aş putea trimite şi cărţile pe care am făgăduit să i le împrumut. El n-are cărţi frumoase, şi când i-am povestit cât de interesante sunt ale mele, a dorit tare mult să le aibă! N-ar fi bine, Ellen?

— Nu, nu, deloc! m-am opus eu, hotărâtă. Atunci el o să-ţi răspundă, şi povestea n-are să se mai isprăvească niciodată. Nu, domnişoară Catherine, legăturile acestea trebuie rupte în mod definitiv; aşa doreşte tăticu', şi eu voi avea grijă să-i împlinesc dorinţa.

— Dar cum poate un bileţel... reîncepu ea cu un glas rugător.

— Tăcere! am întrerupt-o. Să nu începem cu bileţelele. Urcă-te-n pat!

Îmi aruncă o privire foarte mânioasă, atât de mânioasă, încât la început nici n-am vrut s-o sărut şi să-i spun noapte bună. Am învelit-o şi-am închis uşa foarte nemulţumită, dar la jumătatea drumului mi-a părut rău şi m-am întors, păşind uşurel. Şi ce să văd? Domnişoara stătea la masă cu o foaie de hârtie albă în faţă şi cu un creion în mână; dar dându-şi seama că-i vinovată, le-a ascuns numaidecât.

— N-ai să găseşti pe nimeni să-ţi ducă scrisoarea, Catherine, chiar dacă-i scrii, i-am spus; şi-acum am să-ţi sting lumânarea...

Când am acoperit flacăra cu stingătorul, am simţit o palmă peste mână şi-am auzit-o exclamând, obraznică: „Făptură răutăcioasă ce eşti!” Am ieşit din nou, iar ea, foarte prost dispusă şi arţăgoasă, a tras zăvorul. Catherine şi-a terminat totuşi scrisoarea şi aceasta a fost dusă la destinaţie de un lăptar care venea din sat; dar n-am aflat decât mai târziu. Săptămânile treceau şi Cathy îşi recăpătase buna dispoziţie. Dar îi plăcea din cale-afară de mult să se furişeze singură în câte-un colţişor, şi adeseori, când mă apropiam de ea pe neaşteptate, tresărea şi se apleca asupra cărţii pe care-o citea, ca s-o ascundă. Astfel am descoperit colţurile câtorva foi volante care ieşeau din filele cărţii. Apoi, îşi luase obiceiul de a coborî în zori de zi în bucătărie şi de a tândăli pe-acolo, ca şi cum ar fi aşteptat sosirea cuiva; într-un birou din bibliotecă avea un mic sertar, în care cotrobăia ceasuri de-a rândul şi a cărui cheie o scotea cu grijă din broască ori de câte ori pleca.

Într-o zi, pe când îşi aranja sertarul, am observat că jucăriile şi fleacurile care-i alcătuiau până nu demult conţinutul fuseseră înlocuite prin nenumărate bucăţele de hârtie frumos împăturite.Curiozitatea şi bănuiala mi se treziră. Am hotărât să arunc o privire asupra comorilor ei misterioase. Aşa că seara, imediat ce ea şi stăpânul se duseră sus, am căutat şi-am găsit printre cheile mele una

care se potrivea în broască. Am deschis sertarul şi-am răsturnat tot conţinutul în şorţul meu. Apoi am plecat la mine în cameră, ca să cercetez în voie hârtiile. Cu toate că bănuisem totul, am fost surpinsă când am descoperit un număr impresionant de scrisori — cel puţin una pe zi — răspunsurile lui Linton Heathcliff la scrisorile primite de la Catherine. Cele cu dată mai veche erau scurte şi timide, dar cu încetul se transformaseră în adevărate scrisori de dragoste, nebuneşti, cum era şi firesc pentru vârsta celui ce le scria, dar având ici şi colo fraze împrumutate, după părerea mea, de la cineva cu mai multă experienţă. Unele dintre ele m-au izbit prin compoziţia lor cu totul ciudată, amestec de declaraţii fierbinţi şi cuvinte plate; începeau sub impulsul unor sentimente puternice şi se încheiau pe un ton afectat, în stilul încărcat pe care-l foloseşte un licean când îi scrie unei iubite imaginare. Nu ştiu dacă ele o mulţumeau sau nu pe Cathy: dar mie mi s-au părut nişte fleacuri fără valoare. După ce-am citit atâtea câte-am socotit eu necesar, le-am legat într-o batistă şi le-am pus la o parte, apoi am încuiat din nou sertarul gol.

A doua zi, după bunul ei obicei, tânăra mea domnişoară coborî devreme şi se duse la bucătărie. Eu am urmărit-o şi-am văzut-o îndreptându-se spre uşă imediat ce sosi un anumit băieţel; şi, în timp ce fata de la lăptărie îi umplea ulciorul, Catherine vârî şi-apoi scoase ceva din buzunarul hainei băieţelului. Atunci am ocolit grădina şi-am aşteptat curierul, dar acesta se luptă din greu — îşi vărsă chiar şi laptele ca să apere ce i se încredinţase. Am izbutit însă să-i iau epistola şi, sfătuindu-l să se ducă de-a dreptul acasă dacă vrea să scape numai cu-atâta, m-am oprit lângă zidul grădinii şi-am început să citesc compoziţia sentimentală a domnişoarei Cathy. Era mult mai simplă şi mai elocventă decât a vărului ei — foarte drăguţă şi foarte naivă. Am dat din cap şi-am intrat îngândurată în casă. Cum ziua era ploioasă, Cathy nu putu ieşi să

hoinărească prin parc; aşa că, după ce-şi isprăvi lecţiile de dimineaţă, încercă să-şi găsească oarecare mângâiere recitind scrisorile din sertar. Tatăl ei şedea la masă citind, iar eu, făcându-mi dinadins de lucru pe-acolo, coseam nişte franjuri la o perdea; dar n-o slăbeam din ochi, urmărindu-i fiece mişcare. Nu cred că o pasăre ce s-ar fi întors la cuibul ei lăsat plin cu pui ciripitori şi l-ar fi găsit prădat să arate o disperare mai adâncă prin ţipetele şi bătăile aripilor înspaimântate decât Catherine printr-un singur „Oh!” şi prin brusca schimbare a feţei, pană atunci plină de fericire. Domnul Linton îşi ridică privirea şi zise:

— Ce s-a-ntâmplat, dragostea mea? Te-ai lovit? Tonul şi privirea lui o asigurară că nu „el” era cel care-i descoperise comoara.

— Nu, tată! zise ea gâfâind. Ellen, Ellen, vino sus, mi-e rău!

M-am supus şi-am ieşit împreună cu ea.

— Of, Ellen, tu le-ai luat! începu imediat ce-am rămas singure în odaie; apoi căzu în genunchi. Oh! Dă-mi-le, şi niciodată, niciodată n-am să mai fac! Să nu-i spui lui tăticu. I-ai spus lui tăticu’, Ellen? Spune-mi că nu! Am fost foarte neascultătoare, dar n-am să mai fac niciodată!

I-am poruncit cu mare severitate, să se ridice.

— Aşadar, domnişoară Cathy, aţi ajuns departe. Poate să-ţi fie ruşine de ele! Drept să-ţi spun, frumoasă grămadă de fleacuri studiezi în orele dumitale libere. Merită să le dai la tipărit! Şi ce părere ai, ce-o să creadă stăpânul când i le voi arăta! Încă nu i le-am arătat, dar să nu-ţi închipui c-am să păstrez secretele dumitale ridicole. Să-ţi fie ruşine! Mai ales că dumneata ai fost cea care-a început cu neghiobiile astea. Sunt sigură că lui nu i-au trecut prin cap asemenea lucruri.

— Nu eu! Nu eu! zise Cathy plângand cu hohote. Eu n-am crezut niciodată c-am să-l iubesc, până când...

— .. „Iubesc”! am strigat eu cu tot dispreţul de care eram capabilă. „Iubesc”! Auzi colo, cine-a mai auzit una

ca asta! Aş putea spune că şi eu îl iubesc pe morarul care vine aici o dată pe an să cumpere grâu. Frumoasă iubire, n-am ce zice! Şi dacă adunăm ceasurile în care-ai stat cu Linton, nu ies mai mult de patru. Astea nu-s decât mofturi de-ale voastre, copilăreşti. Am să mă duc cu ele în bibliotecă şi-o să vedem ce spune tatăl dumitale despre asemenea iubire!

Cathy sări să-şi ia înapoi preţioasele scrisori, dar eu le ţineam deasupra capului; apoi începură rugăminţi frenetice... să le ard... să fac cu ele orice, numai să nu i le arăt domnului Linton. Iar eu, crezând ca totul e o copilărie, eram deopotrivă dispusă să râd, cât s-o şi cert. În cele din urmă m-am îmbunat într-o oarecare măsură şi-am întrebat-o:

— Dacă voi consimţi să le ard, îmi făgăduieşti cinstit că n-ai să mai trimiţi şi n-ai să mai primeşti nici o scrisoare, nici o carte — căci după câte văd i-ai trimis şi cărţi — nici bucle de păr, inele sau alte jucării?

— Nu ne-am trimis jucării! strigă Catherine; mândria ei birui ruşinea.

— Aşadar, absolut nimic, domnişoară, i-am spus. Dacă nu consimţi, plec îndată.

— Îţi făgăduiesc, Ellen! strigă ea prinzându-mă de rochie. Oh, te rog, te rog, pune-le pe foc!

Dar când m-am pregătit să iau vătraiul şi să deschid uşa sobei, sacrificiul s-a arătat a fi prea dureros pentru ea; m-a implorat să cruţ măcar una sau două dintre ele.

— Una sau două, Ellen, strigă ea, să le păstrez de dragul lui Linton!

Am deznodat batista şi-am început să arunc scrisorile în foc, ţinându-le de câte un colţ; flăcările începură să le răsucească spre coş.

— Vreau să păstrez una, vrăjitoare nemiloasă ce eşti! ţipă ea, vârând mâna în foc şi scoţând cateva bucăţi de hârtie pe jumătate arse.

— Foarte bine... am să păstrez şi eu câteva, ca să i le

arăt lui tăticu'! i-am răspuns punând în bocceluţă scrisorile rămase şi îndreptându-mă din nou spre uşă.

Cathy aruncă iarăşi în flăcări bucăţelele de hârtie înnegrită, făcându-mi semn să duc jertfa până la capăt. Aşa am şi făcut, apoi am amestecat cenuşa şi-am îngropat-o sub o lopată plină de cărbuni; Catherine, simţindu-se profund rănită, s-a retras în odaia ei fără a rosti un singur cuvânt. Am coborât să-i spun stăpânului că indispoziţia domnişoarei a trecut aproape complet, dar sunt de părere că trebuie să stea puţin întinsă. Ea n-a vrut să mănânce, dar a coborât la ceai; era palidă, avea ochii roşii şi părea uimitor de supusă. A doua zi de dimineaţă am răspuns eu la scrisoarea sosită în ajun, scriind pe o bucăţică de hârtie: „Domnul Heathcliff este rugat să nu-i mai trimită bilete domnişoarei Linton, deoarece nu le va primi". Şi de-atunci băiatul veni după lapte cu buzunarele goale.

CAPITOLUL 22

Vara trecu şi toamna se arătă timpurie; trecuse şi Sfântul Mihail[10], dar secerişul nu se isprăvise; pe câteva din lanurile noastre se mai lucra încă. Domnul Linton şi fiica lui se plimbau adesea printre secerători; în ziua în care s-au strâns ultimii snopi, au rămas pe câmp până s-a întunecat, dar cum serile erau reci şi umede, stăpânul meu a răcit rău de tot, răceala s-a aşezat la plămâni şi l-a obligat să stea în casă toată iarna, aproape fără întrerupere.

Biata Cathy, speriată de mica-i poveste de dragoste, era mult mai tristă şi întunecată de când renunţase la ea; iar domnul Linton stăruia să citească mai puţin şi să facă mai multă mişcare. El n-o mai putea însoţi, când ieşea să se plimbe, aşa c-am socotit de datoria mea să-l înlocuiesc, pe cât îmi sta în putinţă, deşi într-un mod destul de nesatisfăcător, căci nu puteam răpi decât două sau trei ore din numeroasele îndeletniciri zilnice şi tovărăşia mea îi era fără îndoială, mult mai puţin plăcută decât a lui.

Într-o după-amiază de octombrie sau de pe la începutul lui noiembrie — o după-amiază rece şi ploioasă, când iarba şi potecile foşneau de frunze veştede şi ude, iar cerul rece şi albastru era pe jumătate acoperit de nori grei şi cenuşii ce veneau şi se adunau repede dinspre apus prevestind ploaie abundentă — am rugat-o pe stăpâna mea să renunţe la plimbare, căci eram sigură că vine o răpăială. Ea refuză; iar eu, împotriva dorinţei mele,

[10] Se serbează la 29 septembrie.

mi-am pus pardesiul şi mi-am luat umbrela, ca s-o însoţesc într-o plimbare scurtă, până la marginea parcului. O plimbare pe care-o făcea de obicei când era prost dispusă, aşa cum se întâmpla mereu în ultima vreme, de când domnul Edgar se simţea mai rău ca de obicei, lucru pe care-l ghicisem amândouă din tăcerile lui din ce în ce mai lungi şi din melancolia ce-i învăluia faţa. Cathy mergea tristă; nici nu alerga şi nici nu mai zburda, cu toate că vântul îngheţat ar fi putut-o îndemna s-o ia la fugă. Şi adeseori, privind-o cu coada ochiului, am văzut-o ridicând mâna şi ştergându-şi obrazul. M-am uitat atunci în jur, sperând să descopăr ceva care să-i alunge gândurile negre. La marginea drumului se ridica un mal înalt, acoperit cu pietriş, pe care crescuseră o mulţime de aluni şi stejari piperniciţi; aveau rădăcinile pe jumătate descoperite şi abia se puteau ţine drept; terenul era prea afânat pentru stejari, iar vânturile puternice îi culcaseră aproape la pământ. Vara, domnişoarei Catherine îi plăcea să se caţere pe trunchiurile lor şi să se aşeze pe crengi, legănându-se la o înălţime de douăzeci de picioare de la pământ; iar eu, deşi eram încântată de îndemânarea şi de vioiciunea ei copilăroasă, socoteam necesar s-o cert ori de câte ori o prindeam urcându-se aşa de sus, dar o certam în aşa fel încât ştia că nu trebuie să coboare. De la prânz şi până la vremea ceaiului şedea culcată în leagănul ei mişcat de adierea vântului şi nu făcea nimic altceva decât să cânte, de una singură, cântece vechi — învăţate toate de la mine — sau să urmărească păsările, vecinele ei, cum îşi hrănesc şi cum îşi învaţă puii să zboare; sau se cuibărea singură, şi, cu pleoapele închise, pe jumătate gânditoare şi pe jumătate visătoare, stătea pierdută într-o fericire ce nu poate fi tălmăcită prin vorbe.

— Ia uite, domnişoară! exclamai eu arătând spre un loc mai ferit, între rădăcinile unui copac. N-a venit încă iarna. Uite colo o floricică, ultimul boboc din mulţimea de clopoţei care-n iulie acopereau iarba cu un nor de ceaţă

liliachie. Nu vrei să te caţeri până acolo, să-l culegi şi să i-l duci lui tăticu'?

Cathy privi cu ochii mari floarea singuratică tremurând în adăpostul ei de pământ, şi în cele din urmă spuse:

— Nu, n-am s-o ating. Pare atât de melancolică! Nu-i aşa, Ellen?

— Da, am remarcat eu; aproape tot atât de slăbită şi lipsită de vlagă ca şi dumneata. Obrajii îţi sunt palizi, hai să ne prindem de mână şi să fugim. Eşti atât de sleită de puteri, încât mă încumet să ţin pasul cu dumneata.

— Nu, repetă ea continuând să meargă agale; se oprea din când în când şi rămânea pe gânduri în faţa unui petic de muşchi, a unui smoc de iarbă îngălbenită, sau a unei ciuperci portocalii, ce străbătea, strălucitoare, printre grămezile de frunze cafenii; şi din nou îşi ducea pe furiş mâna la obraz.

— Catherine, iubirea mea, pentru ce plângi? am întrebat-o, apropiindu-mă de ea şi înconjurându-i umărul cu braţul. Nu trebuie să plângi pentru boala lui tăticu'; e o simplă răceală, şi fii mulţumită că nu e ceva mai grav.

Atunci nu-şi mai putu reţine lacrimile, şi răsuflarea i se înăbuşi în hohote de plâns.

— Oh, are să fie ceva mai grav, zise ea. Şi ce mă fac după ce tăticu' mă părăseşte şi rămân singură? N-am să uit cuvintele tale, Ellen. Întotdeauna îmi răsună în urechi. Cum se va schimba viaţa mea, cât de pustie va fi lumea când tăticu' şi cu tine veţi fi morţi!

— Nimeni nu ştie dacă nu vei muri dumneata înaintea noastră, i-am răspuns. Nu-i bine să cobeşti. Să sperăm că vor mai trece ani şi ani până când se va duce vreunul dintre noi. Stăpânul e tânăr, iar eu sunt în putere, abia am patruzeci şi cinci de ani. Mama mea a trăit până la optzeci, şi-a fost până la sfârşit, o babă sprintenă. Şi închipuieşte-ţi că domnul Linton trăieşte până la şaizeci de ani... până atunci trec mai mulţi ani decât ai numărat dumneata până acum, domnişoară. Nu-i o prostie să

jeleşti pentru o nenorocire ce se va întâmpla peste douăzeci de ani?

— Dar mătuşa Isabella era mai tânără decât tăticu', remarcă ea, ridicându-şi privirea timidă, cu speranţa c-o voi mângâia din nou.

— Mătuşa Isabella nu ne-a avut pe noi, adică pe dumneata şi pe mine, ca s-o îngrijim, i-am răspuns. Ea n-a fost atât de fericită ca stăpânul meu, ea n-avea pentru ce trăi. Tot ceea ce trebuie să faci acum e să-l îngrijeşti bine şi să-l înveseleşti arătându-i că şi dumneata eşti veselă. Şi fereşte-te să-i provoci vreo îngrijorare; ia bine seama la asta, Cathy! Eu nu-ţi ascund adevărul; dacă-l laşi să observe c-ai suferit din pricina unei despărţiri pe care el a socotit-o necesară şi dacă eşti pătimaşă şi nepăsătoare şi nutreşti o dragoste prostească, fantezistă, pentru fiul unui om pe care-ar fi fericit să-l ştie în mormânt, îl poţi ucide.

— Eu nu mă frământ pentru nimic pe lume în afară de boala lui tăticu', răspunse ea. Nu-mi pasă de nimic când e vorba de tata. Şi niciodată... niciodată... ah, niciodată, cât oi fi în toate minţile, n-am să fac ceva sau să spun o vorbă care l-ar putea supăra. Îl iubesc mai mult decât pe mine, Ellen, şi ştii cum am aflat? Mă rog în fiecare seară să trăiesc până după moartea lui, pentru că prefer să sufăr eu decât să sufere el. Iată dovada că-l iubesc mai mult decât pe mine însămi.

— Frumoase vorbe, i-am răspuns. Dar trebuie dovedite prin fapte. După ce se va face bine, să nu uiţi hotărârile luate în ceasurile de spaimă.

Tot povestind aşa, ne-am apropiat de o poartă ce dădea spre drum, şi tânăra mea domnişoară, acum ceva mai luminată la faţă, se căţără sus şi se aşează pe zid, întinzând mâna în partea cealaltă, ca să adune câteva boabe care străluceau, roşii, în vârful crengilor unor trandafiri sălbatici, ce adumbreau marginea drumului. Fructele de pe poale dispăruseră, iar la cele din vârf nu puteau ajunge decât păsările şi Cathy din locul în care se

afla. Dar când s-a întins să le culeagă, i-a căzut pălăria de pe cap; şi cum poarta era încuiată, s-a gândit să sară peste zid să şi-o ia. Eu am rugat-o să fie prudentă ca nu cumva să cadă, dar ea a dispărut, uşurel, după gard. Reîntoarcerea însă n-a fost tot atât de uşoară; pietrele erau lustruite şi netede, iar tufele de măcieş şi duzii răzleţi nu-i puteau fi de ajutor ca să se caţăre din nou pe zid. Eu, ca o proastă, nu mi-am dat seama de situaţia asta decât atunci când am auzit-o râzând şi exclamând:

— Ellen, du-te şi adu cheia, căci altfel trebuie s-alerg până la căsuţa portarului. Din partea asta nu pot urca zidul.

— Stai acolo unde eşti, i-am răspuns. Am legătura de chei în buzunar, poate că izbutesc să deschid poarta. Dacă nu, plec numaidecât.

Catherine se distra dansând încoace şi-ncolo în faţa porţii, în timp ce eu încercam, una după alta, toate cheile mari. Când am ajuns la cea din urmă, am înţeles că nu se potriveşte nici una; atunci, stăruind să rămână unde era, mă pregătii să fug repede acasă; dar mă oprii, căci auzeam un zgomot care se apropia de noi. Era tropot de cal; Cathy se opri şi ea din dans.

— Cine-i? am şoptit.

— Ellen, aş dori să poţi deschide poarta, şopti, ingrijorată, tovarăşa mea.

— O, domnişoară Linton! strigă vocea gravă a călăreţului. Mă bucur că te întâlnesc. Nu te grăbi să pleci acasă, căci am de cerut şi de primit o explicaţie.

— Nu vorbesc cu dumneavoastră, domnule Heathcliff, răspunse Catherine. Tăticu' spune că sunteţi un om rău şi că-l urâţi atât pe el cât şi pe mine. De altfel aşa zice şi Ellen.

— Nu despre asta-i vorba, zise Heathcliff, căci într-adevăr era el. Cred că pe fiul meu nu-l urăsc; despre el e vorba, şi te rog să-mi acorzi toată atenţia. Da, ai motive să roşeşti! Acum două sau trei luni nu-ţi luaseşi obiceiul

să-i scrii lui Linton jucându-te de-a dragostea? Ce? Meritaţi amândoi o bătaie bună! Mai ales dumneata, căci erai cea mai mare, şi, după câte văd, cea mai puţin sensibilă.Eu am pus mâna pe scrisorile dumitale şi, dacă eşti câtuşi de puţin necuviincioasă faţă de mine, am să i le trimit tatălui dumitale. Mi se pare că te-ai plictisit de această distracţie şi-ai renunţat la ea. Nu-i aşa? Ei bine, să ştii că prin purtarea dumitale l-ai aruncat pe Linton în prăpastia deznădejdii. Se îndrăgostise cu adevărat şi sincer de dumneata. Pe cât e de adevărat că eu trăiesc, tot pe atât de adevărat este că el moare de dorul dumitale. Inima îi e zdrobită, nu la figurat, ci la propriu, din pricina nestatorniciei dumitale. Cu toate că de şase săptămâni încoace Hareton îşi bate încontinuu joc de el şi eu am întrebuinţat mijloace mai serioase şi am încercat să-l sperii ca să-l trezesc din apatia lui cretinizantă, îi merge din zi în zi tot mai prost şi va fi sub pământ înainte de venirea verii dacă dumneata nu-l readuci la viaţă!

— Cum îl poţi minţi cu-atâta neruşinare pe bietul copil?! i-am strigat eu din parc. Te rog, vezi-ţi de drum! Cum poţi născoci asemenea josnice minciuni? Domnişoară Cathy, am să sparg broasca porţii cu o piatră. Să nu dai crezare poveştilor ăstora neruşinate! Doar poţi judeca şi singură că-i cu neputinţă ca un om să moară din dragoste pentru o necunoscută.

— Nu ştiam că erau de faţă şi iscoade care-ascultă pe la porţi, mârâi ticălosul văzându-se prins. Scumpă doamnă Dean, eu ţin la dumneata, dar nu-mi place că joci pe două tablouri, adăugă el cu glas tare. Cum ai putut minţi cu-atâta neruşinare, încât să afirmi că eu o urăsc pe „biata copilă” şi să născoceşti poveşti atât de îngrozitoare incât să nu se mai apropie de pragul casei mele? Catherine Linton (acest nume mă încălzeşte), fetiţa mea iubită, eu am să lipsesc de-acasă toată săptămâna. Du-te, şi-acolo îl vei găsi pe scumpul meu băiat! Închipuieşte-ţi că tatăl dumitale ar fi în locul meu, şi Linton în locul

dumitale: gândeşte-te cum ar preţui el pe nepăsătorul dumitale iubit, dacă acesta ar refuza să facă măcar un pas ca să te mângâie, când însuşi tatăl dumitale l-ar implora. Şi, te rog, nu cumva să săvârşeşti asemenea greşeală din simplă naivitate. Îţi jur pe sufletul meu că se apropie de mormânt, şi nimeni altul în afară de dumneata nu-l poate salva!

Broasca a cedat şi eu am ieşit pe şosea.

— Jur că Linton e pe moarte, repetă Heathcliff privindu-mă aspru. Iar tristeţea şi dezamăgirea îi grăbesc sfârşitul. Nelly, dacă nu vrei s-o laşi pe ea, du-te măcar dumneata. În tot cazul să ştii că eu nu mă întorc până de azi într-o săptămână pe vremea asta, şi cred că nici stăpânul dumitale nu se va împotrivi s-o lase să-şi vadă vărul.

— Vino, zisei eu luând-o pe Cathy de braţ şi silind-o să intre din nou în parc. Căci şovăia, privind cu ochii tulburi la trăsăturile interlocutorului ei, trăsături prea dure pentru a lăsa să se întrevadă făţărnicia sufletului.

Heathcliff îşi împinse calul aproape de noi şi, aplecându-se, remarcă:

— Domnişoară Catherine, trebuie să-ţi mărturisec că nu mai am răbdare cu Linton; iar Hareton şi Joseph au şi mai puţină. Trebuie să-ţi mărturisesc de asemenea că se află într-o societate cam dură. Lâncezeşte după blândeţe, ca şi după dragoste; şi o vorbă blândă din partea dumitale ar fi cea mai bună doctorie pentru el. Nu lua în seamă sfaturile aspre ale doamnei Dean, ci fii generoasă, şi caută să-l vezi. Zi şi noapte nu visează decât la dumneata şi nimeni nu-l poate convinge că nu-l urăşti de vreme ce nici nu-i scrii şi nici nu vii pe la noi.

Eu am tras poarta şi am rostogolit un bolovan ca s-o sprijin, căci broasca se stricase. Apoi mi-am deschis umbrela şi-am luat-o pe Cathy sub ea. Începuse să cadă ploaia printre ramurile copacilor, care gemeau şi ne preveneau să nu mai întârziem. Graba cu care ne-am întors spre casă ne-a împiedicat să facem vreun

comentariu asupra întâlnirii cu Heathcliff. Dar am ghicit intinctiv că inima micii Catherine era întunecată de doi nori. Avea o faţă atât de tristă că abia o mai recunoşteam. Nu încăpea îndoială că pentru ea fiecare silabă auzită era adevărată.

Înainte de a ajunge noi acasă, stăpânul se retrăsese să se odihnească. Cathy se furişă în odaia lui pentru a-l întreba cum se simte, dar îl găsi dormind. Se întoarse şi mă rugă să stau cu ea în bibliotecă. Am luat ceaiul împreună şi după aceea ea s-a întins pe covor, spunându-mi să nu vorbesc, căci e obosită. Eu am luat o carte şi m-am prefăcut că citesc. De îndată ce i s-a părut că sunt absorbită de lectură, a reînceput să plângă în tăcere: plânsul părea, în acea vreme, distracţia ei preferată. Am lăsat-o s-o guste din plin câtva timp, apoi am început s-o dojenesc şi să-mi bat joc de tot ceea ce spusese domnul Heathcliff în legătură cu fiul său, ca şi cum aş fi fost sigură că va fi şi ea de acord cu mine. Dar, vai! n-am fost destul de abilă ca să pot contracara efectul produs de spusele lui: rezultatul a fost întocmai cel dorit de el.

— Poate că ai dreptate, Ellen, răspunse ea, dar n-am să mă liniştesc până când nu voi afla adevărul. Trebuie să-i spun lui Linton că nu din vina mea nu-i mai scriu şi trebuie să-l conving că, în ceea ce mă priveşte, nu mă voi schimba niciodată.

Ce rost avea să mă înfurii şi să protestez văzând cât e de credulă şi de naivă? În seara aceea ne-am despărţit în termeni ostili; dar a doua zi mergeam pe drumul ce duce la Wuthering Heights alături de poneiul tinerei şi încăpăţânatei mele stăpâne. N-am mai putut răbda s-o văd atât de îndurerată, să-i văd obrazul palid şi abătut şi ochii intunecaţi; am cedat cu slaba nădejde că Linton însuşi, prin primirea ce ne-o va face, ne va dovedi câf de puţin întemeiată era întreaga poveste.

CAPITOLUL 23

După o noapte ploioasă urmă o dimineaţă ceţoasă — jumătate îngheţ, jumătate burniţă — iar drumul a fost întretăiat de pâraie vremelnice care se scurgeau, gâlgâind, pe coasta dealurilor. Picioarele îmi erau complet ude. Eram supărată şi prost dispusă; exact dispoziţia potrivită pentru a resimţi şi mai adânc lucrurile neplăcute! Am intrat la fermă prin bucătărie ca să ne convingem că, într-adevăr, domnul Heathcliff lipsea de-acasă, căci eu dădusem destul de puţină crezare spuselor lui.

Joseph stătea în faţa focului, care duduia, şi părea că se află într-un fel de paradis; pe masă, aproape de el, avea o cană cu bere, înconjurată de bucăţi mari de turtă de ovăz, iar în gură pipa lui neagră, scurtă. Catherine se apropie în grabă de cămin să se încălzească. Eu l-am întrebat dacă stăpânul e-acasă. Întrebarea mea rămase atât de multă vreme fără răspuns, încât am crezut că omul asurzise şi am repetat-o mai tare.

— Nu... nu! mârâi el — sau mai bine zis îmi răcni pe nas. Nu... nu! Vă puteţi duce de unde-aţi venit.

— Joseph! strigă o dată cu mine, din camera dinăuntru, un glas arţăgos. De câte ori trebuie să te chem? Nu mai e decât un pic de jar, Joseph! Vino imediat!

Nişte pufăieli puternice şi câteva priviri hotărâte, azvârlite spre grătarul căminului, mărturisiră că n-are urechi pentru această chemare. Menajera şi Hareton nu se vedeau pe nicăieri. Probabil plecaseră, una la târguieli,

celălalt la munca lui. Noi am recunoscut glasul lui Linton şi am intrat.

— Oh, oh, îţi doresc să mori de foame într-un pod! zise băiatul neştiind că, în locul nepăsătorului său servitor, intraserăm noi.

Dându-şi seama de eroare, se opri. Verişoara lui zbură spre el.

— Dumneata eşti, domnişoară Linton? zise el, ridicându-şi capul de pe braţul fotoliului mare în care zăcea. Nu... nu mă săruta, mi se taie răsuflarea. Dumnezeule! Tăticu' mi-a spus c-ai să vii, continuă el după ce-şi reveni puţin din îmbrăţişările bietei Catherine, care stătea lângă el şi-l privea foarte mâhnită. Eşti aşa de bună să închizi uşa? Aţi lăsat-o deschisă. Şi fiinţele acelea... fiinţele acelea ticăloase nu vor să pună cărbuni pe foc. E-atât de frig!

Eu am răscolit cenuşa şi-am adus o căldare de cărbuni. Bolnavul s-a plâns că l-am acoperit cu cenuşă; dar cum avea o criză obositoare de tuse — părea că are fierbinţeală şi e bolnav — nu l-am dojenit pentru ieşirea lui.

— Bine, Linton, murmură Catherine, după ce fruntea lui se mai descreţi, nu te bucuri că mă vezi? Pot să-ţi fiu de folos cu ceva?

— Pentru ce n-ai venit mai demult? întrebă el. Ar fi trebuit să vii, în loc să-mi scrii. Scrisorile acelea lungi m-au obosit îngrozitor. Preferam să-ţi vorbesc. Acum nu mai pot vorbi, nu mai pot face nimic. Mă întreb unde-o fi Zillah! Nu vrei, zise el uitându-se la mine, să te duci până-n bucătărie s-o cauţi?

Cum nu primisem mulţumiri pentru serviciul făcut mai înainte şi nefiind dispusă să alerg încoace şi încolo, i-am răspuns:

— Nu-i nimeni acolo, în afară de Joseph.

— Mi-e sete! exclamă el pe un ton arţăgos, întorcându-mi spatele. De când a plecat tăticu', Zillah îşi face mereu

de lucru la Gimmerton! E oribil! Am fost silit să cobor aici, căci se hotărâseră să nu mă audă niciodată de-acolo, de sus.

— Tatăl dumitale se poartă frumos cu dumneata, domnule Heathcliff? l-am întrebat observând că manifestările de prietenie ale micii Catherine încetaseră.

— Dacă se poartă frumos? Cel puţin îi face pe ăia să se poarte ceva mai frumos! strigă el. Nemernicii! Ştii, domnişoară Linton, că bruta aceea de Hareton îşi bate joc de mine? Îl urăsc! De fapt îi urăsc pe toţi! Sunt nişte făpturi odioase.

Cathy începu să caute apă; găsi un ulcior în bufet, îi umplu un pahar şi i-l aduse. El o rugă să-i adauge o lingură de vin dintr-o sticlă de pe masă şi, după ce înghiţi puţin, păru mai liniştit şi-i spuse că e foarte amabilă.

— Te bucuri că mă vezi? zise ea repetând întrebarea. Şi avu plăcerea să descopere o urmă vagă de zâmbet.

— Da, mă bucur. E o noutate pentru mine să-ţi aud glasul! răspunse el. Dar am fost supărat pentru că n-ai vrut să vii pe-aici. Şi tăticu' jura că e vina mea. Mi-a spus că sunt o fiinţă demnă de milă, prăpădită şi fără valoare, mi-a spus că mă dispreţuieşte şi că, dacă ar fi în locul meu, până acum ar fi el stăpânul moşiei de la Grange, nu tatăl dumitale. Dar dumneata nu mă dispreţuieşti, nu-i aşa, domnişoară...

— Aş dori să-mi spui Catherine sau Cathy, îl întrerupse tânăra mea stăpână. Să te dispreţuiesc? Nu! După tăticu' şi Ellen, te iubesc mai mult decât orice altă fiinţă din lume. Totuşi eu nu-l iubesc pe domnul Heathcliff şi nu voi îndrăzni să vin aici după ce se va întoarce. E plecat pentru mai multe zile?

— Nu multe, răspunse Linton. Dar pleacă adeseori pe dealuri, deoarece a început sezonul de vânătoare şi, cât lipseşte el, poţi sta câteva ceasuri cu mine. Spune-mi c-ai să vii! Cred că n-am să te mai necăjesc, iar tu n-ai să mă mai întărâţi, ai să fii întotdeauna gata să mă ajuţi, nu-i

aşa?

— Da, zise Catherine, mângâindu-i părul lung, mătăsos. De l-aş putea face pe tăticu' să mă lase, aş petrece jumătate din timpul meu cu tine, frumosul meu Linton! Aş vrea să fii fratele meu.

— Atunci m-ai iubi tot atât cât îl iubeşti pe tatăl tău? zise el ceva mai vesel. Dar tăticu' zice că dacă ai să fii soţia mea, mă vei iubi mai mult decât pe tatăl tău şi decât orice pe lume. Aşa că eu aş prefera să-mi fii soţie.

— Nu, n-am să iubesc pe nimeni mai mult decât pe tăticu', răspunse ea pe-un ton grav. Iar oamenii îşi urăsc uneori soţiile, dar niciodată fraţii şi surorile. Dacă mi-ai fi frate, ai locui la noi, şi tăticu' te-ar iubi tot atât de mult cât mă iubeşte şi pe mine.

Linton o contrazise, susţinând că oamenii nu-şi urăsc niciodată soţiile; dar Cathy susţinea că ea are dreptate şi, înţeleaptă cum era, îi aminti de aversiunea pe care-o avusese tatăl lui faţă de mătuşa ei. Eu am încercat să opresc aceste vorbe nesăbuite, dar n-am izbutit până când n-a spus tot ceea ce ştia. Domnul Linton Heathcliff, foarte iritat, afirmă că ceea ce spunea ea nu era adevărat.

— Tăticu' mi-a povestit, şi tăticu' nu spune minciuni, răspunse ea cu îndrăzneală.

— Tăticu' meu îl dispreţuieşte pe-al tău! strigă Linton. Zice că-i un prostănac şi-un laş.

— Al tău e un nelegiuit, răspunse Catherine, şi eşti foarte răutăcios dacă îndrăzneşti să repeţi ceea ce spune el. Trebuie să fie rău dacă a făcut-o pe mătuşa Isabella să-l părăsească aşa cum l-a părăsit.

— Nu l-a părăsit, zise băiatul, şi n-ai să mă contrazici!

— Ba da, l-a părăsit! strigă tânăra mea domnişoară.

— Ei bine, am să-ţi spun ceva! zise Linton. Mama ta l-a urât pe tatăl tău. Aşa, ca să ştii!

— Oh! exclamă Catherine; dar era prea furioasă ca să continue.

— Şi l-a iubit pe-al meu, adăugă el.

— Mincinos mic ce eşti! Acum te urăsc! zise ea gâfâind, iar faţa i se roşi de mânie.

— Ba l-a iubit! Ba l-a iubit! repetă Linton ghemuindu-se în fotoliu şi rezemându-şi capul de spetează, pentru a se bucura de enervarea Catherinei care stătea în dosul fotoliului.

— Taci, domnule Heathcliff! i-am spus. Asta, probabil, e tot o poveste de-a tatălui dumitale.

— Nu-i o poveste, iar dumneata ţine-ţi gura, răspunse el. L-a iubit pe tăticu' meu, l-a iubit, auzi, Catherine?! L-a iubit, l-a iubit!

Cathy, scoasă din fire, îmbrânci fotoliul cu putere, iar Linton căzu într-o rână. Îl apucă imediat o tuse sufocantă, care puse capăt victoriei lui. Criza dură atât de mult, încât m-a speriat chiar şi pe mine... iar verişoara lui plângea din răsputeri, înspăimântată, de răul ce-i făcuse, deşi nu scotea nici o vorbă. Eu l-am susţinut până când s-a sfârşit criza. Apoi m-a împins de lângă el şi, tăcut, şi-a lăsat capul în piept. Catherine îşi înăbuşi plânsul, se aşeză pe un scaun în faţa lui şi începu să se uite la foc cu un aer solemn.

— Cum te simţi, domnule Heathcliff? l-am întrebat după o aşteptare de zece minute.

— Aş vrea să se simtă ea aşa cum mă simt eu, răspunse; ce fiinţă haină şi brutală e! Hareton nu se atinge de mine niciodată, nu m-a lovit în viaţa lui. Şi azi mă simţeam mai bine, dar iată... apoi glasul i se stinse într-un vaiet.

— Nu te-am lovit! mârâi Catherine muşcându-şi buzle ca să oprească o nouă explozie de plâns.

Linton ofta şi gemea ca un om care suferă din greu, şi o ţinu aşa cam un sfert de ceas. Pare-mi-se numai pentru a-şi impresiona verişoara, căci, ori de câte ori o auzea hohotind înăbuşit, văicărelile reîncepeau cu patos şi reînnoită durere.

— Îmi pare rău că te-am supărat, Linton, zise ea în cele din urmă, nemaiputând răbda. Dar dacă cineva îmi împingea atât de puţin fotoliul, mie nu mi s-ar fi intâmplat nimic, aşa că eu nu mi-am închipuit că-ţi fac vreun rău. Nu te-ai lovit prea tare, Linton, nu-i aşa? Nu mă lăsa să plec acasă cu gândul că ţi-am făcut un rău. Răspunde! Vorbeşte-mi!

— Nu pot să-ţi vorbesc, murmură el; m-ai lovit atât de tare, încât n-am să închid ochii toată noaptea din pricina tusei care mă îneacă. Dacă ai suferi şi tu de tusea asta, ai şti ce înseamnă... dar tu ai să dormi liniştită, în timp ce eu am să mă chinuiesc, şi nimeni n-o să şadă lângă mine. Mă întreb cum ai petrece tu astfel de nopţi îngrozitoare! Şi începu să se vaite cu glas tare de mila propriei lui fiinţe.

— De vreme ce eşti obişnuit să petreci nopţi îngrozitoare, am zis eu, nu poţi pretinde că domnişoara e cea care-ţi tulbură odihna. Ai să fii în aceeaşi stare în care ai fi fost şi dacă ea n-ar fi venit deloc. În orice caz, Catherine n-o să te mai tulbure din nou, şi poate că vei fi mai liniştit după plecarea noastră.

— Trebuie să plec? întrebă Catherine îndurerată, aplecându-se asupra lui. Vrei să plec, Linton?

— Nu poţi schimba ceea ce-ai făcut, răspunse el răutăcios, ferindu-se de ea, dacă nu vrei cumva s-o schimbi în mai rău, enervându-mă până mi-o creşte fierbinţeala.

— Bine, atunci trebuie să plec? repetă ea.

— Lasă-mă-n pace, măcar atât, zise el; nu mai suport vorbăria asta a ta.

Cathy zăbovi, rezistând destul de multă vreme la insistenţele mele de a pleca. Dar deoarece Linton nici nu se uita la ea şi nici nu vorbea, se îndreptă în cele din urmă spre uşă, iar eu am urmat-o. Am fost însă rechemate de un ţipăt. Linton alunecase de pe fotoliu şi căzuse pe piatra căminului, unde zăcea zvârcolindu-se cu perversitatea unui copil răsfăţat, hotărât să fie cât mai

sâcâitor şi mai enervant cu putinţă. Eu i-am ghicit intenţiile şi mi-am dat seama că-i curată nebunie să încercăm a-l potoli. Dar Catherine nu era de aceeaşi părere. Fugi înapoi, înspăimântată, îngenunche lângă el, plânse, îl mângâie, îl imploră, până când el, sleit de puteri, se linişti; dar în nici un caz pentru că-i părea rău c-o supărase.

— Am să-l ridic eu pe bancă, i-am spus, şi-acolo se poate tăvăli cât îi place. Noi nu putem sta aici să-l păzim. Te-ai convins, sper, domnişoară Cathy, că nu dumneata eşti persoana care-l poate ajuta şi că starea sănătăţii lui nu-i pricinuită de dragostea ce-ţi poartă. Acum l-am aşezat! Hai, haide să plecăm. De îndată ce va vedea că nu mai e nimeni care să-şi bată capul cu prostiile lui, va fi încântat să poată zăcea liniştit.

Catherine îi aşează o pernă sub cap şi-i oferi nişte apă. Linton dădu apa la o parte şi îmbrânci perna de parc-ar fi fost o piatră sau o bucată de lemn. Ea încercă să i-o aşeze mai bine.

— Nu pot sta pe ea, zise el; nu-i destul de înaltă. Catherine îi aduse încă una şi-o puse peste cea dintâi.

— Asta-i prea înaltă, murmură fiinţa aceea enervantă.

— Atunci cum să ţi-o aşez? întrebă cu disperare. Cum ea şedea în genunchi lângă bancă, Linton se ridică şi se sprijini de umerii ei.

— Nu, aşa nu se poate, am zis eu. Mulţumeşte-te cu perna, domnule Heathcliff. Domnişoara a pierdut şi-aşa prea multă vreme cu dumneata. Nu mai poate zăbovi nici cinci minute.

— Ba putem, putem! răspunse Cathy. Acum e cuminte şi potolit. Începe să înţeleagă că la noapte voi suferi mult mai mult decât el, dacă voi rămâne cu convingerea că vizita mea i-a făcut atât de rău; şi nu voi mai îndrăzni să vin să-l văd. Spune-mi adevărul, Linton, căci, dacă ţi-am făcut rău, înseamnă că nu mai trebuie să vin pe-aici.

— Trebuie să vii ca să mă vindeci, răspunse el. Trebuie

să vii tocmai pentru că mi-ai făcut rău; ştii prea bine că mi-ai făcut foarte rău! Când aţi intrat voi pe uşă nu mă simţeam aşa de prost... nu-i aşa?

— Dar ţi-ai făcut singur rău, plângând şi enervându-te.

— Ba deloc; nu mi-am făcut singur rău, zise vărul ei.

— Totuşi, acum hai să fim prieteni. Vrei să mă vezi, vrei cu-adevărat să mă vezi din când în când? Să vin pe la tine?

— Ţi-am spus că da, răspunse el enervat. Aşează-te pe bancă şi lasă-mă să pun capul pe genunchii tăi. Aşa făcea mămica; şedeam aşa împreună după-amieze întregi. Şezi liniştită, nu vorbi; dacă ştii să cânţi, poţi să-mi cânţi un cântec, ori poţi să-mi reciţi o baladă lungă şi frumoasă... una din baladele acelea pe care mi-ai făgăduit să mi le spui... sau o poveste. Ba nu, mai bine o baladă. Începe...

Catherine i-a recitat cea mai lungă baladă pe care o ştia. Îndeletnicirea aceasta le-a plăcut amândurora peste măsură de mult. Linton voi încă una, după aceea alta, fără a ţine seama de protestele mele energice. Continuară aşa până când ceasul bătu ora douăsprezece şi l-am auzit prin curte pe Hareton, care venise acasă pentru prânz.

— Şi mâine, Catherine, mâine vii? întrebă tânărul Heathcliff ţinând-o de fustă în timp ce ea se ridica, şovăind.

— Nu, i-am răspuns eu; şi nici poimâine. Ea însă îi dădu, fireşte, alt răspuns, căci fruntea lui se lumină imediat ce Catherine se aplecă spre el şi-i şopti ceva la ureche.

— N-ai să vii mâine, ia aminte, domnişoară! am început eu după ce ieşirăm din casă. Nu-i aşa că nici prin gând nu-ţi trece una ca asta?

Cathy zâmbi.

— Oh, atunci voi avea eu grijă, am continuat; am să pun să se dreagă broasca aceea, şi-altă cale de a fugi nu-i.

— Pot să sar peste zid, zise ea râzând. Grange nu-i o temniţă, iar tu nu eşti paznicul meu. În afară de asta, am aproape şaptesprezece ani; sunt o femeie. Şi sunt convinsă că Linton s-ar vindeca repede de tot dacă l-aş îngriji eu. Sunt mai mare decât el, o ştii prea bine, şi mai înţeleaptă, mai puţin copilăroasă. Nu-i aşa? Şi foarte curând va face ceea ce-i voi spune eu, dacă-l voi mângâia un pic. E un copil admirabil când e cuminte. De-ar fi al meu, l-aş răsfăţa cum nu se mai poate! Niciodată nu ne-am certa, nu-i aşa, după ce ne-am obişnui unul cu altul? Ellen, tu nu-l iubeşti?

— Să-l iubesc! am exclamat eu. Cel mai urâcios slăbănog bolnăvicios din câţi au văzut vreodată lumina zilei. Din fericire, după cum a prezis domnul Heathcliff, n-are să apuce douăzeci de ani. Drept să-ţi spun, mă îndoiesc chiar că apucă primăvara. O pierdere neînsemnată pentru familia lui, indiferent când se va prăpădi. Norocul nostru a fost că l-a luat tatăl său, căci, cu cât ar fi fost tratat mai bine, cu atât ar fi devenit mai plicticos şi mai egoist. Sunt fericită că n-ai nici o şansă să-l iei de bărbat, domnişoară Catherine.

Tovarăşa mea luă un aer serios auzind aceste vorbe. Uşurinţa cu care vorbeam despre moartea lui îi rănea sentimentele.

— E mai tânăr decât mine, răspunse ea după ce se gândi câtva timp, şi trebuie să trăiască mai mult. Va trăi, va trăi atât cât voi trăi şi eu. Acum e tot atât de puternic cum era când a venit la noi, sunt absolut convinsă. N-are decât o răceală, exact ca tăticu'. Tu spui că tăticu' se va face bine; atunci de ce nu s-ar putea vindeca şi el?

— Bine, bine! am strigat eu. De altfel nici nu trebuie să ne batem capul cu asta, căci ascultă, domnişoară, şi ia seama, eu mă ţin de cuvânt... dacă încerci să te duci încă o dată la Wuthering Heights, am să-i spun totul domnului Linton şi, atâta vreme cât el n-o permite, prietenia cu vărul dumitale nu trebuie să reînceapă.

— A şi reînceput, mârâi Cathy îmbufnată.

— Atunci nu trebuie să continue, am zis eu.

— O să vedem, îmi răspunse şi porni înainte în galop, lăsându-mă să mă târăsc în urma ei.

Am ajuns acasă înainte de ora prânzului. Stăpânul credea c-am hoinărit prin parc, aşa că nu ne-a întrebat unde am fost. Cum am intrat în casă, m-am grăbit să-mi schimb ghetele şi ciorapii, uzi leoarcă — căci şederea aceea atât de îndelungată la Heights, cu încălţămintea udă, îmi făcuse rău. În dimineaţa următoare nu m-am putut scula din pat, şi vreme de trei săptămâni am fost incapabilă să-mi îndeplinesc îndatoririle — o calamitate pe care n-o cunoscusem până atunci şi, spre fericirea mea nici de-atunci încoace.

Mica mea stăpână s-a purtat ca un înger, venind să mă îngrijească şi să-mi înveselească singurătatea. Izolarea aceasta m-a deprimat peste măsură. Pentru o fiinţă agitată şi activă, izolarea e foarte plicticoasă, dar de fapt nu aveam de ce mă plânge. În clipa când părăsea camera domnului Linton, Catherine apărea la căpătâiul meu. Îşi împărţea ziua între noi doi; nu pierdea nici un moment cu vreo distracţie; mânca pe apucate, nu-şi vedea de învăţătură şi nici de joacă şi era cea mai devotată infirmieră care-a îngrijit vreodată un bolnav. Trebuie să fi avut o inimă caldă dacă, iubindu-l aşa de mult pe tatăl ei, mai găsea atâta gingăşie şi pentru mine. Am spus că-şi împărţea ziua între noi, dar stăpânul se retrăgea la culcare devreme, iar eu, în general, nu mai aveam nevoie de nimic după ora şase. Aşa că seara făcea ceea ce voia. Sărmana copilă! Nu m-am întrebat niciodată ce făcea după ora ceaiului! Dar deseori, când intra la mine să-mi spună noapte bună, observam că are obrajii îmbujoraţi şi degetele ei subţiri sunt roşii; în loc să-mi închipui însă că roşeaţa aceea e provocată de o plimbare călare peste dealuri, o puneam pe seama focului din bibliotecă.

CAPITOLUL 24

După trei săptămâni m-am simţit iar în stare să ies din camera mea şi să mă mişc prin casă; şi chiar în prima seară în care nu m-am culcat devreme am rugat-o pe Catherine să-mi citească ceva, deoarece ochii îmi erau obosiţi. Eram în bibliotecă, stăpânul se culcase. Consimţi mai mult de nevoie decât de voie, după câte mi s-a părut, dar eu, crezând că nu-i plac cărţile care mă interesează pe mine, am rugat-o să aleagă o carte din cele pe care le citea ea. A ales una care-i plăcea şi mi-a citit fără întrerupere cam un ceas; apoi începu să-mi pună fel de fel de întrebări.

— Nu eşti obosită, Ellen? N-ar fi mai bine să te culci? Are să-ţi facă rău dacă te culci aşa de târziu, Ellen.

— Nu, nu, scumpa mea, nu sunt obosită, îi răspundeam eu mereu.

Văzând că n-am de gând să mă mişc, încercă o nouă metodă ca să-mi dea a înţelege că se săturase de asemenea îndeletnicire. Începu să caşte, să se întindă, şi-apoi spuse:

— Ellen, sunt ostenita.

— Atunci nu mai citi; hai să stăm de vorbă, i-am răspuns.

Asta fu şi mai rău; se mişca tot timpul pe scaun, suspina, se uita tot timpul la ceas, până când la ora opt, s-a dus în sfârşit în odaia ei; iar dacă te luai după privirile ei răutăcioase şi întunecate, şi după faptul că se freca mereu la ochi, ai fi crezut că-i moartă de somn. A doua seară mi se păru şi mai nerăbdătoare, iar a treia, ca să

scape de tovărăşia mea, se plânse că o doare capul şi mă părăsi. Purtarea ei mi se păru ciudată, şi, după ce-am stat singură câtva timp, m-am hotărât să mă urc sus şi s-o întreb dacă se simte mai bine şi-apoi s-o chem să se întindă pe canapea, în loc să stea sus, în întuneric. Dar Catherine nu era nicăieri: nici sus, nici jos. Servitorii susţineau că n-o văzuseră. Am ascultat la uşa domnului Edgar, dar acolo era tăcere. M-am întors iar în camera ei, am stins lumânarea şi m-am aşezat în faţa ferestrei.

Luna strălucea, luminoasă; un strat subţire de zăpadă acoperea pământul, şi mi-am închipuit că s-a dus poate să ia puţin aer plimbându-se prin grădină. Apoi am zărit o siluetă care se strecura de-a lungul zidului interior al parcului, dar nu era tânăra mea stăpână; şi când umbra ieşi la lumină, am recunoscut pe unul din băieţii de la grajd. Rămase acolo destulă vreme, privind spre drumul de căruţe de pe moşie, apoi porni cu pas grăbit, ca şi cum zărise pe cineva, şi-l văzui reapărând cu poneiul domnişoarei; iar alături de el, după ce abia descălecase, venea şi ea. Băiatul duse calul la grajd pe furiş, peste peluză. Cathy intră pe uşa cu geamuri a salonului şi se strecură încetişor sus, unde o aşteptam eu. A închis uşa uşor, şi-a scos ghetele pline de zăpadă, şi-a dezlegat pălăria şi, nebănuind prezenţa mea iscoditoare, a dat să-şi scoată paltonul; atunci m-am ridicat brusc şi i-am apărut în faţă. Surpriza o încremeni pentru o clipă. Exclamă ceva neînţeles, apoi rămase nemişcată.

— Scumpa mea domnişoară Catherine — am spus eu, prea puternic impresionată de bunătatea ei din ultima vreme pentru a începe printr-o ceartă — unde-ai putut călări până la ora asta? Şi cum ai putut încerca să mă păcăleşti spunându-mi poveşti? Unde-ai fost? Spune!

— Până la marginea parcului, bâlbâi ea. Nu ţi-am spus poveşti.

— Şi nicăieri altundeva? am întrebat eu.

— Nu, fu răspunsul ei mârâit.

— Oh, Catherine! am strigat îndurerată. Ştii c-ai făcut un lucru rău, căci altfel nu te-ai simţi silită să-mi spui un neadevăr. Şi asta mă doare. Aş prefera să fiu bolnavă trei luni decât să te aud născocind, cu bună-ştiinţă, o minciună.

Sări spre mine şi, cu faţa scăldată de lacrimi, îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu.

— Bine, Ellen, dar mi-e atât de frică să nu te superi, zise ea. Făgăduieşte-mi că nu te superi, şi-am să-ţi spun tot adevărul. Am oroare să-ti ascund ceva.

Ne-am aşezat pe banca din faţa ferestrei şi-am asigurat-o că n-am s-o cert, oricare i-ar fi secretul, pe care, fireşte, îl ghicisem; apoi începu:

— Am fost la Wuthering Heights, Ellen; şi n-a existat zi în care să nu mă fi dus de când te-ai îmbolnăvit, în afară de cele trei seri de la început, şi de astea două, după ce-ai ieşit din camera ta. I-am dat lui Michael cărţi şi poze ca să mi-o pregătească pe Minny în fiecare seară şi s-o ducă la loc în grajd. Bagă de seamă să nu-l cerţi nici pe el. Soseam la Heights cam pe la şase şi jumătate, şi de obicei stăteam acolo până la opt şi jumătate; după aceea mă întorceam acasă în galop. Nu m-am dus ca să mă distrez, de cele mai multe ori eram amărâtă tot timpul, şi numai din când în când fericită, poate o dată pe săptămână. La început mi-am închipuit c-o să fie tare greu să te conving să mă laşi să-mi ţin cuvântul faţă de Linton, căci la plecare îi făgăduisem să merg iar a doua zi; dar cum a doua zi tu ai stat sus, am scăpat de încurcătura asta. În timp ce Michael repara broasca de la poarta parcului, în după-amiaza aceea, am pus mâna pe cheie şi i-am spus cât de mult dorea vărul meu să mă duc pe la el, căci era bolnav şi nu putea veni la Grange, şi că tăticu’ se opunea să mă duc acolo. Apoi am vorbit cu el despre ponei. Îi place foarte mult să citească şi crede că, în curând, va pleca de la noi, căci vrea să se căsătorească. Atunci mi-a spus că dacă-i împrumut cărţi din bibliotecă,

va face tot ceea ce-i cer; dar am preferat să-i dau din cărţile mele, şi a fost şi mai mulţumit.

Când m-am dus a doua oară, Linton părea foarte vioi, iar Zillah, menajera lor, ne-a curăţat o cameră şi a făcut un foc bun şi ne-a spus că, deoarece Joseph era la capelă pentru rugăciune şi Hareton Earnshaw plecase cu câinii să fure fazani din pădurile noastre — după cum am aflat mai târziu — putem face ce ne place. Mi-a adus vin cald şi turtă dulce şi părea foarte binevoitoare. Linton şedea în fotoliu, eu în scaunul cu leagăn de lângă cămin şi-am râs şi-am povestit atât de vesel, aveam atâtea să ne spunem! Apoi am făcut planuri pe unde-o să ne ducem şi ce-o să facem la vară. Astea nu ţi le mai repet, căci ai să spui că sunt prostii.

O dată însă era cât pe-aci să ne certăm. El mi-a spus că felul cel mai plăcut de a petrece o zi caldă, dogoritoare, de iulie e să stai culcat de dimineaţă până seara pe deal într-un culcuş de ierburi; albinele să zumzăie ca-n vis printre flori, ciocârliile să cânte sus, deasupra capului, cerul fără nori să fie albastru şi soarele strălucitor. Iată cum îşi închipuia el raiul pe pământ. Eu mi-l închipuiam altfel; să mă legăn într-un copac verde, în foşnetul frunzelor mişcate de vântul care bate dinspre apus; nori albi să zboare iute deasupra capului meu, şi sus, nu o ciocârlie, ci ciocârliile, sturzii, mierlele, pietroşeii şi cucii toţi să cânte de pretutindeni; să văd în depărtare dealurile întretăiate de văi reci şi întunecoase, iar lângă ele deluşoare cu iarbă înaltă, legănată în valuri bătute de vânt; păduri şi ape cântătoare şi lumea întreagă să fie trezită şi înnebunită de fericire. El dorea ca totul să zacă într-un extaz de nemişcare, eu doream ca totul să freamăte şi să joace într-o lumină strălucitoare. I-am spus că paradisul lui era numai pe jumătate viu, iar el a spus că al meu era cam beat. I-am spus că eu aş adormi în paradisul lui; el mi-a spus că n-ar putea respira în al meu, şi a-nceput să se îmbufneze. În cele din urmă ne-am

învoit să le gustăm pe rând pe amândouă, cum se va face vreme bună; apoi ne-am sărutat şi-am fost iarăşi prieteni.

După ce-am stat nemişcaţi un ceas, m-am uitat la odaia aceea mare, cu pardoseala netedă şi fără covoare şi m-am gândit că, mutând masa din loc, ar fi foarte bună pentru joacă. L-am rugat pe Linton s-o cheme pe Zillah ca să se joace cu noi de-a baba-oarba; ea să fie cea care ne prinde, ştii, Ellen, aşa cum făceai tu. El n-a vrut. Mi-a spus că nu-i face plăcere, dar a consimţit să ne jucăm cu mingea. Am găsit două mingi într-un dulap, printre o grămadă de jucării vechi, cercuri şi titirezi, rachete şi zmei. Una era însemnată cu un C, iar cealaltă cu un H; eu am vrut s-o iau pe cea cu C, pentru că se potrivea cu Catherine, iar el s-o ia pe cea cu H, căci se potrivea cu Heathcliff, numele lui; dar din cea cu H curgeau tărâţe, şi lui Linton nu i-a plăcut. La joacă îl băteam tot timpul, şi iarăşi s-a îmbufnat, l-a apucat tusea şi s-a întors în fotoliul lui. Totuşi, în seara aceea şi-a recăpătat uşor buna dispoziţie, a fost încântat de două sau trei cântece frumoase... cântecele tale, Ellen; iar când a trebuit să plec, m-a rugat şi m-a implorat să viu şi în seara următoare. Eu i-am făgăduit. Minny şi cu mine am zburat acasă uşoare ca vântul, iar eu am visat până dimineaţa că sunt la Wuthering Heights cu vărul meu scump şi drag.

A doua zi eram tristă, pe de o parte pentru că tu te simţeai rău, pe de alta pentru că aş fi vrut ca tata să ştie şi să fie de acord cu plecările mele. Dar după ceai răsări o lună splendidă; şi în timp ce călătoream spre Heights, tristeţea mi se risipi. O să petrec iar o seară fericită mi-am zis; şi ceea ce mă încânta mai mult era că şi frumosul meu Linton va petrece o seară plăcută. Am urcat în trap prin grădina lor şi pe când ocoleam casa ca să intru prin dos, mi-a ieşit Earnshaw în cale, a prins hăţurile calului şi mi-a spus să intru pe uşa principală. A mângâiat-o pe Minny pe gât, a spus că e un animal frumos şi mi s-a părut că doreşte să intre în vorbă cu mine. Eu nu i-am

spus decât să-i dea pace calului, căci, de nu, îi va trage o copită. El mi-a răspuns pe tonul lui vulgar:

— Şi de-ar da, nu m-ar durea prea tare; apoi, zâmbind, s-a uitat la picioarele calului.

Mie-mi venea să-l pun la încercare, dar el se duse să deschidă uşa; şi când puse mâna pe ivăr, ridică privirea spre inscripţia de deasupra şi zise pe un ton prostesc, cu o naivitate în care se îmbinau stângăcia şi mândria:

— Domnişoară Catherine, acum ştiu s-o citesc.

— Admirabil! am exclamat eu. Citeşte-mi-o, te rog; ia să vedem cât de deştept te-ai făcut!

El silabisi, tărăgănând o silabă după alta:

— Hareton Earnshaw.

— Şi cifrele? am strigat eu punându-l la încercare, căci îmi dădeam seama că mai departe nu ştia.

— Încă nu ştiu să le zic, răspunse el.

— Eşti un prostănac! i-am spus eu râzând cu poftă de înfrângerea lui.

Nerodul îşi holbă ochii, rânjind cât îl ţinea gura, apoi se încruntă. Nu ştia ce să facă: să râdă cu mine ori ba, căci nu înţelegea bine ce înseamnă râsul meu, o familiaritate plăcută sau ceea ce era în realitate: dispreţ. Eu i-am risipit îndoiala reluându-mi brusc gravitatea şi spunându-i să-şi caute de drum, căci am venit să-l văd pe Linton, nu pe el. El roşi— am văzut-o la lumina lunii—luă mâna de pe ivăr şi o şterse cu o mutră pe care se citea orgoliul rănit. Cred că deorece ştia să-şi silabisească propriul său nume s-a socotit tot atât de învăţat ca Linton şi a fost profund dezamăgit când eu nu m-am arătat de aceeaşi părere.

— Opreşte-te, domnişoară Catherine, scumpa mea! am intervenit eu. N-am să te cert, dar mie nu-mi place cum te-ai purtat. Dacă ţi-ai fi reamintit că Hareton e tot vărul dumitale, ca şi domnul Heathcliff, ţi-ai fi dat seama cât de puţin se cuvenea să te porţi aşa. Trebuie să recunoşti cel puţin că era o ambiţie demnă de laudă să dorească a fi învăţat ca Linton şi sunt sigură că nu s-a străduit să

citească acel nume numai pentru a se făli în faţa dumitale; nu mă îndoiesc că tot dumneata trebuie să-l fi făcut să-i fie ruşine de ignoranţa lui, iar acum dorea să îndrepte răul şi să-ţi fie pe plac. Faptul c-ai râs de încercarea lui nereuşită dovedeşte o foarte proastă creştere. Dacă dumneata ai fi fost crescută în aceleaşi condiţii, ai fi fost mai puţin bădărancă? În copilărie era tot atât de ager la minte şi deştept ca şi dumneata. Pe mine mă doare că-i atât de dispreţuit acum şi asta numai pentru că mişelul acela de Heathcliff a fost aşa de nedrept faţă de el.

— Vai, Ellen, sper că n-ai să plângi din cauza asta, nu-i aşa?! exclamă ea surprinsă de seriozitatea mea. Dar aşteaptă şi-ai să judeci singură dacă a învăţat abc-ul pentru a-mi plăcea mie şi dacă merită să fiu politicoasă cu bruta aceea. Am intrat. Linton era culcat pe bancă şi s-a ridicat pe jumătate ca să mă salute.

— Sunt bolnav în seara asta, iubita mea Catherine, zise el, de aceea tu trebuie să vorbeşti tot timpul, iar eu te voi asculta. Haide, aşează-te lângă mine. Eram sigur c-ai să te ţii de cuvânt şi, înainte de plecare, am să-ţi cer să-mi făgăduieşti din nou că vei veni.

Eu ştiam că nu trebuie să-l supăr, deoarece era bolnav. Am vorbit cu blândeţe şi nu i-am pus nici o întrebare, căutând să nu-l enervez nicicum. Îi adusesem câteva dintre cele mai frumoase cărţi ale mele; m-a rugat să-i citesc puţin dintr-una, şi eram pe cale să încep, când Earnshaw deschise uşa dintr-o smucitură — tot chibzuind la cele întâmplate se strânsese fiere în el — veni drept la noi, îl prinse pe Linton de braţ şi-l trânti de pe bancă.

— Du-te-n odaia ta! i-a spus cu un glas aproape răguşit de mânios ce era, iar faţa îi părea umflată de furie. Du-te cu ea în odaia ta dacă a venit la tine! Din odaia asta n-ai să mă dai afară. Plecaţi de-aici amândoi!

Ne-a înjurat şi pe unul şi pe altul şi, fără a-i da lui Linton timp să răspundă, îl îmbrânci până-n bucătărie. Când m-

am dus după Linton, Hareton şi-a strâns pumnii de parcă voia să dea în mine. Pentru o clipă m-am speriat şi-am scăpat o carte din mână: el i-a tras una cu piciorul, azvârlind-o cât colo în urma mea, şi a închis uşa. Atunci am auzit lângă foc un râs răutăcios şi scârţâit şi, când am întors capul, l-am văzut pe odiosul ăla de Joseph frecându-şi mâinile osoase şi tremurătoare.

— Eram sigur că vă pofteşte afar'! Grozav băiat! Are minte, nu glumă! El, ştie... da, ştie tot atât de bine ca şi mine cine-ar trebui să fie stăpân aici... He, he, he! V-a făcut s-o ştergeţi de aici aşa cum se cuvine! He, he, he!

— Unde să mergem? l-am întrebat pe vărul meu, fără a lua în seamă batjocura ticălosului bătrân.

Linton era alb ca varul şi tremura. În clipa aceea nu era frumos, Ellen. Oh, nu! Arăta îngrozitor, căci faţa-i slabă şi ochii mari se urâţiseră din pricina furiei frenetice şi neputincioase care-l stăpânea. Puse mâna pe clanţă şi scutură; era încuiată pe dinăuntru.

— Dacă nu mă laşi înăuntru, te omor!... Dacă nu mă laşi înăuntru, te omor!... spunea, mai bine zis, ţipa. Diavole! Diavole!... Te omor... te omor!

Şi iarăşi am auzit râsul scârţâit al lui Joseph.

— Auzî-l pe tat'su! strigă el. Asta-i de la tat'su! Aşa-i, moştenim şi dintr-o parte, şi din ailaltă. Nu-l băga-n seamă, băiete... nu te speria... nu poate s-ajungă la tine!

Am prins mâinile lui Linton şi-am încercat să-l trag de la uşă, dar el ţipa atât de îngrozitor, încât n-am mai îndrăznit să mă mişc. În cele din urmă ţipetele i se înecară într-o criză groaznică de tuse, sângele îi ţâşni din gură şi căzu la pământ. Am fugit în curte, bolnavă de spaimă, şi-am strigat-o pe Zillah cât mă ţinea gura. M-a auzit imediat, căci mulgea vacile într-un şopron din dosul magaziei. Îşi lăsă lucrul şi veni în grabă mare, întrebându-se ce se întâmplase. N-aveam grai să-i explic, dar am tras-o în casă şi-am început să-l caut pe Linton. Earnshaw ieşise să vadă ce ispravă făcuse, şi tocmai îl ducea pe

bietul băiat sus. Zillah şi cu mine ne-am urcat după el; dar la capul scării Earnshaw m-a oprit şi mi-a spus să nu intru, ci să plec acasă. Am strigat că l-a omorât pe Linton şi că „am” să intru. Joseph încuie uşa şi strigă să nu fac zarvă; apoi mă întrebă dacă şi eu eram „tot aşa de nebună ca el”. Am rămas acolo plângând, până când reapăru menajera. M-a încredinţat că în curând o să-i fie mai bine, dar că n-avusese nici un rost ca Linton să ţipe şi să urle aşa. Apoi m-a luat de mână şi m-a dus jos, aproape cu sila.

Ellen, îmi venea să-mi smulg părul din cap! Am plâns cu sughiţuri, de nu mai vedeam cu ochii; iar nemernicul acela, pentru care tu ai atâta simpatie, stătea în faţa mea, încercând din când în când să-mi spună câte-un „psst!” şi să nege c-ar fi vinovat. În cele din urmă, speriat de ameninţările mele c-am să-l spun lui tăticu’ şi c-o să-l bage la-nchisoare şi-o să-l spânzure, a-nceput să plângă şi el şi a ieşit iute, ca să-şi ascundă laşitatea şi emoţia. Totuşi n-am scăpat de el căci, într-un târziu, când m-au silit să plec şi ajunsesem la câteva sute de iarzi de fermă, Earnshaw apăru brusc din umbra de la marginea drumului, o opri pe Minny şi mă prinse de mână.

— Domnişoară Catherine, sunt foarte necăjit, începu el, dar e din cale-afară de păcat...

Eu i-am tras una cu biciul, crezând că vrea să mă omoare. Dar mi-a dat drumul răcnind una din înjurăturile lui oribile, iar eu m-am întors acasă în galop aproape scoasă din minţi.

În seara aceea nu ţi-am spus noapte bună, iar a doua zi nu m-am dus la Wuthering Heights. Doream tare mult să mă duc, dar eram foarte emoţionată; uneori mă temeam ca nu cumva să mi se spună că Linton a murit, alteori mă cutremuram la gândul că l-aş putea întâlni pe Hareton. A treia zi însă am prins curaj. Nu mai puteam îndura incertitudinea, aşa că iar am plecat pe furiş. Am plecat la ora cinci pe jos, sperând să pot intra în casă pe ascuns şi

să mă urc în camera lui Linton fără a fi văzută. Dar câinii îmi semnalară apropierea. Zillah mă primi, spunând: „Băiatul se reface binişor”, şi mă introduse într-o odăiţă mică şi curată, acoperită cu covoare, unde, spre nespusa mea bucurie, l-am găsit pe Linton culcat pe-o canapeluţă, citind una din cărţile mele. Dar el nici nu mi-a vorbit şi nici nu s-a uitat la mine timp de un ceas întreg, Ellen. Vai, ce fire nenorocită are! Şi ceea ce m-a uimit şi mai mult a fost faptul că, după ce-a deschis gura, a spus o minciună: că eu pricinuisem scandalul şi că Hareton n-avea nici o vină! Cum eram incapabilă să-i răspund altfel decât înfuriată, m-am ridicat şi am ieşit din odaie. El strigă în urma mea, slab: „Catherine!” Nu se aştepta să reacţionez astfel, dar nu m-am întors; iar în ziua următoare am rămas acasă pentru a doua oară, apoape hotărâtă să nu mă mai duc la el. Dar era atât de greu să mă culc şi să mă scol fără să am măcar o veste din partea lui, încât hotărârea mea s-a risipit încă înainte de-a fi fost luată în mod definitiv. În ajun mi se păruse c-ar fi o greşeală să merg din nou la el, dar a doua zi mi se părea o greşeală să nu merg. Michael veni să mă întrebe dacă trebuie să pună şaua pe Minny; i-am răspuns „da”; şi pe când mă ducea peste dealuri, mi se părea că-mi fac datoria. Am fost silită să trec pe sub ferestrele din faţa casei; de altfel n-avea nici un rost să încerc să-mi ascund prezenţa.

— Tânărul stăpân e în sală, zise Zillah, văzându-mă că pornesc spre salon.

Am intrat. Earnshaw era şi el acolo, dar părăsi imediat încăperea. Linton şedea în fotoliul cel mare, pe jumătate adormit; în timp ce mă îndreptam spre cămin, am început pe un ton serios, convinsă în parte că spun exact ceea ce credeam:

— Deoarece nu mă iubeşti, Linton, şi deoarece crezi că vin aici cu intenţia de a-ţi face rău şi pretinzi c-aşa fac de fiecare dată, asta este ultima noastră întâlnire. Hai să ne luăm rămas bun. Spune-i domnului Heathcliff că nu

doreşti să mă vezi şi că nu trebuie să mai inventeze minciuni în această privinţă.

— Aşază-te şi scoate-ţi pălăria, Catherine, răspunse el. Tu eşti mult mai fericită decât mine şi-ar trebui să fii mai bună. Tăticu' îmi vorbeşte îndeajuns despre cusururile mele şi-mi arată destul dispreţ pentru ca, în mod firesc, să mă îndoiesc de mine însumi. Mă întreb chiar dacă nu cumva sunt într-adevăr atât de lipsit de valoare cum îmi spune el adeseori, şi atunci mă simt aşa de mânios şi de amărât, încât urăsc pe toată lumea! Sunt lipsit de valoare şi am o fire urâtă şi sunt prost dispus aproape tot timpul. Aşa că, dacă vrei, poţi să-ţi iei rămas bun de la mine; scapi astfel de o plictiseală. Un singur lucru te rog, Catherine, să fii dreaptă cu mine şi să crezi că, dacă aş putea, aş fi tot atât de dulce, tot atât de blând şi tot atât de bun ca tine, şi tare-aş vrea să fiu tot atât de fericit şi tot atât de sănătos. Crede-mă, bunătatea ta m-a făcut să te iubesc mai profund decât dacă ţi-aş fi meritat iubirea şi, cu toate că n-am putut să-mi ascund firea şi, fără să vreau, ţi-am dezvăluit-o, îmi pare rău şi mă căiesc; voi regreta şi mă voi căi până la sfârşitul zilelor mele!

Am simţit că spunea adevărul şi că trebuie să-l iert, deşi ştiam că în momentul următor se va certa din nou cu mine şi va trebui să-l iert din nou. Ne-am împăcat totuşi; am plâns amândoi tot timpul cât am stat acolo; n-am plâns numai de tristeţe, deşi eram tristă că Linton are o fire atât de nenorocită. Prietenii din preajma lui nu vor trăi niciodată liniştiţi, iar el nu va fi niciodată fericit! Începând din seara aceea m-am dus mereu în micul lui salon, pentru că, în ziua următoare, s-a întors tatăl lui.

Cred că numai de trei ori am fost veseli şi plini de nădejde, aşa cum fusesem în prima seară; restul zilelor mele au fost triste şi frământate când din pricina egoismului şi a răutăţii lui, când din pricina bolii. Dar m-am obişnuit să-i rabd cusururile cu aceeaşi răbdare cu care-i suportam şi boala. Domnul Heathcliff mă evita

intenţionat; nu l-am văzut aproape deloc. Totuşi, duminica trecută, venind mai devreme ca de obicei, l-am auzit insultându-l foarte aspru pe sărmanul Linton pentru purtarea din seara din ajun. Nu ştiu cum a putut afla dacă n-a ascultat la uşă?! Nu încape îndoială că Linton a fost enervat, dar asta nu privea pe nimeni în afară de mine; iar eu am întrerupt discursul domnului Heathcliff intrând în cameră şi spunându-i exact ceea ce credeam. A izbucnit în râs şi a plecat, declarând că e încântat de atitudinea mea în această chestiune. Atunci i-am spus lui Linton că lucrurile neplăcute trebuie să mi le spună în şoaptă. Acum, Ellen, ai aflat totul. Nu mai pot fi oprită să mă duc la Wuthering Heights decât cu preţul suferinţei a doi oameni; dacă tu nu-i spui nimic lui tăticu', vizitele mele nu vor tulbura liniştea nimănui. N-ai să-i spui, nu-i aşa? Ai fi foarte haină la suflet dacă ai sufla vreun cuvânt!

— Mâine am să hotărăsc asupra acestei chestiuni, domnişoară Catherine, i-am răspuns. Asta cere oarecare gândire, aşa că te las să te odihneşti; iar eu mă duc să gândesc asupra lucrurilor pe care mi le-ai povestit.

Numai că am gândit cu glas tare şi în prezenţa stăpânului meu, căci din odaia micii stăpâne m-am dus de-a dreptul în odaia lui şi i-am relatat întreaga poveste, cu excepţia convorbirilor dintre Catherine şi vărul ei; şi fără a pomeni nimic de Hareton. Domnul Linton a fost alarmat şi îndurerat mai mult decât voia să arate. Dimineaţa Catherine află despre trădarea mea, ca şi de hotărârea domnului Linton de a pune capăt acestor vizite tainice. În zadar a plâns şi s-a luptat împotriva interdicţiei; în zadar şi-a implorat tatăl să aibă milă de Linton; a obţinut numai făgăduiala că domnul Linton îi va scrie vărului ei şi-i va spune să vină la Grange oricând doreşte, explicându-i în acelaşi timp că nu trebuie să mai spere s-o vadă pe Catherine la Wuthering Heights. Poate că, dacă şi-ar fi dat seama de dispoziţia şi de starea sănătăţii nepotului său, ar fi avut puterea să-i interzică şi această

slabă mângâiere.

CAPITOLUL 25

— Lucrurile astea s-au petrecut iarna trecută, domnule, zise doamna Dean, nu-i decât un an de-atunci. Pe vremea aceea n-aş fi crezut că după douăsprezece luni am să distrez un străin povestindu-i-le. Dar cine ştie câtă vreme veţi mai fi un străin? Sunteţi prea tânăr să vă mulţumiţi cu viaţa asta singuratică, şi eu nu-mi pot închipui că cineva o poate vedea pe Catherine Linton fără s-o iubească. Văd că zâmbiţi, dar pentru ce păreţi atât de vioi şi plin de interes, când vorbesc despre ea? Şi pentru ce mi-aţi cerut să atârn portretul ei deasupra căminului? Şi pentru ce...

— Opreşte-te, scumpă doamnă Dean, am strigat eu. Ar fi foarte firesc s-o iubesc, dar ea oare m-ar iubi? Am îndoieli prea mari ca să-mi risc liniştea lăsându-mă ispitit — şi-apoi eu nu sunt de pe-aici. Vin dintr-o lume plină de agitaţie şi trebuie să mă întorc în ea. Spune mai departe, Catherine s-a supus poruncilor tatălui?

— Da, continuă menajera. Dragostea pentru tatăl ei rămăsese sentimentul cel mai puternic pe care-l avea în inimă. Domnul Edgar i-a vorbit fără mânie, cu profunda gingăşie a omului care simte că-şi va părăsi peste puţină vreme comoara în mijlocul duşmanilor şi a primejdiei şi care-şi dă seama că singurul ajutor pe care i-l putea lăsa moştenire ca s-o călăuzească sunt cuvintele lui.

Câteva zile după aceea îmi spuse:

— Aş dori ca nepotul meu să ne scrie sau să vină aici. Spune-mi sincer, ce crezi despre el, s-a schimbat în bine sau există vreo perspectivă de ameliorare a sănătăţii lui pe măsură ce se maturizează?

— E foarte plăpând, domnule, i-am răspuns, şi n-aş prea crede c-o să ajungă la vârsta bărbăţiei. Ceea ce pot să vă spun e că nu seamănă cu tatăl său, şi în cazul când domnişoara Catherine ar avea nenorocul să se căsătorească cu el, ar putea izbuti să-l supună dacă n-ar avea naivitatea de a fi din cale-afară de îngăduitoare. Însă, stăpâne, aveţi tot timpul să faceţi cunoştinţă cu el şi să vedeţi dacă s-ar potrivi sau nu cu domnişoara. Mai trebuie să treacă cel puţin patru ani până ajunge la majorat.

Edgar oftă şi, ducându-se la fereastră, îşi îndreptă privirea spre cimitirul din curtea bisericii de la Gimmerton. Era o după-amiază ceţoasă, soarele de februarie strălucea slab, încât abia se puteau desluşi cei doi brazi din curtea bisericii şi pietrele de mormânt risipite ici şi colo.

— Adeseori m-am rugat, zise el de parcă vorbea cu sine însuşi, ca ceasul neînduplecat ce se apropie să vină în grabă, iar acum începe să-mi fie frică şi mă dau în lături. Credeam că amintirea clipei în care am coborât valea aceea ca mire e mai puţin dulce decât speranţa că repede, peste câteva luni sau poate săptămâni, voi fi dus acolo şi aşezat în văgăuna aceea singuratică! Ellen, am fost foarte fericit cu micuţa mea Cathy, şi-n serile de iarnă şi-n zilele de vară; era o nădejde vie alături de mine. Dar am fost tot atât de fericit şi când, în serile lungi de iunie, visam singur, printre acele pietre de lângă biserica cea veche, întins pe movila verde de pe mormântul mamei sale, când doream... tânjeam după vremea când voi putea zace alături de ea. Ce pot face eu pentru Cathy? Ce trebuie să fac înainte de a o părăsi? Nu-mi pasă că Linton e fiul lui Heathcliff şi nici că mi-ar lua-o. Nu-mi pasă că Heathcliff şi-a atins ţelul şi că a biruit, răpindu-mi ultima fericire, dacă aş şti că asta o poate mângâia de pierderea mea! Dar dacă Linton nu-i demn de ea — dacă nu-i decât o unealtă neputincioasă în mâna

tatălui său — nu i-o pot ceda! Şi oricât de dură ar fi lovitura dată sufletului ei înflăcărat, trebuie să perseverez chiar cu preţul de-a o face să sufere atâta vreme cât sunt în viaţă şi de a o lăsa singură după moartea mea! Scumpa de ea! Aş fi preferat să i-o dăruiesc lui Dumnezeu şi s-o aşez în pământ înaintea mea.

— Dăruiţi-i-o lui Dumnezeu vie, domnule, i-am răspuns eu; şi dac-ar fi să vă pierdem — ferească-ne Dumnezeu — cu ajutorul lui am să fiu eu prietena şi sfetnica ei până la urmă. Domnişoara Catherine e un copil cuminte, nu mă tem că va face cu bună-ştiinţă un lucru greşit, iar oamenii care-şi fac datoria sunt întotdeauna răsplătiţi în cele din urmă.

Se desprimăvărase de-a binelea, dar stăpânul nu se întrema aşa cum ar fi trebuit, cu toate că-şi reîncepuse plimbările pe moşie împreună cu fata lui. Pentru lipsa ei de experienţă lucrul acesta însemna începutul convalescenţei; apoi obrajii îi erau adeseori îmbujoraţi şi ochii strălucitori, iar ea era convinsă că se va vindeca. În a şaptesprezecea aniversare a zilei ei de naştere el nu se mai duse în curtea bisericii: ploua. I-am spus:

— Astă-seară, desigur, nu ieşiţi, domnule.

El răspunse:

— Nu, anul acesta îmi amân vizita pentru mai târziu.

I-a scris din nou lui Linton, exprimându-şi dorinţa fierbinte de a-l vedea; şi nu mă îndoiesc că, dacă bolnavul ar fi fost în stare, tatăl său i-ar fi îngăduit să vină. Dar, după cum a fost îndrumat, a răspuns dând de înţeles că domnul Heathcliff se opune vizitei lui la Grange. Însă îi spunea că era incântat de bunătatea cu care unchiul îşi aducea aminte de el şi spera să-l întâlnească uneori în timpul plimbărilor, căci dorea să-l roage personal să nu-l despartă complet de verişoara lui

Această parte a scrisorii era simplă, fusese probabil compusă chiar de el. Heathcliff ştia că în acea vreme Linton era în stare să pledeze destul de elocvent pentru a

fi împreună cu Catherine.

„Nu vă cer să vină aici, scria tânărul Linton, dar trebuie oare să n-o mai văd niciodată pentru că tatăl meu îmi interzice să mă duc la ea acasă, iar dumneata îi interzici să vină la mine? Te rog, vino din când în când călare împreună cu ea spre Heights şi îngăduie-ne să schimbăm câteva cuvinte în prezenţa dumitale! Noi n-am greşit cu nimic pentru a îndura această despărţire, iar dumneata nu eşti supărat pe mine. N-ai nici un motiv să nu mă iubeşti; cred c-o recunoşti şi dumneata. Unchiule dragă, trimite-mi mâine câteva cuvinte binevoitoare şi lasă-ne să ne întâlnim oriunde doreşti, în afară de Thrushcross Grange. Sper că o întrevedere cu mine te va convinge că n-am caracterul tatălui meu; el susţine că sunt mai mult nepotul dumitale decât fiul lui şi, cu toate că am cusururi care să mă facă să fiu nedemn de Catherine, ea mi le-a trecut cu vederea, iar de dragul ei ar trebui să mi le ierţi şi dumneata. Mă întrebi de sănătate... mă simt mai bine. Dar, atâta vreme cât mi se taie orice speranţă şi sunt condamnat la singurătate sau la convieţuirea cu nişte oameni care nu m-au iubit niciodată şi nici nu mă vor iubi vreodată, cum aş putea fi vesel şi sănătos?”

Pentru că n-o putea însoţi pe Catherine, cu toate că-i era milă de băiat, Edgar nu i-a putut satisface rugămintea. A spus că se vor întâlni poate la vară, dar între timp l-a sfătuit să-i scrie din când în când şi, dându-şi bine seama de greaua situaţie pe care o avea în propria lui familie, i-a făgăduit că-i va da orice sfat sau mângâiere prin corespondenţă. Linton a acceptat; şi de n-ar fi fost strunit, ar fi stricat probabil totul umplându-şi scrisorile cu plângeri şi văicăreli. Dar tatăl său îl urmărea îndeaproape şi, firește, voia să vadă fiecare rând pe care i-l scria stăpânului meu; aşa că, în loc de a descrie suferinţele şi necazurile lui personale, probleme care-i ocupau tot timpul gândurile, cântă pe struna cruzimii cu care e constrâns să stea despărţit de prietena şi iubita lui,

rugându-l frumos pe domnul Linton să-i îngăduie cât de curând o întrevedere, căci altfel va crede că-i înşelat cu bună-ştiinţă prin promisiuni deşarte.

Acasă la noi, Cathy era o puternică aliată a lui Linton. Aşa că, în cele din urmă, l-au convins pe stăpânul meu să consimtă ca, o dată pe săptămână, să-i lase să facă împreună o plimbare călare sau pe jos, pe dealurile din apropiere de Grange, sub paza mea, căci în luna iunie stăpânul deodată se simţi şi mai slăbit. Cu toate că an de an strânsese o parte din venit mărind astfel averea tinerei domnişoare, avea dorinţa naturală ca ea să păstreze, sau cel puţin să se înapoieze cât mai curând în casa strămoşilor ei. Şi, după părerea stăpânului meu, singura posibilitate de a realiza acest lucru era să se căsătorească cu moştenitorul lui, neştiind că Linton — de altfel cred că nimeni nu ştia acest lucru — se stingea tot atât de iute ca şi el. Nici un doctor nu intra la Heights şi nimeni nu-l vedea pe domnul Linton Heacthcliff ca să ne poată da vreo veste în legătură cu starea sănătăţii lui. Eu, în ce mă privea, începusem să cred că presimţirile îmi erau greşite şi că se întremase probabil, de vreme ce vorbea despre o plimbare călare sau pe jos peste dealuri, mai ales că stăruia atât de mult să-şi realizeze planul. Nu mi-aş fi închipuit că un tată se poate purta atât de crud cu un copil care trage să moară, după cum am aflat mai târziu că s-a purtat Heathcliff cu Linton, silindu-l să pară atât de dornic de o întâlnire cu Catherine. Iar eforturile lui Heathcliff se înteţeau cu-atât mai mult cu cât planurile sale hrăpăreţe şi neomenoase erau ameninţate de moartea apropiată a băiatului.

CAPITOLUL 26

Era aproape în toiul verii când Edgar, după multă şovăială, cedă rugăminţilor celor doi tineri, şi Catherine şi cu mine pornirăm în prima noastră plimbare călare pentru a ne întâlni cu vărul ei. Era o zi întunecată, cu zăpuşeală, fără soare, dar cu cerul prea pestriţ şi neguros ca să ne temem de ploaie. Locul nostru de întâlnire fusese fixat la piatra de hotar de la încrucişarea drumurilor. Însă când am ajuns acolo, un mic păstor trimis în calea noastră ne spuse că domnul Linton se afla chiar la marginea domeniului Wuthering Heights şi ne-ar fi foarte îndatorat dacă am face câţiva paşi într-acolo.

— Asta înseamnă că domnul Linton a uitat prima condiţie a unchiului său, am remarcat; el ne-a poruncit să rămânem pe moşia Grange şi, dacă mai înaintăm, ieşim de pe ea.

— Bine, nu face nimic! Când vom ajunge la el o să întoarcem caii, răspunse tovarăşa mea, şi-o să ne plimbăm spre casa noastră.

Dar când am ajuns lângă Linton — nu era la mai mult de-un sfert de milă de uşa casei lui — am văzut că n-avea cal şi-am fost silite să descălecăm şi să-i lăsăm pe ai noştri să pască. Era culcat pe iarbă, aşteptând să ne apropiem, şi nu s-a ridicat până n-am fost la câţiva paşi de el. Dar umbla atât de greu şi era atât de palid, încât am exclamat imediat:

— Păi, domnule Heathcliff, dumneata nu eşti în stare să faci o plimbare în dimineaţa asta. Pari foarte bolnav!

Catherine îl privi cu durere şi uimire. Exclamaţia de

bucurie de pe buze i se transformă într-una de spaimă, iar cuvintele de bun-venit pentru o revedere atât de mult aşteptată se transformară într-o întrebare îngrijorată: dacă nu cumva se simte mai rău decât de obicei.

— Nu... mai bine... mai bine! zise el gâfâind, tremurând şi ţinând-o de mână, de parc-ar fi avut nevoie de sprijin.

Ochii lui albaştri, mari, rătăceau timid asupra ei, iar cearcănele din jurul lor le transformaseră expresia melancolică de odinioară într-una de duritate sălbăticită.

— Dar îţi este mai rău, stărui verişoara; mai rău decât atunci când te-am văzut ultima oară, eşti mai slab şi...

— Sunt ostenit, o întrerupse el grăbit. E prea cald ca să umblăm, hai să şedem aici. Iar dimineaţa adeseori mă simt rău... Tăticu' spune că am crescut prea repede.

Foarte nemulţumită de acest răspuns, Cathy se aşeză, iar el se întinse alături, lângă ea.

— Asta seamănă cu paradisul tău, zise ea, făcând un efort să fie veselă. Îţi aduci aminte de învoiala noastră de a petrece două zile aşa cum ne place nouă cel mai mult? Asta-i, desigur, o zi pe placul tău, numai că cerul e cu nori, dar sunt atât de uşori şi de străvezii încât e mai frumos decât dac-ar fi soare. Săptămâna viitoare, dacă poţi, o să mergem călare în parcul de la Grange; poate vedem şi paradisul meu.

Linton n-avea aerul să-şi reamintească despre ce e vorba, şi se vedea cât colo că-i e foarte greu să susţină o convorbire. Lipsa lui de interes pentru tot ce-i spunea Cathy, precum şi neputinţa de a o distra erau atât de evidente încât fata nu-şi putu ascunde dezamăgirea. Fiinţa şi purtarea lui Linton se schimbaseră într-un mod de nedescris. El care, odinioară, deşi morocănos, se putea transforma într-un om plăcut sub mângâieri, acum devenise cu totul apatic. Şi nu mai găsirăm aproape nici urmă din răutatea copilului care te necăjeşte şi te enervează numai ca să fie mângâiat; am văzut însă cu-atât mai limpede pe omul grav bolnav, urâcios şi absorbit

de nenorocirea lui, omul care respinge orice mângâiere şi e gata să considere veselia altora drept o insultă. Catherine observă, ca şi mine, că prezenţa ei era mai degrabă o pedeapsă decât o plăcere pentru el, şi de aceea, fără şovăială, propuse să plecăm. Dar, spre surpriza noastră, această propunere l-a trezit pe Linton din letargie şi l-a adus într-o stare de agitaţie stranie. Privind înspăimântat spre casa de la Heights, ne-a implorat să mai rămânem cel puţin încă o jumătate de ceas.

— Dar cred, zise Cathy, că te-ai simţi mai bine acasă la tine decât şezând aici; şi-apoi, după cum îmi dau seama, azi nu te pot distra cu poveştile, cântecele şi pălăvrăgeala mea. În astea şase luni ai ajuns mai înţelept decât mine. Nu-ţi mai place ceea ce-mi place mie. Dacă aş şti ce să fac ca să te înveselesc puţin, aş sta cu plăcere.

— Stai şi te odihneşte şi tu, răspunse el. Catherine, să nu crezi şi să nu spui că mă simt „foarte” rău. Zăpuşeala şi căldura mă apasă, dar înainte de venirea voastră m-am plimbat multă vreme singur. Spune-i unchiului că sunt destul de sănătos. Vrei?

— Am să-i spun că asta zici „tu”, Linton, dar eu nu pot afirma că-i aşa, observă tânăra mea domnişoară, uimită de încăpăţânarea cu care vărul ei susţinea un neadevăr atât de evident.

— Să vii aici şi joia viitoare, continuă el, ferindu-se de privirile ei nedumerite. Şi transmite-i mulţumirile mele unchiului pentru că ţi-a îngăduit să vii... cele mai călduroase mulţumiri, Catherine. Şi... dacă te întâlneşti cumva cu tata şi te-ntreabă despre mine, nu-l lăsa să creadă c-am fost atât de tăcut şi de prost. Nu face o mutră atât de tristă şi de abătută ca acum... o să se înfurie.

— Nu-mi pasă de furia lui! exclamă Catherine, crezând că mânia lui Heathcliff se va abate asupra ei.

— Dar mie-mi pasă, zise Linton, cutremurându-se. Nu-l

întărâta împotriva mea, Catherine, căci e foarte brutal.

— E sever cu dumneata, domnule Heathcliff? l-am întrebat. A obosit de atâta indulgenţă şi a trecut de la ura pasivă la ura activă?

Linton se uită iar la mine, dar nu-mi răspunse. Şi după ce Cathy mai şezu lângă el încă zece minute, în care timp Linton adormi cu capul căzut pe piept, scoţând doar câteva gemete înăbuşite de epuizare şi de durere, Cathy încercă să-şi aline deziluzia şi porni după afine, împărţindu-şi apoi cu mine rodul muncii. Lui nu-i oferi, căci îşi dădea seama că orice gest din parte-i îl obosea şi-l plictisea.

— A trecut o jumătate de ceas, Ellen? îmi şopti la ureche în cele din urmă. Nu văd pentru ce trebuie să mai stăm. A adormit şi sunt sigură că tăticu' abia aşteaptă să ne vadă acasă.

— Bine, dar nu-l putem lăsa aici dormind, i-am răspuns, trebuie să stăm până se trezeşte, ai răbdare. Erai atât de grăbită să pleci de-acasă, ţi-aduci aminte! Observ însă că dorinţa de a-l vedea pe bietul Linton ţi s-a evaporat destul de iute!

— Pentru ce a dorit „el" să mă vadă? întrebă Catherine. În momentele lui de cea mai proastă dispoziţie îl iubeam mai mult decât în starea asta ciudată. Am impresia c-a fost silit să vină la... această întâlnire... de teamă să nu-l certe tatăl lui. Dar eu nu vin aici ca să-i fac plăcere domnului Heathcliff, oricare ar fi motivele ce-l împing să-i poruncească lui Linton să îndure această pedeapsă. Deşi mă bucur că-i sănătos, îmi pare rău că-i mult mai puţin prietenos şi mult mai rece faţă de mine.

— Adică dumneata crezi că e mai sănătos?

— Da, răspunse ea, pentru că, după cum ştii, e incapabil să nu se înduioşeze de suferinţele lui. Nu cred că acum e sănătos, aşa cum mi-a cerut să-i spun lui tăticu', dar e foarte probabil că se simte mai bine.

— Aici nu suntem de aceeaşi părere, domnişoară

Cathy, am adăugat eu; după mine îi este mult, mult mai rău.

În acel moment Linton tresări din moţăială îngrozitor de speriat şi întrebă dacă nu cumva l-a strigat cineva.

— Nu, zise Catherine, poate-ai visat. Nu pot pricepe pentru ce moţăi pe câmp dimineaţa!

— Mi se pare că l-am auzit pe tata, gâfâi el şi-apoi îşi ridică privirea spre cerul posomorât de deasupra noastră. Sunteţi sigure că n-a vorbit nimeni?

— Sigure de tot, răspunse vara lui. Numai Ellen şi cu mine: ne contraziceam în ceea ce priveşte sănătatea ta. Eşti într-adevăr mai tare, Linton, decât astă-iarnă când ne-am despărţit? Dar sentimentul tău faţă de mine sunt sigură c-a slăbit! Vorbeşte... aşa-i?

Când răspunse, ochii îi erau plini de lacrimi:

— Da, sunt mai tare!

Dar, tot sub impresia glasului aceluia imaginar, privirea îi rătăcea de colo colo, căutând să-l descopere pe cel care-l strigase. Cathy se ridică.

— Pentru azi ajunge, trebuie să ne despărţim, îi zise. N-am să-ţi ascund că am fost amarnic decepţionată de întâlnirea noastră, cu toate că n-am să spun asta nimănui; dar nu pentru că m-aş teme de domnul Heathcliff!

— Taci! murmură Linton. Pentru numele lui Dumnezeu, taci! Uite-l că vine. Şi se agăţă de braţul bietei Catherine, luptându-se s-o mai reţină.

Dar auzind acestea, ea se desfăcu în grabă şi o fluieră pe Minny, care-o asculta ca un câine.

— Joia viitoare am să fiu aici! strigă ea, sărind în şa. La revedere! Grăbeşte-te, Ellen!

Astfel l-am părăsit: aproape inconştient de plecarea noastră, mult prea absorbit de spaima provocată de apropierea tatălui.

Înainte de a ajunge acasă, dezamăgirea bietei Catherine se mai îndulci, transformându-se într-un

sentiment complex de milă şi regret, în care se amesteca şi oarecare îngrijorare cu privire la sănătatea lui Linton şi a mediului în care trăia. Aici îi împărtăşeam şi eu părerile, deşi am sfătuit-o să nu vorbească prea mult, sperând că cea de-a doua întâlnire ne va îngădui să judecăm mai bine situaţia. Stăpânul ne-a cerut o amănunţită dare de seamă asupra plimbării noastre. Mulţumirile transmise de nepotul său au fost relatate întocmai, dar peste toate celelalte domnişoara Cathy trecu uşor. Eu, de asemenea, i-am răspuns în doi peri la întrebări, căci nu ştiam ce să-i ascund şi ce să-i dezvălui.

CAPITOLUL 27

Şapte zile trecură ca o clipă, şi fiecare din ele fu pecetluită de înrăutăţirea rapidă a stării lui Edgar Linton. Dezastrul care, până atunci, se producea în luni de zile, acum se săvârşea în câteva ceasuri. Catherine, pe care am fi vrut s-o mai păcălim, nu se mai lăsa păcălită; mintea ei ageră ghicise ceea ce sa petrecea şi se gândea în taină la îngrozitoarea eventualitate care, încetul cu încetul, devenea certitudine. Când sosi ziua de joi, nu avu curajul să pomenească de plimbarea plănuită de-atâta vreme; dar eu i-am reamintit-o stăpânului şi-am obţinut permisiunea de-a o scoate pe Cathy la aer, căci în ultima vreme lumea ei se rezuma la bibliotecă, unde tatăl petrecea zilnic câteva ceasuri — singurele în care nu sta culcat — şi la camera acestuia. Îi părea rău de fiecare clipă pe care n-o petrecea aplecată asupra pernei lui, sau aşezată lângă el. Faţa îi era trasă de-atâta veghe şi tristeţe, iar stăpânul fu încântat s-o trimită la ceea ce — aşa-i plăcea lui să creadă — va fi o plăcută schimbare de decor şi societate; apoi se mai mângâia cu nădejdea că poate astfel nu va rămâne cu totul singură după moartea lui.

El avea o idee fixă — ghicisem asta dintr-o seamă de observaţii de-ale lui care-i scăpaseră fără vrere: credea că întrucât nepotul îi semăna la chip, îi semăna şi la suflet. Scrisorile lui Linton, care cuprindeau puţine indicii, sau poate nici unul, asupra caracterului său urât, nu l-au putut lămuri, iar eu, dintr-o slăbiciune scuzabilă, m-am abţinut să-i deschid ochii, întrebându-mă la ce-ar folosi

să-i tulbur ultimele clipe cu lucruri pe care n-avea nici puterea şi nici prilejul să le mai dreagă.

Am amânat excursia noastră până după-amiază, o după-amiază de august, ca de aur. Fiecare adiere dinspre munţi era atât de înviorătoare, încât mi se părea că oricine ar respira-o, chiar de-ar fi pe moarte, ar reveni la viaţă. Chipul bietei Catherine era întocmai ca priveliştea pe care umbrele şi lumina soarelui se succedau în zbor rapid; numai că pe faţa ei umbrele zăboveau mai mult, iar lumina era mai trecătoare, căci inima ei, sărăcuţa, se căina şi de această înseninare de-o clipă.

Îl văzurăm pe Linton pândindu-ne din locul stabilit la ultima întâlnire. Tânăra mea stăpână descălecă şi-mi spuse că, fiind hotărâtă să stea foarte puţin, ar fi mai bine ca eu să rămân călare şi să ţin şi poneiul ei. Dar n-am fost de acord; nu voiam să risc s-o pierd din ochi nici măcar un minut pe cea care-mi fusese încredinţată. Aşa că ne-am căţărat împreună pe povârnişul acoperit cu bălării. De data asta domnul Linton Heathcliff ne-a primit mai vioi; totuşi nu era o vioiciune provocată de bună dispoziţie sau de bucurie, ci semăna mai degrabă a frică.

— Aţi întârziat, zise el, vorbind tăios şi cu eforturi. Tatăl dumitale e foarte bolnav, nu-i aşa? Credeam că n-ai să vii.

— De ce nu vorbeşti deschis?! strigă Catherine fără a-l saluta. Pentru ce nu-mi spui fără înconjur că nu vrei să mă vezi?! E ciudat, Linton, că m-ai adus aici pentru a doua oară numai ca să ne chinuim, şi încă fără nici un motiv!

Linton tremura şi se uita la ea, pe jumătate implorând-o, pe jumătate ruşinat; dar Cathy n-avea destulă răbdare să-i suporte purtarea enigmatică.

— Tatăl meu „este” foarte bolnav, zise ea. Pentru ce mă iei de la căpătâiul lui? Pentru ce n-ai trimis pe cineva să mă dezlege de promisiune, dacă nu doreai să mă ţin de cuvânt? Ascultă! Vreau o explicaţie. Mie nu-mi stă mintea la joacă şi glume. Acum nu mă pot ţine de

răzgâielile tale!

— Răzgâielile mele! murmură el. Ce răzgâieli? Pentru numele lui Dumnezeu, Catherine, nu te uita atât de furioasă la mine! Dispreţuieşte-mă cât pofteşti, sunt un nemernic, un laş şi-un ticălos, nici nu pot fi dispreţuit după cât aş merita, dar sunt prea prăpădit pentru furia ta. Urăşte-l pe tatăl meu şi opreşte pentru mine numai dispreţul.

— Prostii! strigă Catherine scoasă din fire. Băiat prost şi nătărău ce eşti! Ia te uită, tremură de parc-aş vrea, într-adevăr, să dau în el! Nu trebuie să-mi cerşeşti dispreţul, Linton, căci ţi-l poate ţine oricine şi oricând la dispoziţie. Pleacă de-aici! Am să mă-ntorc acasă. E-o prostie să te scoată cineva de lângă sobă, şi să pretindem... şi să pretindem, ce? Nu mă apuca de fustă! Dacă mi-ar fi milă de tine pentru că plângi şi pentru că pari atât de speriat, ar trebui să respingi o asemenea milă. Ellen, spune-i cât de ruşinoasă-i purtarea lui. Ridică-te, şi nu te înjosi purtându-te ca o târâtoare abjectă...”Ridică-te!” Cu faţa scăldată în lacrimi şi cu o expresie de durere nespusă, Linton se trânti, fără pic de vlagă, la pământ; părea chinuit de o groază cumplită.

— Oh! zise plângând în hohote. Nu mai pot îndura! Catherine! Catherine, să ştii că sunt un trădător, da, şi nu cutez să ţi-o spun! Dar dacă mă părăseşti, am să fiu omorât! Catherine, scumpa mea, viaţa mea e-n mâinile tale; iar tu mi-ai spus că mă iubeşti, şi dacă mă iubeşti nu vei avea nimic de suferit. Nu pleci, nu-i aşa? Blânda, dulcea, buna mea Catherine! Şi poate vei consimţi... şi-atunci mă va lăsa să mor alături de tine!

Tânăra mea domnişoară, văzând spaima lui profundă, se aplecă să-l ridice. Vechiul ei sentiment de blândă îngăduinţă îi birui supărarea. Era din nou mişcată şi îngrijorată peste măsură.

— Să consimt la ce? întrebă ea. Să mai rămân? Spune-mi ce-nseamnă vorbele astea ciudate şi rămân. Te

contrazici şi nu mai înţeleg nimic! Fii calm şi sincer, mărturiseşte-mi tot ce ai pe suflet. Nu vrei să-mi faci nici un rău, Linton, nu-i aşa? N-ai lăsa pe nici un duşman să-mi facă vreun rău, dacă l-ai putea împiedica, nu-i aşa? Cred că eşti laş în ceea ce te priveşte pe tine, dar nu atât de laş încât să-ţi trădezi cea mai bună prietenă!

— Dar tata m-a ameninţat, zise băiatul gâfâind, împreunându-şi degetele slabe, şi mie mi-e groază de el... mi-e groază de el! Nu „cutez” să-ţi spun!

— Aşa? Bine! zise Catherine cu o milă plină de dispreţ. Păstrează-ţi secretul, eu „nu” sunt laşă! Salvează-te pe tine. Mie nu mi-e frică!

Mărinimia ei îi stoarse lacrimi. Linton plângea în neştire, sărutându-i mâinile, de care se sprijinea, dar nu avu curajul să vorbească. Eu mă întrebam ce-o fi misterul acesta, şi-am hotărât că n-o voi mai lăsa niciodată pe Catherine să sufere, cu ştiinţa mea, numai ca să-i facă lui sau altcuiva bine. Deodată am auzit foşnet prin bălării, am ridicat privirea şi l-am văzut pe domnul Heathcliff chiar lângă noi, coborând dinspre Heights. Nu aruncă nici o privire spre cei doi tineri, cu toate că era destul de aproape ca să-l fi auzit pe Linton plângând, ci mă salută cu un glas destul de prietenos, glas pe care nu-l avea decât faţă de mine, dar a cărui sinceritate nu m-a putut împiedica să mă îndoiesc şi zise:

— Ce plăcere să te văd atât de aproape de casa mea, Nelly! Ce mai e pe la Grange? Ia să auzim! Se zvoneşte, adăugă el coborând glasul, că Edgar Linton e pe patul de moarte. Poate că lumea exagerează!

— Nu exagerează. Stăpânul meu e pe moarte, i-am răspuns; e adevărat ce spune lumea. Trist lucru pentru noi toţi, dar o binecuvântare pentru el!

— Cât crezi că mai durează? Întrebă.

— Nu ştiu, i-am răspuns.

— Pentru că, urmă uitându-se la cei doi tineri, care stăteau nemişcaţi sub ochii lui — Linton părea că nu

îndrăzneşte să-şi mişte sau să-şi ridice capul, iar din pricina lui nici Catherine nu se putea clinti — pentru că băiatul acela de colo pare hotărât să-mi zădărnicească planurile, aşa că i-aş fi recunoscător unchiului său dacă s-ar grăbi şi s-ar duce înaintea lui. Ia ascultă!... E multă vreme de când secătura joacă comedia asta? I-am „dat" eu câteva lecţii de cum trebuie să se miorlăie. Totdeauna e-atât de vioi când e cu domnişoara Linton?

— Vioi? Nu... a fost cât se poate de trist, i-am răspuns. Uită-te la el! Îţi spun drept că în loc să hoinărească pe dealuri cu iubita lui, ar face mai bine să stea în pat sub îngrijirea unui doctor.

— Aşa va fi peste o zi sau două, mârâi Heathcliff. Dar deocamdată... scoală-te, Linton! Scoală-te! strigă el. Nu te târî pe jos. Ridică-te imediat!

Linton se prăbuşi din nou la pământ. Cred că spaima şi neajutorarea îi ajunseseră la paroxism sub privirile tatălui, căci nu avea nici un alt motiv să se poarte astfel. Făcu mai multe sforţări să-i asculte porunca, dar pentru moment puţina lui putere dispăruse şi căzu din nou cu un geamăt. Domnul Heathcliff înaintă spre el şi-l ridică, apoi îl sprijini de-un dâmb acoperit cu iarbă.

— Acum, zise el cu o furie reţinută, să ştii că mă supăr; şi dacă nu-ţi poţi domina neputinţa... Fir-ai tu al dracului! Ridică-te imediat!

— Da, tată, mă ridic, spuse el gâfâind. Numai lasă-mă-n pace, căci, de nu, leşin. Am făcut aşa cum ai dorit tu, sunt sigur, Catherine are să-ţi spună că... eu... am fost vesel! Ah, rămâi lângă mine, Catherine, dă-mi mâna...

— Ia-o pe-a mea, zise tatăl lui, şi ţine-te pe picioare. Uite-aşa... Ea îţi va oferi braţul aşa... uită-te la ea. Ai să crezi că sunt chiar diavolul, domnişoară Linton, dacă pot provoca o asemenea spaimă. Fii, te rog, bună şi condu-l până acasă. Vrei? Tremură dacă mă ating de el.

— Linton, dragul meu, şopti Catherine, eu nu pot merge la Wuthering Heights, tăticu' mi-a interzis. Tatăl tău n-o

să-ţi facă nici un rău. De ce eşti atât de speriat?

— Pentru nimic în lume nu mă mai întorc în casa aceea, răspunse el. Nu „pot” să mă-ntorc acolo fără tine!

— Stai! strigă tatăl. Să respectăm scrupulele filiale ale domnişoarei Catherine. Nelly, du-l dumneata acasă, iar eu am să-ţi urmez sfatul, în ceea ce priveşte doctorul, fără întârziere.

— Şi-ai să faci foarte bine, i-am răspuns. Dar eu trebuie să rămân cu stăpâna mea; nu uita că îngrijirea fiului dumitale nu intră în atribuţiile mele.

— Eşti foarte îndărătnică, ştiu, zise Heathcliff, aşa că mă obligi să-l ciupesc puţin pe copilaş şi să-l fac să ţipe ca să-ţi trezească mila. Atunci, haide, eroul meu! Vrei să te-ntorci acasă însoţit de mine?

Şi se apropie din nou de Linton, prefăcându-se c-ar vrea să pună mâna pe făptura lui şubredă; dar Linton se feri de el şi se agăţă de Cathy, implorând-o să-l însoţească până acasă. Rugăminţile lui erau atât de deznădăjduite, incât nu permiteau nici un fel de refuz; şi, cu toate că nu eram de acord, n-am putut-o împiedica. De fapt, cum era să-i refuze ajutorul? Noi nu puteam înţelege pentru ce e atât de îngrozit, dar îl vedeam neputincios în faţa groazei, şi mi se părea că, dacă spaima va mai creşte, băiatul îşi va pierde minţile. Am ajuns până-n pragul uşii. Catherine intră; eu am aşteptat-o să-l aşeze pe bolnav într-un fotoliu, sperând că se va întoarce imediat. Dar domnul Heathcliff, împingându-mă pe la spate, strigă:

— Casa mea nu-i ciumată, Nelly! Şi am de gând să fiu ospitalier astăzi; stai jos şi dă-mi voie să închid uşa.

O închise şi o încuie. Tresării.

— O sa vă ofer un ceai înainte de a vă întoarce acasă, adăugă el. Sunt singur că Hareton s-a dus cu nişte vite la Lees, iar Zillah şi Joseph au plecat într-o călătorie de plăcere; şi cu toate că sunt obişnuit să fiu singur, îmi place, când am prilejul, să mă bucur de o companie

interesantă. Domnişoară Linton, ia loc lângă „el”. Îţi dau şi eu ce am: darul meu nu prea merită să fie primit, dar altceva n-am. Vreau să spun că ţi-l ofer pe Linton. Uite cum mă priveşte! Ciudat ce sentimente sălbatice se trezesc în mine când mi se pare că provoc teama cuiva! Dacă m-aş fi născut într-o ţară cu legi mai puţin severe şi gusturi mai puţin delicate, m-aş fi distrat făcând pe-ndelete vivisecţia celor doi de colo. Aşa, ca să treacă o seară.

Respiră adânc şi izbi masa înjurând ca pentru el:

— La dracu’! Îi urăsc!

— Mie nu mi-e frică de dumneata! exclamă Catherine, care nu auzise ultima parte a discursului. Apoi se apropie de el; ochii ei negri scânteiau de furie şi de hotărâre. Dă-mi cheia, vreau să mi-o dai! zise ea. N-o să mănânc şi n-o să beau aici nimic, să ştiu bine că mor de foame.

Heathcliff ţinea cheia în mâna care-i rămăsese pe masă. Ridică privirea, cuprins de un fel de mirare văzându-i îndrăzneala; sau poate că glasul şi privirile ei i-au reamintit fiinţa de la care le moştenise. Cathy se repezi la cheie şi aproape că reuşi, printre degetele lui desfăcute, să pună mâna pe ea. Dar gestul ei îl readuse la realitate, şi Heathcliff strânse din nou pumnul.

— Şi-acum, Catherine Linton, zise el, pleacă de-aici, altfel te trântesc la pământ, şi doamna Dean ar înnebuni.

Fără a ţine seama de ameninţarea lui, Cathy îi apucă din nou pumnul în care se afla cheia.

— Vom pleca de-aici! repetă ea sforţându-se din răsputeri să-i desfacă degetele şi, văzând că unghiile nu-l impresionează, se folosi de dinţi cu destul de multă tărie.

Heathcliff îmi aruncă nişte priviri care, pentru o clipă, m-au împiedicat să intervin. Catherine era prea atentă la degetele lui puternice, ca să-i mai observe şi faţa. Heathcliff deschise pumnul brusc şi renunţă la obiectul disputei. Dar, înainte ca ea să fi luat cheia, o prinse cu mâna în care avusese cheia şi-o trase pe genunchi,

administrându-i cu cealaltă, pe unul din obraji, o ploaie de palme înspăimântătoare; şi fiecare palmă ar fi fost suficientă ca ameninţarea lui să devină realitate, dacă ea ar fi putut să cadă jos.

Văzând această violenţă diabolică, m-am repezit furioasă la el.

— Nemernicule! am început să strig. Nemernic ce eşti!

O lovitură în piept mă făcu să tac. Fiind corpolentă, îmi pierd uşor răsuflarea; aşa că, din cauza loviturii, şi a furiei, am dat înapoi, clătinându-mă ameţită şi având senzaţia că mă înăbuş sau că-mi plesneşte o vână. Scena se isprăvi în două minute. Catherine, eliberată, îşi duse amândouă mâinile la tâmple; parcă nu era sigură dacă mai are urechi sau ba. Tremura ca varga, sărmana fetiţă, şi se rezemă de masă cu desăvârşire năucită.

— Vezi că ştiu cum se pedepsesc copiii?! zise ticălosul cu sălbăticie, în timp ce se apleca să pună din nou mâna pe cheia care căzuse jos. Şi-acum du-te la Linton, cum ţi-am spus, şi plângi cât pofteşti! Ca mâine am să fiu tatăl tău... singurul tată pe care-l vei mai avea peste câteva zile... şi-ai să mai încasezi de-astea din belşug. Tu poţi răbda multe, nu eşti o prăpădită, şi-ai să le guşti în fiecare zi dacă-ţi mai surprind în ochi răutatea aceea drăcească!

Cathy, în loc să se ducă la Linton, se repezi la mine, îngenunche şi, punându-şi obrajii aprinşi în poala mea, începu să plângă în gura mare. Vărul ei se ghemuise într-un colţ al băncii, tăcut ca un şoarece, felicitându-se, îndrăznesc să spun, că bătaia o primise altul, şi nu el. Domnul Heathcliff, observând că suntem încremeniţi cu toţii, se ridică şi, foarte îndemânatic, făcu ceaiul. Ceştile şi farfuriile fuseseră pregătite din timp. Turnă ceaiul şi-mi oferi o ceaşcă.

— Haide, spală-ţi veninul, zise. Şi dă-i şi răsfăţatei tale şi ăluia al meu. Nu-i otrăvit, cu toate că l-am pregătit eu. Mă duc afară să caut caii.

Primul nostru gând, văzându-l ducându-se, a fost să căutăm o ieşire. Am încercat uşa dinspre bucătărie, dar era încuiată pe dinafară; ne-am uitat la ferestre, dar erau prea înguste chiar şi pentru corpul subţire al lui Cathy.

— Domnule Linton, am strigat eu văzând că suntem întemniţate în toată legea, dumneata ştii ce urmăreşte diabolicul dumitale tată şi, dacă nu ne spui, am să-ţi trag câteva peste urechi, aşa cum a tras el peste ale verişoarei dumitale!

— Da, Linton, trebuie să ne spui, zise Catherine. Din cauza ta am venit aici, şi-ar fi un semn de răutate şi nerecunoştinţă dacă refuzi să vorbeşti.

— Dă-mi ceai, mi-e sete. După aceea am să vă spun, răspunse el. Doamnă Dean, să pleci de-aici. Nu-mi place când stai aşa, pe capul meu. Ah, Catherine, ţi-au picat lacrimile în ceaşca mea. Nu mai beau ceaiul ăsta, dă-mi altul.

Catherine îi turnă altul şi-şi şterse obrazul. Mie mi-era scârbă de calmul micului nemernic, care nu se mai temea pentru pielea lui. Spaima pe care-o manifestase pe dealuri dispăruse de cum intrase în casă la Wuthering Heights. Aşa c-am ghicit că fusese ameninţat c-o bătaie groaznică dacă nu izbuteşte să ne atragă în casă şi că, o dată faptul împlinit, nu mai avea alte temeri imediate.

— Tăticu’ vrea să ne căsătorim, continuă el, după ce sorbi puţin ceai. Ştie că tăticul tău nu ne-ar lăsa să ne căsătorim acum, dar se teme c-o să mor dacă mai aşteptăm. De aceea vrea să ne căsătorim mâine, iar dumneata trebuie să rămâi la noapte aici. Dacă faci cum vrea el, poţi să te întorci acasă poimâine, şi-ai să mă iei şi pe mine acolo.

— Să te ia cu ea, nenorocitule? am exclamat eu. „Dumneata” să te însori? Dar cum? Omul ăsta e nebun, ori crede că noi toţi suntem nişte smintiţ! Şi dumneata îţi închipui că domnişoara asta tânără, frumoasă, sănătoasă, fata asta plină de viaţă se va lega de o maimuţă

prăpădită ca dumneata? Dumneata crezi că se va găsi „cineva”, ca să nu mai vorbim de domnişoara Catherine Linton, care să te ia de bărbat? Meriţi să fii bătut cu biciul pentru că ne-ai ademenit să venim aici cu prefăcătoria şi văicărelile dumitale mişeleşti! Şi-acum... nu te uita ca un tâmpit! Îmi vine să-ţi trag o zgâlţâială straşnică pentru trădarea dumitale neruşinată şi pentru îngâmfarea prostească de care-ai fost în stare!

L-am scuturat niţel, dar el începu să tuşească, recurgând la resursele lui obişnuite de gemete şi plânsete, iar Catherine mă dojeni.

— Să rămân aici toată noaptea? Asta nu! zise ea, privind atent în jur. Ellen, am să dau foc la uşa asta, dar tot am să ies.

Şi ar fi pornit pe loc la înfăptuirea acestei ameninţări dacă Linton nu s-ar fi speriat iarăşi din pricina iubitei lui persoane. O strânse cu braţele lui firave şi, plângând în hohote, îi zise:

— Nu vrei să mă iei şi să mă salvezi? Nu vrei să mă laşi să vin cu tine la Grange? O, scumpa mea Catherine, nu pleca, nu mă părăsi! „Trebuie” să-l asculţi pe tatăl meu... „Trebuie!”

— Eu trebuie să-l ascult pe-al meu, îi răspunse ea, şi să-l scap de această aşteptare chinuitoare. Toată noaptea! Ce-o să creadă? Probabil c-a şi început să dispere. Ori sparg o uşă, ori îi dau foc, dar trebuie să ies de-aici. Fii liniştit, că nu te ameninţă nimic, dar dacă mă opreşti... Linton, eu îl iubesc pe tăticu’ mai mult decât pe tine!

Spaima mortală pe care-o simţea în faţa mâniei domnului Heathcliff redădu băiatului elocvenţa laşităţii. Catherine era aproape înnebunită, dar stăruia că trebuie să plece acasă şi încerca să-l implore, ea de data asta, şi să-l convingă să-şi înfrângă suferinţa egoistă. În timp ce el vorbea astfel, temnicerul nostru se întoarse.

— Animalele voastre au fugit, zise el, şi... ia te uită,

Linton, iar miorlăîî? Ce ţi-a făcut? Haide, haide... linişteşte-te şi du-te la culcare. Peste-o lună sau două, băiete, ai să-i poţi plăti cu o mână viguroasă toată tirania pe care-o înduri acum. Tu suferi din pură dragoste, nu-i aşa? Doar n-ai nici un alt motiv. Are să te ia de bărbat! Şi-acum du-te la culcare! Zillah nu vine astă-seară acasă, aşa că trebuie să te dezbraci singur! Tăcere! Să nu te mai aud. Cum ajungi în camera ta, nu mă mai apropii de tine. N-ai de ce te teme. Din întâmplare, te-ai purtat destul de bine. Restul mă priveşte pe mine.

Heathcliff rosti aceste cuvinte ţinând uşa deschisă, ca să treacă fiul său. Acesta ieşi ca un căţel, temându-se ca nu cumva omul care-i dădea drumul să-i tragă o lovitură vicleană. Apoi Heathcliff răsuci din nou cheia în broască şi se apropie de foc; stăpâna mea şi cu mine stăteam tăcute. Catherine ridică privirea şi, instinctiv, duse mâna la obraz. Apropierea lui reînviase în ea o senzaţie dureroasă. Nimeni altul n-ar fi fost în stare să privească aspru acest gest copilăresc, dar el se încruntă şi mârâi:

— Aha, zici că nu-ţi e frică de mine? Îţi ascunzi bine curajul! Pari al dracului de speriată!

— Acum sunt speriată, răspunse ea, pentru că, dacă rămân aici, tăticu' va fi nenorocit; şi cum aş putea îndura să-l fac să sufere când el... când el... Domnule Heathcliff „lasă-mă" să mă duc acasă! Îţi făgăduiesc că mă mărit cu Linton; şi tăticu' vrea asta, iar eu îl iubesc. Pentru ce să mă sileşti să fac un lucru pe care l-aş face eu însămi de bunăvoie?

— Numai să îndrăznească să te silească! am strigat eu. Există legi în ţara asta, slavă Domnului că există, chiar dacă ne aflăm într-un loc atât de părăsit. L-aş denunţa chiar de-ar fi fiul meu; asta-i o crimă pentru care nu există îndurare!

— Tăcere! zise ticălosul. Du-te dracului cu strigătele tale! N-am chef să te aud vorbind. Domnişoară Linton, nu ştii ce plăcere-mi face când mă gândesc că tatăl dumitale

e nenorocit. N-am să dorm la noapte de bucurie. N-ai fi putut nimeri o cale mai sigură ca să-ţi fixezi reşedinţa sub acoperişul meu pentru următoarele douăzeci şi patru de ore decât spunându-mi că va avea drept consecinţă acest fapt. În ceea ce priveşte promisiunea dumitale de a te căsători cu Linton, voi avea eu grijă să te ţii de cuvânt, căci nu vei părăsi casa mea până când treaba asta nu se va împlini.

— Atunci trimite-o pe Ellen să-i spună lui tăticu' că nu mi s-a întâmplat nimic! exclamă Catherine plângând amarnic. Sau căsătoreşte-mă numaidecât cu Linton. Bietul tăticu'. Ellen, o să creadă că ne-am pierdut. Ce ne facem?

— Da' de unde! O să creadă c-ai obosit îngrijindu-l şi c-ai plecat să te distrezi un pic, răspunse Heathcliff. Nu poţi spune că n-ai intrat de bunăvoie în casa mea dispreţuind sfatul lui de a nu o face. De altfel e absolut firesc să doreşti să te distrezi la vârsta dumitale şi să te fi săturat să dădăceşti un om bolnav, mai ales când acel bărbat nu-ţi e decât tată. Catherine, cele mai fericite zile ale vieţii lui s-au isprăvit când au început zilele dumitale. Îndrăznesc să-ţi spun că te-a blestemat pentru c-ai venit pe lume — cel puţin eu aşa am făcut — şi drept este să te blesteme şi când pleacă din lumea asta, iar eu te voi blestema de asemenea. Nu te iubesc! Şi cum te-aş pute-a iubi? Termină cu plânsul! După câte prevăd, asta o să fie principala dumitale distracţie de azi înainte, dacă nu cumva Linton, recunoscător, va căuta să te răsplătească pentru pierderile suferite, aşa cum părintele dumitale grijuliu îşi face iluzii că va fi. Scrisorile lui pline de mângâieri şi sfaturi m-au distrat peste măsură. În ultima lui scrisoare îi recomanda comorii mele să aibă grijă de comoara lui şi să fie bun cu ea după ce-o va lua de nevastă. Grijuliu şi blând... Iată o atitudine părintească. Dar Linton are nevoie pentru propria lui persoană de toată grija şi blândeţea pe care le posedă. Linton va şti să

joace bine rolul unui mic tiran. El e în stare să chinuiască oricâte pisici dacă li s-ar scoate mai întâi dinţii şi li s-ar tăia ghearele. Ai să-i poţi povesti unchiului său, când te vei întoarce acasă, lucruri frumoase despre blândeţea nepotului, te asigur!

— Bine faci! i-am spus. Dezvăluie-i caracterul fiului dumitale. Arată-i cât îţi seamănă, şi-apoi sper că domnişoara Cathy se va gândi de două ori înainte de-a lua de bărbat un şarpe ca ăsta!

— Nu ţin deloc să vorbesc acum despre însuşirile lui bune, răspunse Heathcliff; pentru că trebuie să-l accepte, ori să rămână prizonieră, şi dumneata împreună cu ea, până la moartea stăpânului dumitale. Pot foarte bine să vă reţin aici pe-amândouă, ascunse. Dacă nu mă crezi, încurajeaz-o să-şi retragă cuvântul şi vei avea prilejul să te-ncredinţezi singură.

— N-am să-mi retrag cuvântul, zise Catherine. Mă voi căsători cu el chiar în ceasul ăsta, dac-o să mă pot duce, după aceea, la Thrushcross Grange. Domnule Heathcliff, eşti un om dur, dar nu eşti un diavol şi nu cred că vrei să-mi distrugi din pură răutate întreaga fericire. Dacă tăticu' crede că l-am părăsit intenţionat şi moare înainte de a mă întoarce acasă la el, cum aş mai putea trăi? Am renunţat să mai plâng, dar am să cad în genunchi la picioarele dumitale şi n-am să mă ridic, şi n-am să-mi iau ochii de pe faţa dumitale până când nu te vei uita în ochii mei! Nu! Nu întoarce capul! Uită-te la mine! N-ai să vezi nimic provocator. Eu nu te urăsc. Eu nu sunt mânioasă pentru că m-ai lovit. Dumneata n-ai iubit în viaţa dumitale pe nimeni, unchiule? Niciodată? Ah! Trebuie să te uiţi o dată în ochii mei! Sunt atât de nenorocită, nu se poate să nu-ţi pară rău şi să nu-ţi fie milă de mine.

— Ia-ţi degetele astea de şopârlă de pe mine şi cară-te de-aici, că, de nu, dau cu piciorul în tine! strigă Heathcliff respingând-o cu brutalitate. Prefer să fiu în strânsoarea unui şarpe. Cum dracu-ţi poţi închipui că mă vei

îndupleca? „Te detest!”

Ridică din umeri şi se scuturǎ, de parcă într-adevăr toată carnea de pe el ar fi fost cuprinsă de silă, şi-şi împinse înapoi scaunul, în timp ce eu m-am ridicat şi-am deschis gura să dau drumul unui adevărat torent de insulte. Dar am amuţit la mijlocul primului cuvânt, căci m-a ameninţat că, dacă mai pronunţ o silabă; voi fi încuiată singură într-o cameră. Se întunecase... Am auzit nişte voci la poarta grădinii. Gazda noastră ieşi în grabă: el era cu mintea întreagă, noi însă nu. Vorbi acolo vreo două sau trei minute, apoi se întoarse singur.

— Credeam c-a venit vărul dumitale, Hareton, i-am spus eu bietei Catherine. Ce n-aş da să sosească! Mai ştii? Poate c-ar fi de partea noastră.

— Au fost trei servitori de la Grange trimişi să vă caute, zise Heathcliff, care auzise ce spusesem. Ai fi putut deschide o fereastră şi striga, dar pot să jur că puicuţa e încântată că n-ai făcut-o. E bucuroasă c-o forţez să stea aici. Sunt sigur.

Dându-ne seama c-am pierdut ocazia, am dat amândouă frâu liber deznădejdii, iar el ne-a lăsat să ne văităm până la ora nouă. Atunci ne-a poruncit să ne urcăm sus prin bucătărie, în odaia lui Zillah. I-am şoptit tovarăşei mele să se supună, sperând că vom reuşi să ieşim pe fereastra de-acolo, sau să trecem în pod, şi apoi să fugim printr-o lucarnă. Dar fereastra era tot atât de îngustă ca şi cele de jos, iar ieşirea prin pod fusese zăvorâtă anume, aşa că eram încuiate ca şi până atunci. Nici una dintre noi nu s-a culcat. Catherine, încremenită în faţa ferestrei, aştepta cu nerăbdare dimineaţa; şi singurul răspuns pe care l-am primit la nenumăratele mele rugăminţi de-a se odihni au fost câteva suspine adânci. M-am aşezat într-un fotoliu şi, în timp ce mă suceam încoace şi încolo, m-am judecat aspru pentru multele prilejuri în care nu-mi făcusem datoria aşa cum se cuvenea; căci în clipa aceea mă bătea gândul că de

aici se trăseseră toate nenorocirile stăpânilor mei. De fapt nu era chiar aşa, îmi dau seama acum, dar aşa mi s-a părut în noaptea aceea îngrozitoare, şi-l socoteam chiar şi pe Heathcliff mai puţin vinovat decât mine.

Heathcliff veni la ora şapte şi întrebă dacă domnişoara Linton s-a sculat. Ea se repezi imediat la uşă şi răspunse că da.

— Atunci haide, zise el, deschizând uşa şi trăgând-o afară.

M-am ridicat s-o urmez, dar el răsuci din nou cheia. Am cerut să-mi dea drumul.

— Ai răbdare, răspunse el; îţi trimit într-o clipă micul dejun.

Am lovit cu pumnii în tăblia uşii, am scuturat clanţa cu mânie, iar Catherine l-a întrebat pentru ce mă mai ţine încuiată. El i-a răspuns că trebuie să mai rabd un ceas, apoi au plecat amândoi. Am răbdat aşa două sau trei ore, până când, într-un târziu, am auzit paşi; dar nu erau ai lui Heathcliff.

— Ţi-am adus ceva de mâncare, se auzi un glas; deschide uşa!

Am deschis uşa fără a pregeta şi l-am văzut pe Hareton, încărcat cu hrană destulă pentru ziua întreagă.

— Na, adăugă el, împingându-mi tava în mână.

— Stai un minut... am început eu.

— Ba nu! strigă el şi se retrase fără a ţine seama de rugăminţile mele de-a mai zăbovi.

Am rămas acolo încuiată ziua întreagă şi toată noaptea următoare, şi-apoi încă una, şi încă una. Am stat cu totul cinci nopţi şi patru zile; nu-l vedeam decât pe Hareton, dimineaţa. Şi era un paznic desăvârşit: ursuz, mut şi surd la orice încercare de a-i trezi simţul de dreptate sau mila.

CAPITOLUL 28

În dimineaţa sau mai bine zis în după-amiaza celei de a cincea zi am auzit apropiindu-se un alt pas... mai uşor şi mai grăbit. De data aceasta persoana intră chiar în odaie. Era Zillah, gătită cu şalul ei roşu şi cu o bonetă neagră de mătase pe cap. Un coş împletit din răchită îi atârna pe braţ.

— Oh, doamnă Dean! Dumneata erai?! exclamă ea. Vai, Doamne, ce se mai vorbeşte pe socoteala dumitale la Gimmerton. Nu mi-am putut închipui altceva decât c-ai căzut în mlaştina Calului Negru împreună cu domnişorica; dar stăpânul mi-a spus c-aţi fost găsite şi că va adăpostit aici! Auzi! Desigur c-aţi dat de-o insulă, nu-i aşa? Şi câtă vreme aţi stat în mlaştină? Stăpânul meu v-a salvat, nu? Doamnă Dean, dar văd că nu eşti prea slabă... desigur, n-ai dus-o rău. Nu-i aşa?

— Stăpânul dumitale e-un adevărat nemernic, i-am răspuns. Dar are să dea socoteală pentru toate! N-ar fi trebuit să născocească povestea asta, căci tot o să se descopere adevărul!

— Ce vrei să spui? întrebă Zillah. Nu-i o poveste de-a lui, aşa spune toată lumea din sat... Zice că v-aţi rătăcit în mlaştini, iar eu, când am venit acasă, i-am zis lui Earnshaw: „Ei, domnule Hareton, de când am plecat eu de-acasă s-au petrecut lucruri de mai mare minunea. E tare păcat de fata aceea tânără şi de biata Nelly Dean. El holbă ochii la mine. Am crezut că nu auzise nimic şi i-am spus eu ce se zvoneşte. Stăpânul ascultă şi el, zâmbi ca pentru sine şi zise: „Dac-au fost în mlaştini, acum au ieşit de acolo, Zillah. Nelly Dean se află în clipa asta în camera

ta. Urcă-te sus şi spune-i că poate s-o şteargă, uite cheia. I se urcase la cap apa din baltă şi era gata să fugă acasă ca o nebună, dar eu am oprit-o aici până şi-a venit în fire. Poţi să-i spui să plece imediat la Grange, dacă e-n stare; şi mai spune-i, din partea mea, că tânăra domnişoară va veni şi ea la timp, pentru a lua parte la înmormântarea stăpânului.”

— A murit domnul Edgar?! am întrebat-o eu ţipând. Oh! Zillah! Zillah!

— Nu, nu, şezi jos, scumpa mea doamnă, mi-a răspuns; desigur, eşti încă bolnavă. N-a murit. Doctorul Kenneth — l-am întâlnit pe drum şi l-am întrebat — crede c-o s-o mai ducă poate o zi.

În loc să mă aşez, mi-am luat iute paltonul şi boneta şi m-am grăbit să cobor, căci drumul era liber. Am intrat în sală şi mi-am făcut ochii roată, ca să găsesc pe cineva care să-mi dea vreo veste despre Catherine. Camera era plină de soare, uşa larg deschisă, dar nimeni nicăieri. Nu ştiam ce să fac, să plec imediat sau să mă întorc să-mi caut stăpâna, când o tuse uşoară mă făcu să privesc spre cămin. Linton zăcea întins pe bancă, singur în sală, sugând o acadea şi urmărind cu privirea-i apatică mişcările mele.

— Unde-i domnişoara Catherine?! l-am întrebat pe-un ton aspru, sperând că, prinzându-l singur acolo, voi putea băga spaima în el ca să-mi dea vreo informaţie.

El sugea acadeaua mai departe ca un nevinovat.

— A plecat? l-am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns, e sus; n-are să plece, căci n-o lăsăm noi.

— N-o laşi tu, idiotule! am exclamat. Du-mă imediat în odaia ei, căci de nu, ţi-arăt eu ţie, de-ai să mă ţii minte!

— O să-ţi arate el tăticu’ ţie dacă-ncerci să intri acolo, răspunse el. Mi-a spus că nu trebuie să mă port blând cu Catherine; e nevasta mea şi e-o neruşinare din partea ei dacă doreşte să mă părăsească! Mi-a mai spus că ea mă

urăşte şi-mi doreşte moartea ca să pună mâna pe banii mei, dar n-o să pună mâna pe ei şi n-o să plece acasă! Nu, niciodată!... Poate să plângă şi să bolească oricât o pofti! Îşi reluă ocupaţia de mai înainte, închizând pleoapele de parcă avea de gând să aţipească.

— Domnule Heathcliff, am reînceput eu, ai uitat cât de bună a fost Catherine cu dumneata iarna trecută, când spuneai c-o iubeşti, când îţi aducea cărţi şi-ţi cânta cântece şi venea atât de des prin vânt şi vifor ca să te vadă? Într-o seară, când n-a putut veni, a plâns la gândul c-ai să fii dezamăgit. Şi atunci ţi-ai dat seama că era mult prea bună faţă de dumneata, iar acum crezi minciunile tatălui dumitale, cu toate că ştii cât vă urăşte pe amândoi! Şi te aliezi cu el împotriva Catherinei. Frumoasă recunoştinţă, nu-i aşa? N-am ce zice!

Colţul gurii lui Linton se lăsă în jos, şi-şi scoase acadeaua din gură.

— A venit la Wuthering Heights pentru că te ura? am continuat eu. Ia gândeşte-te bine! Cât despre banii dumitale, nici nu ştie dacă vei avea vreodată bani. Zici că-i bolnavă şi totuşi o laşi acolo sus, singură, într-o casă străină! Şi doar ai simţit pe pielea dumitale ce-nseamnă să fii părăsit! Ai ştiut să te înduioşezi de propria-ţi suferinţă şi ei i-a fost milă de dumneata, dar dumitale nu ţi-e milă de suferinţa ei! Plâng, vezi bine... eu, o femeie bătrână, o simplă servitoare... iar dumneata, după ce ai pretins că ţii la ea şi cu toate că ai atâtea motive s-o adori, îţi ţii lacrimile toate numai pentru dumneata şi zaci aici foarte liniştit. Ah, eşti un băiat egoist şi hain la suflet!

— Nu pot sta cu ea, răspunse arţăgos. Şi nici n-am să stau singur cu ea. Plânge aşa de tare, că n-o pot suporta. Şi nu vrea să tacă, deşi i-am spus că-l chem pe tata. O dată l-am şi chemat, şi-a ameninţat-o c-o sugrumă dacă nu se potoleşte; dar în clipa când a părăsit el camera, a reînceput să geamă şi să se vaite, şi-aşa a făcut toată noaptea, cu toate c-am ţipat la ea de furie că nu puteam

dormi.

— Domnul Heathcliff nu-i acasă? l-am întrebat observând că făptura aceea prăpădită nu era în stare să ia parte la suferinţele morale ale verişoarei lui.

— E-n curte, răspunse el, stă de vorbă cu doctorul Kenneth, care zice că, într-adevăr, de data asta unchiul e pe moarte. Mă bucur, căci după el eu am să fiu stăpân la Grange. Catherine a vorbit întotdeauna despre Grange ca despre casa „ei”. Şi nu-i a ei! E-a mea! Tăticu’ zice că tot ce are ea e-al meu. Toate cărţile ei frumoase sunt ale mele. Cathy a spus că mi le dă mie pe toate, şi păsărelele ei frumoase, şi căluţul ei Minny, dacă-i dau cheia odăii noastre, şi-o las să iasă; dar eu i-am spus că n-are nimic de dat, căci ,,toate” astea sunt ale mele. Apoi a plâns, şi-a scos un medalion de la gât, două miniaturi într-o cutiuţă de aur — într-o parte mama ei, iar în alta unchiul, când erau tineri — şi mi-a spus că mi-l dă mie. Asta s-a-ntâmplat ieri... dar eu i-am spus că şi ăla era tot al meu şi-am încercat să i-l iau. Urâcioasa nu m-a lăsat; m-a împins de m-a lovit foarte tare. Eu am ţipat — asta o sperie! Când l-a auzit pe tăticu’ venind, a rupt medalionul în două, mi-a dat fotografia mamei sale, iar pe cealaltă a încercat s-o ascundă. Tăticu’ a-ntrebat ce se întâmplase, şi-atunci i-am explicat. El a luat-o pe cea pe care-o aveam eu şi i-a poruncit să mi-o dea mie pe cealaltă, dar ea a refuzat. Atunci a trântit-o pe Catherine la pământ şi a rupt medalionul de pe lanţ, zdrobindu-l cu piciorul.

— Şi ţi-a făcut plăcere s-o vezi lovită? am întrebat eu, având motivele mele să-l fac să vorbească.

— Am închis ochii, mi-a răspuns. Întotdeauna închid ochii când tata dă în vreun câine sau în vreun cal... Loveşte atât de tare! Totuşi, la început m-am bucurat... merita să fie pedepsită pentru că mă împinsese. Dar după ce tăticu’ a plecat, m-a chemat la fereastră şi mi-a arătat obrazul: şi-l muşcase cu dinţii pe dinăuntru şi gura îi era plină de sânge. Apoi a adunat de pe jos bucăţelele de

fotografie, mi-a întors spatele şi s-a aşezat cu faţa la perete. De-atunci nu mi-a mai spus nici o vorbă; îmi vine să cred că nu poate vorbi fiindc-o doare gura. Îmi pare rău că vorbesc aşa de ea, dar prea e rea, plânge într-una; şi-apoi e atât de palidă şi pare atât de sălbatică, încât mi-e frică de ea.

— Dar, dacă vrei, dumneata poţi pune mâna pe cheie? am spus eu.

— Da, când sunt sus, mi-a răspuns, dar acum nu pot merge până sus.

— În care odaie e cheia? l-am întrebat.

— Oh, strigă el, n-am să-ţi spun! E secretul nostru. Nimeni, nici Hareton şi nici Zillah nu trebuie să afle. Dar m-ai obosit... pleacă de-aici, pleacă de-aici! Apoi îşi sprijini capul pe braţ şi închise din nou ochii.

Am socotit că cel mai cuminte lucru e să plec fără a mai da ochii cu domnul Heathcliff şi să caut s-o scap pe tânăra mea domnişoară cu ajutoare de la Grange. Când am ajuns acolo, mare-a fost mirarea şi bucuria celorlalţi servitori văzându-mă. Iar când au aflat că tânăra lor stăpână era teafără, doi sau trei dintre ei au dat să se urce în goana mare sus şi să strige vestea la uşa domnului Edgar. Dar eu m-am dus în persoană să-l înştiinţez! Ah, cât de mult se schimbase în acele câteva zile! Zăcea, întruchipare a răbdării şi a resemnării, aşteptându-şi moartea. Părea foarte tânăr. Cu toate că avea treizeci şi nouă de ani, îi dădeai cu zece ani mai puţin. Se gândea la Catherine, căci îi murmura numele. Eu l-am mângâiat pe mână şi i-am vorbit.

— Are să vină şi Catherine, domnule dragă! i-am şoptit; trăieşte şi e sănătoasă. Şi va fi aici chiar în seara asta, sper.

Primele efecte ale acestor veşti mă făcură să tremur; domnul Edgar se ridică pe jumătate, îşi roti privirea lui vie în jurul încăperii, apoi căzu pe pernă leşinat. Dar, de îndată ce-şi reveni, i-am povestit totul despre vizita

noastră forţată şi despre detenţiunea noastră la Heights. I-am spus că Heathcliff mă silise să intru în casă, ceea ce nu era tocmai adevărat. Am spus cât se poate de puţine lucruri împotriva lui Linton, şi nu i-am descris nici purtarea brutală a tatălui său... Intenţia mea era ca, pe cât îmi stătea în putinţă, să nu mai adaug amar la paharul său plin!

El ghici că unul din scopurile duşmanului său era să-i asigure fiului, sau mai bine zis chiar lui însuşi, atât averea personală cât şi moşia Lintonilor. Dar nu pricepea pentru ce n-a aşteptat până după moartea lui; nu ştia că el şi nepotul său vor părăsi această lume aproape în acelaşi timp. Totuşi s-a gândit că ar fi mai bine să-şi schimbe testamentul, hotărându-se ca în loc să lase averea Catherinei la dispoziţia ei, s-o încredinţeze unor fideicomişi, care s-o administreze pe tot timpul vieţii ei şi a copiilor ei, dacă va avea, astfel ca averea Catherinei să nu-i poată reveni lui Heathcliff în cazul că Linton ar muri.

După ce mi-a spus ce trebuie să fac, am trimis un curier să-l aducă pe avocat şi-am trimis şi patru oameni, bine înarmaţi, pentru a o cere pe tânăra mea stăpână de la temnicerul ei. Am avut mult de aşteptat până la întoarcerea lor. Servitorul care plecase singur s-a întors primul. Mi-a spus că domnul Green, avocatul, nu era acasă când a sosit el acolo şi-a trebuit să aştepte două ceasuri până s-a-ntors: domnul Green i-a spus că are o treabă urgentă în sat, dar că va fi la Thrushcross Grange înainte de a se lumina de ziuă. Cei patru oameni s-au întors şi ei, dar tot singuri. Mi-au adus vestea că domnişoara Catherine era bolnavă, prea bolnavă pentru a putea părăsi odaia, şi Heathcliff nu le-a dat voie s-o vadă. I-am certat pe proştii aceia pentru c-au dat crezare poveştii lui Heathcliff, dar nu i-am spus stăpânului nimic. Apoi m-am hotărât să plec chiar eu la Wuthering Heights de cum s-o lumina de ziuă, cu o ceată-ntreagă, şi să dau un atac în toată legea dacă Heathcliff n-ar fi vrut s-o

elibereze de bunăvoie pe prizonieră. Am jurat şi-am jurat din nou că tatăl ei „trebuie” s-o vadă, măcar de-ar fi ca diavolul acela să fie ucis în pragul casei lui dacă va încerca să ne împiedice.

Din fericire am scăpat şi de drum şi de bucluc. La ora trei am coborât să iau un ulcior de apă şi, pe când treceam prin antreu cu ulciorul în mână, am tresărit auzind o bătaie puternică în uşa principală. O, e Green, mi-am zis, aducându-mi aminte ce-mi spusese omul; nu poate fi decât Green, şi mi-am văzut de drum, cu intenţia de a trimite pe altcineva să-i deschidă. Dar bătaile s-au repetat; nu prea tari, însă cu stăruinţă. Am pus ulciorul pe scară şi m-am grăbit să deschid. Afară, luna strălucea cu putere. Nu era avocatul. Scumpa mea stăpână mi-a sărit de gât plângând în hohote.

— Ellen! Ellen! Tăticu’ e-n viaţă?

— Da, îngeraşule, am strigat, e-n viaţă! Slavă Domnului că eşti iarăşi în mijlocul nostru, la adăpost!

Ea voia să fugă sus în camera domnului Linton aşa, cu răsuflarea tăiată, dar eu am silit-o să se aşeze pe-un scaun, i-am dat ceva de băut, i-am spălat faţa palidă şi i-am frecat-o cu şorţul, ca să-i dau un pic de culoare. Apoi i-am spus că trebuie să mă duc înainte, ca să-i anunţ sosirea, şi-am implorat-o să-i spună că va fi fericită cu tânărul Heathcliff. A deschis ochii mari, dar foarte curând a înţeles pentru ce o sfătuiam să spună o minciună şi m-a asigurat că nu se va plânge.

N-am avut puterea să fiu de faţă la întâlnirea lor. Am stat un sfert de oră afară la uşă, şi-abia după aceea am avut curajul să mă apropii de pat. Totul s-a petrecut în linişte: disperarea Catherinei era tot atât de tăcută ca şi bucuria tatălui. Ea îl sprijinea, aparent calmă; iar el îşi ţintuise ochii măriţi, ca în extaz, asupra chipului ei. A murit fericit, domnule Lockwood, aşa a murit, sărutându-i obrazul şi şoptindu-i: ,,Mă duc la ea; iar tu, copilul meu iubit, ai să vii şi tu la noi!” După aceea nu s-a mai mişcat

şi n-a mai scos nici o vorbă, dar a privit-o mai departe cu ochii aceia vrăjiţi, strălucitori, până cînd, pe nesimţite, pulsul i se opri, şi sufletul îşi luă zborul. Nimeni n-ar fi putut observa minutul exact al morţii; moartea i-a fost cu desăvârşire lipsită de luptă.

Nu ştiu dacă lacrimile Catherinei secaseră, ori dacă durerea ei era prea grea pentru a le lăsa să curgă, dar am văzut-o stând acolo cu ochii uscaţi până la răsăritul soarelui. Apoi a rămas tot aşa până la amiază, şi-ar fi rămas şi mai departe, îngândurată, lângă patul mortuar, dacă n-aş fi stăruit să plece şi să se odihnească puţin. A fost bine c-am izbutit s-o iau de-acolo, căci, către vremea prânzului, avocatul, care trecuse pe la Wuthering Heights să ia instrucţiuni cu privire la modul de a se comporta, apăru. Se vânduse domnului Heathcliff: iată motivul pentru care întârziase să răspundă la chemarea stăpânului meu. Din fericire, după sosirea fetei lui, cugetul stăpânului n-a mai fost străbătut de nici o grijă lumească şi nimic nu l-a mai tulburat.

Domnul Green şi-a luat sarcina de a rândui totul şi de a da toate poruncile trebuitoare. A concediat toţi servitorii, în afară de mine. Era gata să-şi exercite autoritatea până-ntr-atât, încât să stăruie ca Edgar Linton să nu fie înmormântat lângă soţia lui, ci în capelă, laolaltă cu familia. Dar exista un testament care împiedica acest lucru, iar protestele mele vehemente s-au împotrivit şi ele încălcării dispoziţiunilor fostului meu stăpân. Înmormântarea s-a făcut în grabă. Catherinei, acum doamna Linton Heathcliff, i s-a îngăduit să stea la Grange până când cadavrul tatălui ei va fi scos din casă.

Ea mi-a povestit că, în cele din urmă, chinul pe care-l încerca l-a convins pe Linton să ia asupră-şi riscul eliberării ei. Cathy auzise pe oamenii trimişi de mine, dicutând în faţa uşii şi prinsese şi sensul răspunsului dat de Heathcliff. Era deznădăjduită. Linton, care, după plecarea mea, fusese instalat în salonaşul cel mic, era

atât de îngrozit de starea ei, încât s-a dus să-i aducă cheia înainte ca Heathcliff să se urce sus. A avut îndrăzneala să descuie şi să încuie uşa la loc, fără a o închide propriu-zis, iar când a trebuit să se ducă la culcare, s-a rugat să fie lăsat să doarmă cu Hareton. O singură dată cererea lui fu satisfăcută. Catherine ieşi pe furiş înainte de a se crăpa de ziuă. N-a îndrăznit să deschidă uşile, ca nu cumva câinii să dea alarma; a intrat în camerele goale şi le-a cercetat feresterele. Din fericire, dând de camera mamei ei, putu ieşi pe fereastră, iar de-acolo a coborât pe pământ cu ajutorul bradului de lângă geam. Linton fu aspru pedepsit pentru complicitate, deşi ajutorul lui fusese neînsemnat.

CAPITOLUL 29

În seara de după înmormântare tânăra mea doamnă şi cu mine şedeam în bibliotecă gândindu-ne abătute — una dintre noi era chiar deznădăjduită — la pierderea suferită şi vorbind despre viitorul nostru sumbru.

Ajunseserăm tocmai la concluzia că soarta cea mai bună care-ar fi putut-o aştepta pe Catherine ar fi fost îngăduinţa de a rămâne la Grange; cel puţin atât cât va mai trăi Linton — dacă i se va permite să vină cu ea aici — iar eu să rămân cu ei ca menajeră. Dar planul mi se părea prea plăcut pentru a putea nădăjdui în înfăptuirea lui. Totuşi am sperat şi-am început să mă înveselesc în perspectiva că-mi voi păstra căminul şi slujba şi, mai presus de toate, pe iubita mea stăpână, când o servitoare, una din cele concediate, dar care nu plecase încă, s-a repezit grăbită în odaie, spunându-ne că „diavolul acela de Heathcliff” venea prin curte şi ne întrebă dacă să nu-i încuie uşa în nas.

Chiar de-am fi fost atât de nebune să-i poruncim acest lucru, n-am fi avut timp s-o facem. A intrat fără nici o formalitate; nici n-a bătut la uşă şi nici n-a trimis pe cineva să-l anunţe. Era stăpân şi-a profitat de privilegiul stăpânului, intrând direct, fără a spune o vorbă. Glasul servitoarei care venise să ne înştiinţeze l-a lămurit că suntem în bibliotecă. A intrat de-a dreptul şi, făcând semn servitoarei să iasă, a închis uşa.

Era aceeaşi încăpere în care, cu optsprezece ani în urmă, fusese introdus în chip de musafir. Aceeaşi lună strălucea prin ferestre, aceeaşi privelişte de toamnă se

aşternuse afară. Noi nu aprinseserăm încă nici o lumânare, dar întreaga încăpere era luminată; se vedeau chiar şi portretele de pe perete, capul splendid al doamnei Linton şi faţa blajină a soţului ei. Heathcliff înaintă spre cămin. Timpul îi schimbase destul de puţin înfăţişarea. Era acelaşi bărbat, faţa lui întunecată era parcă mai galbenă, mai trasă şi mai liniştită, corpul poate puţin mai greoi, dar nici o altă deosebire. Când îl văzu, Catherine se ridică şi căută să fugă din odaie.

— Stai, zise el prinzând-o de braţ. S-a isprăvit cu fugile tale! Unde vrei să te duci? Am venit să te iau acasă şi sper că vei deveni o fiică ascultătoare şi nu-l vei mai îmboldi pe fiul meu la nesupunere. Când am descoperit c-a luat şi el parte la fuga dumitale, nici n-am ştiut cum să-l pedepsesc. E şubred ca o pânză de păianjen, îl poţi nimici cu o singura ciupitură; dar îţi vei da seama de pe faţa lui că totuşi şi-a primit pedeapsa cuvenită! Asta într-o seară, adică alaltăieri, după care l-am aşezat într-un fotoliu; de-atunci nu m-am mai atins de el. L-am trimis pe Hareton afară şi-am rămas numai noi doi în cameră. După două ore l-am chemat pe Joseph să-l ducă din nou sus, şi de-atunci încoace prezenţa mea produce asupra nervilor lui o impresie atât de puternică, de parcă aş fi o nălucă. Cred că adeseori mă vede chiar şi când nu sunt prin preajma lui. Hareton zice că se trezeşte noaptea şi ţipă, cam din oră în oră, şi te cheamă să-l aperi de mine. Aşa că, fie că-l iubeşti, fie că nu-l iubeşti pe scumpul tău bărbat, trebuie să vii. De-acum înainte ţi-l las în grijă şi-mi declin orice competenţă în ceea ce-l priveşte.

— De ce n-o laşi pe Catherine să rămână aici, am început eu să pledez, şi de ce nu-l trimiţi pe domnul Linton la ea? Îi urăşti pe-amândoi, n-ai să le simţi lipsa, ei nu pot fi decât o tortură de fiecare clipă pentru inima dumitale denaturată.

— Caut un chiriaş pentru Grange, mi-a răspuns, şi vreau să-mi am copiii lângă mine. Şi-apoi fata asta e

obligată să-mi slujească pentru pâinea ei. Eu n-am de gând s-o ţin în lux şi-n trândăvie după moartea lui Linton! Şi-acum grăbiţi-vă şi pregătiţi-vă de drum, nu mă forţaţi să vă constrâng.

— Am să vin, zise Catherine. Linton e singurul om care mi-a mai rămas de iubit pe lume; şi cu toate c-ai făcut tot ce-ai putut ca să-l urăsc şi să mă urască şi el pe mine, nu vei reuşi să ne faci să ne urâm. Şi te poftesc să nu mai cutezi să-l loveşti când sunt de faţă şi să nu mă mai terorizezi!

— Eşti cam lăudăroasă şi îndrăzneaţă, răspunse Heathcliff, dar nu te iubesc destul ca să lovesc în el. O să ai parte din plin de caznă şi durere atâta vreme cât va mai trăi. Nu eu sunt acela care te va face să-l urăşti... ci firea lui dulce. După evadarea ta şi consecinţele ei, nutreşte pentru tine nişte sentimente amare ca fierea. Nu te aştepta la mulţumiri pentru nobila-ţi dăruire. L-am auzit făcându-i lui Zillah un tablou demn de toată lauda despre ceea ce-ar face el dacă ar fi puternic ca mine. Deci înclinarea există, şi slăbiciunea îi va ascuţi mintea pentru a găsi un mod de a-şi înlocui forţa fizică.

— Ştiu că are o fire urâtă, zise Catherine, e doar fiul dumitale. Dar sunt mulţumită că firea mea e mai bună şi pot ierta. Ştiu că mă iubeşte, şi de aceea îl iubesc şi eu. Domnule Heathcliff, „dumneata” n-ai pe „nimeni” care să te iubească, şi cu cât ne chinui mai mult cu-atât vom fi răzbunaţi mai pe deplin gândindu-ne că neomenia dumitale izvorăşte din suferinţa dumitale, care e mai cumplită decât a noastră. Dumneata „eşti” nenorocit, nu-i aşa? Singur ca diavolul şi invidios ca el. „Nimeni” nu te iubeşte... „nimeni” nu te va plânge când vei muri! N-aş vrea să fiu în locul dumitale!

Catherine vorbi pe un ton de triumf macabru; parcă se pătrunsese de mentalitatea viitoarei ei familii, găsind plăcere în suferinţele duşmanilor.

— Deocamdată o să-ţi pară rău că eşti cine eşti, zise

socrul ei, dacă mai stai aici încă un minut. Cară-te vrăjitoare ce eşti şi strânge-ţi lucrurile!

Cathy plecă, dispreţuitoare. În absenţa ei am început să-i cerşesc locul lui Zillah la Heights, oferindu-i în schimb locul meu. Dar n-a admis sub nici un motiv. Mi-a poruncit să tac din gură şi-apoi pentru prima dată, şi-a făcut ochii roată în jurul încăperii, uitându-se la tablouri. După ce l-a privit îndelung pe cel al doamnei Linton, a spus:

— Am să-l duc acasă. Nu pentru că aş avea nevoie de el, dar... se întoarse brusc spre foc şi, având pe buze ceva ce — din lipsa unui cuvânt mai potrivit — trebuie să-l numesc zâmbet, continuă: Să-ţi spun ce-am făcut ieri! L-am pus pe groparul care tocmai săpa groapa lui Linton să scoată pământul de pe coşciugul ei şi-am deschis capacul. O clipă m-am gândit că aş vrea să rămân şi eu acolo, când i-am văzut din nou faţa — faţa i-a rămas aceeaşi! — şi omul a avut de luptat cu mine ca să mă scoată din groapă. Dar mi-a spus că, dacă aerul pătrunde înăuntru, se va schimba; atunci am desfăcut numai o scândură laterală a coşciugului, iar capacul l-am aşezat la loc. N-am rupt-o pe cea din partea lui Linton, fir-ar el blestemat! Aş fi vrut să-i fie coşciugul plumbuit! Apoi l-am mituit pe gropar să dea la o parte scândura aceea când o să mă îngroape şi pe mine acolo şi să scoată aceeaşi scândură laterală şi de la coşciugul meu, pe care-l voi comanda anume. Aşa că, atunci când Linton va veni la noi, nu va şti să ne deosebească pe unul de celălalt!

— Ai făcut o mare nelegiuire, domnule Heathcliff! am exclamat eu. Nu ţi-a fost ruşine să tulburi liniştea moartei?

— N-am tulburat pe nimeni, Nelly, răspunse el, doar mi-am uşurat sufletul. De-acum încolo o să mă simt mult mai liniştit, şi ai mai multe şanse să rămân sub pământ după ce voi ajunge acolo. Am tulburat-o pe ea? Nu, ea m-a tulburat pe mine zi şi noapte, vreme de optsprezece ani... fără încetare... fără mustrări de conştiinţă... până ieri

noapte. Ieri noapte am fost liniştit. Am visat că-mi dormeam ultimul somn lângă cea adormită acolo: inima mea se oprise lângă a ei, şi obrazul meu rece era lipit de obrazul ei.

— Şi dacă ai fi găsit-o una cu pământul, sau şi mai rău, ce-ai mai fi visat atunci? i-am spus.

— Că sunt şi eu una cu pământul şi una cu ea şi aş fi fost şi mai fericit! mi-a răspuns. Crezi că mi-e frică de-o schimbare de felul acela? Când am ridicat capacul, m-am aşteptat s-o văd schimbată sau una cu pământul, dar mă bucur că nu s-a întâmplat încă nici o schimbare, căci astfel voi putea împărtăşi aceeaşi soartă cu ea. Şi-apoi, până n-am văzut cu ochii mei chipul ei senin, cu greu aş fi putut înlătura acel simţământ straniu ce mă cuprinsese. A început într-un mod ciudat. Ştii bine c-am fost ca nebun după moartea ei, şi necontenit, din zori până-n zori, am implorat-o să-mi dea un semn că spiritul îi dăinuie încă! Cred cu tărie în fantome. Sunt convins că ele pot exista şi există printre noi. În ziua în care-a fost înmormântată a nins. Seara, m-am dus la cimitir în curtea bisericii. Sufla un vânt rece ca iarna... de jur împrejur totul era pustiu. Nu mi-a fost teamă că prostănacul ei de bărbat va veni în văgăuna aceea atât de târziu, iar alţii n-aveau ce căuta acolo. Fiind singur şi dându-mi seama că nu ne despart decât doi metri de pământ afânat, mi-am zis: „Am s-o strâng iarăşi în braţe! Dacă-i rece, am să cred că vântul dinspre miazănoapte m-a îngheţat pe „mine”, iar dacă-i nemişcată, am să cred că doarme. Şi-am luat o lopată din magazia de unelte şi-am început să sap din răsputeri... Am atins coşciugul. Atunci am îngenuncheat, să scormonesc cu mâinile. Lemnul începuse să scârţâie pe la şuruburi, eram pe punctul de a-mi atinge ţinta, când mi s-a părut că aud pe cineva suspinând sus, lângă marginea mormântului, cineva care se apleca spre mine. „Ah, numai de-aş putea să ridic capacul, am mârâit eu, doresc să ne acopere pământul pe amândoi!” şi-am continuat să

trag şi mai disperat de capac. Atunci am auzit încă un suspin, chiar lângă urechea mea. Mi s-a părut că-i simt suflarea caldă, o suflare care se lupta cu vântul încărcat de chiciură, îndepărtându-l. Ştiam că nu era lângă mine nici o făptură în carne şi oase, dar, cu aceeaşi certitudine cu care simţi apropierea unui corp material în întuneric, cu toate că nu-l poţi vedea desluşit, cu aceeaşi certitudine am simţit-o şi eu acolo pe Catherine; şi nu jos, dedesubtul meu, ci sus, pe pământ. Un sentiment brusc de uşurare mi s-a revărsat din inimă în tot trupul. Am renunţat la munca mea chinuitoare şi m-am simţit deodată mângâiat, nespus de mângâiat. O simţeam alături de mine şi a rămas cu mine până am umplut din nou mormântul şi până am ajuns acasă. Poţi să râzi dacă vrei, dar eu eram sigur că, odată intrat în casă, am s-o văd. Eram convins că era cu mine, şi nu mă puteam opri să-i vorbesc. Ajuns la Heights, m-am repezit în grabă la uşă. Era încuiată, şi mi-aduc aminte că blestemul acela de Earnshaw şi soţia mea nu m-au lăsat să intru. Mi-aduc aminte că m-am înfrânat să nu-l calc în picioare şi că după aceea am fugit sus, în camera mea, şi-apoi în camera Catherinei, şi-acolo m-am uitat cu nerăbdare în jurul meu... O simţeam lângă mine... „aproape” c-o şi vedeam, şi totuşi „n-o puteam vedea!” După chinul cu care-o doream, după ardoarea rugăminţilor de a o zări numai o clipă, sudoarea mea trebuie să fi fost de sânge atunci! Dar n-am putut-o vedea. S-a arătat aşa cum a fost adeseori în viaţa ei, ca un diavol faţă de mine! Şi de atunci, uneori mai mult, alteori mai puţin am fost prada acestei torturi de neîndurat! Infernală tortură, care-mi ţine nervii într-o asemenea încordare încât, dacă n-ar fi făcuţi dintr-un material dur, de mult s-ar fi muiat şi-ar fi devenit slabi, ca ai lui Linton. Când şedeam în casă cu Hareton, mi se părea că, dacă ies afară, o voi întâlni, iar când umblam pe dealuri, mi se părea c-am s-o găsesc acasă. Când plecam de-acasă, mă grăbeam să mă întorc

căci „trebuia” să fie pe undeva pe la Heights, eram sigur! Iar când dormeam în camera ei... eram alungat. Nu era chip să mă culc acolo căci în clipa în care închideam ochii, era ori afară la fereastră, ori dădea la o parte tăbliile patului, ori intra în odaie, ori îşi aşeza capul ei scump pe-aceeaşi pernă cu mine, aşa cum făcea când era copil, şi-atunci trebuia să deschid pleoapele ca s-o văd. Şi-aşa le deschideam şi le închideam de-o sută de ori pe noapte... şi mereu eram dezamăgit! Aşa m-a torturat! Adeseori gemeam atât de tare, încât ticălosul acela bătrân de Joseph credea că, fără îndoială, conştiinţa mi se zvârcolea chinuită de Satana din mine. Acum, de când am văzut-o, sunt liniştit... ceva mai liniştit. A găsit un mod straniu de a mă ucide, nu cu bucăţica, ci cu bucăţele infime, cât un fir de păr! M-am înşelat vreme de optsprezece ani cu năluca unei speranţe.

Domnul Heathcliff se opri şi-şi şterse fruntea! Părul i se lipise de ea, ud de sudoare. Ochii îi erau aţintiţi asupra cenuşii roşii din foc, sprâncenele nu-i stăteau încruntate, ci ridicate spre tâmple, îndulcindu-i înfăţişarea sălbatică a feţei, dându-i o expresie neobişnuită de tulburare, o expresie dureroasă de concentrare, asupra unui subiect care-l pasiona. De fapt nu-mi vorbise propriu-zis mie — de aceea am tăcut. Şi nu mi-a plăcut să-l aud vorbind! După scurtă vreme începu să mediteze privind portretul ei, apoi îl luă din perete şi-l rezemă de canapea, ca să-l poată vedea mai bine; si-n timp ce se uita la portret, intră Catherine anunţând că-i gata şi că va pleca imediat ce i se va înşeua poneiul.

— Să-mi trimiţi portretul acasă, mâine, îmi zise Heathcliff. Apoi, întorcându-se spre ea, adăugă: Poţi să mergi şi fără ponei, e-o seară frumoasă, şi la Wuthering Heights n-o să ai nevoie de ponei. În plimbările pe care le vei face, te vei putea sluji de picioare! Haide! Să plecăm!

— Rămâi cu bine, Ellen! şopti scumpa şi mica mea stăpână. Când mă sărută, buzele îi erau ca de gheaţă. Să

mai vii pe la mine să mă vezi, Ellen, nu uita!

— Ba să nu faci una ca asta, doamnă Dean! zise noul ei tată. Când voi dori să-ţi vorbesc, am să vin eu aici. N-am nevoie de nici un fel de indiscreţie din partea dumitale.

I-a făcut semn să iasă înaintea lui, iar ea, aruncând în urmă o privire care mi-a înjunghiat inima, s-a supus. I-am urmărit de la fereastră cum au coborât prin grădină. Heathcliff a prins braţul Catherinei sub al lui, cu toate că la început ea s-a opus, şi apoi, cu paşi grăbiţi, a dus-o pe alee... Foarte curând, pomii nu m-au lăsat să-i mai văd.

CAPITOLUL 30

De când a plecat de-aici n-am mai zărit-o. Când m-am dus să întreb de ea la Heights, Joseph a ţinut uşa cu mâna şi n-a vrut să mă lase să intru în casă. Mi-a spus că doamna Linton e „ocupată” şi că stăpânul nu-i acasă. Zillah mi-a povestit câte ceva despre fiecare, căci altfel nici n-aş fi ştiut cine-a murit şi cine mai trăieşte. Zillah o crede pe Catherine îngâmfată şi n-o iubeşte, am ghicit asta din vorbele ei. La început tânăra mea doamnă i-a cerut câteva servicii, dar domnul Heathcliff i-a poruncit să-şi vadă de treburi, iar nora lui să se descurce cum o şti. Zillah a primit cu plăcere porunca, fiind o femeie strâmtă la cap şi egoistă. Catherine, văzându-se nebăgată în seamă, s-a supărat ca un copil şi a răspuns prin dispreţ. Aşa că informatoarea mea s-a înscris pe lista duşmanilor şi e atât de înverşunată, de parcă biata Cathy i-ar fi făcut un mare rău. Acum vreo şase săptămâni am avut o convorbire îndelungată cu Zillah, puţin înainte de venirea dumneavoastră. Într-o zi ne-am întâlnit pe dealuri şi iată ce mi-a povestit.

— Primul lucru pe care l-a făcut doamna Linton după sosirea la Heights, a fost să fugă sus, fără a ne da bună seara nici mie, nici lui Joseph, şi să se încuie în camera lui Linton, unde a rămas până dimineaţa. Apoi, în timp ce stăpânul şi Earnshaw luau micul dejun, a intrat în sală şi, tremurând toată, a întrebat dacă nu cumva se poate duce cineva să cheme doctorul. Vărul ei era foarte bolnav.

— Asta o ştim şi noi, răspunse Heathcliff, dar viaţa lui nu valorează nimic şi n-am să cheltuiesc nici măcar două

parale pentru el!

— Dar nu ştiu ce să fac! — zise Cathy — şi dacă nimeni nu mă ajută, are să moară.

— Ieşi afară din odaie, strigă stăpânul, şi să nu mai aud nici o vorbă despre el! În casa asta nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu el. Iar dacă ţie-ţi pasă, fă pe infirmiera; dacă nu, încuie-l în cameră şi lasă-l acolo.

Apoi a început să mă bată la cap pe mine, dar eu i-am spus că m-am căznit destul cu fiinţa aceea mofturoasă. Acum fiecare din noi avem treburile noastre, iar ea trebuia să-l îngrijească pe Linton; domnul Heathcliff îmi poruncise să las pe seama ei această muncă.

Cum se învoiau amândoi, nu pot să-ţi spun. Cred că el o necăjea mult, gemând zi şi noapte, aşa că nu prea avea parte de odihnă. Asta o putea ghici oricine văzându-i obrazul alb ca varul şi ochii cercănaţi. Câteodată venea în bucătărie ca nebună, de parcă era gata să ceară ajutor, dar eu nu puteam să calc porunca stăpânului. N-am cutezat niciodată să mă opun poruncii lui, doamnă Dean, aşa că, deşi îmi dădeam seama că rău face de nu trimite după Kenneth, nefiind treaba mea nici să dau sfaturi, nici să mă plâng, am refuzat întotdeauna să mă amestec. O dată sau de două ori, după ce ne duseserăm la culcare, s-a întâmplat să deschid din nou uşa camerei mele şi s-o văd şezând şi plângând în capul scării; dar am închis uşa la loc, de teamă să nu fiu ispitită să mă amestec. Atunci, firește, mi-era milă de ea; totuşi, mă înţelegi, nu voiam să-mi pierd slujba...

În cele din urmă, într-o noapte, a avut îndrăzneala să intre în camera mea şi să mă sperie de era cât pe-aici să-mi pierd minţile, zicând:

— Spune-i domnului Heathcliff că fiul lui trage să moară... de data asta sunt sigură. Scoală-te imediat şi du-te de-i spune!

După ce rosti aceste cuvinte, dispăru din nou. Eu am rămas culcată încă un sfert de ceas, tremurând şi

ascultând atentă. Nici o mişcare... casa era liniştită.

S-a înşelat, mi-am zis. Pesemne că i-a trecut, nu trebuie să-l trezesc din somn... şi-am început să moţăi. Dar somnul mi-a fost tulburat pentru a doua oară, de data asta de sunetul puternic al clopotului ... singurul clopot pe care-l avem în casă şi pus la îndemâna lui Linton. Stăpânul m-a chemat şi mi-a spus să văd despre ce-i vorba Şi să le spun că nu vrea să se mai repete zgomotul acesta.

I-am repetat ce-mi spusese Catherine. El a blestemat în şoaptă, dar după câteva minute a ieşit din camera lui cu o lumânare aprinsă şi s-a îndreptat spre camera lor. L-am urmat. Doamna Heathcliff şedea pe marginea patului cu mâinile împreunate pe genunchi. Socrul ei apropie lumânarea de faţa lui Linton, îl privi, îl pipăi, şi după aceea se întoarse către ea.

— Şi-acum... Catherine, îi zise, cum te simţi?

Ea rămase mută.

— Cum te simţi, Catherine? repetă Heathcliff.

— El e liniştit, iar eu liberă, răspunse. Ar trebui să mă simt bine, dar, continuă cu o amărăciune pe care nu şi-o putea ascunde, m-ai lăsat atât de multă vreme singură să lupt împotriva morţii, încât nu simt şi nu văd decât moarte! Mă simt ca moartă!

Şi, la drept vorbind, chiar aşa şi arăta! I-am dat puţin vin. Hareton şi Joseph, care se treziseră la sunetul clopotului şi la zgomotul paşilor, auzindu-ne vorbind în cameră, au intrat şi ei. Joseph, cred eu, era mulţumit că scăpase de băiat; Hareton părea ceva mai trist, cu toate că era mai preocupat s-o privească pe Catherine decât să se gândească la Linton. Dar stăpânul i-a poruncit să se ducă să se culce din nou, căci n-avea nevoie de ajutorul lui. După aceea i-a poruncit lui Joseph să mute cadavrul în camera lui, mie mi-a spus să mă întorc în a mea, iar doamna Heathcliff a rămas singură.

Dimineaţa m-a trimis să-i spun că trebuie să coboare la

micul dejun. Se dezbrăcase şi era gata să adoarmă; mi-a spus că-i bolnavă, lucru de care nu m-am mirat deloc. I-am dat de veste domnului Heathcliff, iar el mi-a răspuns:

— Bine, las-o până după înmormântare şi du-te din când în când sus să-i duci cele trebuincioase. De îndată ce ţi se pare că-i mai bine, înştiinţează-mă.

După spusele lui Zillah, Cathy a stat sus două săptămâni. Zillah se ducea de două ori pe zi la ea, şi-ar fi vrut să fie mai prietenoasă, dar încercările ei de a fi mai binevoitoare au fost respinse cu promptitudine şi orgoliu.

Heathcliff s-a urcat numaidecât la Catherine ca să-i arate testamentul lui Linton. Acesta lăsase tatălui său întreaga lui avere mobilă precum şi averea ei imobilă; sărmanul băiat fusese silit să facă acest lucru în săptămâna aceea în care îi murise unchiul, iar Catherine lipsise de la Heights. Fiind minor, nu putuse dispune de pământuri. Totuşi, domnul Heathcliff le-a revendicat şi pe acestea, şi le-a obţinut în baza drepturilor soţiei sale şi-ale lui. Cred că cererea era legală. În orice caz, Catherine, despuiată de avere şi fără prieteni, nu şi-a putut cere drepturile.

Nimeni, zise Zillah, nu se apropia de uşa ei, în afară de mine şi, o singură dată, atunci când cu testamentul, stăpânul; şi nimeni nu întreba de ea. Prima dată când a coborât în sală a fost într-o duminică după-amiază. Când i-am dus prânzul, a strigat că nu mai poate îndura să stea în frig. I-am spus că stăpânul se duce la Thrushcross Grange, iar Earnshaw şi cu mine n-o împiedicăm să coboare. Aşa că, de-ndată ce-a auzit tropotele calului, îşi făcu apariţia, gătită în haine negre şi cu buclele ei blonde pieptănate lins spre spate, trase în dosul urechilor, parc-ar fi fost un quaker[11]: nu ştia să şi le pieptene altfel.

Joseph şi cu mine ne duceam de obicei duminica la capelă. (Ştiţi, parohia noastră n-are pastor acum, îmi

[11] Membru al unei secte religioase fondate în secolul al XVII-lea şi răspândite mai cu seamă în Anglia şi Statele Unite; afişează o mare sobrietate, manifestată şi în îmbrăcăminte.

explică doamna Dean, de aceea casa metodiştilor sau a baptiştilor — nu ştiu exact care din ele — de la Gimmerton o numim capelă). Joseph plecase, continuă Zillah, dar eu am socotit că-i mai cuminte să rămân acasă. Întotdeauna e bine ca tinerii să fie supravegheaţi de cineva mai bătrân, mai ales că Hareton, cu toate că-i ruşinos, nu-i un model de bună-purtare. I-am spus că-i foarte probabil ca verişoara lui să coboare, că fusese obişnuită să respecte întotdeauna sabatul şi deci ar face bine să lase la o parte curăţatul puştilor şi alte asemenea îndeletniciri mărunte cât timp va sta ea cu noi. La auzul acestei veşti, obrajii i se îmbujorară şi-şi aruncă privirea asupra mâinilor şi veşmintelor lui. Într-un minut, petele de ulei şi de praf de puşcă dispărură. Am văzut că avea de gând să-i ţină de urât şi-am ghicit din purtarea lui că dorea să fie arătos. Aşadar, râzând, cum nu îndrăznesc să râd când stăpânul e de faţă, i-am oferit ajutorul meu, dacă-l dorea, făcând haz de încurcătura în care se afla. El s-a bosumflat şi-a-nceput să înjure.

Şi-acum, doamnă Dean, continuă Zillah, văzând că eu nu eram mulţumită de purtarea ei, poate socoţi că tânăra dumitale doamnă e prea fină pentru domnul Hareton; s-ar putea să ai dreptate. Dar eu trebuie să recunosc c-aş fi încântată dacă i-ar mai scădea ceva din înfumurare sau dac-aş putea-o umili în orgoliul ei. La ce-i mai folosesc acum toată învăţătura şi eleganţa? E săracă întocmai ca dumneata sau ca mine, ba chiar mai săracă decât noi, ţi-o jur. Dumneata faci economii, iar eu, pun şi eu deoparte cât pot.

Hareton i-a îngăduit lui Zillah să-l ajute, iar ea l-a măgulit atâta, încât deveni foarte bine dispus. Astfel, când sosi Catherine, uitând pe jumătate insultele ei din trecut, încercă să-i fie pe plac, după câte spune menajera.

Doamna a intrat, zise ea, rece ca un sloi de gheaţă şi îngândurată ca o prinţesă. Eu m-am ridicat şi i-am oferit locul meu, în fotoliu. Dar ea a strâmbat din nas la

politeţea mea. Earnshaw s-a ridicat şi el, spunându-i să se aşeze pe bancă, lângă foc, fiind sigur că-i moartă de frig.

— Am fost moartă de frig o lună şi mai bine de zile, răspunse ea, apăsând pe fiecare cuvânt cu tot dispreţul de care era în stare.

Apoi şi-a luat singură un scaun şi şi l-a aşezat destul de departe de amândoi. A stat aşa până s-a-ncălzit, apoi a început să privească în jur şi a descoperit mai multe cărţi pe bufet. Imediat s-a ridicat în picioare şi s-a întins să le ia, dar erau prea sus. Vărul ei, după ce i-a urmărit câtăva vreme strădania, s-a încumetat, în cele din urmă, s-o ajute. Ea şi-a ţinut fusta, iar el i-a umplut-o cu primele cărţi care-i veneau la mână.

Era un mare progres pentru băiat. Cathy nu i-a mulţumit, dar el se simţea totuşi răsplătit prin faptul că-i primise ajutorul. Apoi a îndrăznit să stea în spatele ei în timp ce Catherine răsfoia cărţile, şi chiar să se aplece şi să arate cu degetul pozele care-i atrăgeau atenţia; şi nu s-a lăsat descurajat nici de aerul acru cu care smucea foaia de sub degetele lui, ci s-a mulţumit să se dea puţin mai înapoi şi s-o privească pe ea în locul cărţii. A continuat să citească sau să caute ceva de citit. Încetul cu încetul atenţia lui Hareton s-a concentrat asupra buclelor ei dese, mătăsoase, căci faţa nu i-o putea vedea şi nici ea nu-l putea vedea pe el. Şi poate că, nedându-şi seama de ce face, ci atras ca un copil de flacăra lumânării, în loc să se uite numai, în cele din urmă a pus mina pe bucle. A întins mâna şi le-a mângâiat cu-atâta blândeţe, parc-ar fi mângâiat o pasăre. Nici dacă-i înfigea un cuţit în ceafă, Catherine n-ar fi tresărit mai tare.

— Pleacă de-aici în minutul ăsta! Cum îndrăzneşti sa mă atingi? Pentru ce stai aici?! strigă ea pe un ton de scârbă. Nu te pot suferi! Am să mă duc iarăşi sus dacă te mai apropii de mine!

Domnul Hareton s-a dat îndărăt, privind-o tare uluit; apoi s-a aşezat foarte liniştit pe bancă, iar ea a răsfoit

cărţile încă o jumătate de ceas. În sfârşit, Earnshaw străbătu odaia şi-mi şopti:

— Vrei s-o rogi să ne citească ceva, Zillah? M-am săturat să stau aşa, degeaba, şi mi-ar plăcea... mi-ar plăcea s-o aud! Nu-i spune că eu doresc asta, ci cere-i-o tu, aşa, ca din partea ta.

— Domnul Hareton doreşte să ne citeşti ceva, doamnă, am spus eu imediat. I-ar face mare plăcere... şi v-ar fi foarte îndatorat.

Cathy se încruntă, apoi, ridicând privirea, răspunse:

— Domnul Hareton şi voi toţi să fiţi atât de amabili şi să-nţelegeţi că resping orice semn de prietenie pe care aveţi ipocrizia să mi-l oferiţi! Vă dispreţuiesc, şi n-am nimic de spus nici unuia dintre voi! Când eram în stare să-mi dau şi viaţa pentru o vorbă bună sau pentru a vedea măcar faţa vreunuia dintre voi, aţi dispărut cu toţii. Dar n-am să mă plâng vouă! Am fost alungată aici jos de frig, n-am venit să vă distrez pe voi, nici să mă bucur de societatea voastră.

— Ce-aş fi putut face? începu Earnshaw. Ce vină am eu?

— Oh, dumneata faci excepţie, răspunse doamna Heathcliff, prezenţa dumitale nu mi-a lipsit niciodată.

— Dar eu m-am oferit de mai multe ori şi l-am rugat — zise Hareton, biciuit de obrăznicia ei — l-am rugat pe domnul Heathcliff să mă lase să veghez eu în locul dumitale...

— Taci din gură! Prefer să ies în curte sau să mă duc oriunde, numai să nu-ţi mai aud glasul acesta neaplăcut! îl repezi doamna mea.

Hareton bombăni că din partea lui poate să se ducă şi-n iad! Şi, desprinzându-şi puşca din cui, îşi reluă îndeletnicirile duminicale. Începu apoi să vorbească vrute şi nevrute, iar ea socoti c-ar trebui să se retragă; dar se făcuse ger şi, în ciuda trufiei ei, fu silită să accepte tovărăşia noastră din ce în ce mai des. Eu însă am avut

grijă să nu-i mai dau prilejul de a dispreţui bunătatea mea, şi de-atunci m-am arătat tot atât de înţepată ca şi dânsa. Aşa că nimeni dintre noi n-o iubeşte şi nici n-o simpatizează; de altfel nici nu merită, căci cine i-ar spune cea mai neînsemnată vorbă, se răsteşte la el şi n-are respect faţă de nimeni! Se ia la harţă şi cu stăpânul, iar el o plesneşte; dar, cu cât o bate mai tare, cu-atât devine mai veninoasă.

La început, când am auzit-o pe Zillah povestind toate astea, m-am hotărât să renunţ la slujba pe care-o aveam, să-mi închiriez o căsuţă şi s-o iau pe Catherine să locuiască la mine. Dar domnul Heathcliff n-ar fi îngăduit acest lucru, cum nu i-ar fi îngăduit nici lui Hareton să locuiască singur într-o casă. Şi în momentul de faţă nu văd altă soluţie decât să se mărite din nou. Dar înfăptuirea acestui plan nu stă în puterea mea.

Astfel s-a încheiat povestea doamnei Dean. Eu, împotriva profeţiilor doctorului, mi-am recâştigat repede puterile şi, cu toate că suntem numai în a doua săptămână a lui ianuarie, am de gând să ies călare peste o zi sau două şi să mă duc până la Wuthering Heights, pentru a-i da de veste proprietarului meu că-mi voi petrece următoarele şase luni la Londra şi că, dacă doreşte, poate să-şi caute alt chiriaş pentru casă după luna octombrie. Pentru nimic în lume nu mai petrec încă o iarnă aici!

CAPITOLUL 31

Ziua de ieri a fost senină şi rece. M-am dus la Heights, după cum îmi propusesem. Menajera mea m-a rugat să duc tinerei doamne o mică scrisoare din partea ei; n-am refuzat-o, căci femeia, cumsecade, nu găsea nimic ciudat în rugămintea ei. Uşa principală era deschisă, dar poarta bine încuiată, întocmai ca la ultima mea vizită. Am bătut în poartă şi l-am chemat în ajutor pe Earnshaw, pe care l-am zărit în mijlocul straturilor din grădină; el a scos lanţul şi am intrat. Băiatul e un ţăran frumos cum rar întâlneşti. De data asta m-am uitat bine la el, dar, după cât se pare, face tot ce poate pentru a-şi micşora calităţile.

L-am întrebat dacă domnul Heathcliff e acasă. Mi-a răspuns că nu, dar că se va întoarce la vremea prânzului. Era ora unsprezece, aşa că i-am anunţat intenţia mea de a intra, şi de a-l aştepta. Auzind aceasta, şi-a trântit numaidecât uneltele la pământ şi m-a însoţit ca un dulău, ca un locţiitor de gazdă.

Am intrat împreună. Catherine era acolo: ajuta la pregătirea unor legume pentru prânzul ce se apropia. Părea mai posacă şi mai puţin vioaie decât atunci când am văzut-o prima dată. Abia a ridicat ochii să vadă cine e şi şi-a căutat mai departe de treabă cu acelaşi dispreţ faţă de cea mai elementară politeţe, ca şi data trecută: n-a răspuns nici prin cel mai mic gest la înclinarea şi salutul meu.

,,Nu pare atât de prietenoasa, mi-am zis, cum ar fi vrut să mă facă să cred doamna Dean. E într-adevăr o frumuseţe, dar nu un înger.”

Earnshaw i-a spus, pe un ton morocănos, să-şi ducă lucrurile în bucătărie.

— Du-le tu, zise ea, împingându-le de dinainte îndată ce isprăvi.

Apoi s-a retras pe un scaun lângă fereastră, unde a început să sculpteze chipuri de păsări şi animale în cojile de napi pe care le avea în poală. M-am apropiat de ea pretinzând că vreau să privesc grădina; şi, după cum plănuisem, i-am aruncat cu îndemânare pe genunchi, şi fără să observe Hareton, biletul doamnei Dean. Dar ea întrebă cu glas tare:

— Ce-i asta? şi aruncă biletul pe jos.

— O scrisoare de la vechea dumneavoastră cunoştinţă, menajera de la Grange, i-am răspuns destul de plictisit că dase de gol fapta mea bună şi cam speriat ca nu cumva să creadă că e o scrisoare de la mine.

Auzind ce-am spus, se arătă bucuroasă să adune scrisoarea de pe jos, dar Hareton fu mai iute decât ea; puse mâna pe bilet şi-l vârî în jiletcă, spunându-i că va trebui să-l citească mai întâi domnul Heathcliff. Atunci Catherine, tăcută, şi-a întors faţa de la noi şi, pe furiş, şi-a scos batista din buzunar şi a dus-o la ochi. Dar vărul ei, după ce s-a luptat cu sine însuşi pentru a-şi înfrânge sentimentele, scoase scrisoarea din buzunar şi o trânti jos lângă ea, vrând să pară cât mai urâcios. Catherine o ridică şi o citi cu mult interes. Apoi îmi puse câteva întrebări privitoare la locuitorii — oameni şi animale — din fostul ei cămin şi, privind spre munţi, murmură ca pentru ea:

— Ce mult mi-ar plăcea să călăresc pe-acolo cu Minny! Ce mult mi-ar plăcea să mă caţăr pe-acolo! Of! sunt obosită... sunt „întemniţată”, Hareton!

Apoi îşi rezemă capul frumos pe marginea ferestrei, pe jumătate căscând şi pe jumătate suspinând, şi-şi luă o înfăţişare tristă; fără a ţine seama sau poate fără a observa că ne uităm la ea.

— Doamnă Heathcliff, am spus eu după câtăva vreme, dumneavoastră nu ştiţi că eu vă cunosc, vă cunosc atât de bine, încât mi se pare ciudat că nu vreţi să-mi vorbiţi. Menajera mea nu mai conteneşte povestindu-mi despre dumneavoastră şl lăudându-vă, şi-ar fi foarte dezamăgită dacă m-aş întoarce acasă fără vreo veste despre sau de la dumneavoastră, în afară de aceea că aţi primit scrisoarea şi n-aţi spus nimic!

Ea păru mirată la auzul acestor vorbe şi mă întrebă:

— Ellen ţine la dumneavoastră?

— Da, foarte mult! i-am răspuns pe un ton şovăitor.

— Trebuie să-i spuneţi, continuă ea, că i-aş răspunde la scrisoare, dar n-am cele necesare pentru scris; n-am nici măcar o carte din care să pot rupe o foaie.

— Nici o carte! am exclamat eu. Cum puteţi trăi aici fără cărţi, dacă-mi este îngăduit să vă întreb? Cu toate că la Grange am la îndemână o bibliotecă mare, adeseori mi-e foarte urât, dar dacă cineva mi-ar lua cărţile, aş fi disperat!

— Când le aveam, citeam tot timpul, zise Catherine. Dar domnul Heathcliff nu citeşte niciodată, încă şi-a pus în minte să distrugă şi cărţile mele. Au trecut săptămâni de când n-am văzut cu ochii nici o carte. O singură dată am căutat prin depozitul de cărţi bisericeşti ale lui Joseph, spre marea lui enervare, şi altă dată, să ştii, Hareton, că am descoperit un depozit ascuns în camera ta... câteva cărţi de latină şi greacă... altele cu poveşti şi poezii: toate-mi sunt vechi prieteni. Pe cele din urmă eu le-am adus aici... iar tu le-ai strâns, aşa cum strâng coţofenele lingurile de argint numai din plăcerea de a fura! Nu-ţi sunt de nici un folos, deci nu le-ai putut ascunde decât din răutate, gândindu-te că, dacă nu te poţi bucura tu, să nu se bucure nici altcineva de ele. Te pomeneşti că invidia „ta” l-a sfătuit pe domnul Heathcliff să mă prade de comorile mele, mai ştii? Dar cele mai multe dintre ele sînt întipărite în creierul şi inima mea, iar pe acestea nu

mi le poţi lua!

Earnshaw se făcu roşu ca racul când o auzi pe verişoara lui dându-i în vileag comorile literare şi, bâlbâind, tăgădui cu indignare acuzaţiile.

— Domnul Hareton e dornic să-şi sporească mult cunoştinţele, am zis eu, venindu-i în ajutor. Nu e „invidios”, ci „însetat” să vă ajungă. În câţiva ani va fi un om învăţat.

— Iar între timp ar vrea ca eu să ajung o proastă, a răspuns Catherine. Da, îl şi aud încercând să silabisească şi să citească singur, şi să vezi ce greşeli face! Tare-aş vrea să repeţi balada „Chevy Chase” aşa cum ai zis-o ieri: era din cale-afară de caraghios. Te-am auzit, şi te-am auzit răsfoind şi dicţionarul, pentru a căuta cuvintele rare, iar după aceea te-am auzit înjurând, pentru că nu ştiai să citeşti tălmăcirea lor!

Tânărul socoti desigur că e prea nedrept să râdem de ignoranţa şi de încercările lui de a o înlătura. Eu eram de aceeaşi părere cu el şi, aducându-mi aminte de povestea doamnei Dean cu privire la prima lui încercare de a risipi bezna în care fusese crescut, am remarcat:

— Dar, doamnă Heathcliff, fiecare din noi am început odată şi fiecare din noi ne-am bâlbâit şi ne-am poticnit în prag! Dacă învăţătorii noştri şi-ar fi bătut joc de noi în loc să ne ajute, ne-am bâlbâi şi ne-am poticni până în ziua de azi.

— Oh, răspunse ea, nu doresc să-l împiedic de a învăţa, dar n-are dreptul să-şi însuşească ce-i al meu şi să-mi ridiculizeze poeziile cu greşelile lui grosolane şi pronunţarea lui urâtă! Cărţile acelea, atât în proză cât şi în versuri, îmi sunt dragi pentru că-mi evocă anumite amintiri şi nu-mi place ca gura lui să le înjosească şi să le profaneze! Şi, în afară de asta, şi-a ales bucăţile mele favorite, cele pe care le iubesc cel mai mult, şi le repetă mereu, parcă într-adins vrea să-mi facă în necaz!

Hareton respiră adânc şi tăcu vreun minut: se lupta cu

un puternic sentiment de umilinţă şi de mânie şi-i era tare greu să şi-l înfrângă. M-am ridicat şi, îndemnat de gândul cavaleresc de a-l scoate din încurcătură, m-am oprit în uşă pentru a admira priveliştea de afară. El mi-a urmat pilda şi a ieşit din cameră. Dar s-a reîntors, imediat, ducând în mâini o jumătate de duzină de volume, pe care le-a trântit în poala Catherinei.

— Na-ţi-le! Nu mai vreau să aud, să citesc sau sa mai mă gândesc la ele niciodată!

— Acum nu-mi mai trebuie, răspunse ea. O să-mi amintească mereu de tine şi nu le mai pot suferi.

Deschise una dintre ele — răsfoită desigur adesea, după cum arăta înfăţişarea — şi citi puţin cu tonul tărăgănat al unui începător, apoi râse şi o aruncă din mână.

— Ascultă! continuă ea provocatoare, şi reciti, în acelaşi fel, o strofă dintr-o veche baladă.

Dar amorul lui propriu n-a mai putut îndura acest chin: am auzit atunci — şi, drept să spun, am fost aproape de acord cu Hareton, o plesnitură, mustrarea contondentă pentu limbuţia ei usturătoare. Mica răutăcioasă lovise în sentimentele vărului ei, chiar dacă aceste sentimente nu erau cultivate, iar argumentul fizic devenise singura modalitate de a echilibra relaţiile dintre ei şi de a răzbuna suferinţa băiatului. După aceea Hareton strânse cărţile şi le aruncă în foc. Dar pe chipul lui am citit cât de mult suferea din pricina acestei jertfe aduse mâniei. În timp ce flăcările le mistuiau mi-am dat seama că el se gândea la plăcerea pe care i-o dăruiseră până atunci, precum şi la victoria şi bucuria din ce în ce mai mare pe care o aştepta din partea acelor cărţi şi cred că ghicisem şi mobilul ce l-a îndemnat să înveţe în ascuns. Până i-a ieşit Catherine în cale, fusese mulţumit cu munca lui de fiecare zi şi cu unele plăceri primitive, animalice. Ruşinea pe care-o resimţise văzându-se dispreţuit de fată, ca şi speranţa încuviinţării acesteia au fost primele imbolduri spre

preocupări mai înalte. Dar, în loc să-l ferească de dispreţ şi să-i cucerească încuviinţarea, strădania lui de a se ridica dusese la rezultate contrare.

— Da! Asta-i tot ce poate scoate din ele o brută ca tine! strigă Catherine, umezindu-şi buza lovită şi urmărind cu ochi plini de indignare incendiul.

— Acum ai face mai bine să-ţi ţii gura! răspunse el fioros.

Dar enervarea îi tăiase graiul. Porni în grabă spre uşă; eu m-am dat la o parte. Dar abia trecuse de pietrele din faţa ieşirii, când domnul Heathcliff, care urca pe alee, îl întâlni şi, punându-i mâna pe umăr, îl întrebă:

— Ce-i cu tine, băiete?

— Nimic, nimic, zise el şi o luă la goană, ca să-şi guste în singurătate tristeţea şi mânia.

Heathcliff privi în urma lui şi oftă.

— Ar fi ciudat dacă mi-aş zădărnici singur planul, bombăni el, neştiind că eram în spatele lui. Dar când îi privesc faţa, căutându-i tatăl, o găsesc din ce în ce mai mult pe ea. De ce dracu’ îi seamănă atâta? Abia mai pot îndura să mă uit la el!

Lăsă ochii în pământ şi intră în casă cu un aer îngândurat. Faţa lui purta o expresie de nelinişte şi teamă pe care n-o remarcasem niciodată până atunci; părea şi mai slab la corp. Catherine, văzându-l pe fereastră, se refugiase imediat în bucătărie, şi astfel ramaserăm singuri.

— Mă bucur că vă văd iarăşi pe picioare, domnule Lockwood, zise el răspunzând salutului meu. Şi asta mai mult din motive egoiste, pentru că nu mi-ar fi uşor să înlocuiesc în acest pustiu pierderea dumitale. Şi nu o dată m-am întrebat ce te-a putut aduce aici.

— Mă tem că o idee năstruşnică m-a adus, domnule, fu răspunsul meu sau, mai bine zis, o idee năstruşnică mă goneşte de-aici. Săptămâna viitoare plec la Londra. Trebuie să vă anunţ că nu sunt dispus să ţin Thrushcross

Grange peste cele douăsprezece luni pentru care ne-am învoit să închiriez casa. Cred că n-am să mai locuiesc aci.

— Da, într-adevăr, aţi obosit de-atâta izolare, nu-i aşa? zise el. Dar dacă aţi venit să-mi spuneţi că nu vreţi să plătiţi chirie pentru o casă pe care n-o locuiţi, aţi făcut călătoria degeaba: nu mă înduioşez niciodată faţă de nimeni şi nu renunţ la ceea ce mi se cuvine.

— Nu despre asta am venit să vă vorbesc! exclamai eu foarte enervat. Dacă doriţi, pot să vă achit totul chiar acum, continuai, scoţându-mi portofelul din buzunar.

— Nu, nu, răspunse el rece. Lăsaţi destule lucruri la Grange pentru a vă acoperi datoriile, dacă cumva nu vă mai întoarceţi. Nu sunt atât de grăbit. Luaţi loc şi rămâneţi la masă cu noi. Un musafir care, desigur, nu-şi va repeta vizita poate fi binevenit. Pune masa, Catherine! Unde eşti?

Catherine reapăru, aducând o tavă încărcată cu cuţite şi furculiţe.

— Poţi să mănânci cu Joseph, mârâi Heathcliff întorcându-se spre ea, şi rămâi în bucătărie până ce pleacă domnul Lockwood.

Cathy respectă întocmai dispoziţiile; poate că nici nu era tentată să le calce. Trăind printre bădărani şi mizantropi, probabil că nu mai putea preţui oamenii de calitate mai bună când îi întâlnea.

Cu domnul Heathcliff, sumbru şi posomorât, într-o parte, şi cu Hareton, cu desăvârşire mut, în cealaltă, am gustat o masă lipsită de veselie şi mi-am luat rămas bun devreme. Aş fi vrut să ies pe uşa din dos, ca s-o văd pentru ultima oară pe Catherine şi să-l plictisesc pe Joseph, dar Hareton primi poruncă să-mi aducă îndată calul şi Heathcliff însuşi mă conduse până la uşă, aşa că nu mi-am putut îndeplini dorinţa.

„Ce viaţă îngrozitoare duc oamenii în casa asta! mi-am zis în timp ce mergeam pe drum. Pentru doamna Linton Heathcliff ar fi fost o întâmplare mai romantică decât o

poveste cu zâne dacă între ea şi mine s-ar fi înfiripat o idilă, după cum dorea buna ei doică şi-am fi plecat împreună în atmosfera agitată de la oraş!”

CAPITOLUL 32

1802

În luna septembrie am fost poftit la vânătoare pe domeniile din nord ale unui prieten şi, în drum spre reşedinţa lui, am ajuns pe neaşteptate la o depărtare de vreo cincisprezece mile de Gimmerton. La un han de pe marginea drumului, în timp ce unul din rândaşi dădea apă cailor dintr-o găleată, trecu pe lângă noi o căruţă încărcată cu ovăz foarte verde, secerat de curând, iar băiatul remarcă:

— Veniţi dinspre Gimmerton, aşa-i? Ãia seceră întotdeauna cu trei săptămâni după ceilalţi oameni!

— Gimmerton? am repetat eu... Amintirea şederii mele în acea localitate era aproape ştearsă, ca în vis. Ah, da! Gimmerton! Cât de departe e de-aici?

— Să tot fie patrusprezece mile peste munţi...drum greu, răspunse el.

Brusc, se trezi în mine dorinţa de a trece pe la Thrushcross Grange. Era abia amiază, aşa că m-am gândit c-ar fi mai bine să petrec noaptea la mine acasă decât într-un han. De altfel puteam pierde cu uşurinţă o zi pentru a încheia socotelile cu proprietarul meu, scăpând astfel de neplăcerea de a mai veni o dată prin partea locului. După ce m-am odihnit câtăva vreme, am spus servitorului să se informeze care e drumul spre sat şi, cu toate că a fost foarte obositor pentru animalele noastre, am izbutit să-l parcurgem în vreo trei ceasuri.

L-am lăsat pe servitor acolo şi am pornit singur la vale. Biserica cenuşie părea şi mai cenuşie, iar cimitirul pustiu părea şi mai pustiu. Am văzut o oaie păscând iarba măruntă de pe morminte. Era o vreme dulce — caldă, chiar prea caldă pentru călătorie. Dar căldura nu m-a împiedicat să mă bucur de priveliştea încântătoare din jurul meu. Dacă aş fi văzut-o în preajma lui august, sunt sigur că m-ar fi ispitit să-mi pierd o lună de zile în această singurătate. Nu există ceva mai îngrozitor iarna, şi nu există ceva mai divin vara decât acele vâlcele, trecători, văi înverzite, închise între munţi, şi acele deluşoare mândre înclinate şi semeţe acoperite cu bălării.

Am ajuns la Grange înainte de apusul soarelui şi am bătut la poartă. Dar familia se retrăsese în camerele din dos după cum am înţeles văzând spirala subţire şi albastră de fum ce ieşea din coşul bucătăriei. De aceea nu m-au auzit. Am intrat călare în curte. În faţa uşii şedea o fetiţă de vreo nouă-zece ani care împletea, iar pe trepte o femeie bătrână sta şi fuma agale o pipă.

— Doamna Dean e înăuntru? am întrebat-o.

— Doamna Dean? Nu! răspunse ea. Nu şade aici, e sus, la Heights.

— Atunci dumneata vezi de casa asta? am continuat.

— Da-a, eu văd de casă.

— Ei bine, eu sunt domnul Lockwood, stăpânul. Sper ca există vreo cameră în care să pot sta, nu? Doresc să rămân la noapte aici.

— Stăpânu'! strigă ea uimită. Bine, dar cine-a ştiut ca veniţi? Ar fi trebuit să trimiteţi vorbă! Nu-i în toată casa nici un loc uscat şi nici rânduit. Nu, nu-i şi pace!

Femeia trânti luleaua la pământ şi fugi în casă, iar fata o urmă; apoi am intrat şi eu după ele. Dându-mi repede seama că ceea ce-mi spusese era adevărat şi, mai mult chiar, văzând că apariţia mea neaşteptată era cât pe-aci s-o scoată din minţi, am rugat-o să se liniştească. I-am spus că plec să fac o plimbare şi, între timp, va trebui să

încerce să-mi pregătească, în vreun salon, un colţişor unde să pot cina şi o cameră de culcare unde să pot dormi. Să nu mături, să nu şteargă praful, să facă doar un foc bun şi să-mi dea nişte cearşafuri uscate. Părea dispusă să facă tot ceea ce-i sta în putinţă, cu toate că vârî în foc în loc de vătrai mătura cu care se curăţa căminul şi făcu şi alte câteva boroboaţe, folosind anapoda diferitele unelte necesare îndeletnicirii ei. M-am retras, fiind totuşi încredinţat că avea destulă energie pentru a-mi pregăti un loc de odihnă până mă voi întoarce. Ţelul excursiei pe care mi-o propusesem era Wuthering Heights. Dar după ce am ieşit din curte, un gând m-a întors din drum.

— Cum merg lucrurile la Heights, bine? am întrebat-o pe femeie.

— Da-a, pe câte ştiu eu, mi-a răspuns, dispărând în grabă cu un făraş plin de jăratic.

Aş fi vrut s-o întreb pentru ce plecase doamna Dean de la Grange, dar era cu neputinţă s-o opresc din agitaţia care o cuprinsese, aşa încât am plecat. Am ieşit din parc şi m-am căţărat pe poteca lăturalnică, plină de pietre, care ducea spre locuinţa domnului Heathcliff; mergeam agale pe drum, având în spate strălucirea soarelui ce apunea şi în faţă coroana dulce a lunii ce răsărea... unul pălea, cealaltă strălucea din ce în ce mai aprins... Înainte de a zări casa, lumina descrescândă a zilei se topi de-a lungul liniei orizontului dinspre apus într-o lumină tristă, fără strălucire, de culoarea chihlimbarului; dar luna era atât de splendidă încât pe potecă puteam vedea fiecare pietricică şi fiecare fir de iarbă. N-a trebuit să sar peste gard nici să bat în poartă... căci poarta s-a deschis de cum am pus mâna pe ea. „Iată o îmbunătăţire” mi-am zis. Apoi nările mele mi-au semnalat şi altă îmbunătăţire: un parfum de micşunele şi micsandre plutea în aer, venind dinspre livada cu pomi fructiferi.

Atât uşile cât şi ferestrele casei erau deschise, şi totuşi,

după cum era obiceiul în regiunile carbonifere, un foc frumos, roşu strălucea în cămin: plăcerea pe care o are ochiul văzând focul te face să-i rabzi căldura inutilă. Dar casa de la Wuthering Heights e atât de mare, încât locatarii ei au destul spaţiu unde să se ferească de dogoare; aşa că oamenii din casă se aşezaseră nu departe de ferestre. Înainte de a intra i-am putut vedea şi auzi vorbind. M-am oprit să-i privesc şi să-i ascult, îmboldit de un sentiment în care curiozitatea se îmbina cu invidia, sentiment care creştea pe măsură ce zăboveam.

— Con-”trar”! zise un glas dulce, ca un clopot de argint. Şi asta pentru a treia oară, prostule! Nu-ţi mai spun încă o dată. Ţine minte, că, de nu, te trag de păr.

— Atunci contrar, răspunse celălalt, cu glas adânc, dar pe un ton blând. Şi acum sărută-mă, pentru că am ţinut minte atât de bine.

— Nu, citeşte încă o dată totul, fără nici o singură greşeală.

Bărbatul începu să citească. Era vocea unui tânăr îmbrăcat decent, care şedea la o masă şi avea în faţă o carte. Obrazul lui frumos strălucea de plăcere, iar ochii i se plimbau nerăbdători de la pagina cărţii la mâna albă şi mică de pe umărul lui, care-i atrăgea atenţia printr-o uşoară palmă peste faţă ori de câte ori posesoarea mâinii descoperea vreun semn de neatenţie. Posesoarea mâinii stătea la spatele bărbatului, iar când se apleca să-şi controleze elevul, buclele ei blonde, strălucitoare, se contopeau cu buclele lui castanii. Iar faţa ei... tânărul avea noroc că nu-i putea vedea faţa, căci altfel n-ar fi putut fi atât de liniştit. Eu o puteam vedea şi-mi muşcam buzele de mânie la gândul că scăpasem prilejul ce mi se oferise de a face ceva mai mult decât să admir această frumuseţe fascinantă.

Elevul îşi împlini sarcina făcând şi alte greşeli, dar îşi ceru răsplata şi primi cel puţin cinci sărutări pe care le restitui cu generozitate. Apoi au venit la uşă şi, din

convorbirea lor, am dedus că erau pe cale de a ieşi să facă o plimbare pe dealuri. Mi-am închipuit că, dacă nefericita mea persoană îşi va face în momentul acela apariţia în preajma lor, Hareton Earnshaw mă va trimite cu gândul, dacă nu prin viu grai, în cel mai adânc abis al infernului; şi, simţindu-mă foarte meschin şi răutăcios, am ocolit pe furiş casa, căutând refugiu în bucătărie. Prin partea aceea de asemeni puteai intra în voie; în uşă şedea bătrâna şi vechea mea prietenă Nelly Dean, cosând şi cântând un cântec, adeseori întrerupt de câteva cuvinte aspre de dispreţ, ce veneau dinspre bucătărie şi erau departe de a fi melodioase.

— Mai bine i-aş asculta înjurând în urechile mele din zori şi până-n noapte, decât să te aud pe dumneata, ticăloaso! zise vocea din bucătărie, răspunzând unui discurs de-al lui Nelly pe care eu nu-l putusem auzi. E o ruşine să nu pot deschide cartea asta binecuvântată fără ca dumneata să înalţi imnuri lui Satana pentru a preamări toate nelegiuirile care s-au născut vreodată pe pământul ăsta! Of! Eşti o femeie de nimic! Şi ailaltă-i ca şi dumneata. Şi sărmanul băiat se va pierde din pricina voastră. Sărmanul băiat e vrăjit, adăugă el gemând. Sunt sigur că l-aţi vrăjit! Sunt sigur! O, Doamne, judecă-i tu, că nu-i nici lege şi nici dreptate la cârmuitorii noştri!

— Oi fi vrând să şedem pe surcele aprinse, îi răspunse femeia întrerupându-şi cântecul. Dar taci, bătrâne, şi citeşte-ţi „Biblia” ca un creştin şi nu te mai gândi la mine! Cântecul ăsta e „Nunta zânei Anna”... un cântec frumos, e bun şi pentru dans.

Doamna Dean era pe cale să-şi reînceapă cântecul, când m-am apropiat, iar dânsa, recunoscându-mă imediat, sări în picioare, strigînd:

— Ce? Domnul Lockwood?! Bine-aţi venit! Cum de v-aţi gândit să mai daţi şi pe la noi? Toată casa e-nchisă la Thrushcross Grange. Ar fi trebuit să ne înştiinţaţi.

— Am aranjat totuşi să pot sta acolo cât voi rămâne

prin locurile astea, i-am răspuns. Plec mâine dimineaţă din nou. Dar cum de te-ai mutat aici, doamnă Dean? Ia povesteşte-mi!

— Zillah a plecat, şi domnul Heathcliff a dorit, curând după plecarea dumneavostră la Londra, să vin şi să stau aici până vă reîntoarceţi. Da' intraţi vă rog! Aţi venit pe jos de la Gimmerton în seara asta?

— Vin de la Grage, i-am răspuns, şi în timp ce mi se pregăteşte o cameră, vreau să-mi închei socotelile cu stăpânul dumitale, căci nu cred să mai am prilejul de a mai veni pe-aici.

— Ce socoteli, domnule! zise Nelly conducându-mă în casă. Stăpânul e plecat acum, şi cred că nu se va întoarce curând.

— Vreau să-i plătesc chiria, i-am răspuns.

— Oh, atunci trebuie să vă socotiţi cu doamna Heathcliff, zise ea, sau mai degrabă cu mine. Încă n-a învăţat să se descurce cu averea, aşa că mă ocup eu în locul ei. Pe altcineva nu avem.

Am privit-o mirat.

— Ah! Dumneavoastră, după câte văd, n-aţi auzit despre moartea domnului Heathcliff, continuă ea.

— Heathcliff mort! am exclamat eu uluit. Când a murit?

— Au trecut trei luni de-atunci; dar staţi jos, daţi-mi pălăria dumneavoastră şi-am să vă povestesc totul. Staţi, n-aţi mâncat nimic, nu-i aşa?

— Nu doresc nimic; am poruncit să mi se pregătească cina acasă. Stai jos şi dumneata. Nici în vis nu mi-am închipuit că va muri! Spune-mi, cum s-a întâmplat? Zici că nu se întorc curând... Vorbeşti despre tineri?

— În fiecare seară îi cert pentru că hoinăresc până noaptea, dar nu le pasă de mine. Dar, vă rog, beţi o picătură din berea noastră veche, o să vă facă bine. Păreţi ostenit.

Se grăbi să aducă berea înainte de a o fi putut refuza; l-am auzit pe Joseph bodogănind:

— Stau şi mă întreb de nu-i o blestemăţie drăcească să mai aibă ibovnici la vârsta ei. Şi pe deasupra să-i mai dea de băut din pivniţa stăpânului! Mi-e chiar ruşine că stau de faţă la asemenea purtări...

Ea nici nu se opri să-i răspundă, ci se reîntoarse după un minut, aducând o cană de argint, lustruită, al cărei conţinut l-am lăudat aşa cum se cuvenea. După aceea mi-a oferit o continuare a poveştii lui Heathcliff. A avut un sfârşit „ciudat”, după cum s-a exprimat ea.

— Două săptămâni după ce-aţi plecat de la noi, zise ea, am fost chemată la Wuthering Heights şi, de dragul domnişoarei Catherine, am primit cu bucurie. Prima mea întâlnire cu ea m-a întristat şi m-a supărat: se schimbase atât de mult de la despărţirea noastră! Domnul Heathcliff nu mi-a explicat motivele care l-au făcut să-şi schimbe hotărârea privitoare la venirea mea aici. Nu mi-a spus decât că avea nevoie de mine, că se săturase s-o vadă pe Catherine şi de aceea trebuia să fac din salonul cel mic camera mea şi s-o ţin pe lângă mine. Îi ajungea s-o vadă o dată sau de două ori pe zi. Ea părea să fie mulţumită de acest aranjament şi, încetul cu încetul, am adus în ascuns o mulţime de cărţi şi alte obiecte care fuseseră odinioară distracţia ei la Grange şi m-am amăgit că vom putea duce o viaţă destul de plăcută într-un confort acceptabil. Dar iluzia n-a durat multă vreme căci, deşi mulţumită la început, deveni în scurtă vreme irascibilă de nu mai avea astâmpăr. Pe de o parte era foarte amărâtă că-i fusese interzis să iasă din grădină şi că rămânea întemniţată în marginile ei strâmte tocmai când se desprimăvăra, pe de alta se plângea de singurătate pentru că eu, având toată grija casei, eram silită adeseori s-o las singură. Prefera să se certe cu Joseph în bucătărie decât să şadă liniştită în camera ei. Eu nu prea luam în seamă hărţuielile lor, iar Hareton de multe ori era obligat şi el să stea în bucătărie când stăpânul voia să fie singur în sală. La început, Catherine ori ieşea din bucătărie când se apropia

Hareton, ori venea liniştită şi mă ajuta în îndeletnicirile mele, ferindu-se să observe prezenţa băiatului sau să-i vorbească; şi, cu toate că el era întotdeauna cât se poate de posac şi de tăcut, după câtăva vreme Cathy îşi schimbă atitudinea şi nu mai era în stare să-i dea pace: ba îi vorbea, ba făcea comentarii despre prostia şi trândăvia lui, exprimându-şi mirarea că poate îndura viaţa pe care o duce... cum de poate şedea o seară întreagă privind focul şi moţăind.

— E ca un câine, Ellen, nu-i aşa? remarcă ea odată. Sau, poate, ca un cal de căruţă. Îşi împlineşte munca, îşi mănâncă hrana şi doarme tot timpul! Ce minte goală şi îngrozitoare trebuie să aibă! Hareton, tu visezi vreodată? Şi dacă da, ce visezi? Dar tu nici nu ştii să vorbeşti cu mine!

Apoi l-a privit, dar el nici n-a deschis gura şi nici nu şi-a ridicat ochii.

— Poate că şi-acum visează, continuă ea. Uite c-a dat din umăr aşa cum dă şi Junona. Ia întreabă-l tu, Ellen.

— Domnul Hareton are să-l roage pe stăpân să te trimită sus dacă nu te porţi ca lumea! i-am spus.

Hareton nu-şi mişcase numai umărul, ci-şi strânsese şi pumnii, ispitit parcă să şi-i folosească.

— Ştiu pentru ce Hareton nu vorbeşte niciodată când sunt în bucătărie! exclamă ea cu alt prilej. I-e teamă c-am să râd de el, Ellen, tu ce crezi? Odată a-nceput singur să înveţe să citească şi pentru c-am râs de el, şi-a ars cărţile şi a renunţat să mai înveţe. Spune şi tu, n-a fost un prost?

— N-ai fost mai curând dumneata răutăcioasă, i-am spus, ia răspunde-mi?!

— Poate că da, continuă ea, dar nu mă aşteptam să fie atât de prost. Hareton, dacă-ţi dau acum o carte, o primeşti? Am să-ncerc!

Îi puse în mână o carte pe care-o citise; el o azvârli şi-i spuse mârâind că, dacă nu încetează, o să-i frângă gâtul.

— Bine, am s-o pun aici, zise ea, în sertarul mesei; şi-

acum mă duc să mă culc.

Apoi îmi şopti să-l urmăresc şi să văd dacă pune ori ba mâna pe carte, şi plecă. Dar el nu s-a apropiat de carte, aşa încât dimineaţa, spre marea ei dezamăgire, i-am dat de ştire. Am văzut cât îi părea de rău că Hareton se încăpăţânează în îmbufnare şi trândăvie. Şi, pe bună dreptate, avea mustrări de conştiinţă pentru că-l speriase atunci când voise să înveţe carte! Dar ingeniozitatea ei nu contenea în strădania de a îndrepta răul. În timp ce eu călcam sau făceam alte asemenea treburi, care mă ţineau într-un loc şi pe care nu le puteam face în salon, Cathy aducea câte-o carte interesantă şi-mi citea cu glas tare. Când Hareton era acolo, se oprea de obicei tocmai la pasajul cel mai interesant şi apoi făcea cartea uitată prin odaie. A procedat astfel în repetate rânduri, dar Hareton era încăpăţânat ca un catâr şi, în loc să se repeadă la momeală, îşi luase obiceiul în zilele ploioase să fumeze cu Josoph şi şedeau aşa, ca două păpuşi de lemn, unul lângă altul, de o parte şi de alta a focului din sobă; cel mai bătrân fiind din fericire prea surd pentru a înţelege prostiile ei nelegiuite, cum le-ar fi numit el, iar tânărul făcând tot ce putea pentru a-i da impresia că le dispreţuieşte. În serile frumoase, Hareton pleca la vânătoare, iar Catherine căsca, suspina şi trăgea de mine să-i vorbesc, iar în clipa când deschideam gura fugea în curte sau în grădină şi, ca o ultimă resursă, plângea şi spunea că s-a saturat de viaţă, că viaţa ei e inutilă.

Domnul Heathcliff devenea din ce în ce mai puţin sociabil şi îl alungase aproape cu desăvârşire pe Hareton Earnshaw din camera unde sta el. La începutul lunii martie, din pricina unui accident, Hareton a fost nevoit să stea nemişcat în bucătărie: puşca i se descărcase de la sine, în timp ce hoinărea pe munţi, o aşchie îi tăiase braţul şi până să ajungă acasă pierduse o cantitate mare de sânge. Aşa c-a fost condamnat să rămână liniştit lângă foc până la vindecare. Prezenţa lui îi convenea Catherinei;

în orice caz, o făcu să urască mai mult ca oricând camera ei de la etaj şi mă silea să-i găsec vreo treabă pe jos, ca să poată sta cu mine acolo.

În lunea Paştilor, Joseph se duse cu câteva vite la târgul de la Gimmerton, iar după-amiază eu eram ocupată în bucătărie cu nişte rufe... Earnshaw stătea în colţul căminului, posac ca de obicei, iar mica mea stăpână, ca să-şi omoare timpul, desena cu degetul pe ferestrele aburite şi ca variaţie mai fredona uşor câte-un cântec, rostea în şoaptă câte-o exclamaţie de plictiseală sau arunca priviri fugare, pline de nerăbdare spre vărul ei, care fuma liniştit uitându-se la foc. Când i-am spus că nu mai pot lucra dacă stă în calea luminii, s-a dus lângă cămin. N-am dat prea mare atenţie la ceea ce făcea, dar deodată am auzit-o vorbind astfel:

— Acum am descoperit, Hareton, c-aş vrea... c-aş fi fericită... că mi-ar plăcea să fii vărul meu dacă n-ai fi atât de urâcios şi atât de aspru cu mine.

Hareton nu-i răspunse.

— Hareton, Hareton, Hareton! Mă auzi? continuă ea.

— Pleacă de-aici! Auzi? mârâi băiatul cu o grosolănie neînduplecată şi vădit voită.

— Lasă-mă să-ţi iau pipa aia, zise ea, întinzând cu prudenţă mâna şi scoţându-i-o din gură.

Şi, înainte de a i-o putea lua înapoi, pipa a fost ruptă şi aruncată în foc. El înjură şi luă alta.

— Stai strigă Cathy, mai întâi trebuie să mă asculţi, şi nu pot vorbi atâta vreme cât norii ăştia plutesc în faţa ta!

— Du-te dracului, exclamă el cu un aer sălbatic, şi lasă-mă-n pace!

— Nu, stărui Cathy, nu vreau. Nu mai ştiu ce să fac ca să vorbeşti cu mine. Şi tu eşti hotărât să nu mă înţelegi. Când spun că eşti un prost, nu vreau să spun că te dispreţuiesc. Haide, trebuie să mă bagi în seamă, Hareton! Doar eşti vărul meu şi trebuie să mă recunoşti ca atare.

— Nu vreau să am a face cu tine, cu trufia ta murdară şi cu glumele tale blestemate şi pline de batjocură! răspunse el. Am să mă duc în iad, cu trup şi suflet, înainte de a mai arunca o privire asupra ta. Şi-acum, piei din ochii mei, în clipa asta!

Catherine se încruntă şi se retrase pe scaunul de lângă fereastră, muşcându-şi buza; apoi începu să fredoneze un cântec vesel, străduindu-se să-şi oprească astfel pornirea din ce în ce mai puternică de a plânge în hohote.

— Ar trebui să te împaci cu verişoara dumitale, domnule Hareton, am intervenit eu, de vreme ce se căieşte de obrăznicia ei. Ţi-ar face foarte bine, ai deveni alt om dacă te-ai împrieteni cu ea.

— Prietenă! strigă el, când mă urăşte şi nu mă crede demn nici să-i şterg ghetele! Nu! Nici de-ar fi să ajung rege nu mă las batjocorit aşteptând să fie binevoitoare faţă de mine!

— Nu te urăsc, ci tu mă urăşti pe mine! plânse Cathy, nemaiputând să-şi ascundă tulburarea. Mă urăşti tot atât de mult cât mă urăşte şi domnul Heathcliff; poate şi mai mult decât el!

— Eşti o mincinoasă afurisită! începu Hareton Earnshaw. Atunci pentru ce l-am scos de-atâtea ori din sărite ţinându-ţi partea? Şi asta când mă batjocoreai şi mă dispreţuiai. Dă-i înainte şi chinuieşte-mă ... am să mă duc la el şi-am să-i spun că m-ai necăjit atâta, încât m-ai alungat din bucătărie!

— N-am ştiut că mi-ai ţinut partea, răspunse ea, ştergându-şi ochii, şi-am fost rea şi obraznică faţă de toată lumea, dar acum îţi mulţumesc şi te rog să mă ierţi. Ce mai pot face în afară de asta?

Apoi reveni lângă cămin şi-i întinse mâna cu sinceritate. Hareton păli şi se întunecă la faţă ca un nor în furtună; ţinea pumnii strânşi cu hotărâre şi privirea aţintită în pământ. Catherine, instinctiv, trebuie să fi ghicit că o încăpăţânare bolnăvicioasă, şi nu antipatia

faţă de ea, îl îndemna să fie atât de îndârjit, căci, după ce rămase nehotărâtă o clipă, se aplecă şi-l sărută uşor pe obraz. Mica ştrengăriţă credea că n-am văzut-o şi, trăgându-se înapoi, cu un aer solemn, îşi ocupă locul de mai înainte, lângă fereastră. Am dat din cap dezaprobând-o; atunci a roşit şi mi-a şoptit:

— Ce era să fac, Ellen? N-a vrut să dea mâna cu mine, n-a vrut să se uite la mine. Trebuia să-i arăt într-un fel că mi-e drag... şi că vreau să fim prieteni.

Nu ştiu dacă sărutarea ei l-a convins pe Hareton. Câteva minute a avut mare grijă să-şi ascundă faţa, dar când a ridicat-o, am văzut că era foarte încurcat, neştiind încotro să se uite.

Catherine era ocupată: învelea o carte frumoasă în hârtie albă, curată; apoi a legat-o cu o bucată de panglică, a adresat-o „domnului Hareton Earnshaw” şi m-a rugat să fiu ambasadoarea ei şi să transmit darul destinatarului.

— Şi spune-i că, dacă o primeşte, am să vin să-l învăţ s-o citească aşa cum trebuie, zise ea; iar dacă refuză, am să mă urc sus şi n-am să-l mai necăjesc niciodată.

Am dus cartea şi i-am repetat mesajul, urmărită de privirile speriate ale stăpânei mele. Hareton n-a vrut să-şi desfacă pumnii, aşa încât i-am pus-o pe ghenunchi. Dar n-a aruncat-o jos. Eu m-am întors la lucrul meu, Catherine îşi sprijini mâinile şi capul pe masă, până când auzi foşnetul uşor al învelitorii care se desfăcea; atunci uşurel, se furişă de la masă şi se aşeză tăcută lângă vărul ei. El tremura, faţa îi strălucea, şi toată brutalitatea, grosolănia şi asprimea lui posomorâtă dispăruseră. La început nu şi-a putut aduna curajul de a rosti măcar o singură silabă de răspuns la privirea întrebătoare şi la rugămintea ei murmurată.

— Spune că m-ai iertat, Hareton. Da? Mă poţi face atât de fericită dacă spui acest cuvinţel!

Băiatul mârâi ceva, dar n-am auzit ce.

— Şi-ai să fii prietenul meu? adăugă Cathy pe un ton întrebător.

— Nu, căci are să-ţi fie ruşine de mine în fiecare zi a vieţii tale, răspunse el; şi cu cât mă vei cunoaşte mai bine, cu-atât îţi va fi mai ruşine, şi nu pot răbda una ca asta.

— Aşadar, nu vrei să fii prieten cu mine, zise Cathy zâmbind dulce ca mierea şi trăgându-se aproape de el.

După aceea n-am mai prins nici o vorbă din şoaptele lor; dar când mi-am îndreptat din nou privirile spre ei, am văzut două feţe atât de strălucitoare aplecate asupra cărţii, încât nu m-am îndoit că tratatul fusese ratificat de ambele părţi şi că de-acum înainte duşmanii erau nişte aliaţi legaţi prin jurământ.

Cartea pe care o răsfoiau era plină cu poze frumoase; acestea, precum şi faptul că şedeau unul lângă altul, au avut destul farmec pentru a-i ţine nemişcaţi, până când Joseph se întoarse acasă. El, bietul om, fu cu desăvârşire îngrozit când o văzu pe Catherine aşezată pe-aceeaşi bancă cu Hareton Earnshaw, cu mâna rezemată pe umărul lui. Iar faptul că favoritul său suporta asemenea apropiere îl zăpăci atât de tare şi-l impresionă atât de profund, încât în seara aceea nu îndrăzni să facă nici o observaţie asupra acestui subiect. Emoţia nu-i fu trădată decât de suspinele adânci când deschise, cu solemnitate, „Biblia” lui mare pe masă şi-o acoperi cu bancnote murdare pe care le scotea din portofel, rodul afacerilor lui din ziua aceea. Într-un târziu, îl chemă pe Hareton de pe bancă.

— Du-le pe-astea la stăpân, băiete, zise el, şi rămâi acolo. Eu mă duc în camera mea. Văgăuna asta nu-i potrivită şi nici destul de cinstită pentru noi. Trebuie să ne mutăm de-aici şi să ne căutăm alta.

— Haide, Catherine, am spus eu, şi noi trebuie „să ne mutăm de-aici”; am isprăvit călcatul. Eşti gata să ne urcăm?

— Încă nu-i opt! răspunse ea, ridicându-se cam în silă. Hareton, am să las cartea asta sus pe cămin şi mâine am să mai aduc câteva.

— Orice carte laşi aici eu o duc în sală, zise Joseph; şi mare minune de le-ai mai găsi! Aşa că fă cum îţi place!

Cathy îl ameninţă că va plăti cu biblioteca lui pentru biblioteca ei, şi când trecu pe lângă Hareton zâmbi, apoi urcă scările cu inima mai uşoară, îndrăznesc s-o spun, decât i-a fost vreodată sub acest acoperiş, exceptând, poate, primele vizite făcute lui Linton.

Prietenia astfel începută se dezvoltă repede, cu toate că a cunoscut câteva întreruperi trecătoare. Earnshaw nu putea deveni civilizat printr-o simplă dorinţă, iar tânăra mea doamnă nu era un filozof şi nici un model al răbdării. Dar cum amândoi tindeau spre acelaşi lucru, unul iubind şi dorind să-l stimeze pe celălalt, celălalt iubind şi dorind să fie stimat, până la urmă şi-au atins ţelul.

Vedeţi, domnule Lockwood, că nu era greu să cuceriţi inima doamnei Heathcliff, dar acum mă bucur că n-aţi încercat. Dorinţa mea cea mai aprigă e să-i văd pe aceşti doi copii căsătoriţi. În ziua nunţii lor n-am să pot invidia pe nimeni: n-o să fie femeie mai fericită ca mine în toată Anglia.

CAPITOLUL 33

În dimineaţa ce urmă după această zi de luni, Earnshaw, nefiind încă în stare să-şi vadă de îndeletnicirile obişnuite, rămase prin casă, iar eu mi-am dat seama repede că va fi cu neputinţă să-mi mai ţin protejata pe lângă mine, ca până atunci. Coborâse înaintea mea şi ieşise în grădină, unde-l văzuse pe vărul ei, făcând o muncă uşoară; iar când m-am dus să-i poftesc la micul dejun, am văzut că îl convinsese să scoată tufele de coacăze negre şi roşii de pe o porţiune destul de mare de teren şi acum erau amândoi ocupaţi cu planul unor transplantări de la Grange.

Am fost îngrozită văzând devastarea pe care-o putuseră face numai într-o jumătate de ceas. Tufişurile de coacăze negre erau lumina ochilor lui Joseph, iar ea alesese tocmai în mijlocul lor un loc pentru un strat de flori.

— Ia te uită! Tot ce-aţi trebăluit aici va fi arătat stăpânului, am exclamat eu, chiar în clipa când se va descoperi! Şi ce scuze aveţi pentru libertatea pe care v-aţi luat-o de a dispune de grădină? O să avem parte de o ceartă straşnică din pricina asta! Să vedeţi voi! Domnule Hareton, mă mir că n-ai mai multă minte şi te-ai apucat să faci tot buclucul ăsta numai că te-a rugat ea!

— Am uitat că erau ale lui Joseph, răspunse Earnshaw cam încurcat, dar am să-i spun c-am făcut-o din capul meu.

Noi mâncam întotdeauna cu domnul Heathcliff. Eu ţineam locul stăpânei casei, făcând ceaiul şi servind, aşa

că prezenţa mea la masă era necesară. Catherine şedea de obicei lângă mine, dar în ziua aceea s-a strecurat mai aproape de Hareton. Iar eu mi-am dat seama că nu va fi mai discretă în prietenie decât fusese în duşmănie.

— Şi-acum bagă de seamă să nu vorbeşti şi să nu te ocupi prea mult de vărul tău, i-am şoptit pe când intram în sală. Sunt sigură că asta are să-l supere pe domnul Heathcliff şi-o să se înfurie pe amândoi.

— Nu-ţi fie teamă, îmi răspunse.

În minutul următor se apropie tiptil de Hareton şi îi înfipse brânduşe în „porridge”-ul din farfuria lui.

Hareton nu îndrăzni să-i vorbească; abia îndrăzni s-o privească, dar ea nu conteni cu glumele încât Hareton fu de două ori pe punctul de a izbucni în râs. Eu m-am încruntat, iar ea se uită repede spre stăpân; acesta însă, după cum i se putea citi pe faţă, era absorbit de alte griji şi nu-i păsa de comeseni. Catherine, serioasă pentru o clipă, îl scrută cu o profundă gravitate. Dar după aceea îşi întoarse capul şi-şi reîncepu prostiile până când, în cele din urmă, Hareton râse pe înfundate. Domnul Heathcliff tresări, iar ochii lui ne cercetară în grabă feţele. Catherine îi înfruntă privirile cu expresia ei obişnuită de nervozitate şi sfidare de care stăpânul avea atâta silă.

— Ai noroc că eşti departe de mine, exclamă el, şi nu te pot atinge! Ce demon te-a luat în stăpânire, de holbezi mereu la mine ochii aceia infernali? Coboară privirea. Şi să nu-mi mai reaminteşti că exişti. Credeam că te-ai vindecat de râs.

— Eu am râs, mârâi Hareton.

— Ce spui? întrebă stăpânul.

Hareton se uită în farfuria lui şi nu repetă mărturisirea. Domnul Heathcliff îl privi puţin, apoi, în tăcere, reîncepu să mănânce şi să mediteze. Masa era aproape pe sfârşite; cei doi tineri, prudenţi, se îndepărtaseră unul de altul, aşa că nu prevedeam nici un alt conflict. Dar Joseph apăru în prag; buza tremurândă şi ochii lui plini de mânie ne

dădură de ştire că descoperise crima săvârşită asupra arbuştilor. Se vede că-i zărise pe Cathy şi pe vărul ei în preajma acelui loc înainte de a fi pornit în cercetare; şi, în timp ce fălcile i se frământau ca ale unui bou care rumegă, ceea ce făcea ca discursul său să fie şi mai greu de înţeles, începu:

— Trebuie să-mi iau simbria şi să plec! Aş fi vrut să mor acolo unde mi-am mâncat zilele vreme de şaizeci de ani; şi m-am cugetat să-mi car cărţile sus în pod şi toate bulendrele de le am şi să le las lor bucătăria de dragul liniştii mele. Îmi venea greu să renunţ la locu' meu de lângă cămin, da' m-am cugetat că asta o pot face! Da' acuma ea mi-a luat şi grădina şi, pe cinstea mea, stăpâne, asta n-o mai pot răbda! Dumneata poţi să-ţi pleci grumazu' sub jug, şi ai s-o faci... da' eu nu-s învăţat cu una ca asta, şi-un om bătrân nu se învaţă uşor cu poveşti noi. Mai bine îmi câştig pita şi zeama cu un târnăcop pe drumu' mare!

— Vezi-ţi de treabă, idiotule, interveni Heathcliff, şi spune desluşit ce te doare, ce necazuri ai? Eu nu mă amestec în ciorovăielile dintre dumneata şi Nelly. Din partea mea poate să te vâre şi-n groapa cu cărbuni, nu-mi pasă!

— Nu-i Nelly! răspunse Joseph. N-aş pleca din pricina lui Nelly... aşa păcătoasă cum e! Slavă Domnului, ea nu-i în stare să fure sufletu' nimănui! N-a fost niciodată aşa de frumoasă ca să-i piară cuiva ochii uitându-se la ea. E vorba de păcătoasa, de nemernica aceea a dumitale care l-a vrăjit pe băiatu' nostru cu privirile ei îndrăzneţe şi căile ei nelegiuite... până când... Nu! asta-mi zdrobeşte inima! A uitat tot ce-am făcut pentru el şi tot ce-am făcut din el, şi s-a dus şi-a smuls un rând întreg din cele mai mari tufe de coacăze negre din grădină!

Aici începură plângerile adevărate, pe care însă nu le puteai înţelege desluşit, dar era vorba de suferinţele lui amarnice, de nerecunoştinţa lui Earnshaw şi de primejdia

în care se afla.

— E beat nebunul ăsta? îl întrebă Heathcliff. Hareton, are ceva cu tine?

— Am scos vreo două sau trei tufişuri de coacăze, răspunse tânărul, dar mă duc să le pun la loc.

— Şi pentru ce le-ai scos? întrebă stăpânul.

Catherine interveni cu o înţelepciune sfătoasă.

— Am vrut să sădim acolo câteva flori! strigă ca. Eu sunt singura vinovată, căci eu l-am rugat s-o facă.

— Şi cine dracu' ţi-a dat voie să atingi un băţ din grădina asta? întrebă socrul, foarte mirat. Şi ţie cine ţi-a poruncit să asculţi de ea? adăugă întorcându-se spre Hareton.

Acesta din urmă amuţise; verişoara lui răspunse:

— N-ar trebui să-ţi pară rău de câţiva metri de pământ, unde să-mi fac şi eu un strat de flori, când mi-ai luat toate pământurile!

— Pământurile tale! Ticăloasă obraznică! N-ai avut niciodată nimic! strigă Heathcliff.

— Şi banii, continuă ea, aruncându-i priviri mânioase şi ronţăind între timp o coajă de pâine rămasă de la micul dejun.

— Tăcere! exclamă Heathcliff. Isprăveşte şi pleacă de-aici!

— Şi pământul lui Hareton şi banii lui, continuă mica îndrăzneaţă. Hareton şi cu mine suntem acum prieteni şi am să-i spun totul despre dumneata!

Stăpânul păru o clipă zăpăcit. Păli, se ridică, o măsură şi câtăva vreme o privi cu o ură de moarte.

— Dacă dai în mine, Hareton are să dea în dumneata, zise ea, aşa că ai face mai bine să şezi jos.

— Dacă Hareton nu te scoate afară din odaia asta, am să-i trag una să se ducă drept în iad! tună Heathcliff. Vrăjitoare blestemată! Îndrăzneşti să-l aţâţi împotriva mea? Afară cu ea! Să piară din ochii mei! Mă auzi? Arunc-o în bucătărie! O omor, Ellen Dean, să ştii c-o omor dac-o

laşi să mai apară o dată în faţa ochilor mei!

Hareton încercă, pe înfundate, s-o convingă să plece.

— Dă-o afară cu forţa! strigă el sălbatic. Ce stai de vorbă cu ea? Şi se apropie să-şi îndeplinească singur porunca.

— N-o să te mai asculte niciodată, om rău ce eşti! zise Catherine. În curând o să te urască tot atât cât te urăsc şi eu.

— Taci, taci! mârâi tânărul pe un ton dojenitor. Nu vreau să te aud vorbindu-i astfel. Isprăveşte!

— Dar n-ai să-l laşi să mă lovească! strigă Cathy.

— Atunci haide! şopti Hareton cu seriozitate. Era prea târziu. Heathcliff pusese mâna pe ea.

— Acum pleci „tu”! îi zise lui Earnshaw. Vrăjitoare blestemată! M-a provocat într-un moment când nu pot răbda, şi am s-o fac să se căiască pe veci.

Îşi înfipse mâna în părul ei. Hareton încercă să-i salveze buclele, rugându-l ca de data asta să n-o lovească. Ochii lui Heathcliff, negri, scăpărau scântei. Mi s-a părut că-i gata s-o rupă pe Catherine în bucăţi. Tocmai mă gândeam să risc şi să-i sar într-ajutor când, brusc, degetele i se descleştară, o apucă apoi de braţ şi-i privi atent faţa. După asta îşi acoperi ochii cu mâna, se opri un moment pentru a se reculege şi, întorcându-se din nou spre Catherine, îi spuse cu o linişte forţată:

— Trebuie să te înveţi să nu mă mai înfurii, căci de nu, într-o bună zi am să te omor. Du-te cu doamna Dean, stai cu ea şi spune-i ei toate obrăzniciile. Iar în ceea ce-l priveşte pe Hareton Earnshaw, dacă-l mai văd ascultându-ţi cuvintele, am să-l trimit să-şi câştige pâinea pe unde-o şti. Dragostea va face din el un proscris şi-un cerşetor. Nelly, ia-o de-aici şi plecaţi cu toţii! Lăsaţi-mă singur!

Eu am condus-o afară pe tânăra mea doamnă, care încântată că scăpase, nu s-a opus. Celălalt a venit şi el în urma noastră, iar domnul Heathcliff a rămas singur în sală

până la prânz. Am sfătuit-o pe Catherine să mănânce sus; dar, de îndată ce domnul Heathcliff a observat scaunul ei gol, m-a trimis s-o chem. N-a vorbit cu nici unul dintre noi, a mâncat foarte puţin, şi imediat după-masă a ieşit, anunţându-ne că nu se va întoarce decât seara.

Cei doi prieteni se instalară în sală pe tot timpul lipsei lui. L-am auzit pe Hareton dojenindu-şi verişoara cu asprime pentru că voia să-i dezvăluie purtarea domnului Heathcliff faţă de Hindley Earnshaw, tatăl său. I-a spus că nu vrea să audă nici o vorbă de defăimare împotriva acestui om, că lui nu-i pasă, chiar de ar fi diavolul, tot rămâne lângă el, şi-i va lua apărarea şi că prefera s-o audă insultându-l pe el, aşa cum făcuse până atunci, decât s-o vadă legându-se de domnul Heathcliff. La aceste cuvinte, Catherine s-a înfuriat, dar Hareton a găsit mijlocul de a-i închide gura, întrebând-o ce părere ar avea dacă el i-ar vorbi de rău tatăl? Catherine a înţeles că Hareton Earnshaw era una cu stăpânul său şi rămânea legat de el cu legături prea puternice pentru a putea fi desfăcute de raţiune... lanţuri făurite de obişnuinţă... şi ar fi o cruzime să încerce a le dezlega. De-atunci încolo a dovedit că-i bună la suflet, deoarece s-a ferit şi să se plângă de Heathcliff, şi să-şi exprime antipatia faţă de el. De altfel mi-a mărturisit că-i părea rău că se străduise să bage zâzanie între el şi Hareton. Într-adevăr, nu cred ca de-atunci să fi suflat vreodată în faţa acestuia măcar o vorbă împotriva opresorului ei.

După această mică neînţelegere, au fost iarăşi prieteni şi cât se poate de ocupaţi cu numeroasele lor îndeletniciri de elev şi profesor. După ce-mi isprăveam treaba, veneam şi şedeam cu ei; mă simţeam uşurată şi mângâiată urmărindu-i, aşa că vremea trecea pe nesimţite. Ştiţi, mi se părea că, într-o oarecare măsură, amândoi erau copiii mei. Multă vreme fusesem mândră de unul dintre ei, iar acum eram convinsă că şi celălat va fi un izvor de egală satisfacţie. Firea lui cinstită şi caldă s-

a scuturat repede de norii ignoranţei şi ai degradării în care fusese crescut, iar laudele sincere ale Catherinei îi stimulau sârguinţa. Pe măsură ce mintea i se lumina, i se luminau şi trăsăturile, adăugând înfăţişării lui inteligenţă şi nobleţe. Aproape nu-mi venea să cred că e acelaşi om cu cel pe care-l văzusem în ziua când îmi descoperisem mica stăpână la Wuthering Heights, după expediţia ei la stâncile de la Penistone. În timp ce eu îi admiram şi ei munceau, se lăsase seara şi o dată cu ea se întoarse şi stăpânul. Veni peste noi pe neaşteptate, intrând pe uşa principală, aşa că ne-a putut vedea bine pe tustrei, înainte ca noi să putem ridica ochii şi să-l privim. „Nu face nimic, mi-am zis, n-a existat niciodată tablou mai plăcut şi mai nevinovat ca acesta, aşa că ar fi o ruşine fără seamăn dacă i-ar certa” Lumina roşie a focului strălucea pe capetele lor frumoase şi le dezvăluia feţele însufeţite de râvnă copilărească. Pentru că deşi el împlinise douăzeci şi trei de ani şi ea optsprezece, fiecare avea nenumărate lucruri noi de învăţat şi de simţit: nici unul nu trăise şi nu încercase sentimentele unei maturităţi sobre şi lipsite de iluzii.

Au ridicat privirile amândoi deodată şi au întâlnit privirile domnului Heathcliff. Poate că dumneavostră n-aţi remarcat niciodată că ochii lor seamnă perfect şi sunt aidoma ochilor Catherinei Earnshaw. Actuala Catherine n-are altă asemănare cu răposata în afară de fruntea-i latăşi o anumită arcuire a nărilor, care o face să pară, fie că vrea sau nu, cam îngâmfată. Hareton seamănă ceva mai mult cu Catherine Earnshaw, şi asemănarea e destul de vizibilă întotdeauna; dar în clipa aceea era chiar izbitoare, pentru că simţurile i se treziseră, iar facultăţile lui mintale erau în plină activitate. Cred că această asemănare l-a dezarmat pe domnul Heathcliff. A păşit spre cămin vădit mişcat, dar emoţia i se potoli repede când îl privi pe Hareton; sau mai bine zis îşi schimbă calitatea, căci tot emoţionat era. Îi luă cartea din mână, îşi aruncă privirea

pe pagina deschisă, apoi i-o dădu înapoi fără nici o vorbă. Îi făcu semn din ochi Catherinei să plece; vărul ei nu zăbovi mult după ea, şi eram pe punctul de a pleca şi eu, când mi-a poruncit să stau locului.

— Tristă încheiere! Nu-i aşa? remarcă el, după ce cugetă câtăva vreme asupra scenei la care fusese martor. Un sfârşit absurd al sforţărilor mele îndărătnice. Am pus mâna pe pârghii şi cazmale ca să dărâm cele două case şi m-am antrenat pentru o muncă herculiană; dar acum când totul e gata şi în puterea mea, constat că mi-a dispărut voinţa de a mişca măcar o ţiglă de pe acoperişul vreuneia din case. Vechii mei duşmani nu m-au biruit, acum ar fi momentul să mă răzbun pe urmaşii lor. Aş putea-o face, nimeni nu mă împiedică. Dar la ce bun! Nu mi-e greu să lovesc, dar mă oboseşte să ridic mâna! S-ar putea crede c-am muncit toată vremea numai pentru a-mi arăta acum mărinimia. Dar nici vorbă de aşa ceva! Am pierdut facultatea de a mă bucura de distrugerea lor; şi mi-e lene să distrug fără scop.

Nelly, se apropie o schimbare stranie: în momentul de faţă mă aflu în umbra ei. Viaţa mea de toate zilele mă interesează atât de puţin, încât cu greu îmi mai aduc aminte că trebuie să mănânc şi să beau. Cei doi, care-au ieşit din sală, sunt singurele obiecte care înseamnă o apariţie materială distinctă pentru mine, şi această apariţia îmi pricinuieşte o durere care se apropie de tortură. Despre „ea” nu vreau să vorbesc şi nici să mă gândesc la ea nu vreau; dar aş dori sincer să n-o văd, căci prezenţa ei îmi stârneşte numai simţăminte care mă scot din minţi. „El” mă impresionează în alt fel, şi dacă aş putea-o face fără să se creadă c-am înnebunit, aş căuta să nu-l mai văd niciodată. Dumneata ai crede că nu mai am mult până-n pragul nebuniei, zise făcând un efort să zâmbească, dacă ţi-aş descrie miile de amintiri şi gânduri pe care le trezeşte şi le întruchipează băiatul ăsta. Dar dumneata n-ai să povesteşti ce-ţi spun, şi gândurile mele

stau tot timpul atât de întemniţate în mine, încât mă simt ispitit să le împărtăşesc.

Acum cinci minute, Hareton mi-a apărut nu ca o fiinţă omenească, ci ca întruchiparea tinereţii mele. Încercam faţă de el sentimente atât de variate, încât mi-ar fi fost cu neputinţă să-i vorbesc ca un om cu mintea întreagă. În primul rând, asemănarea izbitoare dintre el şi Catherine mi-o reaminteşte într-un mod înspăimântător. Totuşi, acest fapt, despre care dumneata ai putea crede că are cea mai puternică înrâurire asupra imaginaţiei mele, e în momentul de faţă lucrul cel mai neînsemnat. Căci ce nu-i în mintea mea legat de ea? Şi ce nu-mi aminteşte de ea? Nu mă pot uita în jos, la pardoseala asta, fără să-i văd trăsăturile desenate pe piatră! În fiecare nor, în fiecare pom... în aerul nopţii şi-n fiecare privire din timpul zilei... sunt înconjurat de chipul ei! Cele mai obişnuite feţe ale bărbaţilor şi femeilor... chiar şi propriile mele trăsături.. îşi bat joc de mine, semănând cu ea. Lumea întreagă e o colecţie înspăimântătoare de amintiri care-mi spun că ea a existat şi c-am pierdut-o! Ei bine, înfăţişarea lui Hareton reprezintă fantoma iubirii mele nemuritoare, a strădaniei mele sălbatice de a-mi afirma drepturile, fantoma degradării, a mândriei, a fericirii şi a suferinţei mele...

E o nebunie să-ţi repet dumitale aceste gânduri. Totuşi, te vor face să înţelegi pentru ce, cu toate că nu-mi place să fiu întotdeauna singur, societatea lui nu-mi face bine: dimpotrivă, îmi agravează chinul de care sufăr neîncetat şi face ca, într-o oarecare măsură, să fiu indiferent faţă de relaţiile dintre el şi verişoara lui: nu le mai pot acorda nici un fel de atenţie.

— Dar ce înţelegi prin „schimbare”, domnule Heathcliff? am întrebat speriată de atitudinea lui, cu toate că, după părerea mea, nu era nici în primejdie de a-şi pierde minţile şi nici de a muri. Era puternic şi sănătos, şi încă din copilărie îi plăcea să se gândească la lucruri sumbre şi bizare. Doar că avea mania de a se gândi

neîncetat la idolul său dispărut, dar în toate celelalte privinţe mintea îi era tot atât de zdravănă ca şi a mea.

— N-am s-o cunosc decât atunci când se va produce, zise el. Deocamdată sunt numai jumătate conştient de schimbare.

— Nu te simţi bolnav, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

— Nu, Nelly, deloc, răspunse.

— Atunci nu te temi de moarte? am continuat.

— Teamă? Nu! răspunse el. Nu am nici teama, nici presimţirea, nici nădejdea morţii. Şi de ce aş avea-o? Cu constituţia mea puternică, cu viaţa cumpătată pe care o duc, cu îndeletnicirile care nu mă expun la nici un pericol, ar trebui, şi probabil „aşa va fi”, să rămân pe pământ până când nu va mai exista un fir de păr negru pe capul meu. Şi totuşi în starea asta nu mai pot s-o duc! Trebuie să-mi amintesc să respir... aproape că trebuie să-i amintesc inimii să bată. Şi parcă apăs la loc un arc puternic: îmi trebuie constrângere ca să fac cel mai mic gest care nu-i purtat de unicul meu gând, şi dacă nu-i legat de unica şi eterna mea idee, trebuie să mă constrâng pentru a discerne dacă ceva este viu sau mort. N-am decât o singură dorinţă, şi întreaga mea fiinţă şi toate puterile mele ţintesc spre împlinirea ei. Am dorit-o atât de multă vreme şi atât de neclintit, încât sunt convins că se „va” împlini... şi „în curând”... pentru că mi-a mâncat viaţa. Presimţirea împlinirii ei m-a şi înghiţit. Mărturisirile nu m-au uşurat, dar poate că-ţi vor explica anumite stări de spirit, pe care altfel nu le-ai fi putut înţelege. O, Doamne! E o luptă lungă, aş vrea să se isprăvească!

A început să măsoare cu paşi mari încăperea, bolborosind numai pentru el lucruri îngrozitoare, încât eram înclinată să cred, după cum spunea Joseph, că propria lui conşiinţă îi prefăcuse inima într-un iad pământesc. Mă întrebam cu teamă cum se va sfârşi. Deşi până atunci rareori îşi dezvăluise o asemenea stare de

spirit, fie măcar din priviri, eu eram convinsă că aceasta era dispoziţia lui obişnuită. De altfel chiar el mi-a confirmat părerea dar, judecând după purtarea lui, nimeni nu ar fi putut crede acest lucru. Nici dumneavoastră, domnule Lockwood, când l-aţi văzut, n-ai bănuit nimic; iar în perioada despre care vă vorbesc era întocmai ca mai înainte, poate puţin mai îndrăgostit de singurătatea lui continuă şi poate mai tăcut cu cei din preajma lui.

CAPITOLUL 34

Timp de câteva zile după seara aceea, domnul Heathcliff s-a ferit să ne mai întâlnească la masă, totuşi n-a vrut să-i excludă cu totul pe Hareton şi pe Cathy. Nu-i plăcea să cedeze cu desăvârşire în faţa sentimentelor, de aceea prefera să lipsească el de la masă. De atunci o singură masă în douăzeci şi patru de ore îi păru îndestulătoare pentru a se hrăni.

Într-o noapte după ce toţi ai casei se culcară, l-am auzit coborând şi ieşind pe uşa principală. Nu l-am auzit revenind, şi dimineaţa am constatat că tot plecat era. Ne aflam în luna aprilie; timpul era dulce şi cald, iarba atât de verde pe cât o puteau face ploile abundente şi soarele, iar cei doi meri pitici de lângă peretele de miazăzi erau plini de flori. După micul dejun, Catherine stărui să iau un scaun şi să mă aşez cu lucrul sub brazii de la colţul casei, iar pe Hareton, care se vindecase complet după accident, îl convinsese să sape şi să-i aranjeze grădiniţa, care fusese mutată în partea aceea din pricina protestelor lui Joseph. Şedeam liniştită, bucurându-mă de miresmele primăverii ce mă înconjurau şi de albastrul suav de deasupra capetelor noastre, cînd tânăra mea doamnă, care se dusese spre gard să adune câteva rădăcini de brânduşe pentru a-şi împrejmui un strat, se întoarse numai cu jumătate din rădăcinile de care avea nevoie şi ne înştiinţă că domnul Heathcliff vine acasă.

— Mi-a vorbit! adăugă ea cu o expresie uluită.

— Ce ţi-a spus? întrebă Hareton.

— Mi-a spus să plec cât pot de iute, răspunse ea. Dar s-

a uitat la mine cu nişte ochi atât de diferiţi de cei cu care eram obişnuită, încât m-am oprit o clipă să văd ce-i cu el.

— Cum e?

— Cum să fie, aproape luminat şi vesel. Nu, deloc „aproape”...ci „foarte” emoţionat, sălbatic şi fericit! răspunse ea.

— Atunci înseamnă că plimbările nocturne îi priesc, am observat eu luând un aer indiferent.

De fapt, eram tot atât de surprinsă ca şi Catherine şi foarte nerăbdătoare să mă conving de adevărul afirmaţiei ei, căci să-l vezi pe stăpân fericit nu era un spectacol de fiecare zi. Am inventat un pretext ca să pot intra în casă. Heathcliff stătea în pragul uşii deschise, era palid şi tremura. Avea însă, într-adevăr, o licărire stranie şi plină de fericire în ochi, ceea ce-i schimba întreaga expresie a feţei.

— Vrei să mănânci ceva? l-am întrebat. Trebuie să fii flămând după o noapte de hoinăreală.

Doream să aflu unde fusese, dar n-am vrut să-l întreb de-a dreptul.

— Nu, nu mi-e foame, răspunse el, întorcând capul şi vorbindu-mi pe un ton cam dispreţuitor; parcă ghicise că încerc să descopăr motivul bunei lui dispoziţii.

Eram încurcată; nu ştiam dacă nu cumva e un prilej binevenit pentru a-l dojeni.

— Cred că nu-i cuminte să hoinăreşti pe-afară, am continuat eu, când ar trebui să stai în pat. Nu, nu-i deloc cuminte, mai ales pe vremea asta umedă. Sunt sigură c-ai să răceşti sau ai să te îmbolnăveşti. De altfel mi se pare c-aşa s-a şi întâmplat.

— Nu s-a întâmplat decât ceea ce pot eu îndura, răspunse Heathcliff, şi îndur totul cu cea mai mare plăcere, dar cu condiţia să mă laşi în pace. Du-te înăuntru şi nu mă plictisi.

L-am ascultat şi, trecând pe lângă el, observai că răsuflă iute ca o pisică.

„Da! mi-am zis. O să se îmbolnăvească! Nu pot înţelege ce-a făcut!”

În ziua aceea, la prânz, se aşează cu noi la masă şi-şi ţinu farfuria ca să i-o umplu cu mâncare, ca şi cum ar fi avut de gând să se despăgubească de postul din ajun.

— Nici n-am răcit şi nici fierbinţeli n-am, Nelly — remarcă el făcând aluzie la cele ce-i spusesem de dimineaţă — şi sunt gata să mănânc tot ce mi-ai pus în farfurie.

Îşi luă cuţitul şi furculiţa, se pregăti să mănânce, dar deodată pofta păru că i-a pierit. Puse totul pe masă, privi stăruitor pe fereastră, apoi se ridică şi ieşi. L-am văzut umblând încoace şi-ncolo prin grădină, în timp ce noi am isprăvit masa; atunci Earnshaw a spus că se duce să-l întrebe pentru ce n-a vrut să mănânce; credea că l-am supărat noi cu ceva.

— Ei, vine? strigă Catherine când vărul ei se întoarse.

— Nu, răspunse el, dar nu-i mânios, mi s-a părut chiar foarte bine dispus. Numai că s-a enervat pentru că i-am vorbit de două ori. Apoi mi-a spus să vin la tine şi mi-a mai spus că se miră cum de pot dori tovărăşia altcuiva.

Eu i-am pus farfuria pe grătarul căminului, ca să-i ţin mâncarea caldă. După un ceas sau două, când camera rămase goală, intră din nou, dar nu mi s-a părut deloc mai liniştit. Aceeaşi expresie nefirească — şi nefirească era — de fericire, sub sprâncenele lui negre, şi aceeaşi paloare a feţei din care dispăruse tot sângele; şi dinţii care i se dezveleau din când în când într-un fel de zâmbet. Corpul întreg îi tremura, dar nu cum tremură omul la răceală sau slăbiciune, ci cum vibrează o coardă întinsă la maximum... era mai mult un fior puternic decât un tremur.

„Am să-l întreb ce are, mi-am zis! Căci cine altul să-l întrebe?” Apoi am exclamat:

— Ai auzit vreo veste bună, domnule Heathcliff?! Pari neobişnuit de înviorat.

— De unde să-mi vină mie veşti bune? zise el. Sunt înviorat de foame şi, după câte mi se pare, nu trebuie să mănânc.

— Prânzul dumitale e-acolo, i-am răspuns, pentru ce nu vrei să mănânci?

— Acum n-am poftă, mârâi el iute; am să aştept până la cină. Şi, Nelly, o dată pentru totdeauna, te rog să-l previi pe Hareton şi pe cealaltă să nu se mai apropie de mine. Vreau să nu mă tulbure nimeni; vreau să fiu singur.

— Ai vreun motiv nou pentru această oprelişte? am întrebat eu. Spune-mi pentru ce eşti atât de ciudat, domnule Heathcliff? Unde-ai fost noaptea trecută? Nu-ţi pun această întrebare din simplă curiozitate, ci...

— Ba pui întrebarea dintr-o foarte simplă curiozitate, mă întrerupse el râzând. Totuşi am să-ţi răspund. Noaptea trecută am fost în pragul iadului. Azi sunt aproape de paradisul meu. Îl văd cu ochii, abia trei paşi mă mai despart de el! Şi acum ai face bine să pleci şi tu! Dacă n-ai să mă mai iscodeşti, n-ai să vezi şi nici n-ai să auzi nimic înspăimântător.

După ce-am măturat căminul şi-am şters masa, am plecat mai nedumerită ca niciodată.

În după-amiaza aceea n-a mai ieşit din casă, şi nimeni nu i-a tulburat singurătatea. La ora opt însă am socotit că se cuvine, chiar dacă nu m-a chemat, să-i duc o lumânare. Şi cina. Stătea rezemat de pervazul unei ferestre deschise, dar nu privea afară, căci faţa îi era întoarsă spre întunericul dinăuntru. Focul mocnea în cenuşă, camera se umpluse de aerul umed şi dulce al serii înnourate şi-atât de liniştite, încât se putea auzi nu numai murmurul râuleţului ce curgea spre Gimmerton, ci şi freamătul undelor şi gâlgâitul apei peste pietre şi în jurul bolovanilor mari pe care nu-i putea acoperi. Am murmurat un cuvânt de nemulţumire văzând că focul e gata să se stingă şi-am început să închid ferestrele, una după alta, până am ajuns la a lui.

— S-o închid şi pe-asta? l-am întrebat, ca să-l trezesc din visare, căci rămăsese nemişcat.

În timp ce vorbeam, lumânarea i-a luminat faţa. Oh, domnule Lockwood, nu vă pot spune cât de cumplit m-am speriat în clipa când l-am văzut! Ochii aceia negri, adânci! Zâmbetul acela şi paloarea lui de fantomă! Mi s-a părut că nu-i domnul Heathcliff, ci o nălucă; şi de spaimă am lăsat lumânarea să se atingă de perete şi-am rămas în întuneric.

— Da, închide-o, răspunse cu glasul lui obişnuit. Ia te uită, ce neîndemânare! Pentru ce n-ai ţinut lumânarea drept? Du-te fuga şi adu alta.

Am alergat afară înnebunită de groază şi i-am spus lui Joseph:

— Stăpânul doreşte să-i duci o lumânare şi să-i aprinzi focul din nou... căci în momentul acela nu îndrăzneam să mai intru.

Joseph adună, zgomotos, nişte jăratec pe-o lopăţică şi plecă. Dar s-a întors imediat, cu lopăţică într-o mână şi cu tava de mâncare în cealaltă, explicându-mi că domnul Heathcliff s-a dus să se culce şi nu dorea să mănânce nimic până dimineaţa. L-am auzit atunci cu toţii urcând scările; dar nu s-a dus în camera lui obişnuită, ci a intrat în aceea cu patul cu tăblii. Fereastra ei, după cum v-am spus, e destul de largă, aşa că oricine poate ieşi prin ea. Şi mi-a trecut prin gând că plănuise o nouă hoinăreală la miez de noapte şi prefera ca noi să nu-l auzim.

,,O fi un duh rău care mănâncă morţii, sau un vampir?” mi-am zis. Citisem despre asemenea monştri hidoşi, încarnaţi. Apoi am început să-mi amintesc cum l-am îngrijit când era copil, cum l-am văzut crescând şi cum i-am urmărit aproape toată viaţa; şi mi-am dat seama cât de proastă eram să pot crede despre el un lucru atât de îngrozitor!

„Dar de unde-o fi venit făptura aceea mică, neagră, adusă aici de un om bun spre nenorocirea lui?” murmură

în mine glasul superstiţiei, în timp ce adormeam şi conştiinţa mă părăsea. Şi-am început, pe jumătate visând, să-mi bat capul imaginând nişte părinţi potriviţi lui şi, cu ajutorul gândurilor mele din starea de veghe, mi-am petrecut din nou în minte viaţa lui, cu câteva imagini sumbre în plus, iar în cele din urmă am ajuns să-mi închipui moartea şi înmormântarea lui. Din toate acestea ceea ce mai ţin minte e marea mea tulburare, căci aveam sarcina de a dicta inscripţia de pe piatra lui funerară şi mă sfătuiam în privinţa ei cu groparul. Şi cum nu avea prenume şi nu-i cunoşteam nici vârsta, am fost obligaţi să ne mulţumim cu un singur cuvânt: „Heathcliff”. Aşa s-a şi întâmplat. Dacă intraţi în curtea bisericii, veţi citi pe piatra lui funerară numai acest cuvânt şi data morţii.

Zorile mi-au readus bunul-simţ. Cum s-a luminat de ziuă, atât cât să pot vedea, m-am sculat şi-am ieşit în grădină, să caut sub fereastră urmele picioarelor. Dar n-am văzut nimic. „A rămas acasă, mi-am zis, şi azi o să fie sănătos”. Am preparat micul dejun pentru toată casa, ca de obicei, dar lui Hareton şi lui Cathy le-am spus să mănânce înainte de a coborî stăpânul, căci azi, desigur, va dormi mai mult. Ei au preferat să mănânce afară, sub pomi, aşa că le-am aşternut acolo o faţă de masă mică, pe placul lor.

Când m-am întors, l-am găsit pe domnul Heathcliff jos. Vorbea cu Joseph despre treburile fermei; i-a dat îndrumări limpezi şi amănunţite cu privire la ce discutau, dar vorbea iute, întorcând mereu capul într-o parte şi având aceeaşi expresie de surescitare, poate chiar şi mai accentuată. Când Joseph ieşi din odaie, se aşează în locul lui unde şedea de obicei, iar eu i-am pus dinainte o cană de cafea. O trase mai aproape. Apoi îşi aşează braţele pe masă şi privi peretele din faţă; după câte mi s-a părut, cerceta cu mare atenţie o anumită porţiune; ochii îi erau atât de strălucitori şi de neliniştiţi şi arătau un interes atât de viu, încât timp de o jumătate de minut Heathcliff nici

nu mai respiră.

— Haide, am exclamat eu, împingând o bucată de pâine lângă mâna lui, mănâncă şi bea-ţi cafeaua cât e caldă! Te-aştept aproape de-un ceas.

Nu m-a luat în seamă — şi totuşi a zâmbit. Preferam să-l văd scrâşnind din dinţi decât zâmbind aşa.

— Domnule Heathcliff! Stăpâne, am strigat, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai uita aşa, de parcă-ai avea în faţa ochilor o vedenie din altă lume!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu ţipa atât de tare! răspunse el. Fă-ţi ochii roată şi spune-mi: suntem singuri?

— Fireşte că da, i-am răspuns, fireşte că suntem singuri!

Totuşi, fără să vreau, i-am ascultat porunca, dar parcă n-aş fi fost chiar sigură că eram numai noi doi. Făcu o mişcare cu mâna şi dădu la o parte pâinea şi cafeaua, liberându-şi locul din faţă, apoi se aplecă înainte ca să poată privi şi mai nestingherit.

De data asta am observat că nu-l mai interesează peretele; m-am uitat mai bine şi mi-am dat seama că priveşte ceva ce se află la o depărtare de vreo doi metri. Şi ceea ce vedea, orice-ar fi fost, părea că-i provoacă o plăcere şi o durere de nerăbdat; cel puţin aşa am înţeles eu, judecând după expresia lui chinuită şi totuşi transfigurată. Obiectul închipuirii sale nu stătea nemişcat, căci ochii lui îl urmăreau cu o atenţie neostenită; nici chiar când vorbea cu mine nu-şi întorcea privirea de la el. Zadarnic îi reaminteam de postul lui prelungit, căci, dacă făcea vreo mişcare ca să se apropie de vreun obiect, cedând rugăminţilor mele, sau dacă întindea mâna să ia o bucata de pâine, degetele se încleştau înainte de a ajunge la ea şi mâna îi cădea pe masă, uitând scopul urmărit.

Am stat lângă el cu neclintită răbdare, încercând să-i abat atenţia de la preocuparea care-l obseda, până când s-a enervat şi s-a ridicat, întrebându-mă pentru ce nu-l las

să mănânce când vrea el. Şi mi-a mai spus că data viitoare să nu-l mai aştept, ci să-i pun totul pe masă şi să-mi caut de treabă. După aceste cuvinte a ieşit din cameră, coborând agale poteca din grădină, şi a dispărut pe poartă.

Ceasurile trecură anevoie, pline de îngrijorare; veni o altă seară. Nu m-am dus la culcare decât foarte târziu şi, când m-am dus, n-am putut dormi. El a intrat după miezul nopţii şi, în loc să se ducă să se culce, s-a închis în sală. Am ascultat cu atenţie, m-am sucit încoace şi-ncolo şi, în cele din urmă, m-am îmbrăcat şi am coborât. Era prea greu să stau culcată, chinuindu-mi mintea cu sute de presimţiri deşarte.

Am auzit paşii domnului Heathcliff măsurând neostenit padoseala; şi adeseori tăcerea era întreruptă de răsuflarea lui adâncă, ce semăna cu un geamăt. Bolborosea şi cuvinte fără şir; singurul pe care l-am putut prinde a fost numele Catherinei legat de câte un cuvânt de mângâiere sau de suferinţă sălbatică, smuls din adâncul sufletului, rostit încet, grav ca şi cum ar fi fost cu o persoană prezentă. N-am avut curajul să intru de-a dreptul în odaie, dar, vrând să-l trezesc din visare, m-am apucat să fac focul în bucătărie, am aţâţat flăcările şi-am început să râcâi cenuşa. L-am trezit mai curând decât mă aşteptam. A deschis imediat uşa şi a spus:

— Nelly, vino încoace... S-a făcut dimineaţă? Vino cu lumânarea.

— Bate patru, i-am răspuns. Ai nevoie de-o lumânare ca să te urci sus. Ai fi putut să-ţi aprinzi o lumânare şi la foc.

— Nu, nu vreau să mă duc sus, a zis. Vino înăuntru şi aprinde-mi focul, apoi deretică prin odaie.

— Mai întâi trebuie să suflu în foc ca să aţâţ jăraticul, i-am spus, luând un scaun şi foalele.

Între timp el umbla încoace şi-ncolo, într-o stare aproape de nebunie; suspinele lui adânci şi grele se

succedau atât de iute, încât nu mai lăsau loc pentru o respiraţie normală.

— Când se crapă de ziuă am să trimit după Green, zise el. Vreau să-i cer câteva lămuriri juridice cât mai sunt în stare să mă gândesc la treburi de felul ăsta şi cât mai pot acţiona calm. Încă nu mi-am scris testamentul şi nu mă pot hotărî cum să-mi împart averea. Aş vrea s-o şterg de pe faţa pământului.

— Eu n-aş vorbi aşa, domnule Heathcliff, am intervenit eu. Lasă deocamdată testamentul la o parte, căci ai vreme destulă pentru asta, ca şi pentru a te căi de numeroasele dumitale nelegiuiri. N-aş fi crezut niciodată c-or să te lase nervii. Totuşi, spre uimirea mea, te-au lăsat, şi aproape cu totul... dar numai din vina dumitale. Felul în care ţi-ai petrecut aceste ultime trei zile ar fi doborât şi un titan. Mănâncă ceva şi odihneşte-te puţin. N-ai decât să te priveşti în oglindă şi-ai să-ţi dai seama ce mare nevoie ai şi de mâncare, şi de somn. Obrajii ţi-s scobiţi, ochii ţi-s roşii, ca ai unui om care moare de foame şi e pe cale să orbească de nesomn.

— Nu-i vina mea că nu pot nici mânca, nici dormi, răspunse el. Te asigur că nu fac asta cu un plan înainte stabilit. Am să fac şi pe una, şi pe cealaltă îndată ce-mi va fi cu putinţă. Dar încearcă să-i porunceşti unui om care se luptă în apă, la depărtare de un braţ de mal, să stea liniştit! Mai întâi trebuie să ajung la mal, şi-apoi am să mă odihnesc. Fie cum vrei tu: să nu mai vorbim de domnul Green. Iar în ceea ce priveşte căinţa pentru nelegiuirile mele, află că n-am săvârşit nici o nelegiuire şi nu mă căiesc de nimic. Sunt prea fericit, şi totuşi încă nu destul. Fericirea sufletului meu îmi ucide trupul şi totuşi nu-i îndeajuns de satisfăcătoare în sine.

— Fericit, stăpâne?! am strigat eu. Stranie fericire! Dacă m-ai asculta fără să te înfurii, ţi-aş da câteva sfaturi care te-ar face mai fericit.

— Ce sfaturi? întrebă el. Dă-mi-le!

— Îţi dai seama, domnule Heathcliff, că de la vârsta de treisprezece ani ai dus o viaţă egoistă, necreştinească şi că, probabil, în tot acest răstimp n-ai pus mâna pe o „Biblie”? Desigur, ai uitat cuprinsul acelei cărţi şi poate că acum nici nu mai ai răbdare s-o cercetezi. Crezi că ţi-ar strica dacă am trimite după cineva — vreun pastor oarecare, indiferent de biserica de care ţine — să ţi-o tălmăcească şi să-ţi arate cât de mult te-ai îndepărtat de preceptele ei? Şi că eşti foarte puţin pregătit pentru cerul propovăduit de ea dacă nu te schimbi înainte de moarte?

— Îţi sunt recunoscător, Nelly, zise el, că mi-ai reamintit să-ţi spun cum vreau să fiu înmormântat. Vreau să fiu dus la cimitir seara. Dumneata şi cu Hareton puteţi să mă însoţiţi dacă vreţi; şi bagă mai ales de seamă ca groparul să respecte poruncile mele în ceea ce priveşte cele două coşciuge! Nu trebuie să vină nici un pastor, după cum nu trebuie să se rostească nici un cuvânt despre mine. Îţi spun că aproape am atins paradisul „meu”, căci paradisul altora e cu desăvârşire lipsit de valoare pentru mine şi nu-l râvnesc.

— Şi presupunând că vei continua să ajunezi cu-aceeaşi încăpăţânare şi vei muri în acest fel, ce-o să se întâmple dacă ei refuză să te înmormânteze în cimitir? am spus eu, indignată de această indiferenţă păgânească. Ţi-ar plăcea?

— N-or să facă una ca asta, răspunse el. Iar dacă vor face-o, tu trebuie să mă muţi acolo în ascuns, şi dacă n-ai s-o faci, ai să vezi cu ochii tăi că morţii nu pier cu totul!

Cum a auzit că ceilalţi membri ai familiei încep să se mişte, s-a retras în vizuina lui, lăsându-mă să respir în voie. Dar după-amiază, pe când Joseph şi Hareton îşi vedeau de treburi, a venit din nou în bucătărie şi, cu o căutătură sălbatică, mi-a poruncit să vin şi să stau în sală. Voia să rămână cineva lângă el. Eu am refuzat, spunându-i pe faţă că vorbele şi purtarea lui ciudată mă speriau şi n-aveam nici curajul şi nici puterea să-i ţin

singură de urâtt.

— Mi se pare că mă crezi un diavol, zise el cu un râs înspăimântător; ceva prea monstruos ca să poată trăi sub acoperişul unei case ca lumea. Apoi întorcându-se către Catherine, care era acolo şi care s-a tras în spatele meu când l-a văzut apropiindu-se a adăugat, pe jumătate rânjind: Vrei să vii ,,tu", puicuţă? Nu-ţi voi face nici un rău. Nu! Şi tu mă crezi mai rău chiar decât diavolul?! Nu face nimic, există „una" care nu se fereşte de mine! Pe Dumnezeul meu! E neînduplecată! Dumnezeule, e fără milă! Oh, blestemată treabă! E mult mai mult decât poate îndura carnea şi sângele... chiar şi al meu.

De-atunci n-a mai căutat tovărăşia nimănui. Pe înserate s-a dus în camera lui. Toată noaptea şi până dimineaţa târziu l-am auzit gemând şi murmurând singur. Hareton n-avea astâmpăr, voia să se ducă la el, dar l-am rugat să-l cheme pe doctorul Kenneth, ca să vadă ce are. Când a sosit, l-am rugat pe Heathcliff să mă lase să intru şi-am încercat să deschid uşa, dar am găsit-o încuiată; iar el a strigat doar să ne ducem dracului. Spunea că se simte mai bine şi vrea să fie lăsat în pace, aşa că doctorul a plecat. Seara următoare a fost foarte umedă, a plouat cu găleata până-n zorii zilei şi, când mi-am făcut plimbarea de dimineaţă în jurul casei, am observat că fereastra stăpânului era larg deschisă şi ploaia cădea drept în casă. „Nu poate fi în pat, mi-am zis, căci, aşa cum toarnă, l-ar fi udat până la piele. Trebuie să se fi sculat, ori să fi plecat. Dar de ce să mă mai frământ, am să-mi iau inima în dinţi şi-am să mă duc să văd."

După ce am reuşit să intru cu altă cheie, m-am repezit să desfac tăbliile patului, căci camera era goală; le-am împins iute şi m-am uitat înăuntru. Domnul Heathcliff era acolo... culcat pe spate. I-am întâlnit privirea, dar avea nişte ochi atât de pătrunzători şi sălbatici, încât am tresărit. Apoi mi s-a părut că zâmbeşte. Nu m-am gândit că-i mort, dar faţa şi gâtul îi erau spălate de ploaie,

aşternuturile ude, iar el stătea absolut nemişcat. Fereastra, bătută de vânt încoace şi-ncolo, îi zgâriase mâna care era aşezata pe marginea pervazului. Din pielea tăiată nu curgea sânge, iar când am pus degetele pe ea nu m-am mai putut îndoi: era mort şi ţeapăn!

Am închis fereastra, i-am pieptănat părul negru şi lung de pe frunte, am încercat să-i închid ochii şi să sting, dacă mi-ar fi fost cu putinţă, înainte de a o mai vedea si altcineva... acea privire îngrozitoare, ca vie, de triumf. Dar ochii n-au vrut să se închidă. Păreau că rânjesc, că-şi bat joc de încercările mele, iar buzele lui desfăcute şi dinţii albi, ascuţiţi, rânjeau şi ei! Cuprinsă de o nouă criză de laşitate, l-am strigat pe Joseph. Joseph se târî până sus, făcând mare gălăgie, dar refuză cu îndârjire să se atingă de el.

— Diavolu' s-a repezit la sufletu' lui, strigă el, şi poate să-i ia şi hoitu', căci mie nu-mi pasă de el! Uite-l! Ce nemernic, rânjeşte şi-n faţa morţii!

Şi păcătosul bătrân începu să rânjească şi el în bătaie de joc. Am crezut chiar c-o să dănţuiască în jurul patului; dar, potolindu-se brusc, căzu în genunchi, ridică mâinile şi mulţumi că adevăratul stăpân al vechii familii a reintrat în drepturile lui.

Eram buimăcită de această întâmplare îngrozitoare; şi fără să vreau, gândurile mele se întoarseră cu un fel de tristeţe apăsătoare spre vremurile trecute. Numai bietul Hareton, cel căruia Heathcliff îi făcuse cea mai mare nedreptate, suferi cu adevărat. El a vegheat toată noaptea la căpătâiul mortului plângând amarnic. Îi strângea mâna, îi săruta faţa sarcastică şi sălbatică, pe care toţi ceilalţi se fereau s-o privească, şi-l plângea cu durerea aceea puternică ce izvorăşte în mod firesc dintr-o inimă generoasă, cu toate că inima lui e tare ca oţelul călit.

Doctorul Kenneth rămase încurcat când a trebuit să se pronunţe asupra bolii care pricinuise moartea stăpânului.

l-am ascuns faptul că n-a pus nimic în gură timp de patru zile, temându-mă să dau cumva de vreun bucluc; şi-apoi eram convinsă că nu se abţinuse de voie şi cu un anumit plan, ci că aceasta era consecinţa şi nu cauza bolii lui stranii.

L-am înmormântat, spre indignarea întregii vecinătăţi, întocmai cum a dorit. Earnshaw şi cu mine, groparul şi şase oameni care au dus sicriul au format întregul cortegiu. Cei şase oameni au plecat după ce l-au coborât în groapă, noi am rămas până l-am văzut acoperit. Hareton, cu faţa scăldată în lacrimi, a tăiat cu sapa bucăţi de pământ cu iarbă şi le-a aşezat cu mâna lui peste movila cafenie. Acum e tot atât de neted şi verde ca şi mormintele vecine... şi sper că şi fostul meu stăpân doarme tot atât de adânc ca şi cei de lângă el. Dar oamenii din partea locului, dacă-i întrebaţi, jură pe „Biblie” că el umblă; şi sunt unii care spun că l-ar fi întâlnit lângă biserică, alţii că l-au văzut pe dealuri şi chiar aici, în casă. Poveşti deşarte, o să ziceţi dumneavoastră, şi-aşa zic şi eu. Totuşi, bătrânul acela de lângă focul din bucătărie susţine că, privind pe fereastra odăii lui, a văzut — de la moartea lui Heathcliff încoace — în fiecare noapte ploioasă două fiinţe... Iar mie mi s-a-ntâmplat ceva ciudat, cam acum o lună. Într-o seară mă duceam la Grange... era o seară învolburată, prevestitoare de furtună... şi tocmai la cotitura drumului spre Heights m-am întâlnit cu un băieţel care mâna o oaie si doi miei. Băiatul plângea îngrozitor, iar eu mi-am închipuit că oile erau îndărătnice şi nu se lăsau mânate.

— Ce s-a-ntâmplat, băiete? l-am întrebat.

— Acolo sub deal e Heathcliff cu o femeie, zise el plângând cu lacrimi ce-i curgeau şiroaie, şi nu cutez să trec pe lângă ei.

Eu n-am văzut nimic, dar nici oile şi nici el nu voiau să înainteze. l-am spus s-o ia pe drumul din vale. Probabil că şi-a creat singur fantomele, în timp ce străbătea dealurile,

gândindu-se la poveştile pe care le auzise repetate de părinţii şi prietenii lui. Însă nici mie nu-mi mai place acum să fiu pe afară când se întunecă şi nici nu-mi mai place să rămân singură în casa asta sumbră. Nu pot scăpa de-aceste gânduri şi-aş fi fericită dacă ei ar părăsi-o şi s-ar muta la Grange.

— Aşadar, or să se ducă la Grange, am spus eu.

— Da, răspunse doamna Dean; de îndată ce se vor căsători, şi asta va fi în ziua de Anul Nou.

— Şi-atunci cine o să rămână aici?

— Păi, cine? Joseph o să aibă grijă de casă şi, poate, pe lângă el, vreun băiat care să-i ţină de urât. Vor locui în bucătărie, iar restul va fi închis.

— Casa va fi la dispoziţia stafiilor care vor dori s-o bântuie, am spus eu.

— Nu, domnule Lockwood, zise Nelly dând din cap. Eu cred că morţii odihnesc în pace şi nu-i bine să vorbeşti despre ei în glumă.

În acel moment poarta grădinii se deschise; hoinarii se întorseseră.

— Ăstora nu le e frică de nimic, am mârâit eu, urmărindu-i pe fereastră cum se apropiau. Împreună l-ar înfrunta şi pe Satana cu toate oştile lui!

Când au păşit pe pietrele din faţa uşii şi s-au oprit să arunce o ultimă privire lunii — sau mai bine zis să se privească unul pe altul în lumina ei — am simţit un imbold irezistibil să fug iarăşi din calea lor; şi, punând în mâna doamnei Dean o mică amintire, fără a ţine seamă de protestele ei, când tinerii au deschis uşa spre sală, eu am dispărut prin bucătărie. Aş fi confirmat, desigur, părerea lui Joseph despre purtările deşănţate ale doamnei Dean dacă, din fericire, nu şi-ar fi dat seama că, datorită clinchetului ademenitor al unui ban de aur pe care l-am lăsat să cadă la picioarele lui, sunt un om respectabil.

În drumul meu spre casă m-am abătut pe la capela bisericii. Apropiindu-mă de ziduri am observat că

paragina se întinsese mai mult şi că totul era mai năruit decât acum şapte luni. Multe ferestre erau doar găuri negre, fără geam; iar din loc în loc, dincolo de linia dreaptă a acoperişului, ieşeau câteva ţigle, care vor fi smulse, cu încetul, de furtunile din toamna ce va să vină.

Am căutat şi-am descoperit uşor cele trei pietre funerare pe povârnişul de lângă mlaştină. Cea din mijloc era cenuşie şi pe jumătate năpădită de buruieni, a lui Edgar Linton acoperită de iarbă şi muşchi, iar a lui Heathcliff, încă goală.

Am zăbovit printre ele, sub cerul acela binevoitor, dulce, senin; am urmărit fluturii ce zburau printre ierburi şi clopoţei, am ascultat vântul suav ce adia prin iarbă, şi m-am întrebat: Cum a putut crede cineva vreodată că cei ce odihnesc în pacea pământului ar putea avea un somn tulburat?!

-- Sfârşit --